

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

A LOVE STORY

ARCHER'S VOICE

WITH AN
EXCLUSIVE
EXTENDED
EPILOGUE!

MIA SHERIDAN

OKÇU

SES

BENİM SHERİDAN'DAN

FOREVER
New York - Boston

Bu kitap kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara, yerlere veya yaşayan veya ölü kişilere herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2016, 2018, Mia Sheridan

Kapak tasarımı Elizabeth Stokes

Kapak telif hakkı © 2018, Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group, özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini destekler. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçları dışında) kullanmak için izin istiyorsanız, lütfen iletişime geçin. izinler@hbgusa.com. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza kadar

Hachette Kitap Grubu

1290 Amerika Bulvarı New

York, NY 10104

sonsuz-romantizm.com

twitter.com/foreverromance

İlk olarak 2016'da e-kitap olarak yayınlandı

İlk ticari ciltsiz baskı: Şubat 2018

Forever, Grand Central Publishing'in bir markasıdır. Forever adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Speakers Bureau, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunar. Daha fazlasını öğrenmek için şu adrese gidin: www.hachettespeakersbureau.com veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2017961168

ISBN 978-1-5387-2735-5 (ticari ciltsiz baskı) ISBN

978-1-5387-2736-2 (e-kitap baskısı)

Amerika Birleşik Devletleri'nde

basılmıştır LSC-C

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

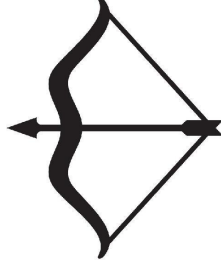
E3-20180703-JV-PC

İçindekiler

Kapak
Başlık
PaGBu
ortakPtam
am özveri
VEPiğraf
ChaPter Bir ChaPter
İki ChaPÜçüncü
ChaPter Dört
ChaPter Beş
ChaPter Altı
ChaPter Yedi
ChaPter Sekiz
ChaPter Dokuz
ChaPter On ChaPter
Onbir ChaPon iki
var ChaPter Onüç
ChaPter Ondört
ChaPter Onbeş
ChaPter Onaltı
ChaPter Onyedi
ChaPter Onsekiz
ChaPter Ondokuz
ChaPter yirmi
ChaPter Yirmi Bir
ChaPter Yirmi İki
ChaPter Yirmi Üç
ChaPter Yirmi Dört
ChaPter Yirmi Beş
ChaPter Yirmi Altı

[Chapter Yirmi Yedi](#)
[Chapter Yirmi Sekiz](#)
[Chapter Yirmi Dokuz](#)
[Chapter Otuz](#) [Chapter](#)
[Otuz Bir](#) [Chapter Otuz](#)
[İki](#) [Chapter Otuz Üç](#)
[Chapter Otuz Dört](#)
[Chapter Otuz Beş](#)
[VEPilog](#)
[Archer'ın Bakış Açısı:](#)
[Chapter Onbeş kabul](#)
[edildi](#)[Gmentler](#)
[Daha Fazla Mia Sheridan'ı](#)
[Keşfedin yazar hakkında](#)

*Bu kitap oğullarım Jack, Cade ve Tyler'a ithaf edilmiştir.
Dünyanın olabildiğince çok iyi adama ihtiyacı var.
Üçünü oraya koymaktan gurur duyuyorum. Sonuna
kadar kardeşler.*

Centaur Chiron Efsanesi

Centaurlar, bir grup olarak, ayyaşlığa ve kabadayı, şehvetli davranışlara düşkün, ayaktakımını uyandıran kişiler olarak biliniyordu. Ama Chiron diğerleri gibi değildi

- kendi türünden olanlardan daha akıllı, daha nazık ve daha adil olana İyi Sentor ve Yaralı Şifacı deniyordu.

Ne yazık ki, Herkül diğer centaurlarla savaşırken arkadaşı Herkül tarafından zehirli bir okla vuruldu. Chiron ölümsüz olduğu için bu tedavisi olmayan yaradan kurtulamadı ve hayatını ıstırap verici acılar içinde yaşadı.

Sonunda Chiron, kendisi de ızdırap çeken Prometheus ile karşılaştı. Prometheus, tanrılar tarafından sonsuz eziyete mahkûm edilmiş ve bir kayaya bağlanmış, her sabah Prometheus'un karaciğerini yemesi için bir kartal gönderilmiş ve her akşam yeniden büyümüştür.

Chiron, Prometheus için isteyerek hayatından vazgeçmeyi teklif etti, böylece ikisini de ebedi eziyetlerinden kurtardı. Chiron, Prometheus'un ayaklarının dibine düşerek öldü. Ancak iyiliği ve hizmeti nedeniyle Zeus, Chiron'u güzelliğinin her zaman bakılabileceği yıldızların, Yay takımyıldızının bir parçası yaptı.

Chiron'un yarası, ıstırapın dönüştürücü gücünü sembolize ediyor - hem fiziksel hem de duygusal kişisel acının nasıl büyük ahlaki ve ruhsal gücün kaynağı olabileceğini.

Chapter Bir

Okçu—Yedi Yaşında; Nisan

Gelimi ov! Seni yakaladım," dedim çok yumuşak bir şekilde, Duke Yılan Gözler'in elini tutarken helikopter yerden havalandı. Elimden geldiğince sessiz oynamaya çalışıyordum - annem yine sarhoştı ve onu odasında uyurken uyandırmak istemedim. Bana onunla yatakta çizgi film izlememi söylemişti ve ben de bir süre öyle yapmıştım ama onun uyuduğunu görünce aşağı inip G.I.'mla oynuyordum. Joe oyuncakları.

Helikopter yere indi ve adamlarım aşağı atlayıp bir yer altı sığınacağının parçası yapmak için üzerine havlu serdiğim sandalyenin altına koştu. Helikopteri aldım ve yerden tekrar kaldırdım.*kim, kim, kimses.* Keşke parmaklarımı şıklatıp bunu gerçek bir helikopter yapabilseydim. Sonra annemi üzerine çekerdim ve buradan uzağa uçardık.*o,* kara gözlerden ve annemin yaşlarından uzak. Uzakta olduğu sürece nereye varacağımız umrumda değildi.

Sığınacağıma geri döndüm ve birkaç dakika sonra ön kapının açılıp kapandığını ve ardından fuayemizden ve koridordan aşağı, oynadığım yere doğru yürüyen ağır ayak seslerini duydum. Dışarı baktım ve bir çift parlak siyah ayakkabı ve üniforma pantolon olduğunu bildiğim şeyin manşetlerini gördüm.

Elimden geldiğince hızlı sürünerek "Connor Amca!" dedim. Diz çöktüğünde ve ben de silahını ve polis fenerini koyduğu taraftan uzak durmaya çalışarak kendimi onun kollarına attım.

Hey küçük adam, dedi beni kendine çekerek. "Kurtarma kahramanım nasıl?" "İyi. İnşa ettiğim yer altı kalesini görüyor musun?" dedim ve eğildim

battaniye ve havlu kullanarak masanın altına yaptığım kaleyi gururla omzumun üzerinden işaret ederek. Oldukça havalıydı.

Connor Amca gülümsedi ve arkama baktı. "Eminim. Orada iyi bir iş çıkardın, Archer. Hiç bu kadar aşılmaz görünen bir kale görmemişim.

Şu." Göz kırptı ve daha büyük
gülümsedi.
sırıttım. "Benimle oynamak ister
misin?"

Gülümseyerek saçlarımı karıştırdı. "Şu an değil dostum. Sonra, tamam
mı?"

Annen nerede?

Kendi yüzümün düştüğünü hissettim. "Hmm, kendini pek iyi
hissetmiyor. Uzanıyor." Connor Amca'nın yüzüne ve altın-kahverengi
gözlerine baktım. Hemen aklıma gelen resim, fırtına öncesi gökyüzüydü -
karanlık ve bir bakıma ürkütücü. Hafifçe geri çekildim ama bu kadar çabuk,
Connor Amca'nın gözleri berraklaştı ve beni tekrar kendine çekerek sıktı.

"Tamam, Archer, tamam," dedi. Beni ondan uzaklaştırdı ve gözleri
yüzümde gezinirken kollarımı tuttu. Ona gülümsedim ve o da gülümsedi.

"Sende annenin gülüşü var, biliyor musun?"

Daha büyük gülümsedim. Annemin gülümsemesine bayılıyordum - sıcak
ve güzeldi ve bana sevildiğimi hissettiriyordu.

"Ama ben babama benziyorum," dedim aşağı bakarak. Herkes bende
Hale görünümü olduğunu söyledi.

Bir an bir şey söylemek istiyormuş gibi bana baktı ama sonra fikrini
değiştirdi. "Pekala, bu iyi bir şey dostum. Baban yakışıklı bir şeytan." Bana
gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine yansımadı. Connor Amca gibi
görünmeyi dileyerek ona baktım. Annem bir keresinde bana onun hayatı
boyunca gördüğü en yakışıklı adam olduğunu söylemişti. Ama sonra sanki
bunu söylememesi gerekiyormuş gibi suçlu görünüyordu. Muhtemelen
babam olmadığı için, diye tahmin ettim. Ayrıca Connor Amca bir polis
memuruydu, bir kahramandı. Büyüdüğümde tıpkı onun gibi olacaktım.

Connor Amca ayağa kalktı. "Annen uyandı mı bakacağım. Sen aksiyon
figürlerinle oyna, ben birazdan aşağıda olacağım, tamam mı dostum?"

"Tamam aşkım." Başımı salladım. Saçımı tekrar karıştırdı ve
merdivenlere doğru yürüdü. Birkaç dakika bekledim ve sonra sessizce onu
takip ettim. Her gıcırtının etrafından dolaşıp beni ilerletmek için tırazana
tutundum. Bu evde nasıl sessiz olunacağını biliyordum. Bu evde nasıl sessiz
olunacağını bilmem önemliydi.

Merdivenlerin başına geldiğimde, annemin odasının kapısının hemen
dışında durup dinledim. Kapı hafifçe aralandı ama bu yeterliydi. "Ben
iyiyim Connor, gerçekten," dedi annem, sesi yumuşak ve sakindi.
uykulu.

"İyi değilsin Alyssa," diye tısladı, sonunda sesi beni korkutacak şekilde kırılmıştı. "İsa. Onu öldürmek istiyorum. Bununla işim bitti, Lys. Şehit rutiniyle işim bitti. Bunu hak ettiğini düşünebilirsin ama Archer. Yapmak. Hayır, dedi, son üç kelimeyi daha önce gördüğüm gibi çenesinin gergin olduğunu anlamamı sağlayacak şekilde ağzından çıkardı. Genellikle, babam etraftayken.

Connor Amca tekrar konuşmadan önce birkaç dakika annemin hafif ağlamasından başka bir şey duymadım. Bu sefer sesi garip geliyordu, içinde ifade yoktu.

"Şu anda nerede olduğunu bilmek ister misin? Bardan ayrıldı ve Patty Nelson ile eve gitti. Pazar gününden itibaren karavanında onu üç şekilde beceriyor. Oradan geçtim ve sesi arabamın içinden duyabiliyordum."

"Tanrım, Connor," annemin sesi boğuktu. "Bunu daha da kötüleştirmeye mi çalışıyorsun-"

"HAYIR!" sesi kükredi ve ben hafifçe sıçradım. "Hayır," dedi şimdi daha alçak sesle. "Bunun yeterli olduğunu görmeni sağlamaya çalışıyorum. *Yeter*. Bir kefaret ödemeniz gerektiğini düşünüyorsanız, ödenir. Bunu görmüyor musun? Bu inancında hiçbir zaman haklı olmadın, ama tartışmak adına, diyelim ki haklıydın - ödendi, Lys. Ödeneli çok oldu. Şimdi hepimiz ödüyoruz. Tanrım, karavandan çıkan sesleri duyduğumda ne hissettiğimi bilmek ister misin? Oraya dalıp seni küçük düşürdüğü, sana bu şekilde saygısızlık ettiği için onu pataklamak istedim. Ve lanet olsun ki, o senden başka biriyle olduğu için mutlu olmalıyım. *herhangi biri* Derimin derinliklerine işleyen kadın dışında, seni matkapla çıkaramazdım. Ama bunun yerine, bu konuda hasta hissettim. Hasta, Lys. Sana doğru davranması sana bir daha asla sahip olamayacağım anlamına gelse bile, sana doğru davranmamasından bıktım.

Odanın içi birkaç dakikalığına sessiz kaldı ve içeri bakmak istedim ama yapmadım. Tek duyduğum, annemin hafif ağlaması ve hafif hışırtıydı.

Sonunda Connor Amca devam etti, sesi artık sakın ve nazikti, "Bebeğim, lütfen seni buradan götürmeme izin ver, Lys. Seni ve Archer'ı korumama izin ver. Lütfen." Sesinde adını bilmediğim bir şey vardı. Sakin bir nefes aldım. Bizi buradan götürmek mi istedi?

"Ya Tori?" annem sessizce sordu.

Connor Amca'nın yanıt vermesi birkaç saniye sürdü, "Tori'ye söyledim.

ben gidiyordum Bilmesi gerekiyordu. Zaten yıllardır gerçek bir evliliğimiz olmadı. Anlamak zorunda kalacak.

"Yapmayacak, Connor," dedi annem korkmuş bir sesle. Anlamayacak. Bizimle ödeşmek için bir şeyler yapacak. Benden her zaman nefret etti.

Alyssa, biz artık çocuk değiliz. Bu aptalca bir rekabet saçmalığıyla ilgili değil. Bu gerçek hayatla ilgili. Bu seni sevmemle ilgili. Bu, birlikte bir hayatı hak etmemizle ilgili. Bu ben, sen ve Archer ile ilgili.

"Ya Travis?" sessizce sordu.

Bir duraklama oldu. "Tori ile bir şeyler ayarlayacağım," dedi. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

Daha fazla sessizlik oldu ve sonra annem dedi ki, "Senin işin, kasaba..."

"Alyssa," dedi Connor Amca nazık bir sesle, "bunların hiçbirisi umurumda değil. Sen yoksan, başka hiçbir şeyin önemi yok. Bunu şimdiye kadar bilmiyor musun? İşimden istifa edeceğim, araziyi satacağım. Bir hayat yaşayacağız bebeğim. Biraz mutluluk bulacağız. Buradan uzağa - bu yerden uzağa. arayabileceğimiz bir yer

bize ait. Bebeğim, bunu istemiyor musun? Bana yaptığını söyle.

Daha fazla sessizlik oldu, sadece öpüşüyorlarmış gibi yumuşak sesler duydum. Onları öpüşürken görmüştüm, annem casusluk yaptığımı bilmezken, şimdi yaptığım gibi. Bunun yanlış olduğunu biliyordum - annelerin kocaları olmayan erkekleri öpmemesi gerekiyordu. Ama aynı zamanda babaların eve her zaman sarhoş gelip karılarının suratına tokat atmamaları gerektiğini ve annelerin amcalara, Connor Amca geldiğinde annemin her zaman takındığı yumuşak ifadeyle bakmaması gerektiğini de biliyordum. Her şey birbirine karışmıştı ve kafam karışmıştı ve hepsini nasıl sıralayacağımdan emin değildim. Bu yüzden onları gözetledim, anlamaya çalıştım.

Sonunda, bana uzun gibi gelen bir sürenin ardından annem fısıldadı ve ben zar zor duyabildim, "Evet, Connor, bizi buradan uzaklaştır. Bizi çok uzaklara götür. Ben, sen ve Archer. Biraz mutluluk bulalım. Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Şimdiye kadar istediğim tek kişi sensin.

"Lys...Lys...benim Lys'im..." Connor Amca'nın ağır nefesler arasında dediğini duydum.

Gürültülü noktaların arasında, ses çıkarmadan, sessizce hareket ederek merdivenlerden aşağı inerek gizlice uzaklaştım.

Chapter İki

Bree

BENSırt çantamı omzuma astım, yolcu koltuğumdaki küçük köpek taşıyıcıyı aldım ve arabanın kapısını arkamdan kapattım. Bir dakika kıpırdamadan durdum, sadece etrafta yankılanan, neredeyse ama tam olarak değil, rüzgarda hışırdayan ağaçların yumuşak hışırtısını bastıran sabah kriket şarkılarını dinledim. Üstümdeki gökyüzü masmaviydi ve önümdeki kulübelerden parıldayan göl suyunun bir şeridini ancak seçebiliyordum. Ön camında hâlâ kiralık olduğunu belirten küçük bir tabela olan beyaz olana gözlerimi kısarak baktım. Açıkça daha eski ve biraz köhneydi, ama bana hemen çekici gelen bir çekiciliği vardı. Akşamları verandada oturduğumu, ay arkamda gölün üzerinden yükselirken, havadaki çam ve tatlı su kokusunu alırken, etrafı çevreleyen ağaçların esintide sallandığını izlediğimi hayal edebiliyordum. kendi kendime gülümsedim İç kısmın da biraz çekicilik sunacağını umdum ya da en azından biraztemiz.

"Ne düşünüyorsun, Phoeb?" diye sordum. Phoebe taşıyıcısından hoş bir şekilde homurdandı.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," dedim.

Küçük VW Bug aracımın yanında daha eski bir sedan durdu ve daha yaşlı, saçsız bir adam arabadan indi ve bana doğru yürüdü.

"Bre Prescott?"

"O benim." Gülümseyip birkaç adım attım ve elini sıktım. "Benimle kısa sürede görüştüğünüz için teşekkürler, Bay Connick."

"Lütfen, bana George deyin," dedi, bana gülümseyerek ve her adımda ikimiz de toz ve ölü çam iğnelerini tekmeleyerek kulübeye doğru ilerledi. Seninle tanışmak sorun değil. Şimdi emekli oldum, bu yüzden gerçekten devam etmem gereken bir programım yok. Bu gayet iyi çalıştı." Küçük sundurmaya giden üç tahta basamağı çıktık ve cebinden bir anahtar halkası çıkarıp aramaya başladı.

"İşte başlıyoruz," dedi, anahtarı kilide sokup ön kapıyı iterek açtı. İçeri girdiğimizde toz ve hafif küf kokusu beni karşıladı ve etrafa baktım.

"Eşi mümkün olduğunca sık buraya gelir ve biraz toz alır.

ve temel temizlik, ancak görebileceğiniz gibi, bir kez daha iyi olabilir. Norma, kalça artriti ve diğer şeylerle eskisi kadar iyi dolaşamıyor. Mekan bütün yaz boştu.”

"Bu iyi." Ona gülümsedim, Phoebe'nin köpek taşıyıcısını kapının yanına koydum ve mutfak olduğunu görebildiğim yere doğru ilerledim. İç kısım, temel bir temizlikten daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu - daha çok tam bir ovalama gibi. Ama hemen sevdim. Antika ve çekicilik doluydu. Bir iki örtüyü kaldırdığımda eşyaların eski ama zevkli olduğunu gördüm. Ahşap zeminler geniş planlıydı ve güzel bir şekilde rustikdi ve boya renklerinin tümü incelikli ve sakinleştiriciydi.

Mutfak aletleri daha eskiydi ama zaten bir mutfağa kadar ihtiyacım yoktu. Bir daha yemek yapmak isteyip istemediğimden emin değildim.

"Yatak odası ve banyo arkada..." Bay Connick söze başladı.

"Ben alırım," diye sözünü kestim, sonra güldüm ve başımı hafifçe salladım. "Yani, eğer hâlâ mevcutsa ve senin için de uygunsa, ben alırım."

Kıkırdadı. "Evet, bu harika. Arabamdan kira sözleşmesini çıkarmama izin ver, böylece her şeyin icabına bakarız. Depozitoyu ilk ve son olarak listeledim ama sorun olursa seninle çalışabilirim."

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil. Kulağa hoş geliyor."

"Tamam o zaman. Hemen dönerim," dedi kapıya doğru ilerlerken.

O dışarıdayken, koridorda yürümek ve yatak odasına ve banyoya bakmak için bir dakikamı ayırdım. İkisi de küçüktü ama yapacaklardı, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Dikkatimi çeken şey, yatak odasındaki göle bakan büyük pencereydi. Parlak sabah ışığında baş döndürücü bir mavi olan sakin, camsı suya açılan ahşap rıhtım manzarasını izlerken gülümsemeden edemedim.

Ufukta iki tekne vardı, ufukta noktalardan fazlası yoktu.

Aniden, o suya bakarken, ağlamak istediğim gibi garip bir duyguya kapıldım - ama üzüntüden değil, *mutluluk*. Bunu hissettiğim anda, beni açıklayamayacağım tuhaf bir nostaljiyle bırakarak solmaya başladı.

Bay Connick, "İşte başlıyoruz," diye seslendi ve kapının arkasından kapandığını duydum. En azından önümüzdeki kısa bir süre için evim diyeceğim yerin evraklarını imzalamak için odadan çıktım, umudun aksine burasının sonunda biraz huzur bulacağımı umdum.

* * *

Norma Connick tüm temizlik ürünlerini kulübede bırakmıştı ve bu yüzden valizimi arabamdan çıkarıp yatak odasına koyduktan sonra işe koyuldum. Üç saat sonra nemli bir tutam saç gözlerimden çektim ve eserime hayranlıkla bakmak için geri çekildim. Ahşap zeminler temiz ve tozsuzdu, tüm mobilyalar açıktı ve her yer iyice tozlanmıştı. Yatak çarşaflarını ve havluları holdeki dolapta bulmuş, mutfak yanındaki üst üste dizilmiş küçük çamaşır ve kurutma makinelerinde yıkayıp kurutmuş, sonra da yatağı toplamıştım. Mutfak ve banyo temizlendi ve ağırtıldı ve gölden gelen ılık yaz esintisinin içeri girmesi için tüm pencereleri açmıştım. Buraya pek alışamayacaktım ama şimdilik memnundum.

Bavuluma attığım birkaç banyo malzemesini paketinden çıkardım, ecza dolabına yerleştirdim ve ardından uzun, serin bir duş alarak saatlerce temizlik ve daha fazla yolculuk saatini vücudumdan sildim. Memleketim olan Ohio, Cincinnati'den on altı saatlik araba yolculuğunu iki sekiz saatlik mesafeye ayırdım, bir gece yol kenarındaki bir motelde kalarak ve bu sabah varmak için bir sonraki gece arabayla geldim. Bir gün önce New York'ta bir internet kafede durmuş ve gideceğim kasabada kiralık mülkler için internette bakmıştım. Hedefim olarak seçtiğim Maine kasabası popüler bir turistik cazibe merkeziydi ve bu nedenle bir saatten fazla arama yaptıktan sonra bulabildiğim en yakın yer gölün karşı tarafında, Pelion adlı bu küçük kasabaydı.

Kurulandıktan sonra bir çift temiz şort ve bir tişört giydim ve en iyi arkadaşım Natalie'yi aramak için telefonumu aldım. Ona mesaj atıp gideceğimi söylediğimden beri beni birkaç kez aramıştı ve ben ona sadece mesaj atmıştım. Ona gerçek bir telefon borcum vardı.

Bree mi? Nat cevap verdi, arka planda yüksek sesli konuşma sesleri.

"Hey Nat, kötü bir zaman mı?"

"Bekle ben dışarı çıkıyorum." Elini ağızlığın üzerine koydu, birine bir şeyler söyledi ve sonra tekrar hatta geldi. "Hayır, kötü bir zaman değil! Seninle konuşmak için can atıyorum! Annem ve teyzemle öğle yemeğindeyim. Birkaç dakika bekleyebilirler. Endişelendim, dedi, ses tonu biraz suçlayıcıydı.

iç çektim "Biliyorum üzgünüm. Maine'deyim." Ona gideceğim yerin orası olduğunu söylemişim.

"Bree, az önce havalandın. Tanrım. Yanına bir şey aldın mı?"

"Bir kaç şey. Yeterli."

Bir nefes verdi. "Tamam aşkım. Peki, ne zaman eve geliyorsun?"

"Bilmiyorum. Burada biraz kalabilirim diye düşündüm. Her neyse, Nat, bundan bahsetmedim ama param azalıyor - kiralamam için depozitoya büyük bir miktar harcadım. En azından birkaç aylığına bir iş bulmam ve eve döndüğümde birkaç aylık yaşam masraflarımı karşılamaya yetecek kadar para kazanmam gerekiyor."

Nat durakladı. "Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Ama Bree, tatlım, senin üniversite diploman var. Eve gel ve kullan. Tek bir kişiyi tanımadığınız bir kasabada bir tür serseri gibi yaşamınıza gerek yok. Seni şimdiden özledim. Avery ve Jordan seni özliyor. Arkadaşlarınızın hayata geri dönmenize yardım etmesine izin verin - sizi seviyoruz. Eğer bu seni eve daha çabuk götürmek anlamına geliyorsa sana biraz para gönderebilirim."

"Hayır, hayır, Natalie. Gerçekten mi. Bu zamana ihtiyacım var, tamam mı? Beni sevdiğini biliyorum. Ben," dedim sessizce. "Ben de seni seviyorum. Bu sadece yapmam gereken bir şey."

Tekrar durakladı. "Ürdün yüzünden miydi?"

Birkaç saniye dudağımı ısırdım. "Hayır, tamamen değil. Yani, belki bu bardağı taşıran son damla oldu ama hayır, Jordan'dan kaçmıyorum. Bu ihtiyacım olan son şeydi, anlıyor musun? Her şey... çok fazla olmalı."

"Ah tatlım, bir insan sadece *almak* bu kadar." Sessiz kaldığımda içini çekti ve "Yani yarı tuhaf, doğaçlama yolculuk şimdiden yardımcı oluyor mu?" dedi. Sesindeki gülümsemeyi duydum.

Sessiz bir kahkaha attım. "Bazı açılardan, belki. Başka şekillerde, henüz değil."

"Yani gitmediler mi?" Natalie sessizce sordu.

"Hayır, Nat, henüz değil. Ama burası hakkında iyi hissediyorum. Gerçekten yaptım." Parçalayıcı ses çıkarmaya çalıştım.

Nat tekrar durakladı. "Tatlım, bunun yerle ilgili olduğunu sanmıyorum."

"Demek istediğim bu değil. Demek istediğim, burası biraz uzaklaşmak için iyi bir yer gibi hissettiriyor... Aman Tanrım, gitmelisin. Annen ve teyzen seni bekliyor. Bunu başka zaman konuşabiliriz."

"Tamam," dedi tereddütle. "Yani güvendesin?"

duraklattım. Hiçbir zaman tamamen güvende hissetmedim. Tekrar eder miyim? "Evet ve bu

burada güzel Tam gölün üzerinde bir kulübe buldum.” Arkamdaki pencereden dışarı baktım, güzel su manzarasını tekrar gördüm.

"Ziyarete gelebilir miyim?"

Gülümsedim. "Bırak da yerleşeyim. Belki dönmeden önce?"

"Tamam anlaştık. Seni gerçekten özledim."

"Ben de seni özledim. Yakında tekrar arayacağım, tamam mı?" "Tamam aşkım.

Hoşçakal tatlım."

"Hoşçakal Nat."

Telefonu kapattım, büyük pencereye gittim ve yeni yatak odamın perdelerini çektim ve yeni yapılmış yatağıma tırmandım. Phoebe ayaklarımın dibine yerleşti. Başımı yastığa koyduğum an uykuya daldım.

* * *

Kuş sesleriyle ve uzaklardan kıyıya vuran su dalgalarıyla uyandım. Döndüm ve saate baktım. Artık akşam altıyı biraz geçiyordu. Gerindim ve doğruldum, kendimi yönlendirdim.

Ayağa kalktım, Phoebe peşimden geliyordu ve küçük banyoda dişlerimi fırçaladım. Durulandıktan sonra ecza dolabı aynasında kendimi inceledim. Gözlerimin altındaki koyu halkalar hâlâ oradaydı, ancak yeni aldığım beş saatlik uykudan sonra daha az belirgindi. Yanaklarımı biraz renklendirmek için çimdikledim, aynada kendime kocaman, sevimsiz, sahte bir sırıtış yaptım ve sonra başımı kendime salladım. "İyi olacaksın, Bree. Sen güçlüsün ve tekrar mutlu olacaksın. Beni duyuyor musun? Bu yer hakkında iyi bir şey var. Hissediyor musun?" Başımı yana eğdim ve bir süre daha aynada kendime baktım. Pek çok insan banyoda kendi moral verici konuşmalarını yaptı, değil mi? Tamamen normal. Hafifçe homurdandım ve başımı tekrar hafifçe salladım. Yüzümü yıkadım ve sonra uzun, açık kahverengi saçlarımı hızla ensemden dağınık bir bukle haline getirdim.

Mutfağa gittim ve arabamdaki buzluğun içindeki donmuş yemekleri buzun üzerine koyduğum derin dondurucuyu açtım. Yanımda çok fazla yiyecek getirmemiştim - sadece evdeki buzdolabımda olan birkaç şey: mikrodalgada pişirilebilen birkaç yemek, süt, fıstık ezmesi, ekmek ve biraz meyve. Ve Phoebe için yarım torba köpek maması. Ama yerel bakkalı bulmam gerekmeden önce birkaç gün idare ederdi.

Tezgahın üzerinde oturan mikrodalga fırına bir makarna yemeği attım ve sonra orada durup plastik bir çatalla yedim. Yemek yerken mutfak penceresinden dışarıyı izledim ve yanımdaki kulübeden mavi elbiseli ve kısa beyaz saçlı yaşlı bir kadının çıktığını ve elinde bir sepetle verandama doğru yürüdüğünü fark ettim. Hafif vuruşunu duyduğumda, artık boş olan karton yemek kutusunu çöpe attım ve cevap vermeye gittim.

Kapıyı çektim ve yaşlı kadın bana sıcak bir şekilde gülümsedi. Merhaba canım, ben Anne Cabbott. Görünüşe göre sen benim yeni komşusun. Mahalleye hoş geldiniz."

Ona gülümsedim ve bana uzattığı sepeti aldım. Bree Prescott. Teşekkür ederim. Ne güzel." Sepetin üzerindeki havlunun bir köşesini kaldırdım ve yaban mersinli keklerin tatlı kokusu bana kadar geldi. "Aman Tanrım, bunlar nefis kokuyor," dedim. "İçeri gelmek ister misin?"

"Aslında, verandamda benimle buzlu çay içmek ister misin diye soracaktım. Biraz taze yaptım."

"Ah." Tereddüt ettim. "Tamam, tabii. Ayakkabı giymem için bana bir saniye ver.

İçeri girdim ve kekleri mutfak tezgahıma koydum ve sonra parmak arası terliklerimi fırlattığım yatak odama geri döndüm.

Döndüğümde Anne verandamın kenarında durmuş beni bekliyordu. "Ne güzel bir gece. Akşamları dışarıda oturup keyfini çıkarmaya çalışıyorum. Çok yakında ne kadar soğuk olduğundan şikayet edeceğim."

Onun kulübesine doğru yürümeye başladık. "Yani tüm yıl boyunca burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordum ona bakarak.

Başını salladı. "Gölün bu tarafında çoğumuz yıl boyunca burada ikamet ediyoruz. Turistler bu kasabayla olduğu gibi ilgilenmiyor. Orada," başıyla gölün bu mesafeden zar zor görülebilen uzak tarafını işaret etti, "tüm turistik yerler burada. Bu kasabadaki çoğu kişi buna aldırış etmez, hatta bundan hoşlanır. Elbette tüm bunlar değişecek. Kasabanın sahibi olan kadın Victoria Hale'in turistleri de buraya çekecek bir dizi yeni gelişme planları var. Verandasına çıkan basamakları çıkarken içini çekti ve hasır sandalyelerden birine oturdu. İki kişilik veranda salıncağına oturdum ve yastığa yaslandım.

Sundurması güzel ve rahattı, rahat beyaz hasır ve parlak mavi ve sarı minderlerle doluydu. Her yerde çiçek saksıları vardı: dalgalı petunyalar ve kenarlardan basamaklı patates asması.

"Buraya turist getirmeye ne dersin?"

Hafifçe kaşlarını çatdı. "Oh, şey, sakın küçük kasabamızı seviyorum. Orada kalsınlar diyorum. Hala yoldan geçenleri alıyoruz ki bu benim zevkime göre yeterli. Artı, küçük kasaba havamızı seviyorum. Güya apartman daireleri buraya yükseliyor, bu yüzden artık göl kenarında kulübeler olmayacak.

kaşlarımı çattdım. Ah, üzgünüm, dedim, hareket etmesi gerektiğini kastettiğini anlayarak.

Elini umursamazca salladı. "İyi olacağım. Benim daha çok endişelendiğim, genişleme nedeniyle şehirdeki kapanacak olan işletmeler."

Hala kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Ben küçük bir kızken ailemle gölün diğer tarafında tatil yapardım" demeden önce bir saniye sessiz kaldık.

Yanındaki küçük masanın üzerindeki çay sürahisini aldı, ikimize de birer bardak doldurdu ve bir tanesini bana verdi. "Yaptın mı? Şimdi seni buraya getiren nedir?"

Çayından bir yudum aldım, kasıtlı olarak birkaç saniye oyalandım. Sonunda, "Kısa bir yolculuğa çıkıyorum. O yaz orada mutluydum." Omuz silktim. Gülümsemeye çalıştım ama ailem hakkında konuşmak hala göğsümü sıkıştırıyordu. Hoş bir ifade olduğunu umduğum bir ifadede karar kıldım.

Çayından bir yudum alarak bir an beni inceledi. Sonra başını salladı. "Pekala canım, bence bu kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Ve bence burası sana daha önce mutluluk getirdiyse, yine mutluluk getirebilir. Bazı yerler insanlarla aynı fikirde sanırım." Sıcak bir şekilde gülümsedi ve ben de ona gülümsedim. Burada olmamın bir diğer sebebinin de ailemin gerçekten mutlu ve kaygısız olduğu son yer olduğunu ona söylemedim. O yolculuktan eve döndüğümüzde anneme meme kanseri teşhisi kondu. Altı ay sonra öldü. O andan itibaren sadece babam ve ben kalmıştık.

"Ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye sordu Anne, beni düşlerimden çekerek.

"Emin değilim. Aslında belirli bir güzergahım yok. Yine de bir iş bulmam gerekecek. İşe alan birini tanıyor musun?"

Bardağını yere koydu. "Aslında, biliyorum. Kasabadaki lokantanın bir sabah garsonuna ihtiyacı var. Kahvaltı ve öğle yemeği için açtırlar. Geçen gün oradaydım ve bir kayıt vardı. Daha önce orada çalışan kızın bir bebeği oldu ve onunla evde kalmaya karar verdi. Şehirdeki ana caddenin hemen üzerinde

—Norm'lar. Her zaman güzel ve meşgul. Onlara Anne'nin seni gönderdiğini söyle. Bana göz kırptı.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Yapacağım."

Bir dakika sessizce oturduk, ikimiz de çayımızı yudumlarken, arka planda şarkı söyleyen cırcır böceklerinin sesi ve ara sıra kulağımın yanından geçen sivrisinek vızıltısı. Muhtemelen geceyi geçirmek üzere olan göldeki kayıkçıların uzaktan gelen bağırışlarını ve gölün kıyıya vuran yumuşak sesini duyabiliyordum.

"Burası huzurlu."

"Pekala, umarım bunu abartılı bulmazsın canım, ama görünüşe göre iyi bir doz barışçıl olabilirsin."

Derin bir nefes verdim ve hafifçe güldüm. "İnsanları iyi okumalısın," dedim. Orada yanılmıyorsun.

O da hafifçe güldü. "İnsanları saplama konusunda her zaman iyi olmuştur. Bill'im, denerse benden hiçbir şey saklayamayacağını söylerdi. Elbette, aşk ve zaman bunu da yapacaktır. Diğer kişinin neredeyse sizin başka bir parçanız olduğunu anlarsınız ve kendinizden saklanamazsınız. Bazıları denemekte iyi olsa da, sanırım."

Başımı eğdim. "Üzgünüm. Kocan ne kadar süre önce gitti?" "Ah, on yıl oldu. Yine de onu hala özlüyorum." Melankoli Omuzlarını kaldırıp bardağıma başını sallamadan önce yüz hatları üzerinde kısa bir süre kaydı. "Tatlı çayında biraz burbon severdi. Onu gergin yaptı. Tabii ki umursamadım. Onu gülümsetti ve sadece bir veya iki dakikamı aldı.

Çaydan bir yudum almıştım ve tükürmemek için elimle ağzımı kapattım. Yuttuktan sonra güldüm ve Anne bana sırıttı.

Bir dakika sonra başımı salladım. "Sanırım erkekler bu açıdan oldukça basit."

"Biz kadınlar bunu genç yaşta öğreniyoruz, değil mi? Evde seni bekleyen bir çocuk var mı?"

Başımı salladım. "HAYIR. Birkaç iyi arkadaşım var ama evde beni bekleyen başka kimse yok. Sözcükler dudaklarımdan dökülürken, dünyadaki yalnızlığımın gerçek doğası mideme enayi bir yumruk gibi geldi. Benim için yeni bir haber değildi ve yine de, bir şekilde, sözcükleri söylemek, bilginin kendisinin yapamadığı bir şekilde onu eve getirdi. Bir anda üzerime çöken duyguyu bastırmaya çalışarak çayımı içtim.

"Gitmeliyim," dedim. "Çay ve ikram için çok teşekkür ederim."

şirket." Anne'e gülümsedim ve o da benim gibi ayakta durmaya başlayarak gülümsedi.

"Ne zaman istersen, Bree. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun." "Teşekkürler Anne. Çok nazıksınız. Ah! bir gezi yapmam gerekiyor eczane. Kasabada biri var mı?"

"Evet. Haskell's. Geldiğiniz yoldan kasabanın içinden geri dönün, onu solunuzda göreceksiniz. Tek trafik ışığının hemen önünde. Onu özleyemezsin.

"Tamam harika. Tekrar teşekkürler," dedim merdivenlerden inip ona hafifçe el sallayarak.

Anne gülümseyerek başını salladı ve el salladı.

Çantamı evden çıkarmak için kendi bahçemden geçerken tüylerle dolu yalnız bir karahindiba gördüm. Eğilip yerden aldım ve dudaklarıma tuttum, gözlerimi kapattım ve Anne'nin sözlerini hatırladım. Bir dakika sonra, "Huzur" diye fısıldadım, ardından üfledim ve fısıltımı taşıyan o tohumlardan birinin bir şekilde dilekleri gerçekleştirme gücüne sahip bir şeye veya birine ulaşacağını umarak tüylerin gözden kaybolmasını izledim.

ChaPÜçüncü

Bree

T Sessiz, neredeyse eski moda, küçük bir şehir merkezi olan Pelion'a girdiğimde gökyüzü kararmaya yeni başlıyordu. İşletmelerin çoğu aileye veya şahıslara ait gibi görünüyordu ve insanların serin yaz sonu alacakaranlığında hâlâ gezindiği geniş kaldırımlarda büyük ağaçlar sıralanmıştı. Günün bu saatini sevdim. Bunda büyülü bir şey vardı, bir şeyumutlu, söylenen bir şey, *Yapabileceğini bilmiyordun ama başka bir gün daha başardın, değil mi?*

Haskell's'i gördüm ve sağındaki otoparka girip bir noktaya girdim.

Henüz bakkaliye ihtiyacım yoktu, ama benöyleydirbirkaç temel ihtiyaca muhtaç. Tükenmemin tek nedeni buydu. Bugün beş saat kadar uyumuş olmama rağmen yine yorgundum ve bir kitapla yatağa yerleşmeye hazırdım.

On dakika içinde Haskell'e girip çıkıyordum ve derinleşen alacakaranlıkta arabama geri dönüyordum. Ben dükkânda bulunduğum süre içinde sokak lambaları yanıp sönüyordu ve otoparkın üzerine hülyalı bir ışıltı saçıyordu. Çantamı omzuma çektim ve plastik poşeti bir elimden diğerine geçirdim, o sırada plastiğin alt kısmı yırtıldı ve satın aldıklarım betona düştü, birkaç parça yuvarlandı ve hemen ulaşamayacağım bir noktaya geldi. "Saçmalık!" Küfür ettim, eşyalarımı toplamak için eğildim. Büyük çantamı açtım ve aldığım şampuanla saç kremini karıştırmaya başladım ki birinin görüş alanımda durduğunu gördüm ve irkildim. Bir adam bir dizini asfalta dayayıp bana doğruca yoluna çıkan Advil şişesini uzatırken yukarı baktım. ona baktım. Gençti ve umutsuzca kesilmeye ihtiyacı olan dağınık, uzun, hafif dalgalı kahverengi saçları ve kasıtlı olarak pürüzlü olmaktan çok bakımsız görünen sakalları vardı. Yakışıklı olabilirdi ama aşırı uzun sakalı ve alına ve çenesine düşen saçlarının altından yüzünün tam olarak nasıl görüldüğünü anlamak zordu. Kot pantolon ve geniş göğsünün üzerine kadar uzanan mavi bir tişört giymişti. Tişörtün üzerinde bir ara bir mesaj vardı ama şimdi

o kadar solmuş ve yıpranmıştı ki, bir zamanlar ne söylediğini kimse tahmin edemezdi.

Tüm bunları, ağrı kesici ilaç şişesini tutan uzattığı eline ulaşmam için geçen birkaç saniye içinde fark ettim, bu noktada gözlerimiz buluştu ve birbirine dolanmış gibi göründü. Uzun, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş, derin ve viski rengindeydi. *Güzel.*

Ona bakarken, aramızda bir şeyin hareket ettiğini hissettim, sanki uzanıp bedenlerimizi çevreleyen havayı yakalamaya çalışmalıyım - sanki elim somut, yumuşak ve sıcak bir şey tutmak için geri gelecekmiş gibi. Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı ama gözleri hızla benimkilerden fırlayınca başka yöne bakamadım. Bu garip görünümlü adam kimdi ve ben neden onun önünde donmuş halde otuyordum? Başımı hafifçe salladım ve kendimi gerçeğe döndürdüm. "Teşekkürler," dedim, hâlâ uzattığı elinden şişeyi alırken. Bana bir daha bakmadan hiçbir şey söylemedi.

Kahretsin, bir kez daha sessizce küfrettim ve dikkatimi yere saçılmış nesnelere çevirdim. Tampon kutumun açıldığını ve birkaç tanesinin yerde yattığını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Şimdi beni öldür.* Birkaç tanesini aldı ve bana verdi, ben de onları hızla çantama tıktırdım, o bana baktığı sırada ona baktım ama yüzünde hiçbir tepki yoktu. Yine gözleri uzaklara kaydı. Yanaklarımda kızarma hissettim ve bana birkaç tampon daha uzatırken havadan sudan konuşmaya çalıştım ve histerik bir kıkırdama bastırarak onları kapıp çantama attım.

"Kahretsin plastik torbalar," diye nefes verdim, hızlı konuşarak, sonra derin bir nefes alarak devam etmeden önce, bu sefer biraz daha yavaş. "Sadece çevre için kötü değil, aynı zamanda güvenilmez, gerçekten." Adam bana bir Almond Joy şeker ve bir tampon verdi, ben de onları ondan aldım ve içimden inleyerek açık çantama attım. "Kendi yeniden kullanılabilir alışveriş çantalarımı kullanma konusunda iyi olmaya çalıştım. Hatta eğlenceli desenlerde çok sevimli olanları bile aldım... şal desenli, puantiyeli" -son tamponu yerdeki çantama tıktırarak başımı salladım- "ama onları hep arabamda ya da evde bırakıyordum." Adam bana iki tane daha şeker uzatırken başımı iki yana salladım.

"Teşekkürler," dedim. "Sanırım bunun geri kalanı bende var." Elimi yerde yatan kalan dört Almond Joy'un üzerine salladım.

Ona baktım, yanaklarım tekrar ısındı. "Satıştaydılar," diye açıkladım. "Bunların hepsini birden yemeyi falan planlamıyordum." Kendisi alırken bana bakmadı ama bir şey gördüğüme yemin edebilirim.

küçük dudak seğirmesi. Göz kırptım ve gitti. Gözlerimi kısarak ona baktım ve elinden şekerleri aldım. “Ben sadece çikolatayı evde bulundurmamı seviyorum, bilirsin, arada bir ziyafet olsun diye. Burası bana birkaç ay yetmeli.” Yalan söyledim. Aldıklarım bana birkaç gün yeterdi.*Eğer*. Hatta birkaç tanesini eve arabayla giderken bile yiyebilirim.

Adam ayağa kalktı ve ben de çantamı omzumun üzerinden kaldırırken ayağa kalktım. "Tamam, peki, yardımın için teşekkürler, beni kurtardığın için... ve... kişisel eşyalarımı... çikolatam, hindistan cevizim... ve bademlerim..." Ufak, utanmış bir sesle güldüm ama sonra hafifçe yüzümü buruşturdum. "Biliyor musun, konuşup beni buradaki ıstırabımdan kurtarırsan gerçekten yardımım dokunur." Ona sııttım ama yüzü düştüğünde, gözleri kısıldığında ve birkaç dakika önce orada olduğuna yemin ettiğim sıcak bakışın yerini boş bir ifade aldığıında hemen ciddileştim.

Döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Hey bekle!" diye seslendim ve peşinden koşmaya başladım. Yine de kendimi durdurdum, aramızdaki mesafe arttıkça kaşlarımı çattım, vücudu zarafetle hareket ederken yavaşça sokağa doğru koşmaya başladı. Karşıdan karşıya geçip gözden kaybolduğunda garip bir kayıp duygusu üzerime çöktü.

Arabama bindim ve tuhaf karşılaşmayı merak ederek birkaç dakika kıpırdamadan orada oturdum. Sonunda motoru çalıştırdığımda, ön camımda bir şey olduğunu fark ettim. Durup öne eğildiğimde daha yakından bakarak spreyi açmaya gittim. Karahindiba tohumları camın üzerine dağılmıştı ve hafif bir esinti estiğinde, kabarık uçlar hareket eden havaya yakalandı ve uçarken, benden uzaklaşarak adamın gittiği yöne doğru uçarken ön camımda nazikçe dans etti.

* * *

Ertesi sabah erkenden uyandım, yataktan kalktım, yatak odamdaki perdeleri çektim ve göle baktım, sabah güneşi üzerine yansıdı ve onu sıcak, altın rengi yaptı. Büyük bir kuş havalandı ve uzaktaki kıyıya yakın suda tek bir tekne seçebildim. Evet, buna alışabilirdim.

Phoebe yataktan atladı ve gelip ayakucuma oturdu. "Ne düşünüyorsun kızım?" Fısıldadım. Esnedi.

Derin bir nefes alıp kendime odaklanmaya çalıştım. “Bu sabah değil. Bu sabah iyisin.” Yavaşça duşa doğru yürüdüm, rahatladım.

en azından, her adımda göğsümde yeşeren umut. Ama ben spreyi açtığımda, etrafımdaki dünya göz kırptı ve duş, çatıyı döven yağmurun sesine dönüştü. Korku beni ele geçirdi ve yüksek bir gök gürültüsü kulaklarımda çınlarken ve çıplak göğsümde soğuk bir metal hareket ederken donup kaldım. Silahın meme ucunu takip eden sarsıntısıyla irkildim, yaşlar yanaklarımdan daha hızlı akarken soğuğu çakıl haline getirdi. Kafamın içinde, metal raylar üzerinde duran bir trenin tiz çığlığı gibi sesler geliyordu. *Aman Tanrım, Tanrım.* Nefesimi tuttum, silahın ateşlenmesini bekledim, damarlarımda buz gibi bir korku akıyordu. Babamın ötedeki odada kanlar içinde yatışını düşünmeye çalıştım ama kendi korkum o kadar çoktu ki başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Kontrolsüz bir şekilde sallanmaya başladım, yağmur çarpmaya devam etti...

Dışarıda bir araba kapısı çarptı ve beni buraya ve şimdiye geri döndürdü. Akan duşun önünde duruyordum, perdenin açık olduğu yerde su birikintileri vardı. Kusmuk boğazıma hücum etti ve tam zamanında dönüp safrayı topladığım kaseye ulaştım. Orada nefesim kesilerek ve titreyerek birkaç dakika oturdum, vücudumu tutmaya çalıştım. Gözyaşları gelmekle tehdit etti ama izin vermedim. Gözlerimi sınıksız kapattım ve yüzden geriye doğru saydım. Bire geldiğimde derin bir nefes daha aldım ve tökezleyerek ayağa kalktım ve açık duşun önünde büyüyen su birikintisini silmek için bir havlu kaptım.

Giysilerimi çıkardım ve ılık spreyin altına girdim, başımı geriye yasladım ve gözlerimi kapattım, rahatlamaya ve şimdiki zamana geri dönmeye, titremeyi kontrol altına almaya çalıştım.

"İyisin, iyisin, iyisin," diye mırıldandım, duyguyu, suçluluğu bastırdım, vücudum hâlâ hafifçe titriyordu. *BENistemekiyi ol.* Bunu biliyordum ama geri dönme hissinden kurtulmak her zaman biraz zaman alırdı. *Orası*, o yerde, o mutlak keder ve dehşet anında ve sonra bazen hüznün beni terk etmeden birkaç saat önce, ama asla tamamen.

Her sabah geri dönüş geldi ve her akşam kendimi yeniden daha güçlü hissettim. Her şafakta umudum vardı *Buyeni* gün beni özgür kılacak ve sonsuza dek ayıracak geceye kederle zincirlenmiş olmanın acısına katlanmak zorunda kalmadan bunu başaracaktım. *Şimdi* itibaren *Daha sonra*.

Duştan çıktım ve kurulandım. Aynada kendime baktığımda, çoğu sabah olduğumdan daha iyi görüldüğümü düşündüm. Gerçeğe rağmen

geçmişe dönüşlerin burada bitmediğini, iyi uyuduğumu, son altı aydır pek yapmadığım ve pencereimin dışındaki göle atfettiğim bir memnuniyet duygusu hissettim. Kumlu bir kıyıya hafifçe vuran suyun sesinden daha huzurlu ne olabilir? Elbette bunların bir kısmı ruhuma sızacaktı ya da en azından çok ihtiyaç duyduğum uykuyu almama yardım edecekti.

Yatak odama geri döndüm ve bir çift haki şort ve kap kollu siyah düğmeli bir gömlek giydim. Anne'in bahsettiği kasabadaki lokantaya gitmeyi planlıyordum ve - umarım hala müsait olan - işi soracağım için prezentabl görünmek istedim. En kısa zamanda birine ihtiyacım vardı.

Saçlarımı kuruttum ve açık bıraktım ve ardından minimum makyaj yaptım. Siyah sandaletlerimi giydim ve kapıdan çıktım, dışarı çıkıp kapıyı kilitlerken ılık sabah havası tenimi okşuyordu.

On dakika sonra, Norm'un dışındaki kaldırıma yanaşıyordum. Klasik bir küçük kasaba lokantasına benziyordu. Büyük cam pencereye baktım ve bir pazartesi sabahı sekizde camın çoktan yarı dolu olduğunu gördüm. YARDIM İSTENİYOR tabela hala penceredeydi. *Evet!*

Kapıyı açtım ve kahve ve domuz pastırması kokusu, kabinlerden ve masalardan gelen gevezelik ve hafif kahkaha sesleri karşıladı beni.

Öne doğru yürüdüm ve tezgahta, kesik kot şortlu ve atletli iki genç kadının yanına oturdum - ofise giderken kahvaltı için uğrayanlardan olmadığı belliydi.

Dönen, kırmızı vinil kaplı tabureye oturduğumda, şimdi yanımda oturan kadın bana baktı ve gülümsedi.

"Günaydın" dedim ve tekrar gülümsedim. "Günaydın!" dedi.

Önümdeki menüyü aldım ve mutfak penceresinin önünde duran kısa gri saçlı yaşlı bir kadın olan bir garson omzunun üzerinden bana baktı ve "Hemen geliyorum tatlım" dedi. Sipariş defterini karıştırırken tedirgin görünüyordu. Mekanın sadece yarısı doluydu ama belli ki yalnızdı ve ayak uydurmakta zorlanıyordu. Sabah kalabalıkları her zaman zamanında çalışabilmek için hızlı servis arıyorlardı.

"Acele etme," dedim.

Birkaç dakika sonra birkaç öğün yemek getirip yanıma geldiğinde dikkati dağılmış bir şekilde "Kahve?" dedi.

"Lütfen. Ve çarpılmış görünüyorsun - işini kolaylaştıracam ve geldiği gibi üç numarayı alacağım.

"Korusun Sen, Bal." O güldü. "Sen mutlak sahip olmak garsonluk deneyimi."

"Aslında" -gülümsedim ve ona menüyü uzattım- "Evet, biliyorum ve bunun iyi bir zaman olmadığını biliyorum ama YARDIM İSTENİYOR pencerede oturum açın."

"Cidden?" "Ne zaman başlayabilirsin?"

Güldüm. "Mümkün olan en kısa sürede. Bir başvuru formunu doldurmak için daha sonra geri gelebilirim veya—"

"Gerek yok. Garsonluk tecrüben var, işe ihtiyacın var, işe alındın. Gerekli evrakları doldurmak için daha sonra tekrar gelin ama Norm benim kocam. Başka bir garson tutma yetkim var ve az önce seni işe aldım. O elini uzattı. "Bu arada, Maggie Jansen."

ona sıırttım. Bree Prescott. Çok teşekkür ederim!"

Diğer kahve fincanlarını doldurmak için tezgahın aşağı inerken, "Sabahımı güzelleştiren sendin," diye seslendi.

Bu şimdiye kadar yaptığım en kolay röportajdı.

"Kasabada yeni?" Yanımdaki genç kadın sordu.

Gülümseyerek ona döndüm. "Evet, aslında buraya daha dün taşındım."

"Pelion'a hoş geldiniz. Ben Melanie Scholl ve bu da kız kardeşim. Liza." Sağındaki kız öne doğru eğilip elini uzattı.

"Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum" diyerek onu salladım.

Atletlerinin arkasından çıkan mayo bağlarını fark ettim ve "Burada tatil mi yapıyorsun?"

"Oh hayır," diye güldü Melanie, "diğer kıyıda çalışıyoruz. Önümüzdeki birkaç hafta turistler buradayken cankurtaranlık yapıyoruz ve ardından kışın ailemizin pizzacısında işe dönüyoruz."

Kafamı salladım ve kahvemi yudumladım. Benim yaşlarımda göründüklerini sanıyordum, büyük ihtimalle Liza daha gençti. Kızılımsı kahverengi saçları ve aynı iri mavi gözleri ile benzer görünüyorlardı.

Liza, "Bu kasaba hakkında herhangi bir sorunuz varsa, bize sormanız yeterli," dedi. "Tüm pisliği bilmek bizim işimiz." Göz kırptı. "Sana kiminle çıkacağını ve kimden kaçınacağını da söyleyebiliriz. Her iki kasabada da hemen hemen hepsini inceledik - bilgi zenginiyiz."

Güldüm. "Tamam, bunu aklımda tutacağım. Sizinle tanıştığımıza gerçekten çok memnun oldum kızlar." Aklıma bir şey gelince ilerlemeye başladım. "Hey, aslında ben

birisi hakkında bir sorum var Dün gece eczanenin otoparkına bir şeyler düşürdüm ve bir adam bana yardım etmek için durdu. Uzun boylu, zayıf, iyi yapılı, ama... bilmiyorum, tek kelime etmedi... ve şu uzun sakalı vardı-"

"Archer Hale," diye araya girdi Melanie. "Yine de sana yardım etmek için durmasına şaşırdım. Genelde kimseye ilgi göstermez." Durdu. "Ve sanırım kimse de ona pek aldırış etmiyor."

"Pekala, çok fazla seçeneği olup olmadığını bilmiyorum," dedim. "Eşyalarım kelimenin tam anlamıyla ayaklarının önünde yuvarlandı."

Melanie omuz silkti. "Yine olağandı. Güven bana. Her neyse, sanırım o sağır. Bu yüzden konuşmuyor. Çocukken bir tür kaza geçirmiş. Kasabanın hemen dışında, otoyolda olay olduğunda henüz beş ve altı yaşındaydık. Ailesi ve amcası kasaba polis şefi öldürüldü. Sanırım o zaman işitme duyusunu kaybetti. Briar Yolu'nun sonunda yaşıyor - ona evde eğitim veren diğer amcasıyla birlikte yaşıyordu ama amcası birkaç yıl önce öldü ve şimdi orada tek başına yaşıyor. Amcası ölene kadar kasabaya bile gelmezdi. Şimdi onu arada bir görüyoruz. Yine de o tamamen yalnız."

"Vay canına," dedim kaşlarımı çatarak, "bu çok üzücü."

"Evet," diye araya girdi Liza, "çünkü onun üzerindeki cesedi gördün mü? Elbette genlerde var. Bu kadar asosyal olmasaydı, onu yapardım."

Melanie gözlerini devirdi ve kahve ağzından püskürmesin diye elimi dudaklarıma götürdüm.

"Lütfen, seni fahişe," dedi Melanie, "bir kez olsun sana bakarsa onu yine de yaparsın."

Liza bunu bir an düşündü ve sonra başını salladı. "O bedeniyle ne yapacağını bildiğinden bile şüpheliyim. Gerçek bir utanç." Melanie tekrar gözlerini devirdi ve sipariş penceresinin üzerindeki saate baktı.

"Ah kahretsin, gitmeliyiz yoksa geç kalacağız." Cüzdanını çıkardı ve Maggie'ye seslendi, "Hesabı tezgaha bırakıyorum, Mags."

Maggie, elinde iki tabakla hızla yanından geçerken, "Teşekkürler tatlım," diye seslendi.

Melanie peçeteye bir şeyler karaladı ve bana uzattı. İşte numaramız, dedi. Yakında gölün diğer tarafında bir kızlar gecesi planlıyoruz. Belki bizimle gelmek istersin?"

peçeteyi aldım "Ah, peki, belki." Gülümsedim. Numaramı bir peçeteye karaladım ve benimkini de ona uzattım. "Çok teşekkürler."

Bu gerçekten çok hoş. Benim yaşımdaki iki kızla konuştuktan sonra ruh halimin bu kadar yükselmesine şaşırdım. Belki de ihtiyacım olan şey budur, diye düşündüm, dostları olan bir insan olduğumu ve trajediden önce bir hayatım olduğunu hatırlamak. Tüm varlığımın o korkunç gün başlayıp bittiğini hissetmek çok kolaydı. Ama bu doğru değildi. Bunu kendime olabildiğince hatırlatmam gerekiyordu.

Tabii ki, memleketimdeki arkadaşlarım babamın ölümünden sonraki aylarda beni birkaç kez dışarı çıkarmaya çalıştılar ama ben buna hazır değildim. Belki de trajedime pek aşina olmayan insanlarla çıkmak daha iyi olurdu - sonuçta, bu yolculuğun amacı bu değil miydi? Geçici bir kaçış mı? Yeni bir yerin yeni şifa getireceği umudu? Ve sonra hayatımla tekrar yüzleşecek güce sahip olacaktım.

Liza ve Melanie, restoranda oturan diğer birkaç kişiye seslenip el sallayarak hızla kapıdan çıktılar. Bir dakika sonra Maggie tabağımı önüme koydu.

Yemeğimi yerken Archer Hale adlı adam hakkında söylediklerini düşündüm. Şimdi mantıklıydı - sağırdı. Bunun neden daha önce aklıma gelmediğini merak ettim. Bu yüzden konuşmamıştı. Belli ki dudak okuyabiliyordu. Ve bir şey söylediği hakkında yorum yaptığımda ona tamamen hakaret etmişim. Bu yüzden yüzü düşmüş ve öylece çekip gitmişti. içten içe kıkırdadım. "Aferin, Bree," dedim sessizce, kızarmış ekmekten bir parça ısırırken.

Onu bir sonraki görüşümde özür dilemeyi bir noktaya getirirdim. İşaret dilini bilip bilmediğini merak ettim. Benimle konuşmak isterse konuşabileceğimi bilmesini sağlardım. iyi biliyordum Babam sağırdı.

Archer Hale ile ilgili bir şey ilgimi çekti, anlayamadığım bir şey. Duyamadığı veya konuşamadığı ve benim bu özel engeli yakından tanıdığım gerçeğinin ötesine geçen bir şey. Bir an düşündüm ama bir cevap bulamadım.

Yemeğimi bitirdim ve çekimi istediğimde Maggie bana el salladı. "Çalışanlar bedava yemek yer," diye seslendi, tezgahın aşağısına benden kahve doldururken. "Evrakları doldurmak için saat ikiden sonra herhangi bir zamanda geri gelin."

ona sıırıttım. "Tamam," dedim. "Bu öğleden sonra görüşürüz." Tezgaha bir bahşış bıraktım ve kapıdan çıktım. *Fena değil*, Düşündüm. Sadece bir gün kasabadayım ve komşum Anne'de bir evim, bir işim ve bir tür arkadaşım var.

ve belki Melanie ve Liza'da da. Arabama doğru yürürken adımlarımda fazladan bir yaylanma vardı.

Chapter Dört

Bree

BENertesı sabah erkenden Norm's Diner'da çalışmaya başladı. Norm mutfakta kendisi çalışıyordu ve çoğunlukla huysuz ve huysuzdu ve benimle pek konuşmazdı ama Maggie'ye ancak hayranlık olarak tanımlanabilecek bakışlar attığını gördüm. Onun gerçekten çok yumuşak biri olduğundan şüpheleniyordum; beni korkutmadı. Ayrıca iyi bir garson olduğumu ve başladıktan bir saat sonra Maggie'nin stres seviyesinin önemli ölçüde düştüğünü biliyordum ve bu yüzden hemen Norm'la bir ilişkim olduğunu anladım.

Lokanta hareketliydi, iş basitti ve orada yemek yiyen yerliler hoştu. şikayet edemedim ve ilk birkaç gün hızlı ve sorunsuz geçti.

arşamba günü işten çıktıktan sonra eve gittim, duş aldım, üzerimi değiştirdim ve göle inip biraz keşif yapmak niyetiyle mayom ve bir kot şort ve beyaz bir atlet giydim. Phoebe'nin tasmaşını ona taktım ve arkamdan kilitledim.

Evimden ıkarken Anne, gl fidanlarını suladığı bahçesinden bana seslendi. Gülümseyerek yanına gittim.

"Nasıl yerleşiyorsun?" diye sordu bana, sulama kabını bırakıp benim durduğum çitine doğru yürürken.

"İyi! Gelip lokantadaki durumu bana bildirdiğiniz için teşekkür etmek istiyordum. Anladım ve orada garsonluk yapıyorum.

"AA bu harika! Maggie bir mcevhер. Norm'un seni korkutmasına izin verme; o tamamen havlıyor ve ısırıyor.

Güldüm. "Bunu çok çabuk anladım." göz kırptım "Hayır, iyi oldu. Sadece yoldan aşağı inip gl biraz kontrol edecektim.

"Oh iyi. Rıhtımlar burada pek iyi bir yürüyüş yapmaz - elbette, muhtemelen bunu anladınız. Briar Yolu'na inerseniz, küçük plaja giden tabelaları takip edebilirsiniz." Bana kısa bir talimat verdi ve sonra ekledi, "İstersen artık kullanmadığım bir bisikletim var. Artritimle, kendimi güvende hissetmek için gidonu kavrayamıyorum. Ama neredeyse yeni ve kpeğiniz için bir sepeti bile var." aşağı baktı

söz konusu küçük köpek. "Merhaba. Adınız ne?" Etrafta biraz dans ederek mutlu bir şekilde kıkırdayan Phoebe'ye gülümsedi.

"Merhaba de Phoebe."

Anne, Phoebe'nin elini yalamasına izin vermek için hafifçe eğilerek, "Ne kadar tatlı bir kızsın," dedi.

Ayağa kalktı ve "Bisiklet benim boş yatak odamda. Görmek istermisin?" duraklattım. "Emin misin? Yani, arabama binmektense göle bisikletle inmeyi çok isterim."

"Evet evet." Evine doğru yürümeye başladığında bana el salladı. "Kullanıldığını görmeyi çok isterim. Bögürtlenleri o şekilde toplardım. Vahşi büyürler. Birkaç çanta getirin ve işiniz bittiğinde onları bisiklet sepetine koyabilirsiniz. Pişirir misin?"

"Şey," dedim onu kulübesine kadar takip ederek, "eskiden yapardım. Bir süredir yapmadım.

Bana baktı. "Pekala, belki yaban mersini sana tekrar bir önlük alman için ilham verir." Ana odanın hemen yanındaki kapıyı açarken gülümsedi.

Kulübesi, iyi kullanılmış, astarlı mobilyalar ve bir sürü biblo ve çerçeveli fotoğraflarla gelişigüzel bir şekilde dekore edilmişti. Havada kurumuş okalıptüs kokusu asılıydı. Hemen rahatlatıcı ve mutlu hissettirdi.

"İşte başlıyoruz," dedi Anne, saniyeler önce girdiği odadan bisikletini sürerken. Sırıtmadan edemedim. Önünde büyük bir sepet olan eski moda bisikletlerden biriydi.

"Aman tanrım! Harika. Bunu kullanmamı istediğinden emin misin?"

"Hiçbir şey beni daha mutlu edemez, canım. Aslında, eğer senin için çalışıyorsa, sen sende kalsın."

Ona gülümsedim ve onu verandasına çıkardım. "Çok teşekkür ederim. Bu çok nazıksın. Ben gerçekten... teşekkür ederim.

Arkamdan çıktı ve onu merdivenlerden indirmeme yardım etti. "Memnuniyetle. Kullanıldığını ve beğenildiğini bilmek beni mutlu ediyor."

Aklıma bir şey gelince yine hayran hayran gülümsedim. "Ah! Sana bir soru sorabilir miyim? Kasabada biriyle karşılaştım ve tanıştığım başka biri onun Briar Yolu'nun sonunda yaşadığını söyledi. Okçu Hale? Onu tanıyor musun?"

Anne aynı zamanda düşünceli görünerek kaşlarını çattı. "Evet biliyorum*ile ilgilio*

Neyse. Küçük kumsala giderken aslında onun arazisinin yanından geçiyor olacaksınız. Göreceksin, o yoldaki tek mülk orası.” Bir saniye durakladı. "Evet, Archer Hale... Onu tatlı bir küçük çocuk olarak hatırlıyorum. Şimdi konuşmuyor ama. Farz edelim ki duymadığı için.”

Başımı eğdim. "Ona tam olarak ne olduğunu biliyor musun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve hafifçe mırıldandı. "Tam Bill'ime teşhis konulduğu sırada şehrin dışında büyük bir araba kazası oldu. Diyelim ki ayrıntılara kasabanın geri kalanı kadar dikkat etmedim - sadece onlarla birlikte üzüldüm. Ama bildiğim şey, Archer'ın ebeveynleri ve kasabanın sahibi ve polis şefi olan amcası Connor Hale'in o gün öldüğü ve Archer'ın başına gelen her şeyin o kazada olduğu. Hmm, şimdi bir düşüneyim..." Durdu. Diğer amcası Nathan Hale ile yaşamaya gitti. Ama hatırladığım kadarıyla üç ya da dört yıl önce bir tür kanserden öldü.” Bana baktı, birkaç saniye boşluğa baktı. "Kasabadaki bazıları onun aklının yerinde olmadığını söylüyor. Okçu demek istiyorum. Ama bunu bilmiyorum. Amcasının kişiliğini ona aktarmaları olabilir. Küçük kız kardeşim, Nathan Hale ile aynı okula gitti ve hiçbir zaman tam olarak haklı olmadı. Kötü akıllı, ama her zaman biraz garip. Ve ordudan eve geldiğinde daha da... farklıydı.”

Ona kaşlarımı çattım. "Ve yine de onunla yaşaması için küçük bir çocuk mu gönderdiler?" "Oh, pekala, sanırım ilçeye iyi bir sunum yaptı. Ve her neyse, şimdiye kadar

Biliyorum, o çocuğun geride kalan tek ailesi oydu. Bir dakikalığına tekrar sessizleşti. "Yıllardır orijinal Hale çocukları hakkında konuşmuyoruz. Ama kesinlikle her zaman heyecan yarattılar. Hmm." Birkaç vuruş için tekrar sessiz kaldı. "Şimdi düşünüyorum da, genç Hale oğluyla ilgili gerçekten üzücü bir durum. Bazen küçük kasabalarda, sonsuza dek etrafta olan insanlar bir şekilde... arka planın bir parçası oluyor sanırım. Kasabanın trajediyi aşma girişiminde, Archer karışımın içinde kaybolmuş olabilir. Utanç verici."

Anne, anılarıyla dikkati dağılmış gibi görünerek yeniden sessizliğe gömüldü ve ben de gitsem iyi olacak diye düşündüm.

"Hmm, peki" - gülümsedim - "talimatlar için tekrar teşekkürler. Daha sonra uğrarım.

Anne neşelendi ve sanki şimdiki zamana geri dönmüş gibiydi. "Evet bu

güzel olurdu. İyi günler." Gülümsedi, arkasını döndü ve ben bisikleti ön kapısından geçirirken verandasına koyduğu sulama kabını aldı.

Phoebe'yi sepete koydum ve bisiklete binip Briar Yolu'nun girişine doğru yavaşça pedal çevirirken Anne'nin bana Hale kardeşler ve Archer Hale hakkında söylediklerini düşündüm. Kimse Archer'a ne olduğunun tam olarak hikayesini bilmiyor gibiydi - yoksa detayları mı unutmuşlardı? Her iki ebeveyni de kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum, yine de bir çırpıda değil. Böyle bir şeyle nasıl başa çıkmaya başlarsın? Zihniniz her seferinde bir kaybı işlemenize izin verdi mi? Bir anda kalbini bu kadar doldursa kederden delirmez miydin? Bazı günler, an be an duygularımı zar zor tutuyormuşum gibi hissettim. Hepimizin kendi farklı yollarımızla başa çıktığımızı varsaydım - onları deneyimleyen insanlar kadar bireysel olarak acı ve şifa.

Onun malı olması gereken şeyin görüntüsü beni kendi düşüncelerimden kopardı. Etrafını yüksek bir çit sarmıştı, ağaçların tepeleri o kadar çok ve yüksek yapının ötesindeki hiçbir şeyi göremeyecek kadar kalındı. Çitin ne kadar uzağa gittiğini görmek için boynumu kaldırdım ama yoldan bunu söylemek zordu ve her iki tarafta da orman vardı. Gözlerim bir mandal görebildiğim çitin önüne döndü ama kapalıydı.

Neden orada durup ona bakıp sivrisineklerin vızıltısını dinlediğimden emin değildim. Ama birkaç dakika sonra Phoebe usulca havladı ve ben de Anne'nin beni yönlendirdiği sahil girişine giden yolda ilerlemeye devam ettim.

Göl kıyısında birkaç saat geçirdim, yüzdüm ve güneşlendim. Phoebe gölgede havlunun bir köşesine uzanmış, halinden memnun uyuyordu. Sıcak bir ağustos günüydü ama gölden esen meltem ve kıyının arkasındaki ağaçların gölgesi rahat ettiriyordu. Küçük kumsalın biraz ilerisinde birkaç kişi vardı ama çoğunlukla ıssızdı. Gölün bu tarafının sadece yerel halk tarafından kullanılmasından kaynaklandığını düşündüm. Getirdiğim havluya sırt üstü uzandım ve sallanan ağaçların uçlarına ve parlak mavi gökyüzünün parçalarına bakıp, akan suyun sesini dinledim. Birkaç dakika sonra, sadece dinlenmek niyetiyle gözlerimi kapattım ama bunun yerine uyuyakaldım.

Rüyamda babamı gördüm. Ancak bu sefer hemen ölmemişti. Adamın arka kapıdan fırladığını görmek için tam zamanında mutfığa girdi.

"Hayattasın!" dedim, adamın beni bıraktığı yerden doğrulmaya başlayarak.

Yüzünde nazik bir gülümsemeyle başını salladı. "İyi misin?" diye sordum korkuyla.

"Evet," dedi ve irkildim, çünkü babam asla sesini kullanmazdı, sadece ellerini kullanırdı.

"Konuşabilirsin," diye fısıldadım.

"Evet," dedi tekrar hafifçe gülerek. "Elbette." Ama o zaman dudaklarının hareket etmediğini fark ettim.

"Seni geri istiyorum baba," dedim gözlerim yaşarırken. "Sen çok özlüyorum."

Yüzü ciddileşti ve ikimiz de hareket etmemiş olmamıza rağmen aramızdaki mesafe artıyor gibiydi. Takma adımı kullanarak, "İkimize birden sahip olamayacağın için çok üzgünüm, Küçük Arı," dedi.

"İkisi birden?" diye fısıldadım, kafam karışmıştı, aramızdaki mesafenin daha da büyümesini izlerken.

Birden gitti ve ben yalnız kaldım. Ağlıyordum ve gözlerim kapalıydı ama bir varlığın üzerimde durduğunu hissedebiliyordum.

Şaşırarak uyandım, yanaklarımdan aşağı ılık yaşlar akıyor, rüyanın en uç noktaları sisin içinde kayboluyordu. Orada yatıp duygularımı toplamaya çalışırken, arkamda ormanın içinden uzaklaşan birinin sesini duyduğuma yemin ettim.

* * *

Ertesi sabah erkenden lokantaya girdim. İyi uyumama rağmen, o sabah özellikle kötü bir geçmişe dönüş yaşamıştım ve hâlâ üzerimde olan melankoliyi üzerimden atmakta güçlük çekiyordum.

Sabah koşturmacasına daldım, başımı önümde tuttum ve zihnimi sipariş alma, yemek dağıtma ve kahve doldurma işleriyle meşgul ettim. Dokuzda lokanta boşalmaya başladığında kendimi daha iyi, daha hafif hissediyordum.

Lokantanın kapısı açılıp polis üniformalı genç bir adam içeri girdiğinde tezgahta çeşnileri dolduruyordum. Şapkasını çıkarıp elini kısa, dalgalı kahverengi saçlarının arasından geçirdi ve Maggie'ye başını salladı.

Tezgâha doğru yürürken bakışları bana kaydı ve bir saniyeliğine gözlerimiz kilitlendi. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı, önümde otururken düz, beyaz dişleri parıldadı. "Eh, bu sabah Maggie'nin yüzündeki gülümsemenin sebebi sen olmalısın," dedi elini uzatarak. "Ben Travis Hale."

Bir Hale daha. Elini tutarak geri gülümsedim. Merhaba Travis. Bree Prescott."

Oturdu, uzun bacaklarını tezgahın altına getirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum Bree. Seni Pelion'a getiren nedir?"

Garip bir göçebe gibi görünmek istemediğimden kelimelerimi dikkatlice seçtim. Yine de, tamamen doğru olmaya karar vermiş olsaydım, şu anda böyle olduğumu varsaydım. "Pekala, Travis, üniversiteden yeni mezun oldum ve bir tür özgürlük yolculuğuna çıkmaya karar verdim." Gülümsedim. "Burada, senin küçük şirin kasabanda sona erdi."

Sırıttı. "Yapabildiğin kadar keşfetmek," dedi. "Beğendim. Keşke bundan daha fazlasını kendim yapsaydım."

Ben de gülümseyerek ona bir menü verdim ve tam Maggie arkamdan geldi. Menüyu aldı ve tezgahın altına fırlattı. Bana göz kırparak, "Travis Hale o şeyi şimdiye kadar ezberlemiş olmalı," dedi. "Annesi masaya ulaşmak için onu yükseltici koltuğa oturtmak zorunda kaldığından beri buraya geliyordu. Annenden bahsetmişken, o nasıl?"

O gülümsedi. Ah, o iyi. Bilirsiniz, meşguldür, sosyal çevresi hiç eksik olmaz. Ayrıca, tüm kasaba genişletme planlarıyla ekstra meşgul."

Maggie'nin dudakları büzüldü, ama "Peki, ona merhaba dediğimi söyle," dedi ve nazikçe gülümsedi.

Travis bana dönerek, Olur, dedi.

"Demek soyadın Hale," dedim. "Archer Hale ile akraba olmalısın."

Travis'in kaşları hafifçe çatıldı ve bir an kafası karışmış göründü. "Okçu? Evet, o benim kuzenim. Onu biliyorsun?"

Ah, hayır, dedim başımı sallayarak. "Birkaç gün önce onunla kasabada karşılaştım ve onu sordum... o biraz..."

"Garip?" Travis'i bitirdi.

"Farklı," diye düzelttim düşünerek. elimi salladım "Yalnızca birkaç kişiyle tanıştım ve o da onlardan biriydi, yani... Yani, aslında onunla bizzat tanıştığımın değil, ama..." Makineden cezveyi alıp ona doğru tuttum

sorgulayarak. Başını salladı ve ona bir bardak doldurmaya başladım.

Travis, "Konuşmayan biriyle tanışmak zor," dedi. Bir an düşünceli göründü. "Yıllar boyunca onunla denedim, ama inceliklere cevap vermiyor. O kendi dünyasında. Hoş geldin vagonunun bir parçası olduğu için üzgünüm. Her neyse, burada olman güzel." Kahvesinden bir yudum alırken gülümsedi.

"Teşekkürler," dedim. "Demek bir Pelion polisisiniz?" Bariz olanı belirterek ama sadece sohbet ederek sordum.

"Evet," dedi.

"olma yolundaşefPolisin," diye sözünü kesti Maggie, "tıpkı ondan önceki babası gibi." Molalar için kullandığımız tezgahın yanındaki masaya dönerken göz kırptı.

Travis kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. "Göreceğiz," dedi ama kuşkulu görünmüyordu.

Ben ona sadece gülümsedim, o da bana gülümsedi. Anne'in bana Connor Hale olduğunu tahmin ettiğim babasından bahsettiğinden bahsetmedim. Ailesini daha önce sorduğumu bilmesi garip gelebilir diye düşündüm. Ya da en azından başlarına gelen trajedinin özü hakkında.

"Nerede kalıyorsun?" O sordu.

"Ah, tam gölde," diye yanıtladım. "Rockwell Yolu."

"George Connick'in kiralık evlerinden birinde mi?"

Başımı salladım.

Pekala, Bree, müsait olursan sana bir ara etrafı gezdirmeyi çok isterim. Viski rengi gözleri üzerimde gezindi.

Onu inceleyerek gülümsedim. Yakışıklıydı; buna şüphe yoktu. Sadece arkadaşça değil, bana çıkma teklif ettiğinden oldukça emindim. Çıkmak şu anda benim için en parlak fikir değildi. "Üzgünüm Travis, işler biraz... şu anda benim için karmaşık."

Beni birkaç saniye inceledi ve bakışları altında kızardım. "Ben oldukça basit bir adamım, Bree." Göz kırptı.

Güldüm, gerilimi bozduğu için minnettardım. O kahvesini bitirirken rahatça sohbet ettik ve ben tezgahta çeşnileri doldurup ortalığı toplamaya devam ettim.

Tam Travis gitmek için kalkarken Norm mutfaktan çıktı. "Yeni garsonumla flört mü ediyorsun?" Norm homurdandı.

Travis, "Mecburum," diye yanıtladı. "Bilinmeyen bir nedenle, Maggie hâlâ

Ekşi kışını benim için terk etmeyeceksin. Travis, tezgahın yanındaki masayı silip süpüren Maggie'ye göz kırptı. "Yine de bu günlerden birinde gelecek. umudumu koruyorum."

Norm homurdandı ve ellerini şiş göbeğini örten yağ lekeli önlüğe sildi. "Akşam eve bunun için geliyor," dedi. "Senden ne istiyor?"

Travis kıkırdadı, gitmek için döndü ama Maggie'ye seslendi, "Bu huysuz heriften sıkıldığında beni bul."

Maggie güldü, kısa buklelerini okşadı ve Norm homurdanarak mutfığa döndü. Travis kapıda bana dönerek Teklifim geçerli, Bree, dedi.

Kapıyı arkasından kapatırken gülümsedim.

Dikkat et, dedi Maggie bana. "O çocuk seni hemen büyüleyecek." Ama bunu söylerken gülümsedi.

Güldüm, başımı salladım ve Travis Hale polis kruvazörüne binip kaldırımından uzaklaşırken pencereden dışarıyı izledim.

* * *

O akşam bisikletimle tekrar Briar Yolu'na gittim ve yol kenarından yaban mersini topladım. Çantamın yarısı dolduğunda ve parmak uçlarım koyu mora boyandığında eve doğru yola koyuldum. Geri dönerken, Archer'ın arazisinin önündeki tozlu yolun kenarında bisikletime oturdum ve belli bir sebep olmadan -en azından kendi kendime açıklayabileceğim bir sebep olmaksızın- önümdeki çite baktım. Birkaç dakika sonra eve pedal çevirmeye başladım.

O gece rüyamda gölün kıyısında yattığımı gördüm. Çıplak derimin altında kumu hissedebiliyordum, üzerimde bir erkeğin hoş karşıladığı ağırlıkla sallanırken granüller etimi ısıırıyordu. Korku yoktu, sıkıntı yoktu; Onu orada istedim. Su, cildimi okşayan ve aşındırıcı kumun acısını dindiren pürüzsüz, serin bir ipek gibi bacaklarımın üzerinden yukarı çıktı.

Nefes nefese uyandım, meme uçlarım tişörtüme acı bir şekilde çakıldı ve nabzım bacaklarımın arasında ritmik bir şekilde atıyordu. Şafağa yakın bir yerde nihayet uyuyakalana kadar dönüp durdum.

Chapter Beş

Bree

BENertesi gün lokantadan ayrıldı. Uyanıp saate baktığımda 8:17 idi. Biraz irkildim. Aylardır bu kadar geç saatlere kadar uyumamıştım ama önceki gece neredeyse hiç uyumadığım için bunun beklenebileceğini düşündüm. Yavaşça doğruldum, oda netleşiyordu. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtırken kendimi ağır ve halsiz hissettim. Dışarıdan bir ses geldiğinde, sadece bir dalın düşmesi ya da uzaktan bir tekne motorunun ters tepmesiyle uyku dolu kafam daha yeni aydınlanmaya başlamıştı, ama beynim onu yakaladı ve beni doğruca uyanık kabusuma fırlattı - dondum, dehşet kaslarımı ele geçirdi, beynim çılgılık attı. Kapıdaki küçük pencereden babamla beni ayıranı izledim. Beni periferik görüşünde gördü ve imzalamaya başladı.*Saklamak*Adam ona ellerini indirmesi için bağırırken tekrar tekrar. Babam onu duyamadı ve elleri sadece benim için hareket etmeye devam etti. Silah patladığında vücudum sarsıldı. Bağırdım ve anında şok ve dehşetle dolup geriye doğru sendelerken sesi bastırmak için elim ağzıma gitti. Bir kutunun kenarına takıldım ve mümkün olduğu kadar küçülmeye çalışarak bacaklarımı altına çekerek geriye doğru düştüm. Burada telefonum yoktu. Gözlerim, arkasına saklanabileceğim, sürünebileceğim bir yer arayarak odanın içinde dolaştı. Ve işte o zaman kapılar açıldı...

Etrafımdaki dünya berraklaşırken gerçeklik geri geldi ve yatak örtüsünü yumruklarımın arasında sıkıştığını hissettim. Derin bir nefes verdim ve titreyerek ayağa kalktım ve tam zamanında tualete koştum.*Tanrım, bunu sonsuza kadar yapamam.*Bunun durması gerekiyordu.*Ağlama ağlama.*Phoebe ayaklarımın dibinde yere oturdu, usulca inledi.

Birkaç dakika sonra kendime geldim. "Sorun değil kızım," dedim Phoebe'nin başını hem onun hem de benim için güven verircesine okşayarak.

Duşa girdim ve yirmi dakika sonra mayomu, şortumu ve mavi atletimi giydiğimde kendimi biraz daha iyi hissettim. Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve kendimi toprakladım. ben iyiydim

Hızlı bir kahvaltımı bitirdikten sonra sandaletlerimi giydim, kitabımı ve havlumu aldım, Phoebe'ye seslendim ve dışarıdaki ılık havaya adım attım.

hava biraz bunaltıcı, sivrisinekler etrafımda vızıldamaya başladı, yakınlarda bir yerde kurbağa vıraklıyor.

Temiz havayı derince içime çektim, çam ve göl suyunun kokusu ciğerlerime doldu. Bisikletime bindiğimde, Phoebe öndeki sepette, nefes verebildim.

Birkaç gün önce oturduğum küçük plaj alanına geri dönerek tekrar Briar Road'a indim. Kendimi romanıma kaptırdım ve farkına varmadan bitirdim ve iki saat uçup gitti. Ayağa kalktım ve gerindim, durgun göle baktım, teknelerin ve Jet Ski'lerin suda hareket ettiği diğer tarafı görmek için gözlerimi kısıtım.

Havlumu katlarken, gölün bu yakasına gelmemin büyük bir şans olduğunu düşündüm. Huzur ve sessizlik tam da ihtiyacım olan şeydi.

Phoebe'yi tekrar sepete koydum, bisikletimi yola çıkan hafif yokuştan yukarı ittim ve yavaşça Archer Hale'in çitine doğru pedal çevirdim.

Bir posta kamyonu yanımdan geçerken kenara çektim, sürücü selam vermek için elini kaldırdı. Lastikler toz kaldırdı, bu yüzden öksürdüm ve yola geri dönerken önümdeki kumlu havayı bir kenara salladım.

Kısa mesafeyi çite kadar sürdürdüm ve sonra durdum. Bugün, güneşin gökyüzünde eğik duruşu nedeniyle, sanki bir zamanlar orada tabelalar asılıymış ama kaldırılmış gibi, tahta üzerinde biraz daha hafif olan birkaç dikdörtgen görebiliyordum.

Tam tekrar hareket etmeye başladığımda kapının çok hafif aralık olduğunu fark ettim. Duraksadım ve birkaç saniye ona baktım. Postacı burada bir şey teslim etmiş ve açık bırakmış olmalı.

Bisikletimi öne çekip çite yasladım ve kapıyı biraz daha açıp kafamı içeri soktum.

Şu anda durduğum yerden yaklaşık yüz metre ötedeki küçük beyaz eve giden güzel taş araba yoluna girerken derin bir nefes aldım. Tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi. Her şey derli toplu, düzenli ve bakımlıydı, araba yolunun bir tarafında, bazı ağaçların arasında kısa süre önce biçilmiş zümrüt yeşili çimenlik küçük bir alan ve doğrudan solda ahşap paletlerle kaplı bir bahçe.

Arkama yaslanıp kapıyı kapatmaya çalışırken Phoebe bisikletin sepetinden atlayıp dar açıklıktan kendini sıkıştırdı.

“Bok!” diye kekeledim. “Phoebe!”

Kapıyı biraz araladım ve tekrar içeri baktım. Phoebe garaj yolunun hemen aşağısında durmuş nefes nefese bana bakıyordu.

"Kötü köpek," diye fısıldadım. "Buraya geri gel!"

Phoebe bana baktı, kuyruğunu döndü ve daha da uzaklaştı. inledim.*Kahretsin!*Kapıyı arkamda hafifçe açık bırakarak yürüdüm ve beni dinlediği kadar onun küçük köpek kıcını öpebileceğimi düşünen Phoebe'ye seslenmeye devam ettim.

Yaklaştıkça, evin önünde, her iki yanında inşa edilmiş ve yeşilliklerle dolu büyük ekicilerle süslenmiş büyük bir taş veranda ve yürüme yolu görebiliyordum.

Gözlerim bahçede dolaşırken, birdenbire birkaç saniyede bir çınlayan yüksek bir gümbürtü sesi olduğunu fark ettim. Biri odun mu kesiyordu? O ses öyle miydi?

Phoebe evin etrafında koştu ve gözden kayboldu.

Başımı eğdim, dinledim ve ağırlığımı bir ayağımla diğer ayağım arasında ayarladım. Ne yapmalıyım? Phoebe'yi burada bırakamazdım. Kapıya geri dönüp Archer'ın cevap vermesi için yüksek sesle bağıramazdım - duyamıyordu.

Onun peşinden gitmek zorunda kaldım. Archer oradaydı. Kendini tehlikeli durumlara sokmaya istekli bir kız değildim. Daha önce sahip olduğumdan değil - ama yine de tehlike beni bulmuştu. Ama hala. Bilinmeyen bir bölgeye yürümek, yapmaktan heyecan duyduğum bir şey değildi.*Lanet olası küçük yaramaz köpek.*Ama orada durup Phoebe'nin peşine düşmek için cesaretimi toplarken Archer'ı düşündüm. İçgüdülerim bana onun güvende olduğunu söylüyordu. Bunun bir önemi olmalıydı. O şeytani adamın, hayatım boyunca kendi içgüdülerimden şüphe etmeme neden olmasına izin mi verecektim?

O gece ön kapımızda çalan zili duyduğum anda saçlarımın kollarımda nasıl dikildiğini düşündüm. İçimden bir şey bunu biliyordu ve şimdi burada dururken içimde bir şey tehlikede değilmişim gibi hissediyordu. Ayaklarım ileri gitti.

Phoebe'ye usulca seslenmeye devam ederek özsuyn ve yeni biçilmiş çimin keskin kokusunu içime çekerek ağır ağır garaj yolunda yürüdüm.

Ellerimi boyalı ahşapta gezdirerek evin etrafındaki taş patikaya girdim. Evin arkasına baktım ve işte oradaydı, baltasını başının üzerine kaldırırken çıplak sırtı bana dönüktü, aşağı doğru sallanırken kasları esniyordu, dik bir kütüğü tam ortasından kırıyordu.

üç parçanın hepsi dışarı doğru düştü ve toprağın üzerine indi.

Eğilip onları aldı ve bir tarafında büyük bir muşamba olacak şekilde bir ağacın altına düzgünce istiflenmiş parçalar yığınınına yerleştirdi.

Küçük parçaları doğradığı kütüğün yanına döndüğünde beni gördü, irkildi ve sonra donakaldı. İkimiz de orada durup birbirimize bakıyorduk, ağzım hafifçe açıktı ve gözleri kocaman açılmıştı. Yakınlarda bir yerde bir kuş öttü ve cevap veren bir çağrı ağaçların arasından yankılandı.

Ağzımı kapattım ve gülümsedim ama Archer birkaç saniye boyunca öylece bakakaldı, sonra gözleri beni hızlıca taradı ve kısılmadan önce tekrar yüzüme döndü.

Gözlerim de onun, belirgin çıplak göğsünün, pürüzsüz tenli kaslarının ve dalgalanan karın kaslarının üzerinde gezindi. Daha önce hiç sekizli paket görmemiştim ama işte oradaydı, tam önümde. Biraz garip, sessiz münzevilerin bile istisnai fizikten muaf olmadığını tahmin ettim. *Onun için iyi.*

Bir çift haki gibi görünen bir şey giymişti, dizlerinden kesilmiş ve beline bir şeyle bağlanmış...*halat?* İlginç. Gözlerim aşağı, ayaklarındaki iş botlarına ve tekrar yüzüne kaydı. Birbirimizi incelerken başını yana eğmişti ama ifadesi aynıydı: temkinli.

Sakalı, onu ilk gördüğüm andaki kadar dağınıktı. Görünüşe göre, çim biçme becerisi kendi sakalına kadar uzanmıyordu. Bu, bazı büyük kenarları kullanabilir. Öyle olduğu sürece, onu bir süredir büyütüyor olmalı - muhtemelen yıllardır.

Boğazımı temizledim. "MERHABA." Gülümsedim ve dudaklarımı net bir şekilde okuyabilmesi için yaklaştım. "Özür dilerim, rahatsız ettiğim için. Köpeğim buraya koştu. Onu aradım ama dinlemedi." Etrafıma baktım, görünürde Phoebe yoktu.

Archer aşırı uzun saçlarını gözlerinin önünden çekti ve sözlerim üzerine kaşları çatıldı. Vücudunu çevirdi, baltayı kaldırdı ve ağaç kütüğüne sapladı ve sonra bana döndü. Ağır yutkundum.

Aniden, ormandan küçük beyaz bir kürk yumağı fırladı ve Archer'a doğru koştu, ayaklarının dibine oturdu ve nefes nefese kaldı.

Archer ona baktı, sonra eğilip başını okşadı. Phoebe elini coşkuyla yaladı, geri çekilip ayağa kalktığı anda daha fazlası için sızlandı. *Küçük hain.*

"Bu o," dedim bariz olanı belirterek. Bakmaya devam etti.

"Eee, senin yerin," diye devam ettim, malını işaret ederek elimi sallayarak, "gerçekten güzel." Bana bakmaya devam etti. Sonunda başımı eğdim. "Beni hatırlıyor musun? Kasabadan mı? Şeker çubukları mı? Gülümsedim.

Bakmaya devam etti.

Tanrım, gitmem gerekiyordu. Bu garipti. Boğazımı temizledim. Phoebe, diye seslendim. "Gel buraya kızım." Hala Archer'ın ayaklarının dibinde oturan Phoebe bana baktı.

Gözlerimi Archer ve Phoebe arasında gezdirdim. İkisi de tamamen hareketsizdi, iki çift göz bana dikilmişti.

Kuyu.

Gözlerim Archer'a takıldı. "Beni anlıyor musun? Ne söylüyorum?" Diye sordum.

Sözlerim biraz dikkatini çekmiş gibiydi. Bir an bana baktı, sonra dudaklarını büzdü ve bir karar verir gibi nefes verdi. Etrafımdan dolanıp evine doğru yürüdü, Phoebe de hemen arkasından geliyordu. Kafam karışmış halde onu izlemek için döndüm, bana baktı ve eliyle onu takip etmemi işaret etti.

Beni kapıya kadar yürüttüğünü varsaydım. Arkasına koştum, uzun adımlarına ayak uydurmak için hızlı adımlarla yürüdüm, Phoebe diye bilinen küçük hain tüm bu süre boyunca Archer'la kalıyordu ama heyecanla havlayarak onu takip etmemi izlemek için dönüyordu.

Beni beklediği yere geldiğimde, "Baltalı bir katil falan değilsin, değil mi?" Şaka yapıyordum ama yine aklıma geldi ki bağırırsam beni duyacak kimse yoktu. *İçgüdülerine güven, Bree*, Kendime hatırlattım.

Archer Hale kaşlarını kaldırdı ve kütüğe saplanmış baltasını bıraktığı hafif yokuşu işaret etti. Aşağıya baktım ve ona döndüm.

"Doğru," diye fısıldadım. "Baltanız yoksa, baltalı katil olayı gerçekten işe yaramıyor."

Eczanenin otoparkında gördüğüm aynı küçük dudak hareketi benim adıma karar verdi. Evinin önüne kadar onu takip ettim.

Ön kapısını açtı ve içeri bakıp da ciltli ve karton kapaklı kitaplarla dolu tabandan tavana iki kitaplığın yanında büyük bir tuğla şömine gördüğümde nefesim kesildi. Aklımı kaybetmiş gibi onlara doğru ilerlemeye başladım.

kitap seven robot ama Archer'ın elini kolumda hissedip durdum. Bir dakika sonra geleceğini belirtmek için parmağını kaldırdı ve içeri girdi. Birkaç saniye sonra geri döndüğünde elinde bir bloknot vardı ve üzerine bir şeyler yazıyordu. Bekledim ve bana çevirdiğinde çok düzgün, tamamı büyük harflerle şöyle dedi:

EVET SENİ ANLIYORUM.

BAŞKA BİR ŞEYE İHTİYACIN VAR MI?

Gözlerim onunkine fırladı ve ağzım cevap vermek için hafifçe açıldı ama sorusuna cevap vermeden hemen kapattım. tür bir *kababu* arada soru. Ama gerçekten, başka bir şey istiyor muydum? Bir dakikalığına dudağımı çiğnedim ve o beni izleyerek cevabımı beklerken ağırlığımı tekrar bacaklarım arasında değiştirdim. Yüzündeki ifade temkinli ve dikkatliydi, sanki ona cevap vereceğimi veya onu ısıracığımı bilmiyormuş gibi ve her ikisine de hazırды.

Ah, ben sadece, geçen gün için kendimi kötü hissettim. Senin... konuşmadığını bilmiyordum ve sadece kasıtlı olmadığını bilmeni istedim, söylediklerim... Ben sadece... kasabada yeniyim ve..." Şey, bu gerçekten iyi gidiyordu. İsa. "Pizza falan ister misin?" Gözlerim büyürken ağzımdan kaçırdım. Oraya gitmeye tam olarak karar vermemiştim, sadece vermiştim. Umutla ona baktım.

Yorumlayamadığı ileri düzey bir matematik problemiymişim gibi bana baktı.

Bana kaşlarını çattı ve sonra göz temasını asla kesmeden kalemini pedin üzerine getirdi. Sonunda yazarken aşağı baktı ve defteri bana doğru kaldırdı:

HAYIR.

Ortaya çıkan kahaaya engel olamadım. Gülümsemedi, sadece şüpheyile bana bakmaya devam etti. Gülüşüm öldü. "Hayır?" diye fısıldadım.

Beni izlerken yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi geçti ve not defterini alıp başka bir şey yazdı. Elini kaldırdığında, ilk kelimesinin altına bir kelime eklemişti. Şimdi dedi ki:

HAYIR, TEŞEKKÜRLER.

Yanaklarımın ısındığını hissederek nefesimi dışarı verdim. "Tamam aşkım. Anladım. Otoparktaki yanlış anlaşılma için tekrar özür dilerim. Ve... bugün zorla girdiğim için üzgünüm... köpeğim..." Phoebe'yi kollarıma aldım. "Pekala, seninle tanışmak güzeldi. Ah! Bu arada, seninle gerçekten tanışmadım. Adını biliyorum ama ben Bree. Bree Prescott. Ve kendimi dışarı atacağım. Baş parmağımı omzuma koydum, geri geri yürüdüm ve sonra aceleyle döndüm ve garaj yolundan kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Arkamda ayak seslerini duydum, aksi istikamette, odun yığınının doğru yürüdüğünü varsaydım.

Kendimi kapıdan çıkardım ama tamamen kapatmadım. Bunun yerine, elim hâlâ sıcak ahşabın üzerinde, diğer tarafta durdum. *Bu garipti.* Ve utanç verici. Ondan benimle pizza yemesini isterken ne düşünmüştüm? Elimi alnıma koyarak ve yüzümü buruşturarak gökyüzüne baktım.

Orada durmuş bunları düşünürken aklıma bir şey geldi. Archer'a işaretleri bilip bilmediğini soracaktım ama beceriksizliğim yüzünden unutmuştum. Sonra o aptal kağıt destesini çıkardı. Ama Archer Hale'in ben konuşurken bir kez bile dudaklarımı izlemediğini fark ettim. Gözlerimi izlemişti.

Arkamı döndüm ve kapısından geçerek evinin arkasındaki odun yığınının doğru yürüdüm, Phoebe hâlâ kollarımdaydı.

Baltayı elinde tutmuş, kütüğün üzerinde dik duran bir tahta parçasıyla orada duruyordu ama sallanmıyordu. Sadece ona bakıyordu, yüzünde küçük bir kaş çatma, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Ve beni fark ettiğinde, gözleri aynı dar ihtiyatla sabitlenmeden önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Phoebe onu görünce tekrar havlamaya ve nefes nefese kalmaya başladı. Sağır değilsin, dedim. "Çok iyi duyabiliyorsun."

Bir dakika hareketsiz kaldı ama sonra baltasını kütüğe sapladı, yanımdan geçti ve ilk seferki gibi arkasına baktı ve onu takip etmemi işaret etti. Yaptım.

Evinin kapısından içeri girdi ve yine kapıdan çıktı.

elinde aynı bloknot ve kalem.

Bir dakika sonra pedi kaldırdı.

SİZE SAĞIR OLDUĞUMU SÖYLEMEDİM.

duraklattım. "Hayır, yapmadın," dedim usulca. "Ama konuşamıyor musun?"

Bana baktı, not defterini kaldırdı, yarım dakika yazdı ve sonra bana doğru çevirdi.

BEN OLABİLMEK KONUŞMAK. BEN SADECE
BEĞENMEK İLE GÖSTERMEK KAPALI
BENİM GÜZEL BİR HAZIRLIK.

Kelimelere baktım, onları sindirdim, kaşlarımı çattım ve sonra yüzüne baktım. "Komik misin?" diye sordum, hala kaşlarımı çatarak.

Kaşlarını kaldırdı.

"Doğru," dedim başımı eğerek. "Pekala, bunun üzerinde çalışmak isteyebilirsin."

Orada durup birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra derin bir iç çekti, kâğıdı tekrar kaldırdı ve şöyle yazdı:

BAŞKA İSTEDİĞİNİZ BİR ŞEY VAR MI?

Yukarı ona doğru baktım. "İşaret dilini biliyorum" dedim. "Sana öğretebilirim. Demek istediğim, hattatlığını gösteremezsin, ha-ha, ama bu iletişim kurmanın daha hızlı bir yolu. Onu da gülümsetmeye çalışarak umutla gülümsedim. *Yaptı* gülümser mi? Hatta yetenekli miydi?

Defter ve kalemi yavaşça yanındaki yere koymadan, doğrulmadan, ellerini kaldırıp imzalamadan önce birkaç kez bana baktı. *İşaret dilini zaten biliyorum.*

Biraz irkildim ve boğazıma bir yumru oturdu. Altı aydan fazla bir süredir kimse bana imza atmamıştı ve bu babamı, babamın varlığının hissini öne ve merkeze getirdi.

Phoebe kollarımda olduğu için sesimi kullanarak "Oh," diye nefes verdim. "Sağ. Amcanla bu şekilde konuşmuş olmalısın."

Muhtemelen amcasını nereden bildiğimi merak ederek kaşlarını çattı ama sormadı. Sonunda imzaladı, *HAYIR*.

Ona göz kırptım ve bir dakika sonra boğazımı temizledim. "HAYIR?"

Diye sordum.

HAYIR, o

tekrarladı.

Tekrar

sessizlik.

nefes verdim "Şey, kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama belki biz... arkadaş olabiliriz diye düşündüm." Omuz silktim, rahatsız edici bir kahkaha attım.

Archer gözlerini tekrar kısıtı ama hiçbir şey yazmadan sadece bana baktı.

Onunla ped arasında baktım ama hiçbir şey "söylemeyeceği" anlaşıldığında, "Herkesin arkadaşına ihtiyacı var" diye fısıldadım. *Herkesin arkadaşına ihtiyacı var mı? Gerçekten mi, Bree? Yazık, acınası konuşuyorsun.*

Bana bakmaya devam etti.

İç çektim, yeniden utandım ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğradım. "Pekala, kendine iyi bak, sanırım. Şimdi gideceğim. Gerçekten, neden hayal kırıklığına uğradım? Travis haklıydı - bu adam kibarlıklara cevap vermiyordu.

Ben geri çekilmeye başlarken, kıpırdamadan bana baktı, derin, viski renkli gözleri alev alev yanıyordu. Yüzündeki tüm o dağınık saçlarını çekmek ve sakallarından kurtulmak istedim, böylece gerçekten nasıl görüldüğünü görebildim. Tüm bu tüylü ensenin altında güzel bir yüzü var gibi görünüyordu.

Derin bir iç çektim. "Tamam aşkım. Pekala, o zaman, sanırım yoluma devam edeceğim..." *Kapa çeneni, Bree ve git. Açıkçası bu kişi seninle hiçbir şey yapmak istemiyor.*

Dönüp garaj yolundan çıkıp kapısından çıkarken gözlerinin beni takip ettiğini hissettim, bu sefer kapıyı arkamdan sıkıca kapattı. Bir dakikalığına ona yaslandım, dalgın dalgın Phoebe'nin çenesinin altını kaşıdım ve sorunumun ne olduğunu merak ettim. Tüm bunların amacı neydi? Neden lanet olası köpeğimi alıp gitmemiştim?

"Kahrolası köpek," dedim Phoebe'ye, onu daha çok kaşıyarak. Yüzümü yaladı, hafifçe havladı. Güldüm ve onu geri öptüm.

Bisikletime binip uzaklaşmaya başladığımda, parçalamanın yeniden başladığını duydum.

Chapter Altı

Okçu—Yedi Yaşında; Mayıs

İÇİNDEburada mıydım?

Kilometrelerce ötedeki suyun tepesindeki YMCA'daki havuzda yukarı doğru yüzüyormuş gibi hissettim. Kulaklarımda sesler yükselmeye başladı ve boynumda bir ağrı vardı, neredeyse hem içeriden hem de dışarıdan gelen çok kötü bir boğaz ağrısı gibiydi. Nasıl incindiğimi hatırlamaya çalıştım ama kafamın etrafında sadece gölgeler hareket ediyordu. Onları uzaklaştırdım.

Neredeydim?

Anne? annemi istiyorum

Kapalı gözlerimden sıcak ve ağır yaşların yanaklarımdan aşağı sızdığını hissettim. Ağlamamaya çalıştım. Güçlü erkekler ağlamamalı. Güçlü adamlar başkalarını korumalı, amcam Connor gibi. Sadece o ağlamıştı. O kadar çok ağlamıştı ki, göğsü doğru bağırması ve kaldırımında dizlerinin üzerine çökmüştü.

Oh hayır. Oh hayır. Bunu düşünme.

Vücudumu hareket ettirmeye çalıştım ama sanki biri kollarıma ve bacaklarıma, hatta parmaklarıma ve ayak parmaklarıma ağırlık bağlamış gibi hissettim. Biraz hareket ediyor olabileceğimi düşündüm ama emin değildim.

Bir kadın sesinin, “Şşşt, uyanıyor. Yavaş yavaş yapmasına izin ver. Bırak kendisi yapsın.”

Anne, anne. Lütfen sen de burada ol. Lütfen iyi ol. Lütfen yol kenarında yatmayın.

Gözlerimden daha sıcak yaşlar aktı.

Tüm vücudum birdenbire cildime sıcak iğneler batıyormuş gibi hissetti. Yardım istemek için bağırmaaya çalıştım ama dudaklarımı ayırdığımı bile düşünmedim. Aman Tanrım, sanki yatağımın altında karanlıkta canlanan bir canavar gibi ağrı her yerde uyanıyordu.

Birkaç dakika sadece nefes aldıktan sonra, yüzey olduğunu hissedebildiğime daha da yaklaşarak, göz kapaklarımı açtım, çünkü tam üzerimde parlak bir ışık vardı.

"Işığı kapat Meredith," diye duydum solumda.

Işığa alışmaları için gözlerimi tekrar açtım ve kısa sarı saçlı yaşlı bir hemşirenin bana baktığını gördüm.

dudaklarımı açtım "Anne," demeye çalıştım ama hiçbir şey çıkmadı.

"Şşşt," dedi hemşire, "konuşmaya çalışma tatlım. Bir kaza geçirdin. Hastanedesin Archer ve sana çok iyi bakıyoruz, tamam mı? Benim adım Jenny ve bu da Meredith. Hüzünle gülümsedi ve arkasında, yatağımın yanındaki makinede bir şeyler kontrol eden daha genç bir hemşireyi işaret etti.

Başımı salladım. Annem neredeydi? Yanaklarımdan aşağı daha fazla gözyaşı düştü. Jenny, "Tamam, aferin," dedi. "Amcan Nathan hemen dışarıda. İzin vermek gidip onu alayım Uyandığına çok sevinecek.

Orada uzandım, kapı açılıp kapanmadan önce birkaç dakika tavana baktım ve Nate Amca yüzüme bakıyordu.

"Hoş geldin küçük asker," dedi. Gözlerinin her tarafı kıpkırmızıydı ve bir süredir duş almamış gibi görünüyordu. Ama Nate Amca her zaman bir şekilde biraz tuhaf görünürdü. Bazı günler gömleğinin ters yüzü vardı, bazı günler ise iki farklı ayakkabı giyiyordu. Komik olduğunu düşündüm. Bana bunun, beyninin daha önemli şeyler üzerinde çalışmakla o kadar meşgul olmasından kaynaklandığını, kıyafetlerinin doğru giyilip giyilmediğini düşünecek zamanı olmadığını söyledi. Bunun iyi bir cevap olduğunu düşündüm. Artı, bana şeker ve on dolarlık banknotlar gibi iyi şeyler verdi. Kimsenin paramı bulamayacağı bir yerde bir zula açmamı söyledi. Ona daha sonra teşekkür edeceğimi söyledi ve "sonra"nın ne olduğunu zamanı geldiğinde bilecekmişim gibi bana göz kırptı.

Tekrar ağzımı açtım ama Jenny ve Nate Amca başlarını salladılar ve Jenny yanındaki masanın üzerinde duran bir şeye uzandı. Bir bloknot ve kalemle arkasını döndü ve bana uzattı.

Ondan aldım ve tek bir kelime yazarak gündeme

getirdim: ANNE?

Jenny'nin gözleri bu kelimedden uzaklaştı ve Nate Amca aşağı baktı.

onun ayağında. Tam o anda, tüm kaza beynime çığlıklar atarak geldi - resimler ve kelimeler zihnimde zonkluyordu, öyle ki başımı yastığa geri koyup dişlerimi birbirine kenetledim.

Ağzımı açtım ve çığlık attım, çığlık attım ve çığlık attım ama oda sessiz kaldı.

Chapter Yedi

Bree

Ön Cumartesi günü lokantada mesai yaparken telefonuma tanımadığım bir numara geldi.

"Merhaba," diye yanıtladım.

Selam, Bree? Bu Melanie. Geçen hafta lokantada tanıştık mı?"

"A merhaba!" dedim, kapıya doğru yürürken Maggie'ye veda ederek. "Evet, elbette, seni hatırlıyorum."

Maggie gülümsedi ve el salladı.

"Oh iyi!" dedi. "Umarım seni kötü bir zamanda yakalamamışımdır ama ben ve Liza bu akşam dışarı çıkıyoruz ve bize katılmak isteyip istemediğini görmek istedik."

Dışarı çıkıp bunaltıcı öğleden sonra güneşine çıktım ve arabama doğru yürümeye başladım. Yeniden normal bir kız olmaya, normal kız şeyleri yapmaya çalışmayla ilgili düşüncelerimi hatırladım. "Hmm, şey, evet, tamam, kulağa hoş geliyor. Tabiki seve seve."

"Tamam harika! Seni alacağız. Dokuz tamam mı?"

"Evet bu iyi. Hazır olacağım." Ona adresimi verdim ve tam olarak nerede olduğunu biliyordu ve bu yüzden vedalaşıp telefonu kapattık.

Anahtarımı kilide sokarken, sokağın karşı tarafında on-on iki yaşlarında bir grup çocuğun gürültülü bir şekilde güldüğünü fark ettim. Oğlanlardan iri olanı, gözlük takan ve kucak dolusu kitabı olan daha küçük bir çocuğu itiyordu. Büyük çocuk, küçük çocuğu özellikle sert bir şekilde ittiğinde, çocuk ileri doğru yalpaladı, kitapları kaldırıma saçıldı. Diğer çocuklar biraz daha güldüler ve uzaklaştılar, içlerinden biri arkasından seslendi, "Aferin, ucube!" Sokağın karşısından bile, küçük çocuğun kitaplarını almak için çömelmeden hemen önceki yüzünü kaplayan utancı görebiliyordum.

Küçük pislikler. Tanrım, zorbalardan nefret ederdim.

Çocuğa yardım etmek için caddenin karşısına geçtim.

Oraya vardığımda, bana dikkatlice baktı, çenesi hafifçe titriyordu. Yarık damak düzeltmek için ameliyat olması gereken yerde hafif bir yara izi olduğunu fark ettim. "Hey," dedim ona hafifçe gülümseyerek ve eğilerek

kitapları almasına yardım etmek için. "İyi misin?"

"Evet," dedi sessizce, yanakları renklenirken gözleri bana fırladı ve sonra uzaklaştı.

"Sen bir okuyucusun, ha?" diye sordum başımı kitaplara doğru eğerek. Hala utangaç görünerek başını salladı.

Elimdeki başlığa baktım. "Harry Potter...hmm. Bu iyi bir tane. Bunu neden bu kadar çok sevdiğimi biliyor musun?"

Gözleri benimkileri buldu ve hayır anlamında başını salladı ama bakışlarını kaçırmadı. "Çünkü bu, kimsenin inanmadığı bir mazlum hakkında - bu

teyzesi ve amcasının merdivenlerinin altında yaşayan komik görünüşlü gözlüklü çocuk. Ama tahmin et ne oldu? Ona karşı olan her şeye rağmen oldukça havalı şeyler yapıyor. Kimsenin kazanmasını beklemediği birinin öne geçmesini izlemekten daha iyi bir şey olamaz, sence de öyle değil mi?"

Küçük çocuğun gözleri büyüdü ve başını salladı.

Ayağa kalktım ve o da kalktı. Topladığım kitapları ona uzatırken, "Okumaya devam et. Kızlar buna bayılıyor." Ona göz kırptım ve yüzünde kocaman bir sırıtiş belirdi, bana gülümsedi. Archer Hale'in sadece birkaç mağaza aşağıda bir kapı eşiğinde durup yüzünde yoğun, okunamaz bir ifadeyle bizi izlediğini fark ettiğimde ona gülümsedim ve uzaklaşmak için döndüm. Başımı eğerek ona gülümsedim ve aramızda yine bir şeyler geçiyor gibiydi. Gözlerimi kırıştırdım ve Archer başka tarafa baktı ve caddede yürümek için döndü. Uzaklaşırken bir kez bana baktı ama göz göze geldiğimde hemen tekrar döndü ve yürümeye devam etti.

Orada birkaç saniye durup Archer'ın bir yönde yürümesini izledim ve sonra küçük çocuğun ters yönde yürüdüğünü görmek için başımı çevirdim. Nefesimi dışarı verdim ve arkamı döndüm ve caddenin karşısındaki arabama doğru yürüdüm.

Şehir merkezinden çıkarken yerel fidanlıkta durdum ve biraz çiçek, toprak ve birkaç plastik saksı aldım.

Eve geldiğimde şort ve tişört giydim ve birkaç saatimi çiçekleri yeniden saksıya koyarak, verandama yerleştirerek ve yabancı otları temizleme ve ön basamakları süpürme dahil olmak üzere genel bir bahçe temizliği yaparak geçirdim. Bunlardan biri gevşemişti ve gevşemişti, ama iş ev geliştirme projelerine geldiğinde tam bir felakettim. George Connick'i aramam gerekecekti.

Tüm çalışmalarına hayran olmak için geri çekildiğimde, küçük kulübeme gülümsemeden edemedim. Çok sevimliydi.

İçeri girdim ve uzun bir duş aldım, tırnaklarımın altındaki kiri sildim ve her yerimi tıraş ettim. Sonra kulübedeki küçük radyoyu açtım ve yerel bir müzik istasyonunu dinledim, bu sırada saçımı yapmak, kurutmak ve uzun ve dalgalı olacak şekilde bir saç maşasıyla kıvrırmak için biraz daha zaman harcadım. Makyajımı dikkatli bir şekilde yaptım ve sonra bacaklarımı losyonla sürdüm, böylece arkası yuvarlak, streç örgü, koyu gümüş rengi elbisemle güzel görünsünler. Rahat ama seksiydi ve bu gece gideceğimiz yerde işe yarayacağını umuyordum. Siyah slip-on sandaletlerimle biraz daha rahat hale getirdim.

Bu elbiseyi en son yurdumanın düzenlediği bir mezuniyet partisinde giymiştim. Fıçı biradan adil payıma düşeni içmiştim, katımdaki diğer kızlarla gülmüştüm ve her zaman sevimli olduğumu düşündüğüm ama o geceye kadar konuşmadığım bir adamla sevişmiştim. İyi öpüşen biri değildi ama ben umursamayacak kadar sarhoştum.

Orada durup hatırlarken, olduğum kızı düşünürken, *benkaçırıldı*o. eski halimi özledim Trajedi tarafından işaretlenmemiş bir kız olmamıştım. Dünyanın gidişatına karşı saf değildim. Hiçbir şeyin garanti edilmediğini ve hayatın her zaman adil olmadığını biliyordum. Ama babam ve ben annemin hastalığının trajedisini birlikte atlatmıştık ve güçlüydük. Bir anda, beni yalnız ve sersemlemiş halde bırakan anlamsız bir anda benden alınacağını bir kez bile düşünmemiştim. Ve veda edemediğimi.

Belki de çıktığım bu yolculuk, umduğum cevap değildi. Yine de bu gerçekten bilinçli bir seçim olmamıştı.

Ohio'daki her şey bana babamı, kederimi, korkumu ve yalnızlığımı hatırlatmıştı. O geceden birkaç ay sonra, küçük bir valiz hazırladım, Phoebe'yi köpek taşıyıcısına koydum, arabama bindim ve yola koyuldum. Tek seçenek gibi geldi. Hüzün boğucuydu, klostrofobikti. Kaçmaya ihtiyacım vardı.

Korku ve melankoli içine çok fazla batmadan önce kendimi bundan kurtulmaya zorladım. Cumartesi gecesi, hafta sonuydu. Ve hafta sonu normal kızlar kız arkadaşlarıyla dışarı çıkıp biraz eğlendiler. Bunu biraz hak ettim, değil mi... değil mi?

Melanie ve Liza dokuzu birkaç dakika geçe kulübemin önünde durdular ve farlarını görünce dışarı çıkıp arabayı arkamdan kilitledim. Küçük Honda'nın kapısı açıldı ve Justin Timberlake yüksek sesle bağırdı.

dışarı, gecenin sessizliğini bozarak.

Arka kapıyı çekip Melanie ve Liza'nın yanına girerken sıcak bir şekilde "Hey!" diyerek sııttım.

"Seksi görünüyorsun!" Liza teklif etti, Melanie uzaklaşırken omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Sen de!" İkisi de etek ve atlet giymişlerdi ve benzer bir kıyafet seçtiğim için rahatlamıştım.

Gölün karşı yakasına doğru otuz dakika sürerken lokantadaki işim ve Pelion'u şimdiye kadar ne kadar sevdiğim hakkında gelişigüzel bir şekilde sohbet ettik ve Melanie ile Liza bana yazın cankurtaranlıklarından biraz bahsetti.

Bitter End Lakeside Saloon adlı, yolun kenarında küçük bir ahşap yapı olan ve önünde bir park yeri olan bir barın önünde durduk. Melanie'nin arabasından indiğimizde, ön tarafın olta kamışları, kürekler, kayıkçılık tabelaları, olta kutuları ve gölle ilgili diğer şeylerle süslenmiş olduğunu görebildim.

İçeriye bira ve patlamış mısır kokusu, kahkaha sesleri, yüksek sesle konuşma ve birbirine çarpan bılardo topları arasında yürüdük. Barın içi, dışının gösterdiğinden çok daha büyük görünüyordu. Daha fazla balıkçılık malzemesi ve duvarları süsleyen işaretlerle aynı anda dalış benzeri ve modaya uygun hissettirdi.

Güvenlik görevlisine kimliklerimizi gösterdik ve barın yanındaki bir masaya oturduk. İlk içkilerimizi aldığımızda kapıda çoktan kuyruk oluşmuştu.

İlk yirmi dakikayı gülererek ve sohbet ederek geçirdik. Melanie ve Liza sevimli buldukları adamları inceliyor ve belli etmemeye çalışıyorlardı. Melanie birini hemen fark etti ve onunla göz göze gelmeye koyuldu. İşe yaradı ve birkaç dakika sonra gelip ondan dans etmesini istedi.

Liza ve ben gülererek başımızı sallarken arkasına bakıp göz kırparak masamızdan uzaklaştı. Garsona bir tur daha işaret ettik. Ben zaten eğleniyordum.

Biramı geri verirken, az önce içeri giren bir adam gözüme çarptı. Baş dönüktü ama geniş omuzlarını ve eski püskü bir kot pantolonla kaplı uzun, kaslı bacaklarını görebiliyordum. *Vay canına.* Sadece cüssesi, yapısı ve dalgalı kahverengi saçları, o dönmeye başladığında gözlerimi kırptırtmama ve gözlerimi ona çevirmeme neden oldu. Yanındaki adamın söylediği bir şeye gülererek bana döndü ve gözlerimiz buluştu. Travis Hale. Gözleri parladı

Hafifçe gülümsedi ve masamıza doğru ilerlerken gülümsemesi daha da büyüdü.

Arkasından gelen iki kız durdu ve nereye gittiğini görünce üzgün göründüler. Arkalarındaki gruba döndüler.

"Bree Prescott," dedi, gözlerini bir an için göğüslerime indirdikten sonra tekrar yüzüme çevirdi.

"Travis Hale," diye yanıtladım gülümseyerek ve biramdan bir yudum daha alarak.

Bana sırtıttı. "Bu gece burada olacağını bilmiyordum." Liza'ya baktı ve "Liza" dedi. İçkisinden bir yudum aldı ve "Selam Trav" dedi.

Liza ayağa kalktı ve "Ben bayanlar tuvaletine gideceğim. Geri döneceğim." "Ah, tamam, seninle gelmemi ister misin?" diye sordum ayağa kalkmaya başlayarak.

Travis elini koluma koydu. "Başarabileceğinden eminim."

İyiyim, dedi Liza, gözleri Travis'in kolumdaki eline takılıp kaldı. "Birkaç dakika sonra döneceğim." Ve bununla birlikte döndü ve yürüdü.

Travis bana baktı. "Ben de düşündüm *BEN*sana karşılama turu vermesi gereken kişiydi."

Gülümsedim ve ardından kirpiklerimin arasından ona bakarak omuz silktim.

Tekrar sırtıttı. Gerçekten hoş bir gülümsemesi vardı. Biraz yırtıcı, diye düşündüm, ama bu kötü bir şey miydi? Sanırım buna bağlıydı. Ama içimde iki içki vardı ve bu yüzden, o an için iyi hissettirdi.

Travis eğildi. Ee, Bree, çıktığın bu yolculuk... ne zaman bitecek?

Sorusunu düşündüm. Belirli bir planım yok, Travis. Sanırım eninde sonunda arkamı dönüp eve gideceğim." Biramdan bir yudum aldım.

Onayladı. "Bir süre burada kalacağını düşünüyor musun?" "Değişir," dedim hafifçe kaşlarımı çatarak.

"Ne üstüne?"

"Burada güvende hissetmeye devam edersem," diye patladım. Bunu söylemek istememiştim ama bira bir doğruluk serumu gibi aç karnıma ve kanıma çarpıyordu.

İç çektim ve bira şişemin üzerindeki etiketin kenarını soydum, birden kendimi açıkta hissettim.

Travis beni birkaç kez inceledi ve ardından yavaşça sırtıttı. "Eh, o zaman bu iyi, çünkü güvenlik benim uzmanlık alanım."

Gözlerimi yüzüne kaldırdım ve kendini beğenmiş ifadesine gülmeden edemedim. "Ah, güvende olmaktan başka her şeye sahip olduğunuza dair bir his var, Memur Bey.

Ev."

Yaralanmış numarası yaptı ve vücudunu Liza'nın birkaç dakika önce terk ettiği koltuğa kaydırđı. Bu beni derinden yaralıyor, Bree. Bunu neden dedin ki?"

Güldüm. "Öncelikle" - öne eğildim - "seninle gelen sarışınlar gözleriyle zehirli ok atabilselerdi, on beş dakika önce ölmüş olurdum. Ve solumdaki kızıl saçlı, sen buraya geldiğinden beri gözlerini senden bir saniye ayırmadı. Hatta sanırım dudağından akan salyayı sildiğini gördüm. Hepsinin bu gece senin için planları olduğunu hissediyorum. Tek kaşımı kaldırdım.

Hiçbirine bakmadan gözlerini üzerimde sabitledi. Arkasına yaslandı, başını kaldırdı ve bir kolunu sandalyesinin arkasına koydu. "Başkalarının kafalarına soktuğı fikirlere engel olamıyorum. Her neyse, ya planlarım farklıysa? Ya planlarım seni de içeriyorsa?" Tembelce gülümsedi.

Tanrım, bu adam iyiydi. Tüm havalı çekicilik ve özgüven. Ama biriyle zararsızca flört etmek iyi hissettiriyordu - nasıl olduğunu tamamen unutmadığıma memnundum.

Gözlerimi ondan ayırmadan ona gülümsedim ve biramdan bir yudum aldım.

Gözleri şişenin boynundaki dudaklarıma kısıldı ve hafifçe parladı.

Bilardo oynar mısın? Bir dakika sonra konuyu değıştirerek sordum. "Benden yapmamı istediğın her şeyi yaparım," dedi kolayca.

Güldüm. "Tamam o zaman, beni geometri becerileriyle etkile," dedim ayağı kalkmaya başlayarak.

"Kesinlikle," diye yanıtladı elimi tutarak.

Bilardo masalarına geçtik ve sıramızı beklerken Travis bize bir tur daha ısmarladı. Kısa bir süre sonra Melanie, Liza ve Melanie'nin tanıştığı adamlar da geldiler ve gecenin geri kalanını gülerek ve bilardo oynayarak geçirdik. Travis bilardoda çok iyiydi ve her oyunu kolayca kazandı, becerilerini sergilemekten açıkça zevk alıyordu.

Liza bizi eve bırakabilmek için erkenden suya geçmişti ve ben de gece yarısına doğru yaptım. İzin günüm olan ertesi günün yatakta dinlenerek geçmesini istemiyordum.

Barın kapanacağını belirten ışıklar yanıp söndüğünde, Travis beni kendine çekti ve "Tanrım, Bree, sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın" dedi. Sesi ipek gibiydi. "Bugün seni yemeğe çıkarayım.

hafta."

Daha önce içtiğim içkiler etkisini kaybediyordu ve birdenbire Travis'in yumuşak hareketlerinden ve flörtleşmesinden biraz rahatsız oldum. "Şey..." diye geçiştirdim.

Liza, "Hazır mısın, Bree?" diyerek aniden sözümüzü kesti. ve Travis ona sinirli bir bakış attı.

Travis bana dönüp sevimli bir şekilde gülümseyerek, "Herkes yemek yemeli," dedi. Güldüm ve tereddütle numaramı Travis için bir peçeteye yazdım, daha fazla dakika kazanmak için zihnime bir not aldım. Cincinnati'den ayrılırken cep telefonumu unutmuştum ve şu çöpe atılan cep telefonlarından birini almıştım. Benim için çalıştı, ancak dakikalarla dolu tutmayı unutmaya devam ettim.

Herkese iyi geceler dedim ve Liza, Melanie ve ben gülerek arabaya kadar gittik.

Yola çıktığımızda Melanie, "Travis Hale, Bree? Tanrım, büyük liglerle çıkarak doğruca Pelion'a gittin, değil mi? Kahretsin, Maine eyaleti büyük ligler.

Güldüm. "Travis Hale böyle mi düşünüyor?"

"İyi evet. Demek istediğim, etrafta dolaşıyor ama onu suçlamıyorum. Kızlar genellikle onu tuzağa düşürmek için üzerine atılırlar. Belki sonunda bunu yapan sen olursun." Bana göz kırptı ve Liza güldü.

"Siz kızlar...?"

Ah, hayır, hayır, dedi ikisi de aynı anda. Sonra Lisa devam etti. "Pek çok arkadaşımız onunla ilişki kurdu ve sonra aşık olduklarını düşündü. Ardında bıraktığı yıkımı gördük. Sadece dikkatli ol."

Gülümsedim ama bir şey demedim. Careful bu günlerde göbek adımdı. Ancak, gecenin sonunda Travis'in flörtü beni biraz rahatsız etmiş olsa da, o yönde birkaç adım attığım için kendimle gurur duyuyordum. Ve eğlenceli zaman geçirdim.

Tanıştıkları diğer adamlar hakkında biraz daha sohbet ettik ve ben farkına varmadan kulübemin önünde durduk.

"Hoşçakalın!" diye fısıldayarak dışarı çıktım. Çok teşekkür ederim!" komşulardan hiçbirini uyandırmak istememek.

"Seni arayacağız!" dediler hep bir ağızdan, el sallayarak ve sonra uzaklaşarak.

Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve o gece yattım.

gölümsemek, düşünmek,*umut etmek*, belki yapardım*uyanmak*gölümseyerek
de.

Chapter Sekiz

Bree

BEN nefes nefese uyandı. Daha oturamadan, doğruca tüm geri dönüşlerin anasına fırlatıldım. Babamın öldürülmesinden hemen sonra sahip olduklarımın gücüne ve canlılığına sahipti - babamın bir kan gölü içinde yattığı, cansız gözlerinin tavana baktığı. Çarşafları kavradım ve dışarı çıkardım, aynı yüksek cırtlak ses beynimi doldurdu, ta ki gerçeklik nihayet hakim olana ve etrafımdaki dünya temizlenene kadar.

Birkaç dakika sonra, gözlerimden yaşlar süzülerek tuvalete doğru eğildim. "Neden?" Kendime acıyarak, anıların getirdiği acı ve kederle dolu olarak inledim.

Kendimi toparladım ve titreyerek duşa girdim, günün geri kalanını şimdi istediğim gibi, o geceden sonra aylarca yaptığım gibi yatakta geçirmeyi reddediyordum.

Geçmişe dönüş, dün gece yaşadığım mutlu vızıltıyı kesinlikle öldürmüştü.

Kısa bir duş alıp takım elbisemi, şortumu ve atletimi giydim. Nedense, Briar Yolu üzerindeki küçük göl kumsalında vakit geçirmek, bende belirli bir memnuniyet duygusu uyandırdı. Evet, babamla ilgili o rüyayı orada görmüştüm ama onu özlemenin hüznüne ve onu gündeme getiren rüyaya rağmen, ondan bir umut duygusuyla uyanmışım. Oradan hoşlandım.

Bisikletime bindim, Phoebe öndeki sepete biniyordu. Sabah aydınlıktı ve şimdiden ısınmaya başladı. Ağustosun sonuydu; Maine'de havanın ne zaman dönmeye başladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdilik,

yaz.

Briar Road'a döndüm ve iki bacağımı da yana doğru çekerken bisikletimin kaymasına izin verdim. Birkaç saniyeliğine ellerimi gidondan çektim ve bisikletimin toprak yoldaki küçük taşlara çarparak ve yüksek sesle gülerek kendi kendine yön bulmasına izin verdim. Phoebe, sanki şunu söylemek istercesine birkaç kez havladı: *Dikkatli ol, cüretkar*.

"Biliyorum, değerli kargo. Bizi mahvetmeyeceğim, Phoebes.

Göle vardığımda havlumu ve soğutucumu her zamanki yerime serdim ve soğuk suya girdim, Phoebe kıyıdan beni izliyordu. Suyun lezzetli olduğunu hissettim, ben daha da uzaklaştıkça kalçalarım hafifçe vurdu.

Sonunda tamamen suya daldım ve yüzmeye başladım, su vücuduma soğuk bir okşama gibi akıyordu.

Arkamı dönüp geri dönerken, bir hayvanın, büyük olasılıkla büyük bir köpeğin, büyük bir sıkıntı içindeymiş gibi uluduğunu duydum. Phoebe heyecanla havlamaya, kumsal boyunca ileri geri koşmaya başladı. Vücudumu sudan tamamen çıkardım ve dinlemek için durdum, uluma solumda, Archer Hale'in mülkü yönünde devam etti.

Arazisinin bu küçük kumsala kadar uzanıp uzanmadığını merak ettim. Olabileceğini çok iyi tahmin ettim. Ormanın kenarına doğru yürüdüm ve bazı böğürtlenleri kenara itip ağaçların arasından gözlerimi kısarak baktığımda, daha fazla ağaçtan başka bir şey göremedim. Ama yaklaşık yüz fitte bir sürü böğürtlen çalısı gördüm. İçimi heyecan doldururken derin bir nefes aldım. Babam bu delice iyi böğürtlen ayakkabıcısını yapmıştı. Keşke bu ödülü tam önümde görebilseydi. Çalıların arasına doğru ilerledim ama bir dal çıplak karnıma takılınca tısladım ve geri çekildim. Böğürtlen toplamak için giyinmemiştim. Bu başka bir gün için olmalı.

Havluma döndüm, kurulandım ve sonra tekrar oturdum. Phoebe ve ben eve gitmeden önce orada birkaç saat kitap okuyarak ve güneşte yatarak geçirdim. Her zamanki gibi, Archer'ın kapısının önünde kısa bir süre durup çitindeki o solmuş noktaların bir zamanlar ne dediğini bir kez daha merak ettim.

"Çok mu takip ediyorsun, Bree?" diye fısıldadım kendi kendime. Pedal çevirirken, aynı sıkıntılı köpeğin ulumasını duydum. O her neyse, Archer'ın bu işi çözebileceğini umuyordum.

* * *

Eve gittim ve üzerimi değiştirdim ve sonra Pelion Halk Kütüphanesi'ne uğramak için şehir merkezine gittim. Orada birkaç yeni kitap seçerek bir saat geçirdim. Ne yazık ki, e-okuyucumu Cincinnati'de unutmuştum ve bu yüzden ciltsiz kitaplara geri dönmüştüm. Elimdeki eski moda bir kitabın kokusunu ve verdiği hissi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ayrıca indirme yok, hesap yok. Altı aydan fazla bir süredir Facebook'ta bulunmamıştım ve bunu kaçırmadım.

Kitap yığnını yolcu koltuğuma bıraktım ve ardından haftalık stok yapmak için markete gittim.

Her koridordan aşağı inerek, etiketleri okuyarak ve

sepetimi dolduruyorum Kontrol etmeye hazır olduğumda, kasanın önündeki büyük pencereler bana dışarıda alacakaranlık olduğunu söyledi.

"MERHABA." Kasanın arkasındaki kadına gülümsedim. "Hey," dedi sakızını şaklatarak.

"Kupon var mı?"

Ah, hayır, dedim başımı sallayarak. "Asla bunu kavrayamadım. Ne zaman denesem, her zaman yemediğim on iki kutu bir şey ve büyük yığınlar bırakan çamaşır sabunu kalıyordu..." Önümdeki kızın bir eliyle siparişimi çaldığını, diğer eliyle kasanın üzerinde duran telefonuna mesaj attığını fark ettiğimde sustum. Söylediğim tek kelimeyi dinlemiyordu. Tamam iyi.

"Altmış iki seksen yedi," dedi, sakızını tekrar patlatarak.

Parayı cüzdanımdan çıkardım. Hatta altmış dolar.*Bok.*

"Aman Tanrım," dedim yanaklarım kızarak, "çok üzgünüm, dikkatimi verdiğimi sanıyordum. Sadece altmışım var. Bir şeyi geri koymam gerekiyor."

Derin bir iç çekti ve gözlerini devirdi. "Neyi geri koymak istersin?" "Uh"

- zaten paketlenmiş çantalarımı karıştırmaya başladım - "buna ne dersin?"

Buna gerçekten ihtiyacım yok. Yeni aldığım süngeri ona uzattım. sadece kulübemdeki eskisini değiştirmek

için. "Bu sadece altmış dört sent," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve arkamda sıradaki biri homurdandı. "Ah, şey, bir bakalım..." Biraz daha karıştırdım. "Ah! Peki ya bunlar? Bunlara gerçekten ihtiyacım yok. Yeni aldığım tıraş bıçağı paketini ona uzattım. Onlara uzandı ve ben onları geri çektim. "Bekle, aslında, bunlara biraz ihtiyacım var. Yarı Polonyalı filan." Gergin bir şekilde güldüm. Katip kız gülmedi. "Şey..." Başımı çantalarımın arasına soktum, arkamda daha fazla homurdanma olduğunu fark ettim.

Tezgahtarın, "Teşekkürler," dediğini duydum ve onun kafası karışmış yüzüne baktığımda, yavaşça, "Seni yakaladı," dedi, başını sağına doğru işaret ederek. Kafam karışmış bir halde öne doğru eğildim ve hemen yanımda duran buruk suratlı yaşlı adamın arkasına baktım ve Archer Hale'in onun arkasında durduğunu gördüm, gözleri bana odaklanmıştı. Hava pek soğuk olmamasına rağmen kapşonlu bir sweatshirt giymişti.

Başımı hafifçe eğerek gülümsedim. Katip boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. Elinden makbuzumu aldım ve tezgahtarın sonunda durmak için ilerledim.

"Çok teşekkür ederim, Archer," dedim.

Archer gözlerini bana odakladı. Katip ve yaşlı adam, yüzlerinde çifte kafa karışıklığı ifadesiyle bir bana bir Archer'a baktılar.

"Tabii ki sana geri öderim." Tekrar gülümsedim ama o gülümsemedi. Hafifçe başımı salladım, etrafıma bakındım ve sağımdaki ve solumdaki kasalardaki insanların şimdi bizi izlediğini fark ettim.

Yaşlı adam birkaç eşyasının parasını ödedi ve bir dakika sonra yanımdan geçti ve Archer taşıma bandının üzerine büyük bir köpek maması torbası koydu.

"Ah!" Söyledim. "Bugün göldeydim ve mülkünüzden bir köpek uluması duyduğumu sandım. Sanki biri acı çekiyor gibiydi." Bana baktı ve memura bazı faturaları verdi. Etrafıma tekrar baktım ve tüm gözlerin hala üzerimizde olduğunu fark ettim. Archer Hale onlardan hiç haberdar görünmüyordu.

Bir nefes verdim ve Archer'a işaret verdim.*Bu insanlar kesinlikle meraklı, değil mi?*

Dudak tuhaflığı. Göz kırpmak. Gitmiş.

Aldıklarını aldı ve yanımdan geçti. Döndüm ve arabamı onun arkasından sürdüm, yeniden aptal ve utangaç hissediyordum. Kendi kendime başımı salladım ve arabama doğru ilerledim. Archer'a son bir kez baktım ve onun da bana baktığını gördüm.

Elini kaldırıp imza attığında ağzım açık kaldı.*İyi geceler Bree.* Arkasını döndü ve saniyeler sonra gitmişti. Arabama yaslandım ve aptal gibi sııttım.

Chapter Dokuz

Okçu—On Dört Yaşında

BENNormanda yürüdüm, ayak bileğimi burkacağını bildiğim noktaların üzerinden, çok yaklaşırsam uzanıp beni yakalayacakmış gibi görünen belirli dalların etrafından dolandım. Bu toprakları ezbere biliyordum. Onu yedi yıldır bırakmamıştım.

Irena hızımı koruyarak ama bir köpeğin burnunun ilginç bulduğu şeyleri keşfederek sağımda dolandı. Bana yetişmesi için onu aramam gerekirse parmaklarımı şaklattım ya da ellerimi çırpıtım. Yine de yaşlı bir köpekti ve bana yalnızca yarısında yanıt verdi - bunun nedeni işitme güçlüğünden mi yoksa sadece inatçılığından mı emin değildim.

Birkaç gün önce Nate Amca'nın kurmasına yardım ettiğim ağ tuzağını buldum ve onu indirmek için çalışmaya başladım. Bu tür şeylerin, Nate Amca'nın kafasında duyduğu sesler ne olursa olsun susturulmasını takdir edebiliyordum ve hatta bu tür projelerin beni meşgul ettiği gerçeğini takdir edebiliyordum ama dayanamadığım şey, gecenin bir yarısı küçük hayvanların onlara yakalanmasını duymaktı. Bu yüzden, sadece birkaç gün önce bir araya getirdiğimiz şeyleri sökerek ve Nate'in kendi başına yaptıklarını arayarak araziye dolaştım.

Tam bitirirken, gölden gelen sesler, kahkahalar ve sıçrayan sular duydum. Kollarımda topladığım şeyleri yere bıraktım ve kıyıda çaldıklarını işittiğim insanların seslerine doğru tereddütle yürüdüm.

Ağaçların kenarına gelir gelmez onu gördüm. Amber Dalton. İnler gibi oldum ama tabii ki ses çıkmadı. Siyah bir bikini giymişti ve sıırıslıkam sıırıslıkam gölden çıkıyordu. Pantolonumun içinde sertleştiğimi hissettim. Harika. Bu her zaman oluyor gibiydi, ama bir şekilde, Amber'a tepki olarak olması beni garip ve utandırdı.

Bütün meseleden utanmış olmama rağmen, geçen yıl on üç yaşına bastığımda Nate Amca'ya sormaya çalışmışım, ama bana içinde çıplak kadınların olduğu bazı dergiler fırlattı ve daha fazla tuzak kurmak için ormana gitti. Dergiler tam olarak pek bir şey anlatmıyordu ama onlara bakmak hoşuma gidiyordu. Muhtemelen onlara bakmak için çok fazla zaman harcadım. Sonra elimi pantolonumun içine kaydırır ve kendimi serbest bırakana kadar okşardım. Doğru mu yanlış mı bilmiyordum ama duramayacak kadar iyi gelmişti.

Amber'a o kadar dikkatli bakıyordum ki, onun gülüşünü ve ıslak saçını çekiştirişini izliyordum ki görmedim.*ovarmak*. Aniden, yüksek bir erkek sesi, "Bak.O! Ormanda bir tür acayip Dikizci var! Neden bir şey söylemiyorsun, Dikizci Tom? bir şey var mısöylemek?" Sonra alçak sesle mırıldandı ama benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Lanet olası ucube," dedi.

travis. Kuzenim. Onu en son, sesimi kaybettikten hemen sonra görmüştüm. Travis ve annesi Tori Teyze beni ziyarete geldiğinde Nate Amca'nın evinde hâlâ yatalaktım. O gün öğrendiklerim hakkında bir şey söyleyip söylemeyeceğimi görmek için orada olduğunu biliyordum. yapmazdım Zaten önemli değildi.

Travis bir Go Fish oyununda kopya çekmiş ve sonra annesine dürüst olmayanın ben olduğumu söyleyerek sızlanmıştı. Umursamayacak kadar yorgundum ve her yönden çok fazla canım yanıyordu. Başımı duvara çevirmiş ve onlar gidene kadar uyuyor numarası yapmışım.

Ve şimdi, Amber Dalton'la sahildeydi. Alaycı sözleriyle yüzümü büyük bir utanç kapladı. Ben orada, ifşa olmuş ve aşağılanmış halde dururken tüm gözler bana çevrildi. Elim yarama götürüp üzerini örttüm. Neden olduğundan emin değildim, sadece yaptım. Suçlu ve zarar görmüş olduğumun kanıtını görmelerini istemedim.*çirkin*.

Amber yere baktı, kendisi de utanmış görünüyordu ama bir saniye sonra Travis'e baktı ve "Hadi Trav, üzülme" dedi.*Anlam*. O engelli. o bile yapamaz*konuşmak*" Son cümle, sanki söylediği bir tür sırmış gibi fisıldanmıştı. Birkaç göz bana acıyarak baktı, kendi gözlerimle buluştuğunda kaçtı ve diğerleri heyecanla parlayarak bundan sonra ne olacağını görmek için izlediler.

Herkes bana bakmaya devam ederken tüm yüzüm aşağılanmayla zonkladı. O noktaya donmuş hissettim. Kan içimde bir vızıltı sesi çıkarıyordu.

kulaklar ve sersemlemiş hissettim.

Sonunda Travis, Amber'ın yanına gitti ve ellerini onun beline dolayarak onu kendine çekti ve ıslak bir şekilde ağzından öptü. Adam yüzünü onunkine dayadığında, gözleri açık, bana odaklanmış, arkasında dururken, kaskatı kesilmiş, rahatsız görünüyordu.

Sonunda ayaklarımı hareket ettiren katalizör buydu. Etrafımda döndüm, tam arkamdaki küçük bir kayaya takıldım ve yere yayıldım. Çam iğnelerinin altındaki çakıl taşları elime saplandı ve aşağı inerken bir dal yanağımı sıyırdı. Arkamda yüksek sesli bir kahkaha patladı ve aceleyle yukarı çıktım, neredeyse evimin güvenliğine koşarak. Utanç, öfke ve keder gibi bir şeyle titriyordum. O anda neye üzüldüğüme rağmen, tam olarak emin değildim.

BENöyleydi bir ucube Burada yalnızdım ve bir nedenden dolayı tecrit edilmişim - bu kadar çok trajedinin, bu kadar çok acının sorumlusu bendim.

değersizdim

Ormanda yürüdüm ve gözlerimden yaşlar süzüldüğünde sessizce bağırdım ve yerden bir taş alıp sahildeki insanlar benimle dalga geçmeye başladığından beri yanımdan hiç ayrılmayan Irena'ya fırlattım.

Küçük kaya arka kanadına çarptığında Irena ciyakladı ve yana sıçradı ve hemen yanıma geldi.

Nedense, ben ona acımasızca davrandıktan sonra o aptal köpeğin yanıma dönmesi, gözyaşlarımın yanaklarımdan acımasızca akmasına neden olan şeydi. Göğsüm inip kalktı ve gözlerimden düşen ıslaklığı sildi. Yere düştüm ve Irena'yı kollarıma aldım, ona sarıldım, kürkünü okşadım ve şöyle dedim: *üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm*, tekrar tekrar, köpeklerin akıl okuma gücüne sahip olduğunu umarak. Ona sunabileceğim tek şey buydu. Yanağımı kürküne yasladım ve beni affetmesini umdum.

Bir süre sonra nefesim yavaşlamaya başladı ve gözyaşlarım kurudu. Irena, evcil hayvanlar arasında tereddüt ettiğimde küçük inlemeler çıkararak yüzüme burnunu sokmaya devam etti.

Arkamda birinin ayaklarının ağırlığı altında çıtırdayan çam iğnelerini duydum ve bunun Nate Amca olduğunu anladım. Yanıma oturup dizlerini benimki gibi yukarı kaldırırken dümdüz ileriye bakmaya devam ettim.

Birkaç uzun dakika boyunca ikimiz de hiçbir şey söylemeden öylece oturduk, sadece önümüze baktık, aramızdaki tek ses Irena'nın nefes nefese kalması ve ara sıra hafif sızlanmalarıydı.

En sonunda Nate Amca uzanıp elimi tuttu ve sıktı.
Eli sert ve kuruydu ama sıcaktı ve temasa ihtiyacım vardı.

"Senin kim olduğunu bilmiyorlar, Archer. Hiçbir fikirleri yok. Ve bilmeyi hak etmiyorlar. Yargılarının seni incitmesine izin verme."

Sözlerini aldım ve zihnimde evirip çevirdim. Bir şekilde bu değiş tokuşu gördüğünü tahmin etmem gerekiyordu. Sözleri bana pek mantıklı gelmedi - Nate Amca'nın sözleri genellikle böyle olmazdı - ama bir şekilde beni yine de rahatlattı. Her zaman derin bir şeyin sınırındaymış gibi görünüyordu, ama kendi düşüncesinin derinliğini anlayan herkesten geri kalıyordu. Başımı çevirmeden ona başımı salladım.

Bir süre daha orada oturduk, sonra kalkıp akşam yemeği için içeri girdik ve kesik yanağımı sardık.

Uzaktaki kahkahalar ve su sıçratma sesleri, sonunda tamamen kaybolana kadar giderek zayıfladı.

ChAPter On

Bree

Archer Hale bakkalın park yerinde bana el salladıktan birkaç gün sonra lokantada erken vardiyada çalıştım ve o öğleden sonra eve geldiğimde Anne'i verandasında otururken gördüm. Yanına gittim ve onu selamladım ve gülümseyerek, "Buzlu çay, canım?"

Kapısının sürgüsünü açıp içinden geçtim ve merdivenlerinden yukarı çıktım. Kulağa harika geliyor. Benim kokuma dayanabilirsen - ızgara ve pastırma yağı.

O güldü. "Sanırım başarabilirim. Vardiyanız nasıldı?"

Verandadaki salıncağa yığıldım, geriye yaslandım ve vücudumu yanında koşturduğu küçük yelpazeye doğru kaydurdum. Rahatlıkla iç çektim.

"Güzel," diye yanıtladım. "İşi seviyorum."

Ah, bu harika, dedi az önce doldurduğu çayı bana uzatırken. Minnettarlıkla bir yudum aldım ve sonra tekrar geriye yaslandım.

"Geçen gece seni Scholl kızları tarafından alınırken gördüm ve bazı arkadaşlarla tanıştığını gördüğüme çok sevindim. Umarım bu kadar meraklı bir komşuya sahip olmanın senin için bir sakıncası yoktur." Nazikçe gülümsedi ve ben de ona gülümsedim.

"Hayır, hiç de değil. Evet, onlarla birlikte gölün diğer tarafına gittim. Travis Hale ile karşılaştık ve onunla Bitter End'de takıldık. "Ah, bütün Hale erkekleriyle tanışıyorsun."

Güldüm. "Evet, daha var mı?"

Güldü. "Hayır, sadece genç nesilden Archer ve Travis. Travis'in artık başka bir Hale neslinin tek şansı olduğunu varsayalım.

"Neden öyle diyorsun?"

"Eh, Archer Hale'in biriyle evlenmek şöyle dursun, mülkünden bugüne kadar çıktığını düşünmüyorum ama yine de onun hakkında konuşmaması dışında pek bir şey bilmiyorum."

"Konuşuyor," dedim. Onunla konuştum.

Anne şaşırmış görünüyordu ve hafifçe başını eğdi. "Şey, hiçbir fikrim yoktu.

Tek kelime ettiğini hiç duymadım."

Başımı salladım. "İmzalıyor," dedim. "Ben de öyle. Babam sağırdı." "Ah anlıyorum. Bunu hiç düşünmemiştim. kendini tanıtıyor sanırım

en azından onu kasabada birkaç kez gördüğümde, başka kimseyle fazla bir şey yapmak istemeyen biri olarak. Hafifçe kaşlarını çatı.

"Kimsenin gerçekten denediğini sanmıyorum," dedim omuz silkerek. Omzunun üzerinden Archer'ı hayal ederek, "Yine de, insan becerileri ve yüksek sesle konuşamaması dışında hiçbir sorunu yok," dedim. "Ve birkaç moda sorunu." sııttım.

Geri gülümsedi. "Evet, ilginç bir görünüşü var, değil mi? Tabii ki, onu temizlersen, prezentabl olmaktan daha fazlasını yapacağını hayal ediyorum. Uzun bir seyirci hattından geliyor. Aslında bütün Hale çocukları o kadar yakışıklıydı ki neredeyse insanlık dışıydılar." Kız gibi güldü ve ben de ona tekrar sııttım.

Çaydan büyük bir yudum alıp başımı iki yana salladım. "Archer'ın kaza yaptığı gün diğer iki kardeşe tam olarak ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

O, başını salladı. "Hayır, sadece kasabada duyduklarım. Aralarında tüm bu trajediye neden olacak ne oldu bilmiyorum. Onları oldukları gibi hatırlamaya çalıştım - yüz millik bir yarıçaptaki her kızın nasıl bayıldığını. Elbette bu çocuklar, üçü arasında en az kabadayı olan Connor bile bundan yararlandı. Ama hatırladığım kadarıyla, içlerinden birinin gerçekten ilgi duyduğu tek kız Alyssa McRae'ydi.

"Tümüçonlardan mı?" Gözlerim büyüyerek sordum. *Bu* hikaye gibi geldi

"Hmm," dedi uzaklara bakarak. "Burada onlarla, çoğunlukla Connor ve Marcus Hale arasında gerçek bir pembe dizi vardı. Bu iki çocuk her zaman bir şeyler için yarışıyorlardı. Spor değilse de kızlardı ve Alyssa kasabaya geldiğinde uğruna yarıştıkları tek bir kız vardı. Nathan Hale onun da ilgilendiğini umursamıyordu ama diğer ikisi ona pek aldırtış etmiyordu sanırım. Daha önce de söylediğim gibi, o her zaman biraz farklıydı."

"Sonunda onu kim kazandı?" Fısıldadım.

Anne gözlerini kırptırdı ve gülümseyerek bana baktı. "Marcus Hale onunla evlendi

- o zamanlar pompalı düğün diyorduk. Aile yolundaydı. Ama o bebeği kaybetti ve ancak yıllar sonra tekrar Archer'a hamile kaldı. O, başını salladı. "Marcus'la evlendikten sonra o kız hep üzgün göründü, Connor Hale de öyle. İkisinin de onun yanlış bir seçim yaptığını düşündüğünden şüphelendim. Tabii ki, onca içki ve çapkınlıkla

Marcus Hale, Alyssa ile evlendikten sonra bile, hâlâ Alyssa'nın yanlış seçim yaptığını biliyordu.

"Sonra Connor Hale polis şefi mi oldu?"

"Evet, evet yaptı. Ben de evlendim, sanırım hayatıma devam etmeye çalışıyorum.

Ve Travis'i vardı.

"Vay. Ve sonra her şey çok büyük bir trajediyle sona erdi."

"Evet, evet... çok üzücü." Bana baktı. "Ama canım, Archer'la konuşabiliyor olman bence harika." Başını hafifçe salladı. "Hepimizin o çocuk için ne kadar az şey yaptığımızı fark etmemi sağlıyor." Üzgün görünüyordu ve düşüncelere dalmıştı.

İkimiz de birkaç dakika sessizce oturduk, çayımızı yudumlarken ben, "Duş alıp üzerimi değiştirsem iyi olur. Bugün yine bisikletle göle ineceğim."

"Oh iyi. Bisikletin senin için çalıştığına çok sevindim. Mümkün olduğu kadar çok göl zamanı geçirin. Hava birazdan düzelecek."

Gülümsedim, ayakta. "Yapacağım. Teşekkürler Anne. Ve sohbet için teşekkür ederim."

"Teşekkürler canım. Yaşlı bir kadının yüzünü güldürdün."

Merdivenlerden inip kapısından geçerken ona sııttım ve el salladım.

* * *

Bir saat sonra, sepetimde bir su şişesi, havlum ve tatlı, yaramaz küçük köpeğimle Briar Road'da bisiklete biniyordum.

Archer'ın evinin önünden geçerken bisikletimi yavaşlattım ve ayaklarımı toz içinde sürükledim. Kapısı hafif aralıktı. Tamamen durarak ona baktım. Yoldan geri dönen bir posta kamyonu görmemiştim. Archer kapıyı açık mı bırakmıştı? Durumu göz önünde bulundurarak başımı eğdim. Bir parmağımı kaldırdım ve dudağıma dokunarak düşündüm. Mülküne tekrar davetsiz gitmek hiç hoş olmaz mıydı? Yoksa kapıyı biraz açık mı bırakmıştı?*gibi* Bir davetiye? Bunu düşünmem bile tamamen gülünç müydü? Muhtemelen.

Bisikletimi ileri doğru sürdüm ve yüksek çite yasladım, Phoebe'yi kaldırdım ve hızlı bir şekilde bakmak niyetiyle başımı açık kapıdan içeri diktim. Archer evine doğru uzaklaşıyordu, ama kapısının gıcirtısını duyunca, gözlerini bana dikti, onlarda hiç şaşırmaıştı.

İçeri adım attım.*MERHABA*, dedim Phoebe'yi yere bırakıp imzalayarak.*Açık kapınızın benim içeri girmeme izin verdiğiniz anlamına geldiğini ve tekrar izinsiz girmediğimi umuyorum. Bu utanç verici olurdu.*Yüzümü buruşturup ellerimi yanaklarıma götürdüm ve vereceği cevap için nefesimi tuttum.

Yüzümün rengi yükselirken ve ifadesinde bir şeyler yumuşarken, derin, kehribar rengi gözleri birkaç saniye beni izledi.

Parçalanacakmış gibi görünen bir kot pantolon giymişti, üzerinde o kadar çok delik vardı ki, üzerine oturan beyaz bir tişört...*çok uygun-* ve çıplak ayak.

*sana bir şey göstermek istedim*dedi.

Nefesimi dışarı verdim ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Ama sonra kafamı iki yana salladım, kafam karışmıştı.*Geleceğimi biliyor muydun?*

Yavaşça başını salladı.*Senin yapabileceğini düşündüm. Bisiklet izlerini görüyorum.*Yüzüm yine kızardı. "Ah," nefesimi verdim, imzalamadım. "Şey..."*Görmek istiyor musun, istemiyor musun?*

Ona sadece bir saniye baktım ve sonra başımı salladım.*Tamam aşkım. Bekle, baltan nerede?*

Tek kaşını kaldırıp birkaç vuruş için beni inceledi.*Komik mi oluyorsun?* Güldüm, son konuşmamızdan bahsetmesinden zevk alıyordum.*Vurmak. sırttım. Bana ne göstermek istiyorsun?*

Tam buradalar.

Onlar? diye sordum, onunla birlikte, ağaçların arasından garaj yolundan aşağı doğru yürürken.

Başıyla onayladı ama açıklama yapmadı.

Phoebe çimenlikte bir kuşun uçuşunu gördü ve kısa bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde peşinden koşmaya başladı.

Küçük evine ulaştık ve yalnızca beyaz sallanan sandalye ve küçük saklama kutusu için yeterince büyük olan küçük ön verandadan aşağı birkaç adım attık.

Rocker'ı kenara çekti ve nefesim kesildi.

*Aman Tanrım!*dedim derin bir nefes alarak ve ilerledim.

Birkaç gün önce duyduğunu söylediğin o ses? Doğum yapan Kitty'ydi.

Uyuyan anne köpeğe bakarken sırttım, üç küçük kahverengi yavru tembel tembel karnına kök salmış, belli ki az önce yemek yemiş ve süt komasına girmişler. Ama sonra elindekileri anladığımda kaşlarım çatıldı.

dedim ve ona baktım. *Köpeğinizin adı Kitty mi?*

Yüzüne düşen saçlarını hafifçe çekip bana baktı. *Uzun Hikaye. Amcam, aramızdaki hayvanların kendisi için çalışan casuslar olduğunu bana emanet etti ve onlara buna göre isim verdi. Tam adı Kitty Storms'tur. Rus dış istihbarat teşkilatı tarafından eğitildi. Artık benim için çalışıyor.*

Uh-oh, bu iyi değildi. *Anlıyorum, Söyledim. Ve buna inanıyor musun?* Ona dikkatle baktım.

Pekala, operasyonları çoğunlukla sincap takibinde tutuluyor ve görünüşe göre

-Yavrularla yattığı yeri işaret etti-*doğurgan erkek deneklerle gizli toplantılar. Gözlerinde eğlence gibi görünen bir şey dans etti.*

Bir kahkaha attıktan sonra başımı salladım. *Yani, amcan biraz...*

paranoyakdedi. Ama zararsız. O iyi bir adamdı. Başını tekrar yavru köpeklerle çevirmeden önce yüz hatlarında kısa bir acının parıldadığını gördüğümü sandım.

Archer'ın koluna dokundum, sarsıldı ve bana döndü. *Amcanın birkaç yıl önce vefat ettiğini duydum. Üzgünüm.*

Bana baktı, gözleri yüzümde geziniyordu. Belli belirsiz başını salladı ve bir kez daha yavru köpeklerle döndü.

Profilini birkaç saniye inceledim ve en azından benim görebildiğim kadarıyla ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Sonra yavrulara daha yakından bakmak için eğildim.

Yanıma çömelmiş olan Archer'a sııttım. *Bir tane tutabilir miyim?* Diye sordum.

Onayladı.

Onlar erkek mi kız

mi? İki erkek, bir kız.

Küçük, sıcak, yumuşak bir vücudu alıp göğsüme getirdim, uyku ağırlığını kucakladım ve burnumu yumuşak kürke soktum. Yavru köpek miyavladı ve yanağını deşmeye başladı, ıslak burnu beni kıkırdattı.

Beni yakından izleyen Archer'a dudaklarında küçük bir gülümsemeyle baktım. Aldığım ilk şeydi ve beni biraz ürküttü. Ona baktım, ilk tanıştığımız andaki gibi gözlerimiz buluşup birbirine dolandı. İçimdeki her şey hızlanırken kafamın karıştığını hissettim. Ona baktım, elimi ovuşturarak

yanagınızı yavrunun kalın karnının kadifemsi yumuşaklığına dalgın dalgın daldırın.

Bir dakika sonra, imzalayabilmek için köpeği yere koydum.*Onlara gösterdiğin için teşekkürler—*

Uzanıp ellerimi durdurdu ve gözlerime baktı. Ona sorgularcasına baktım ve sonra gözlerimi benimkinin üzerinde duran büyük eline kaydırdım. Güzel, güçlü ama aynı zamanda zarif elleri vardı. Başımı kaldırıp ona baktım.

İki elini kaldırdı ve şöyle dedi:*Eski usul konuşabilirsin. Seni duyabiliyorum, unuttun mu?*

Ona göz kırptım ve birkaç saniye sonra ellerimi kaldırdım.*Senin için de uygunsa, senin dilini konuşmak isterim.*Küçük bir gülümsemeyle gülümsedim.

Ayağa kalkmadan önce gözlerinde okunamayan bir ifadeyle bana baktı.*işe geri dönmeliyimdedi.*

*İş?*Diye sordum.

Bana başını salladı ama ayrıntıya girmemeyi seçti. Tamam o zaman.

O zaman sanırım gitmeliyim?

Bana baktı.

*Geri gelebilir miyim?*Diye sordum.*Yavruları görmek için mi?*

Bana bir an kaşlarını çattı ama sonra evet anlamında başını salladı.

nefes verdim*Tamam aşkım. Kapınız açıksa, içeri girmemin uygun olduğunu bileceğim.*

Tekrar başını salladı, bu sefer daha küçük, zar zor farkedilir bir şekilde başını salladı.

Gülümseyip arkamı dönüp garaj yoluna geri dönmeden önce birkaç saniye daha birbirimize baktık. Bu sefer koşarak gelen Phoebe'ye seslendim ve onu yerden kaldırdım. Kapısında döndüm ve hala aynı yerde durmuş beni izliyordu. Küçük bir el salladım ve arkamdan kapısını kapattım.

Chapter Onbir

Bree

Tertesi gün, dudağımı ısırarak Archer'ın garaj yolunda tereddütle yürüdüm. Evinin arka tarafında bir yerden kayaya çarpan bir ses duydum. Köşeyi dönerken, gömleksiz Archer'ı elleri ve dizleri üzerinde bir yan avlu başlangıcı gibi görünen bir yer için taşlar döşerken gördüm.

"Merhaba," dedim yavaşça ve başını kaldırdı. Biraz şaşırmış göründü ama... memnun mu? Belki? Kesinlikle okunması en kolay kişi değildi, özellikle de sakalının ve alnına ve çenesinin çevresine düşen saçlarının altında tüm yüz hatlarını net bir şekilde göremediğim için.

Başını salladı ve projesinin sağında oturan büyük bir kayayı işaret ederek elini kaldırdı ve işine geri döndü.

Lokantadan ikide ayrılmış, sonra eve gidip hızlı bir duş almış, bisikletime atlamış ve Archer'ın yerine gitmiştim. Phoebe'yi Anne'le bırakmıştım çünkü henüz diğer köpeklerin yavruların yanında olup olmayacağından emin değildim.

Archer'ın kapısına geldiğimde kapının çok az açık olduğunu görünce yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Az önce gösterdiği kayanın yanına gittim ve kenarına oturup bir dakika sessizce onu izledim.

Görünüşe göre boş zamanlarında taş ustasıymış? Evinin önüne uzun araba yolunu ve verandayı döşeyen o olmalıydı. Adam birbiri ardına sürprizlerle doluydu. Her taşı kaldırıp yerine yerleştirirken pazılarının nasıl esnediğini ve gerildiğini fark etmeden edemedim. Adamın bu kadar kesilmiş olmasına şaşmamalı. Tek yaptığı çalışmaktı.

"Tamam, o zaman bir liste yaptım," dedim, ona bakıp kıcımı büyük kayanın üzerinde daha yükseğe kaydırarak kendimi daha rahat hissettim.

Archer kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Beni izlemek zorunda kalmadan işine devam edebilmesi için sesimi kullanarak konuşuyordum.

Ama dizlerinin üzerine oturdu, eldivenli ellerini kaslı baldırlarına koydu ve bana baktı. Bir çift solmuş antrenman şortu, dizlik ve iş botları giymişti. Çıplak göğsü bronzdu ve hafif bir parlaklığı vardı.

üzerine ter dök.

Bir liste?O sordu.

Küçük kağıdı kucağıma bırakarak başımı salladım.*İsimler. Köpek yavruları için.*

Başını iki yana salladı.*Tamam aşkım.*

Bu yüzden, Söyledim,veto etmekten çekinmeyin, yani, onlar sizin köpekleriniz falan, ama Ivan Granite, Hawk Stravinski ve Oksana Hammer'in en iyi seçenekler olduğunu düşündüm.

Bana baktı. Ve sonra yüzü mucizevi bir şey yaptı. Sırıtmaya dönüştü.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve ona baktım.*Onlardan hoşlanıyorsun?Sonunda sordum.*

Evet, onları seviyorum.dedi.

Başımı salladım, yüzümde yavaş bir gülümseme belirdi. Tamam o zaman.

Orada biraz daha oturdum, yaz güneşinin ve onun varlığının tadını çıkarırken onun çalışmasını izledim - güçlü vücudu taşları hareket ettiriyor ve gitmelerini istediği yere yerleştiriyordu.

Bana birkaç kez baktı ve bana küçük, utangaç bir gülümseme gönderdi. Ondan sonra pek konuşmadık ama aramızdaki sessizlik rahattı, arkadaşçaydı.

Sonunda ayağa kalktım ve "Gitmem gerek Archer. Komşum Anne'in bir randevusu var ve benim Phoebe'yi almam gerekiyor."

Archer da ellerini kalçalarına silerek ve başını sallayarak ayağa kalktı.*Teşekkür ederim, o imzaladı.*

Gülümseyip başımı salladım ve kapısına doğru yürüdüm. Yüzümde küçük, mutlu bir gülümsemeyle eve gittim.

* * *

İki gün sonra gölün küçük kumsalından dönerken Archer'ın evinin önünden geçtim ve kapısı yine biraz açıktı. Bisikletimden indiğimde omurgamdan aşağıya bir heyecan düştü. İçeri girdim ve Phoebe'yi kollarımda taşıyarak garaj yolunda yürüdüm.

Kapısını çaldım ama cevap gelmeyince göl yönünden gelen köpek havlama seslerini takip ettim. Ağaçların arasından adım attığımda, Archer ve Kitty'yi yolun biraz aşağısında gördüm.

sahil. Onunla buluşmak için yürüdüm ve beni görünce bana küçük, utangaç bir şekilde gülümsedi ve şöyle dedi:*MERHABA.*

Parlak güneş ışığında ona gözlerimi kısarak gülümsedim. Phoebe'yi yere koydum ve şöyle dedim:*Hey.*

Sessizce biraz kıyı boyunca yürüdük. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, konuşmasak bile, onun yanında kendimi o kadar rahat hissettim. Onun da benimle daha rahat olmaya başladığını hissedebiliyordum.

Archer sahilden bir taş aldı ve göle fırlattı. Durgun sudan neredeyse hiç su fişkırtmadan gölü tekrar tekrar zıplayarak geçti. Büyük bir şaşkınlıkla yüksek sesle güldüm.

Bana bunu nasıl yaptığını göster!

Archer ellerimi izledi ve sonra bir taş arayarak kumlu kıyıya baktı.

Memnun olduğu birini buldu ve bana verdi.*Daha düz, daha iyidedi.Şimdi onu bir Frizbi gibi atın, böylece düz tarafı suyun yüzeyinden görünür.*

Başımı salladım ve atışımı sıraladım. Fırlattım ve bir kez yüzeyde kaymasını izledim ve sonra tekrar suya çarptım. Bağırdım ve Archer gülümsedi.

Küçük bir taş daha aldı ve göle fırlattı. Yüzeye çarptı ve sekti... ve sekti... ve yaklaşık yirmi kez sekti. "Gösteriş," diye mırıldandım.

Şaşkın yüzüne baktım.*Yaptığın her şeyde iyisin, değil mi?* diye sordum, başımı yana eğerek ve ona gözlerimi kısarak baktım.

İmzalamadan önce birkaç saniye düşünceli göründü,*Evet.* Güldüm. Omuz silkti.

Bir dakika sonra sordum:*Amcan sana evde eğitim mi verdi?*

Bana baktı.*Evet. Akıllı olmalıydı.*

Bunu bir an düşündü.*Öyleydi. Çoğunlukla matematik ve bilimle ilgili herhangi bir şeyle. Akli karışacaktı ama bana bilmem gerekenleri öğretti.*

Anne'in bana Nathan Hale'in okulda her zaman zeki olduğunu söylediğini hatırlayarak başımı salladım.*Buraya gelmeden önce kasabada seni sordum.,* dedim biraz utangaç hissederek.

Archer bana baktı ve hafifçe kaşlarını çattı.*Neden?*

Başımı eğdim ve bunu düşündüm.*İlk tanıştığımız andan sonra... bir şey beni sana çekti. dudağımı ısırdımseni tanımak istedim*Yanaklarım ısındı.

Archer bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi bir an bana baktı. Sonra başka bir yassı taş aldı ve suya fırlattı, o kadar çok sektirdi ki gözlerim daha durmadan onu kaybetti.

Yavaşça başımı salladım.*Bir bilselerdi.*

Tamamen bana doğru döndü.*Kim neyi bilseydi?*

*Kasabadaki herkes. Bazıları senin kafanın yerinde olmadığını düşünüyor, biliyorsun.*Hafifçe güldüm.*Gerçekten gülünç.*

Tekrar omuz silktili ve yerden bir sopa alarak kıyıda bize doğru gelen Kitty'ye fırlattı.

Neden böyle düşünmelerine izin veriyorsun?

Derin bir nefes verdi ve bana dönmeden önce birkaç saniye göle baktı.*Böylesi daha kolay.*

Onu inceledim ve sonra içini çektim.*hoşuma gitmedi*

Uzun zamandır böyleydi, Bree; bu iyi. İlgili herkes için çalışır.

Tam olarak anlamadım ama kasabadan bahsederken vücudunun gergin hatlarını görebiliyordum, bu yüzden benimle tekrar rahat hissetmesini isteyerek geri çekildim.

*Peki, bana başka ne öğretebilirsin?*Konuyu değiştirerek alayla sordum.

Tek kaşını kaldırdı ve gözlerime baktı. midem bulandı, ve kaburgalarımın altında tuhaf bir kelebek sürüsü uçuştı.*Bana ne öğretebilirsin?*O sordu.

Başımı hafifçe salladım ve işaret parmağımı dudaklarıma dokundurdum.*Muhtemelen sana bir iki şey öğretebilirim.*

*Ah evet? Ne?*Gözleri hafifçe parladı ama sonra bakışlarını kaçırdı.

Yutmuşum. "Hmm," diye fısıldadım ama sonra bana dönüp bakmasını sağlamak için işaret ederek devam ettim.*Eskiden çok iyi bir aşçıydım.*Bunu neden söylediğimden emin değildim. Gerçekten kimse için yemek pişirmeyi veya kimseye yemek yapmayı öğretmeyi düşünmedim. Ama o anda aklıma gelen ilk şey buydu ve aramızda geçen garip garipliği doldurmak istedim.

Bana yemek yapmayı öğretmek ister misin?

Çok yavaş başımı salladım.*Demek istediğim, sahip olduğun birçok şeyden biri bu değilse*

zaten hakim.

O gülümsedi. Hâlâ onları almaya alışkın değildim ve bu, kalbimi biraz hızlandırdı. Verdiği nadir bir hediye gibiydiler. Onu aldım ve içimde bir yere sakladım.

bunu isterdim, dedi bir dakika sonra.

Gülümseyerek başımı salladım ve o da bana başka bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Göl kıyısında bir saat daha yürüdük, kayalar bulduk ve benimkini üç kez atlayabilene kadar suda sektirdik.

Daha sonra eve geldiğimde, gerçekten uzun zamandır bu kadar iyi bir gün geçirmediğimi fark ettim.

* * *

Ertesi gün lokantada birkaç sandviç topladım, eve gittim, duş aldım ve üstümü değiştirdim, Phoebe'yi bisiklet sepetine koydum ve tekrar Archer's'a gittim. Evine gelip birlikte vakit geçirmemizi başlatan ben olmama rağmen, sırf onu ziyaret etmeme izin vererek onun da çaba sarf ettiğini hissettim.

Okçu, Söyledim,amcanız işaret dili bilmiyorsa onunla nasıl konuşurdunuz?

Onun bahçesindeydik, Kitty ve yavruları bizimle bir battaniyenin üzerinde yatıyorlardı, yavruların şişko küçük bedenleri paytak paytak paytak paytak paytak paytak oynuyor, anneleri burunlarını onlara geri vermeden önce körlükleri içinde kayboluyordu.

Phoebe de yakınlarda yatıyordu. Yavruları biraz merak ediyordu ama onlara fazla ilgi göstermiyordu.

Archer yattığı yerden bana baktı, başını eline dayadı. Ellerini kullanabilmek için yavaşça doğruldu.

Ben pek konuşmadım.Omuz silkti.Önemliyse yazdım. Yoksa sadece dinledim.

Yüz ifadesini daha iyi görebilmeyi dileyerek bir dakika sessizce ona baktım - ama bu ifade tüm taranmamış saçların altında gizlenmişti.*İşaret dilini nasıl öğrendiniz?*Sonunda sessizce sordum.

Kendime öğrettim.

Başımı eğip pastırmalı sandviçten bir ısırık aldım. Archer sandviçini yaklaşık otuz saniyede bitirmişti, çoğunu yemiş ama Kitty'yle pastrami parçalarını paylaşmıştı. sandviçi koydum

aşağı.Nasıl? Bir kitaptan mı?

Onayladı.Evet.

Bilgisayarın var mı?

Bana baktı, hafifçe kaşlarını çatı.Hayır.

Elektriğiniz var mı?

Bana eğlenerek baktı.Evet, elektriğim var, Bree. Herkes değil mi?

Sahip olması gerekmeyen biri olarak ortaya çıktığı gerçeğine onu aydınlatmamayı seçtim.herhangiModern kolaylıklar. Başımı eğdim.Televizyonun var mı?Bir dakika sonra sordum.

Kafasını salladı.Hayır, kitaplarım var.

Karşımdaki adamı düşünerek başımı salladım.Ve yaptığınız tüm bu projeleri -taş işçiliği, bahçıvanlık- sadece kendinize mi öğretiyorsunuz?

Omuz silkti.Zamanı olan herkes her şeyi yapmayı öğrenebilir. vaktim var

Başımı salladım, sandviçimin kenarından bir parça et aldım ve sormadan önce bir saniye çiğnedim,Garaj yolu ve veranda için tüm taşları nasıl aldınız?

Bazılarını göl çevresinde topladım, bazılarını kasabadaki bahçe dükkanından aldım.

Ve onları buraya nasıl geri getirdin?

onları taşıdım, dedi bana çılınca bir soruymuş gibi bakarak.

Yani sen sürmüyor musun?Diye sordum.Her yere

yürüyerek mi gidiyorsun? Evet, diye yanıtladı omuz silkerek.

Tamam, yirmi soru yeterdedi.Senden ne haber? Pelion'da ne yapıyorsun?

Cevap vermeden önce onu bir saniye inceledim, altın-kahverengi gözleri bana dikilmiş, ne söyleyeceğimi bekliyordu.bir nevi yolculuk halindeyim-Başladım ama sonra bıraktım.Hayır, biliyor musun? kaçtım, Söyledim.Babam... vefat etti ve... başa çıkmakta zorlandığım başka şeyler oldu ve ben çıldırdım ve kaçtım.Bir deyişte.Bunu sana neden söylediğimden emin değilim, ama gerçek bu.

Beni rahat hissettiğimden biraz daha uzun süre inceledi, maruz kaldığını hissetti, bu yüzden bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Görüş alanımda ellerinin hareket ettiğini gördüğümde ona döndüm.Çalışıyormu?O sordu.

"Ne çalışıyor?" Fısıldadım.

Kaçmakdedi.Yardım ediyor mu?

ona baktım.*Çoğunlukla hayır*, Sonunda cevap verdim.

Bakışlarını kaçırmadan önce düşünceli bir şekilde bana bakarak başını salladı.

Söyleyecek cesaret verici bir şey bulmaya çalışmadığına sevindim. Bazen anlayışlı bir sessizlik, bir sürü anlamsız sözden daha iyiydi.

Tertemiz avluya, derli toplu ama bakımlı küçük eve baktım. Ona burada yaşayacak parayı nasıl bulduğunu sormak istedim ama bunun kibarlık olduğunu düşünmedim. Muhtemelen amcasının ona bıraktığı bir sigorta poliçesiyle yaşıyordu... ya da belki de ailesinin. Tanrım, çok fazla kaybı olmuştu.

Okçu, Sonunda sohbeti başka bir yöne kaydırarak dedim ki,*Bahsettiğim yemek dersi... Bu cumartesi boş musun? Yerinizi. Saat beş?*Kaşımı kaldırdım.

Hafifçe gülümsedi.*Bilmiyorum. Sosyal sekreterimle kontrol etmem gerekecek.*

homurdandım.*Komik mi oluyorsun?*

Tek kaşını kaldırdı.

Daha iyi, Söyledim.

Daha büyük gülümsedi.*Teşekkürler, üzerinde çalışıyordum.*

Güldüm. Gözleri parladı ve ağzıma kaydı. O kelebekler tekrar uçuşa geçti ve ikimiz de bakışlarımızı kaçırdık.

Biraz sonra eşyalarımı ve küçük köpeğimi topladım, Archer'la vedalaştım ve garaj yolunda yürümeye başladım.

Kapıya geldiğimde durup arkamdaki küçük eve baktım. Birdenbire Archer Hale'in kendi kendine bütün bir dili öğrendiği, ancak konuşacak tek bir kişisi olmadığı aklıma geldi.

bana kadar

* * *

Ertesi gün, üçüncü masada Cal Tremblay'e yanında patates kızartması olan bir Reuben ve patates salatası içeren bir BLT'yi üçüncü masadaki Stuart Purcell'e taşıırken, kapı zili çaldı ve yukarı baktım ve Travis'in üniformasıyla içeri girdiğini gördüm. Bana kocaman gülümsedi ve tezgahı işaret ederek çalışıp çalışmadığımı sordu. Gülümsedim ve başımı salladım, sessizce, "Haklı ol" dedim.

Orası."

Elimdeki yemeği dağıttım, sularını doldurdum ve sonra Travis'in oturduğu tezgahın arkasına geri döndüm.

"Hey," onu gülümseyerek selamladım. "Nasılsın?" Cezveyi kaldırdım ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdım.

"Lütfen," dedi kahveye, ben de doldurmaya başladım. "Seni aramaya çalışıyordum," dedi. "Benden mi kaçınıyorsun?"

"Kaçınmak - ah kahretsin! Dakikalarım tükendi. Lanet etmek." Avucumu alnıma koydum. "Üzgünüm, kullandıkça öde özellikli telefonlardan birine sahibim ve onu nadiren kullanırım."

Kaşlarını kaldırdı. "Evde iletişim halinde olduğun bir aile yok mu?"

Başımı salladım. "Birkaç arkadaş, ama babam altı ay önce vefat etti ve... hayır, gerçekten yok."

Tanrı aşkına, üzgünüm Bree, dedi, ifadesini endişe kaplayarak.

El salladım. İş yerinde duygusallaşmayı reddettim. "Sorun değil. İyiyim." Çoğunlukla iyiydim, bazen iyiydim. Bugünlerde daha iyi.

Beni bir saniye inceledi. "Pekala, seni aramamın nedeni, konuştuğumuz o akşam yemeğine katılmak ister misin diye sormaktı?"

Kalçamı tezgaha yasladım ve ona gülümsedim. "Demek telefonuma cevap vermediğim halde beni takip ettin?"

Sırıttı. "Pekala, buna tam olarak üst düzey, casus kalibreli bir iz sürme operasyonu demezdim."

Güldüm ama sözleri bana Archer'ı hatırlattı ve nedense içimde suçluluk duygusu gibi bir şey kıpırdandı. Ne hakkındaydı? Hiç bir fikrim yoktu. Arkadaşlığımız çiçek açıyordu ama o hala birçok açıdan kapalıydı. Anladım, tahmin ettim ve tüm dang kasabasının onu görmezden gelmesi beni o kadar kızdırdı ki, aslında o inanılmaz derecede zeki, nazik bir adamdı ve bildiğim kadarıyla kimseye yanlış bir şey yapmamıştı. Adil değildi.

Travis, "Merhaba, dünyadan Bree'ye," dedi ve beni daldığım düşünceden uzaklaştırdı. Pencereden dışarı bakıyordum.

Başımı hafifçe salladım. Üzgünüm, Travis. Orada bir an kendi düşüncelerime daldım. Beynim bazen gerçekten bir kara delik olabiliyor." Hafifçe güldüm, utandım. "Her neyse, tabii, seninle yemeğe geleceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Pekala, bu konuda çok heyecanlı görünmemeye çalış." Güldüm, başımı salladım. "Hayır, üzgünüm, ben sadece... sadece akşam yemeği, değil mi?"

Sırıttı. "Yani, belki bir meze... hatta belki biraz tatlı..." Güldüm. "Tamam aşkım."

"Cuma gecesi?"

"Evet tamam." Benim bölümümde oturan bir çifte parmağımı kaldırdım ve gülümsediler. "İşe dönmem gerekiyor ama Cuma günü görüşürüz?" Adresimi sipariş defterimden bir parça kağıda karaladım ve ona uzattım.

"Evet, seni yedide almama ne dersin?"

"Mükemmel." Gülümsedim. "Sonra görüşürüz." Tezgâhın etrafından dolaşp masaya doğru yürüdüğümde, ben uzaklaşırken kışımı kontrol etmek için taburesine yaslandığını görebildim.

ChaPon iki var

Bree

BENCuma günü erkenden çalıştı ve Travis'le randevum için hazırlanmak için eve gitti.

Uzun, sıcak bir duş aldım ve saçım ve makyajımla fazladan zaman geçirdim, sadece bir randevuya çıkmak üzere olan bir kız olmanın heyecanını uyandırmaya çalıştım.

Ya beni öperse? Karnımda gergin dalgalanmalar başladı. Garip bir şekilde yine aklıma Archer geldi ve belirsiz bir suçluluk duygusu da geldi. Bu aptalcaydı - Archer sadece benim arkadaşımdı. Belki aramızda küçük bir şey vardır diye düşünmüştüm ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafa karıştırıcı ve tuhaf, bilinmeyen bir bölgeydi. Zaten görebildiğim kadarıyla güzel bir yüzü vardı ama ondan hoşlanmış mıydım? Aynada kendime kaşlarımı çattım ve eyeliner sürmeye ara verdim. Kesinlikle güzel bir vücudu vardı - hayır, kaşı onu, *birinanılmaz* vücut, tamamen saçmalamaya değer - ve ona sürekli hayran kaldım ama çekici mi? Daha önce ilgi duyduğun herkesten çok farklı olan birine nasıl ilgi duyabilirsin? Yine de çekiciliğini inkar edemezdim. Onu düşündüğümde, utangaç gülümsemesini ve benimle ilgili her şeyi sürekli olarak algılayan gözlerini hayal ettiğimde midem bulanıyordu. Evet, orada bir şey vardı...*Ne*, Tam olarak emin olamadım.

Öte yandan Travis'e ilgi duyulması kolay görünüyordu. Her şeye sahipti - yumuşak hareketler ve aklı başında her kızın çekici bulacağı türden güzel bakışlar. Görünüşe göre, tam olarak aklım başında değildim. Ama belki de kendimi biraz zorlamak iyi bir şeydi, gerekli bir şeydi. Altı aydan fazla olmuştu...

Makyajımı bitirdim. Bunu fazla karmaşık hale getirmeme gerek yoktu. Sadece bir randevuydu. Sevimli bir adamla, iyi bir adamla.

Ve bu kadar gergin olmama gerek yoktu. Deneyimsiz değildim ve bakire de değildim. Üniversitede üç yarı ciddi erkek arkadaşım olmuştu ve hatta onlardan birine aşık olabileceğimi düşünmüştüm. Yurt katımdaki her kıza aşık olduğu ya da en azından benim arkamdan onların pantolonunu giymeye aşık olduğu ve bunun kötü bir şekilde sonuçlandığı ortaya çıkmıştı. Ama

Demek istediğim, Travis Hale konusunda gergin olmama gerek yoktu. Bu sadece bir randevuydu ve bu sadece bir ilk buluşmaydı. Ve onu bir daha görmek istemeseydim, yapmazdım. Basit.

Travis saat tam yedide kapımı çaldı, bir takım elbise pantolonu ve düğmeli gömleğiyle muhteşemdi. Sahip olduğum birkaç kıvrımı ve gümüş topuklu ayakkabılarımı saran siyah bir anvelop elbise seçmiştim. Saçlarımı açık bırakmışım ve maşayla çok gevşek bir şekilde bukle yapmışım. Bana minnetle baktı ve elindeki cam vazoda duran kırmızı gül buketini bana uzattı.

"Harika görünüyorsun, Bree."

Gülümseyerek çiçekleri burnuma götürdüm. "Teşekkür ederim," dedim, vazoyu kapının yanındaki sehpanın üzerine bırakıp koyu gümüş rengi büyük kamyonuna doğru yürürken koluna girdim.

Bana yardım etti ve restorana giderken Pelion'a nasıl yerleştiğim hakkında sohbet ettik.

Beni gölün diğer tarafında, çevredeki en güzel restoran olduğunu duyduğum Cassell's Grill adlı bir yere götürdü. Duyduklarım yeterince olası görünüyordu - etrafını saran devasa pencerelerden kıyı şeridinin güzel bir manzarasıyla loş ve romantikti.

Masamıza oturduğumuzda restoranın ne kadar güzel olduğunu söylediğimde Travis, "Çok yakında böyle yerler için gölün karşısına geçmek zorunda kalmayacağız. Pelion'da seçebileceğimiz çok şey olacak."

Menümden baktım. "Demek önerilen değişiklikleri beğendin, öyle mi?"

Onayladı. "Evet. Sadece kasabayı modernize etmekle kalmayacak, aynı zamanda ailem dahil herkes için daha fazla gelir getirecek. Bence çoğu insan sonunda mutlu olacak."

Bunu merak ederek başımı salladım. Lokantada burada burada duyduğum konuşmalardan, kasabadaki çoğu insanın Pelion'u başka bir büyük, modern turist sığınağına dönüştürmekten heyecan duymadığını anladım.

"Ayrıca," diye devam etti, "yakında kasabanın üzerinde bulunduğu araziye devralacağım, bu yüzden bazı planlamalar üzerinde annemle birlikte çalışıyorum."

Şaşıracak ona baktım. Ah, fark etmemiştim.

Yüzünde biraz kendini beğenmiş bir ifade vardı. Bir yudum su aldı ve şöyle dedi: "Bu kasabanın üzerinde bulunduğu toprak, Pelion'un ilk insanları orayı evleri yaptığından beri aileme ait. Hep nesilden nesile aktarıldı

ilk oğuldan ilk oğula, o oğul yirmi beş yaşına geldiğinde. Bu Şubat değil, ama sonra işleri ben yöneteceğim.

Başımı salladım. Pelion'a taşınmadan önce, insanların *sahip olunan* bütün kasabalar. "Anlıyorum. Bu harika, Travis. Ve senin de babanın izinden gitmen ve polis olman... Buna çok hayranım."

Travis memnun görünüyordu. Sohbeti hafif ve eğlenceli tutarak beni yedi ve yedi. İyi vakit geçiriyordum. Yemeğimizin ortasındaiken ve bana Melanie ve Liza ile dışarıda geçirdiğim geceden başka şehirde eğlenmek için ne yaptığımı sorduğunda, durdum ve sonra, "Aslında, Archer'la biraz vakit geçiriyorum," dedim.

Peçetesini ağzına götürürken ağzındaki sudan bir yudum aldı. "Okçu? Şaka yapıyorsun değilmi?"

Kaşlarımı çatıp başımı salladım. "HAYIR. imzaladığını biliyor muydunuz?"

"Eh, hayır," dedi. "Kasabada onu son kez tanıdığımda yüzüme bile bakmadı."

Onu inceledim. "Hmm, pek güvenen biri değil. Ama bunun için gerçekten iyi bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Belki biraz daha çabalamalısın."

Bir yudum almadan önce şarap kadehinin üzerinden bana baktı. "Belki. Tamam aşkım." Durdurdu. Peki siz ikiniz tam olarak ne yapıyorsunuz?

"Eh," dedim, "çoğunlukla konuş. Ben de imzalıyorum - babam sağırdı.

Bir an şaşırılmış göründü. "Pekala, bu bir tesadüf. Archer ne diyor?"

Omuz silktilim. "Pek çok şey hakkında konuşuyoruz. O hoş, zeki ve... ilginç. Onu sevdim."

Travis kaşlarını çatı. Pekala, hey, Bree, ona dikkat et, tamam mı? O tam olarak...sabit değil. Bunu bir gerçek için biliyorum. Güven bana." Bana endişeyle baktı. "Seni incitecek bir şey yapmasını istemem."

Ona başımı salladım. "Bunun için endişelenmiyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Aralarındaki sözde rekabet hakkında biraz bilgim olmasına rağmen, onun babası ve Archer'ın babası hakkında soru sormadım. Nedense bunu Travis'ten değil Archer'dan duymak istiyordum. Tam olarak neden olduğundan emin değildim

-belki de Archer'la benim şimdiye kadar Travis'le olduğundan daha yakın bir dostluk kurmuş olmamızdandı.

Her halükarda, Travis bundan sonra konuyu değiştirdi ve bizi tekrar daha hafif bir yere götürdü. Hesabı ödeyip kamyonuna bindikten sonra,

elimi koltukların üzerinden tuttu ve kulübeme kadar tuttu.

Beni kapıya kadar götürdü, o kelekler yine karnımda üşüşüyordu. Verandama vardığımızda ona döndüm, yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Dili ağzımın içine girdi ve ben biraz dondum ama öne doğru bastırdı ve birkaç saniye sonra rahatlardım. Beni beceriyle öptü, elleri omuzlarıma gitti ve sonra ben farkına bile varmadan sırtıma indi ta ki kışımı avuçlayıp beni karşısına alana kadar. Uyarıldığını pantolonunun içinden hissettim ve öpücüğü kestim, ben onun şehvet dolu gözlerine bakarken ikimiz de derin derin nefes alıyorduk. Bir şey... kapalı hissetti. Sadece ben olmalıyım. İşleri yavaştan almam gerekiyordu. Bir erkeğin bana şehvetle baktığı son an, hayatımın en travmatik anı olmuştu. Burada küçük adımlar atmam gerekiyordu.

Travis'e gülümsedim. "Gerçekten güzel bir gece için teşekkür ederim," dedim. O da gülümseyip alnımdan nazikçe öptü.

"Seni arayacağım. İyi geceler, Bree."

Döndü ve adımlarımdan aşağı indi ve kamyonu hareket ettiğinde içeri girdim ve kapımı arkamdan kapattım.

* * *

Ertesi gün, erken uyandım, bir o kadar geçmişe döndüm - görünüşe göre sevimli bir adamla dışarı çıkmak da çare değildi - ve sonra bir fincan sıcak çay içmek için kendimi mutfağa sürükledim.

Bugünün Archer'la yemek pişirme dersim olduğunu hatırladığımda, geçmişe dönüşten gelen korku hissinin yerini mutluluk alarak içimi titretti. Ona nasıl yapılacağını göstermem gerektiğini bulmam gerekiyordu. Tekrar yemek pişirmeyi düşündüğümde, göğsümde gergin bir güm güm güm güm atıyordu. Bu iyi bir fikir miydi? Dün gece iş samimiyete geldiğinde bebek adımları demiştim ve yemek pişirmede bebek adımları da doğru geliyordu. Aslında kendimi karmaşık bir yemek yaratma işine kaptırmayacaktım. Archer'a basit bir şeyin nasıl hazırlanacağını gösterecektim. Kusursuzdu. Bu konuda iyi hissettim. Ve onunla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

Lavabonun yanında durup çay poşetimi demledim ve sıcak sıvıyı dikkatlice yudumladım, tüm bunları düşündüm ve kendimi daha iyi hissettim. Geçmişe dönüş kötüydü ama bir kez daha iyi olacaktım. Yarına kadar, tekrar olacağı zamana kadar. İzin vermemeye çalışarak tezgahıma iyice yaslandım.

bu düşüncenin depresyonu hakim olur.

Neyse ki lokantada iş yoğunu ve gün uçup gitti. Eve gittim ve duş aldım, bir kot şort ve bir atlet giydim ve mutfak masama oturdum ve bir malzeme listesi yaptım. Bununla işim bittiğinde, çantamı ve anahtarlarımı aldım ve parmak arası terliklerimi giydim.

On dakika sonra, şehir merkezindeki bakkalın otoparkına giriyordum. Ön kapıya doğru yürürken kendi kendime gülümsedim, buraya en son ne zaman geldiğimi ve Archer arkasını dönüp bana iyi geceler dediğinde nasıl hissettiğimi hatırladım. Kapısını açan kişi ve bir çekiliş ekibi dışarıda bekliyormuş gibi hissetmişim. Sessiz bir çocuktan iki kelime - beklenmedik şansım. Vardı*heyecanlı*Ben.

Bu sefer yeterince parayla kontrol ettim, çok teşekkür ederim ve kısa mesafeyi kulübeme geri götürdüm.

Erkekler biftek ve patates sever. Ve Archer tek başına yaşıyordu. Ona mükemmel bir biftek pişirmeyi, basit bir patates graten yapmayı ve kavrulmuş Parmesan yeşil fasulyenin bir tarafını göstermeyi düşündüm.

Bir tatlı için meyve seçimine bakarken, hemen sahildeki böğürtlen çalılarını hatırlamıştım. Archer'a gidene kadar yapacak başka bir şeyim yoktu, bu yüzden bir ayakkabı tamircisi için böğürtlen toplamanın iyi bir plan gibi geldiğini düşündüm. Her şeyi toplar ve ihtiyacım olanı almak için kendime yarım saat kadar zaman vermek üzere saat dört buçukta göle giderdim. Yapabiliyorken yazın meyve toplamanın avantajlarından da faydalanabilirim. Artı, harika bir şeyle sonuçlanan hoş, akılsız bir çalışmaydı. Bunu sevdim.

Kulübeme döndüğümde her şeyi hazırladım, Tupperware kaplarına koydum ve daha büyük soğutucuma koydum. Getirdiğim her şey hem bisikletimin arkasına hem de sepetime bağlı olarak oturmalıydı, ama bunun sorun olmayacağını düşündüm.

Phoebe bu yolculukta oturmak zorunda kalacaktı ama hayatta kalacaktı. Yarın onu göl kıyısında ekstra uzun bir yürüyüşe çıkaracaktım.

Dışarı çıkıp ılık, sadece biraz bunaltıcı havaya adım attım ve gülümsedim, içimden mutluluk akıyordu. Garip, sessiz oğluma kendi kendine nasıl yemek pişireceğini göstermek için neden dün gece verandamda kasabanın ateşli kızıyla öpüştüğümde daha heyecanlıyım?*Vay canına.* Durdum ve bir dakikalığına bisikletimin yanında durdum.*Benim*garip, sessiz çocuk?*Zor değil, Bree. Sadece bisikletine atla ve arkadaşına nasıl düzgün bir yemek yapılacağını göster.*

kendisi.

Bisikletimi her zamanki gibi sahil girişinde bir ağaca yaslanmış halde bırakıp sahilin yanındaki ağaçlık alana yürüdüm. İçeriye bakarken dalları ve çalıları çok dikkatli bir şekilde kenara çektim. İşte oradaydılar - toplanmaya hazır, etli meyvelerle dolu koca bir böğürtlen çalıları. Bütün bunları çürümeye ve yere düşmeye bırakmak çok yazık olur. Çalıların arasından dikkatlice ve yavaşça çıktım, sivri dallardan kaçındım. İlk aşırı büyümeyi atlattıktan sonra, yeterince kolay bir şekilde yürüyebileceğim bir açıklık vardı.

meyveler

Onlara doğru ilerledim ve çalılardan yumuşak, olgun bir yemiş koparıp ağzıma attım. Tatlı meyve suyu dilimden fışkırdığında ve usulca inlediğinde gözlerimi kapattım. Tanrım, bu iyiydi. Bunlardan lezzetli bir ayakkabıcı yapacaklardı.

Onları dikkatlice toplamaya ve yanımda getirdiğim küçük sepete atmaya başladım. Bir süre sonra, seçtiğim gibi mırıldanmaya başladım. Burası daha serindi, orman ikinci güneşinin sıcaklığını dışarıda tutuyordu, ağaçların arasından sadece küçük güneş ışığı sızıyordu, aralarından geçerken tenimi okşayan sıcaklık hissi.

Ormanın içine doğru, içinde bolca böğürtlen bulunan yalnız bir böğürtlen çalısına doğru adım attım. Ona doğru uzandım, dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve birdenbire ayak bileğim sertçe altımda burkuldu ve her tarafımdaki kollarla arkamdan şiddetle yakalandım, tüm vücudum yukarı ve topraktan havaya fırlatılmadan önce başım yere çarptı.

Çığlık attım, çığlık attım ve çığlık attım ama gitmesine izin vermedi. Beni bulmuştu, benim için gelmişti. Ve bu sefer beni öldürecekti. Mücadele ettim, çırpındım ve çığlık attım ama beni daha sıkı kavradı.

Yine oluyordu. Tanrım, Tanrım, Tanrım, yine oluyordu.

Chapter Onüç

Okçu

BEN son taşları da yerine koydu ve çalışmamı incelemek için geri çekildi. Gördüklerimden memnun kaldım. Dairesel örüntünün biraz zorlayıcı olduğu kanıtlanmıştı ama sonunda her şey matematiğe geldi. Konfigürasyonu önce kağıt üzerinde çözmüştüm, diyagramı ve mesafeyi daha ilk taşı koymadan önce çizmiştim. Sonra eğimin doğru olduğundan emin olmak için ip ve kazık kullanmışım, böylece yağmur evimden uzağa akıyordu. İyi görünüyordu. Yarın kıyidan biraz kum toplayıp çatlakların arasına süpürüp püskürtecektim.

Ama şu an duş alıp Bree için hazırlanmam gerekiyordu. *Bree*. Sıcaklık göğsümü doldurdu. Niyetinden hâlâ yüzde yüz emin değildim ama aradığının gerçekten sadece arkadaşlık olduğunu ummaya başlamışım. Neden benimle, bilmiyordum. İşaret diliyle başlamıştı ve belki onun için bu bir şeyleri yerine getirmişti. Ona neden benimle vakit geçirmek istediğini sormak istiyordum ama oradaki sosyal kurallardan emin değildim. Gelişmiş duvar şemalarını çözebilirdim ama iş diğer insanlara gelince kayboldum. Hiç yokmuş gibi davranmak daha kolaydı.

Tabii aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki, önce ne olduğundan emin değildim, kasaba görünmezmiş gibi mi davranıyordu yoksa ben mi mesaj gönderiyordum? *aranangörünmez* olmak Öyle ya da böyle, şimdi onu kucakladım. Ve Nate Amca kesinlikle benimsemişti.

"İyi, Archer," demişti elini yara izimde gezdirerek. "Tanrı'nın yeşil dünyasında istihbarat için sana işkence edecek kimse yok. Onlara yararı göster ve anlamıyormuş gibi yap, seni rahat bırakacaklar." Ben de öyle yaptım ama zor olmadı. Kimse farklı bir şeye inanmak istemedi. Kimse umursamadı.

Ve şimdi o kadar çok zaman geçmişti ki artık geri dönüş yokmuş gibi hissediyordum. Benim mülkümde vals yaparak gelene kadar bu benim için sorun değildi. Ve şimdi, kafamda her türlü çılgınca, hoş olmayan fikir oluyordu. Ya çalıştığı lokantada onu görmeye gidersem? Tezgâhta oturup normal bir insanmışım gibi bir fincan kahve mi içtim?

Zaten nasıl bir fincan kahve sipariş edebilirim ki? İnsanlar gülüp zavallı dilsiz hakkında başlarını sallarken üç yaşındaki bir çocuk gibi her şeyi işaret ederek mi? Mümkün değil. Sadece düşüncesi beni endişeyle doldurdu.

Duştan çıkıyordum ki, o sırada uzaktan gelen bir çığlık duydum. Hızlıca kot pantolonumu giydim ve kapıya doğru koşarken tişörtümü giydim. Ayakkabılar...ayakkabılar... Etrafıma baktım ve çığlıklar devam etti. Bu Bree'ye benziyordu.*Ayakkabıları unut.* Evden çıkıp ormana doğru koştum.

Çalıların arasından, mülkümün en ucundaki sahile doğru göle doğru onun ıstıraplı çığlıklarının sesini takip ettim. Onu ağa dolanmış, çırpınan ve sallanan, gözleri sımsıkı kapalı, ağlayan ve çığlık atan gördüğümde, kalbim göğsümde sonuna kadar açılacaktı gibi hissettim. Nate Amca ve onun lanet olası tuzakları. Zaten ölmemiş olsaydı, onu öldürürdüm.

Bree'ye doğru koştum ve ellerimi dolanmış ipin içine koydum. Sarsıldı ve sızlanmaya başladı, ellerini başının üzerine kaldırdı ve tuzağın içinde yapabildiği kadar top şeklini aldı. Yaralı bir hayvan gibiydi. Ona güven veremediğim için içimde dolaşan öfkeyle kükremek istedim. Ona benim olduğumu söyleyemezdim. Tuzağın üst kısmını serbest bıraktım. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Nate'le gölün kıyısındaki kayaların üzerine oturduğumuzda ve o yerleşkesinin güvenliğini planlarken, onlardan yeterince inşa etmiştim.

Şimdi şiddetle titriyordu, ondan küçük inlemeler geliyordu, ellerimi ona her değdirdiğimde geriliyordu. Onu yere indirdim ve vücudunun etrafındaki ipleri çıkardım. Sonra onu kollarıma aldım ve ormanın içinden evime geri döndüm.

Yolun yarısında gözleri açıldı ve yanaklarından aşağı iri yaşlar süzülerek bana baktı. Kalbim göğsümde hızla atıyordu, onu yokuş yukarı taşımanın zorluğundan değil -kollarımda bir tüy gibi hissetti, ben o kadar adrenalinle doluydum- güzel yüz hatlarına kazınmış olduğunu gördüğüm korku ve yıkımdan. Alnında, tuzak onu kaldırmadan önce kafasını çarpmış olması gereken yerde büyük kırmızı bir iz vardı. Şaşılacak bir şey yoktu. Öbür dünyaya geldiğimde Nate'i bayıltacağıma tekrar yemin ederek çenemi sıktım.

Bree başını kaldırıp baktığında beni tanımış gibiydi, iri gözleri yüzümde geziniyordu. Ama sonra ifadesi buruştu ve hıçkırıklara boğuldu, kollarını boynuma dolayıp yüzünü göğsüme bastırdı.

Ağlaması vücudunu sarmıştı. Evimin önündeki çimlere adım attığımda ona daha sıkı sarıldım.

Kapıyı tekmeleyerek açtım ve içeri girdim, kanepeme oturarak içeri girdim, Bree hâlâ kollarımda, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, gözyaşları tişörtümü ıslatıyordu.

Ne yapacağımdan emin değildim, o yüzden orada oturup ağlarken onu tuttum. Bir süre sonra onu salladığımı fark ettim ve dudaklarım başının üstündeydi. Annem incindiğimde ya da bir şeye üzüldüğümde böyle yapardı.

Bree uzun, çok uzun bir süre ağladı ama sonunda ağlaması azaldı ve göğsümdeki sıcak nefesi daha yumuşak bir şekilde dışarı çıktı.

"Kavga etmedim," dedi birkaç dakika sonra usulca.

Soru soran gözlerimi görebilmesi için onu kendimden biraz uzaklaştırdım. "Ben kavga etmedim," diye tekrarladı, başını hafifçe sallayarak. "Yapmazdım

kaçmamış olsa bile savaştı. Gözlerini kapattı ama birkaç saniye sonra açtı ve bana kalp kırıklığıyla baktı.

Onu hafifçe kaldırdım ve kanepeme yatırdım, başını yastığa dayadım. Onu uzun süre aynı pozisyonda tutmaktan kollarım ağrıyor ve kramplanıyordu ama umurumda değildi. Bana ihtiyacı olduğunu bilseydim, gecenin geri kalanında onu tutardım.

Onu içime çektim, acısına rağmen hala çok güzeldi, uzun, altın-kahverengi saçları gevşek dalgalar halinde uzanıyordu ve yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu. *Kimle dövüşmedin, Bree?*

Bana tecavüz etmeye çalışan adam, diye imzaladı ve göğsümde hızlı, düzensiz bir atmaya devam etmeden önce kalbim duracak kadar çarptı. *Babamı öldüren adam.*

Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ne diyeceğimi kesinlikle bilmiyordum.

onunla kavga etmedim, diye tekrarladı. *Onu babama silah tutarken gördüğümde ve benim için geldiğinde değil. Babam bana saklanmamı söyledi ve ben de öyle yaptım. kavga etmedimdedi, yüzü utançla doldu. Belki onu kurtarabilirdimdedi. Babamı öldürdü ve sonra benim için geldiğinde hala savaşmadım.*

Onu inceledim, anlamaya çalıştım. Sonunda dedim ki, *Dövüştün, Bree. Hayatta kaldın. Yaşamak için savaştın. Ve sen yaptın. Babanın sana yapmanı söylediği şey buydu. Aynısını sevdiğin biri için yapmaz mıydın?*

Bana göz kırptı ve sonra gözleri yüzümde gezinirken ifadesindeki bir şey rahatlamış gibiydi. Ve tam olarak ne olduğundan emin olmasam da içimdeki bir şey de serbest bırakılmış gibi hissettim.

Bree'nin yaşları yeniden akmaya başladı ama gözlerindeki uzak, ıstıraplı ifade biraz sönük gibiydi. Sessizce ve bu sefer daha nazıkçe ağlarken onu tekrar kaldırdım ve bir kez daha kendime yasladım. Bir süre sonra nefesinin derinleştiğini hissettim. O uyuyordu. Onu tekrar kanepeye yatırdım ve gidip bir battaniye alıp üzerini örttüm. Onunla uzun süre oturdum, pencereden dışarıyı seyrettim, güneşin gökyüzünde alçalmasını seyrettim. Bree ve benim ne kadar farklı olduğumuzu ve yine de çok benzer olduğumuzu düşündüm. Dövüşmesi gerektiğini düşündüğü halde kavga etmemenin suçluluğunu taşıyordu ve ben de senin dövüştüğünde olanların yarasını taşıyordum. Bir korku anında ikimiz de farklı tepkiler vermiştik ama yine de ikimiz de incinmiştik. Belki doğru ya da yanlış yoktu, siyah ya da beyaz yoktu, iş acıya ve kendimizi sorumlu tuttuğumuz şeye geldiğinde sadece grinin bin tonu vardı.

Chapter Ondört

Bree

BENuyandım ve gözlerimi açtım. Şiştiklerini hissedebiliyordum. Oda loştu, köşede gömme kitaplıklardan birinin yanında tek bir ayaklı lamba yanıyordu. Yıpranmış bir deri kanepede uzanıyordum ve önümde eski bir ahşap sehpa duruyordu. Penceredeki perdeler açıktı ve güneşin tamamen battığını görebiliyordum.

Üzerimdeki battaniyeyi kenara çektim. Archer bunu yapmış olmalı. Kalbim sıkıştı.*Okçu*. O benimle ilgilenmişti. O beni kurtarmıştı. Doğrudum ve ağrıyan gözlerime ve alnımdaki dokunulduğunda hafifçe hassaslaşan noktaya rağmen, geri kalanım oldukça iyi ve dinlenmiş hissediyordu. O ağ üzerime düştüğünde vahşi bir hayvana dönüştüğüm için şaşırtıcı. Archer onu bedenimden çıkarırken neler olduğunu çok uzaktan anlamıştım. Neden onun mülküne tuzak kurulmuştu, ben Emin değildim ama amcasıyla ilgili bir şey olduğunu düşündüm.

Tanrım, sahiptim*çıldır*mış. Şimdi utandım. Ama nedense ben de rahatlamıştım. Bir şekilde kendimi... daha hafif mi hissettim? Taşındığımı anladığımda ve Archer'ın endişeli gözlerine baktığımda,*güven*live böylece gözyaşları nihayet akmıştı.

Arkamda odaya dönen Archer'ın ayak seslerini duyduğumda düşüncelerime ara verdim.

Dudaklarımda mahcup bir gülümsemeyle ona teşekkür etmek için arkamı döndüm ama görüş alanıma girdiğinde donup kaldım. Kutsal olan her şeyin tatlı annesi. Saçlarını geriye atmıştı ve yüzünü kazımıştı.

Ve o...*Güzel*. ağzım açık kaldı

Hayır, güzel değil. O, aksi takdirde tam bir erkek güzelliği olacak olanın sınırlarını kaldıracak kadar erkeksiydi. Çenesi sert değildi, hafif kareydi ama abartılı da değildi. Dudakları dolgun olduklarından daha genişti, güzel bir ışık, pembe renkteydi.

Saçlarını geriye toplamış ve yüzündeki kılları gitmişken, gözlerinin ve burnunun yüzünün portresinde nasıl mükemmel bir şekilde yer aldığını görebiliyordum. Neden şimdiye kadar saklamıştı? Tüm o sevişmenin altında bir yerlerde güzel bir yüzü olduğunu biliyordum.

ama bu değil. hiç hayal etmemiştim*Bu.*

Tam konuşmak üzereyken, bana yaklaştı, ışığa doğru ve o anda boğazının dibindeki yara izini gördüm -pembe ve parlak, deri bazı yerlerde kalkık, bazı yerlerde düz. stndeki zelliklerin güzelliği karşısında sert bir şekilde göze çarpıyordu.

"Archer," nefesimi dışarı vererek baktım.

Hareketini durdurdu ama bir şey söylemedi. Orada durdu, yüzündeki ifadede ve kendini tutma biçiminde bir belirsizlik, kaskatı ve hareketsizdi. Ve güzelliğine büyülenmiş bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapamadım. İçimde bir şey sıkıca çekildi. Hiçbir fikri yoktu. Hiçbiri.

Buraya gel, dedim yanımdaki kanepeyi işaret ederek. O etrafımda dolaşırken ben de arkamı dönüp yanıma oturdum.

Gözlerim yüzünde gezindi.*Neden bunu yaptın?*

Birkaç vuruş için sessiz kaldı, aşağı baktı, ellerini kaldırıp söylemeden önce alt dudağını dişlerinin arasına aldı,*Bilmiyorum.* İfadesi düşünceli bir hal aldı, gözleri benimkilerle buluştu ve sonra devam etti.*Tuzağa düştüğünüzde, sizi rahatlatmak için sizinle konuşamadım. Beni duyamıyorsun... Elimde değil.* Bir an yere baktı ve sonra tekrar bana baktı.*Ama beni görmeni istiyorum.* Yüzünden savunmasız bir ifade geçti.*şimdi beni görebilirsin.*

Göğsümde bir çekiş hissettim. Anladım. Anladım. Bu, benim bir paramı ona gösterme konusunda beni daha rahat hissettirme yoluydu - aynısını benim için yaparak. Ellerimi kaldırdım ve dedim ki:*Evet, şimdi seni görebiliyorum. Teşekkürler Archer.* Ona sonsuza kadar bakabilecekmişim gibi hissediyordum.

Bir dakika sonra nefesimi verdim ve tekrar konuştum.*Ve teşekkür ederim... daha önce yaptıkların için.* Başımı hafifçe salladım.*Utandım. beni kurtardın Ben bir karmaşaydım.* Yukarı ona doğru baktım.*zgnm...*

Sözlerimi durdurmak için ellerimi tuttu ve sonra kendini geri çekti.*Hayır ben özür dilerim,* dedi, gözleri yoğundu.*Amcam bu toprakların her yerine tuzaklar kurdu. Hepsini bulmaya ve indirmeye çalıştım ama onu kaçırdım.* Uzaklara baktı.*Bu benim hatamdı.*

Başımı salladım.*Hayır; Okçu. Senin hatan değildi.* Tekrar başımı salladım.*Hayır. Ve her ne kadar kapağımı çevirdiğim için zgn olsam da—*Güldüm, utandım ve Archer bana küçük bir gülümsemeyle gülümsedi—*belki benim... buna ihtiyaım vardı. Bilmiyorum.*

Kaşları atıldı.*Bana bundan bahsetmek ister misin?*

Kanepeye geri döndüm ve nefes verdim. Olayla ilgili polis dedektifleri dışında kimseyle o gece hakkında konuşmamıştım. Tek bir kişi değil. En iyi arkadaşlarım bile değil. Sadece babamın bir hırsız tarafından vurulduğunu biliyorlardı ve ben buna tanık olmuştum ama gerisini değil, her şeyi değil. Ama nedense, şimdi bunun hakkında konuşurken kendimi güvende hissettim. Archer ile kendimi güvende hissettim. Ve hikayeyi ellerimle anlatmanın beni rahatlatan bir yanı vardı.

O geceyi kapatmak üzereydik., Ben başladım.Genelde şarküterimizdeki ön gişede çalışan adam çoktan gitmişti ve babam orada muhasebe yapıyordu. Ertesi gün için arkada ekmek pişiriyordum. Kapı zilini duydum ve ellerimi yıkayıp kurulamam bir dakikamı aldı. Bir kez yaptım ve mutfak kapısına gittim, küçük pencereden babama silah tutan bir adam olduğunu görebildim.Gözlerimden yaşlar aktı ama devam ettim.

Babam beni periferik görüşünde gördü ve "Gizle" diye imzalamaya devam etti. Adam ona para vermesi için bağırtıyordu. Yine de babam onu duyamadı ve bu yüzden cevap vermedi.Archer hiçbir şeyi kaçırmayan gözleriyle beni izlerken, sözlerimi anlarken, sessiz desteği bana devam etme gücü verirken derin bir nefes aldım.

Daha ne olduğunu idrak edecek vaktim bile olmadan silah patladı.Tekrar duraksadım, o anı zihnimde canlandırdım ve sonra başımı sallayarak kendimi şimdiki zamana, Archer'ın şefkatli gözlerine geri getirdim.

Babamın kalbine isabet ettiğini sonradan öğrendim. Anında öldü.Gözlerimden iri yaşlar aktı. Nasıl daha fazla gözyaşım olabilir? Sakinleştirici bir nefes daha aldım.

Mutfakta saklanmaya çalıştım ama şoktaydım, sendeleyip düştüm ve beni duymuş olmalı. Benden sonra geldi ve—Devam etmeden önce hatırladığım kadarıyla ürperdim—gözleri kan çanağına dönmüştü, irileşmişti, titriyordu... Belli ki bir şeyin üzerindeydi.Duraksadım, dudağımı ısırdım.Ama bana öyle baktı ve ne yapacağını biliyordum. Biliyordum.Başımı kaldırıp Archer'a baktım ve öyle hareketsiz oturuyordu ki gözleri benimkileri deliyordu. Derin bir nefes daha aldım.

Beni soydurdu ve...silahıyla yüzümü çizmeye başladı, her bir özelliğim. Sonra göğüslerime doğru ilerledi. Bana silahla... beni ihlal edeceğini söyledi. Çok korkmuştum.Gözlerimi kısaca kapattım ve

yana, Archer'dan uzağa baktı. Parmaklarını çenemde hissettim ve yüzümü ona çevirdi ve bu hareketle ilgili bir şey o kadar sevgi dolu hissettirdi ki küçük, boğulmuş bir şekilde hıçkırdım. Bana utanmana gerek olmadığını, ondan uzaklaşmama gerek olmadığını söylüyor gibiydi. Gözlerim tekrar onunkilerle buluştu.

Bana neredeyse tecavüz edecekti ama ondan önce ikimiz de sirenleri duyduk ve gittikçe yaklaşıyorlardı. Koştı. Arka kapıdan fırtınaya doğru koştu. Gözlerimi bir saniyeliğine kapattım ve sonra tekrar açtım. Artık fırtınalardan nefret ediyorum

- gök gürültüsü, şimşek. Beni oraya geri getiriyor. Derin, titrek bir nefes daha aldım. O gece olanların hepsini anlatmışım ve hayatta kalmışım.

Bree, diye başladı Archer ama nasıl devam edeceğini bilmiyor gibiydi. Yine de ona ihtiyacım yoktu. Elllerinde o kadar sevgiyle tuttuğum adım bile kalbimi daha hafif hissettirdi.

Archer'ın gözleri, sormadan önce yüzümde gezindi, *Bu yüzden mi ayrıldın?*

Bu yüzden mi buraya geldin?

Başımı salladım. *Babam öldürüldükten sonra, hayat sigortası poliçesinin geçersiz olduğunu öğrendim. Ben üniversitedeyken birçok şeyin kaymasına izin vermişti. Gerçekten şaşırmadım. Babam, dünyanın tuzu biberiydi, tanışmak isteyebileceğiniz en kibar adamdı, ama geldikleri kadar dağınıktı. Nefes verirken küçük bir kahkaha attım.*

Archer'a baktım ve gözleri devam etmem için beni cesaretlendirdi. Bana bakışında bir şey vardı - gözlerinde beni sakinleştiren, beni güçlendiren bir anlayış.

Tüm cenaze masraflarını ve işle ilgili diğer faturaları ödemek için şarküteriye satmak zorunda kalacağımı öğrendiğimde, sadece... hissizleştim, sanırım. İşle ilgili bir teklif almam çok uzun sürmedi, ancak evrakları imzalamak o kadar canımı yaktı ki, zar zor nefes alabildim. Aklımdan bile o güne dönmek istemeyerek başımı tekrar salladım. Babamdan bir parça daha kaybetmek gibiydi. Tüm hayatım boyunca o şarküteri sahibi olmuştu - neredeyse orada büyümüştüm.

Archer kısa bir süreliğine elimi tuttu ve sonra bırakarak şöyle dedi: *Üzgünüm. Bu sözleri daha önce duymuştum ama o anda ona baktığımda, Archer bunları söylediği zamanki kadar ağırlık taşımadıklarını biliyordum.*

Babanı öldüren adamı tutukladılar mı?

Başımı salladım.*Hayır. Polis bana babamı vuran adamın muhtemelen ertesi gün işlediği suçu hatırlamayan sinirli bir keş olduğunu söyledi.*Bir dakika duraksadım, düşündüm. Bu konuda hiçbir zaman bir şey tam olarak doğru gelmemişti... ama uzmanlar polisti. Yine de, bazen yaptığımı hemen fark etmesem bile kendimi omzumun üzerinden bakarken buldum.

Archer kaşlarını çatarak başını salladı. Sanki taşıdığımı fark etmediğim bir şeyi üzerimden atmışım gibi hafiflemiş hissederek onu içime çektim. Ona küçük bir gülümsemeyle gülümsedim.*Aşçılık dersinizi mahvetmenin yolu, ha?*

Archer duraksadı ve sonra düzgün dişleri parlayarak bana gülümsedi. Şimdi alt dişlerinden birinin hafifçe çarpık olduğunu fark ettim ve bunda bir şey gülüşünü daha çok sevmeme neden oldu. Neden olduğundan bile emin değildim - belki de o mükemmel kusurlardan biriydi. Her yanağında birer kırışık vardı, tam olarak gamzeleri değil, tıpkı gülümsediğinde yanak kaslarının hareket ettiği gibi. Sanki sakalının altında benden sakladığı ikiz tek boynuzlu atlarmış gibi o kırışıklara baktım.*Büyülü.*Bakışlarım aşağı kaydı ve bir saniyeliğine ağzında oyalandı. Gözlerim nihayet onunkilere taşındığında, bakışlarını kaçırmadan önce hafifçe genişledi.

*Sen uyurken gidip bisikletini ve soğutucularını aldım.*dedi.*Her şeyi buzdolabıma koydum. Bence sorun değil. Buz üzerindeydi.*

*Teşekkür ederim, Söyledim.**Aşçılık dersine yağmur kontrolü mü?*Güldüm, avucumu alnıma koydum ve hafifçe inledim.*Yani, tekrar mülkünüze geri dönmeme izin verir misiniz?*

Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden bana gülümsedi. Sonunda ellerini kaldırdı.*Bunu isterim. Ve bir dahaki sefere seni ağaçtan asmayacağıma söz veriyorum.*

Güldüm.*Tamam anlaştık?*

Sırttı, güzelliği beni kıcıma vurdu ve sonra şöyle dedi:*Evet, anlaştık.*

Ona deli gibi sırtmaya devam ettim. Bugünün gülerek geçeceğini kim bilebilirdi ki? Bir tuzağa yakalanıp ormana asılan ve güzel (sonradan anlaşıldığı üzere) sessiz adamın önünde aklını yitiren kız değil.

Yutkunduğunda ayıldım ve gözlerim boğazının dibindeki yaraya kaydı. Dikkatlice dokunmak için uzandım ve Archer geri çekildi ama sonra durdu. Gözlerinin içine baktım ve parmak uçlarımanın çok nazikçe sıyrılmasına izin verdim.

yaralı cilt.

"Sana ne oldu?" diye fısıldadım, elim hâlâ boğazındayken.

Tekrar yutkundu, sanki bana cevap verip vermemeye karar vermeye çalışıyormuş gibi gözlerini yüzümde gezdirdi. Sonunda ellerini kaldırdı ve şöyle dedi: *Vurulduğum. Ben yedi yaşındayken. Vurulduğum.*

Gözlerim büyüdü ve bir elimi kaldırıp ağzımı kapattım. Bir saniye sonra elimi aşağı indirdim ve "Vuruldu mu? Kim tarafından, Okçu?"

Amcam.

Kanım dondu. *Amcam mı?* diye sordum, kafam karıştı. *Seninle bu topraklarda yaşayan mı?*

Hayır, diğer amcam. Ailemi kaybettiğim gün, amcam beni vurdu.

Ben... Anlamıyorum. Neden? diye sordum, ifademin hissettiğim dehşeti yansıttığını bilerek. *Bilerek? Neden-?*

Archer ayağa kalktı ve saçını yüzünden uzak tutan her ne ise onu kurtardı. Kanepenin arkasındaki küçük bir masaya yürüdü ve küçük bir tüp aldı. Kanepeye geri dönüp tekrar yanıma oturduğunda tüpü kucağına koyarak şöyle dedi: *Enfeksiyon kapmasınlar diye çiziklerinin üzerine bu antibiyotikli merhemden biraz süreceğim.*

Kendisinden bahsetmeyi bitirdiğini tahmin ettim. Basmak istedim ama yapmadım. Bir şey hakkında konuşmaya hazır değilsen kimsenin seni buna zorlamaması gerektiğini herkesten iyi biliyordum.

Kollarıma ve bacaklarıma baktım. Birkaç küçük çizik ve birkaç büyük çizik vardı. Çok hafifçe soktular, ama ciddi bir şey değil. Archer'a tamam anlamında başımı salladım.

Merhemi açtı ve her sıyrık üzerine bir parmağını biraz sürmeye başladı.

Bana doğru eğilirken, onun temiz sabun kokusunu içime çektim, erkeksi bir şey ve hemen altındaki Archer kokusu. Eli hareketsiz kaldı ve gözleri benimkilere fırladı ve bakışlarımı tuttu. Zaman durmuş gibiydi ve Archer bakışlarımızı ayırıp bakışlarını kaçırıp küçük tüpün ucunu tekrar yerine koyup kucağına koymadan hemen önce kalbim hızlandı.

Bu yardımcı olacaktır, dedi tekrar ayağa kalkarak. O sırada ayaklarını fark ettim ve nefesim kesildi. Her yerinde irili ufaklı kesikler vardı ve kırmızı ve hafif şişmiş görünüyorlardı. *Aman Tanrım! Ayaklarına ne oldu?* Diye sordum.

Yaralı olduğunu yeni fark etmiş gibi onlara baktı. *Çığlık attığını duyduğumda ayakkabılarımı bulamadım dedi. İyi olacaklar.*

Okçu, dedim aşağı bakarak. Ben çok üzgünüm. Onları bandajlamalısın. Biraz varsa, onları paketleyeceğim—

Gerek yok. Üzerlerine biraz merhem sürdüm. Sabah iyi olacaklar.

iç çektim Merhem'in kesinlikle faydası olurdu ama onu bir gecede iyileştirmezdi. O kadar kötü görünen yaralarla değil. Ayakları parçalanmış görünüyordu. Tanrım, beni kurtarmak için kayaların, keskin dalların ve dikenli yer örtülerinin üzerinden geçmişti.

Ayağa kalktım. Banyonuzu kullanabilir miyim?

Başıyla onayladı ve ana odanın hemen yanındaki kapıyı işaret etti.

Yanından geçip küçük banyoya girdim. Burada da her şey temiz ve düzenliydi - lavabo ve ayna parlıyordu ve havada hafif bir limon kokusu vardı. Temizlik becerilerinde kusur bulamam, orası kesindi.

Makyaj masasının bir tarafında bir kalıp sabun, diğer tarafında ise her türden diş temizleme ürünü vardı: elektrikli diş fırçası, diş ipi, birkaç farklı şişe gargara, diş kürdanı ve -bir şişe aldım- florür tabletleri. Tamam, yani adam diş sağlığı konusunda biraz fazla ciddiye. Orada da onu suçlayacak bir şey yok sanırım.

Tuvaleti kullandım ve sonra Archer'a katılmak için dışarı çıktım. ona gülümsedim. *Görüyorum ki dişlerin konusunda oldukça ciddisin., dedim alayla.*

O da gülümseyerek başını hafifçe salladı ve bir elini ensesine koydu. Saçları yüzüne düşmüştü ve güzel yüzünü tekrar daha iyi görebilmek için saçlarını eskisi gibi toplamak istedim.

Amcam doktorlara ve dişçilere güvenmezdi. Vücuduna erişim izni verilirse izleme cihazları yerleştireceklerini söyledi. Bir keresinde onun çürümüş bir azı dişini pense ile çekmesini izlemiştim. yüzünü buruşturdu. Bundan sonra dişlerimin sağlığı büyük bir öncelik haline geldi.

utandım. *Aman Tanrım! Bu korkunç, Söyledim, Amcanın kendi dişini çekmesi hakkında yani. Yine de diş sağlığı konusunda gayretli olmak iyi bir alışkanlıktır. Gülmekten kendimi alamadım ve o da bana gülümsedi, daha rahatlamış görünüyordu.*

Bir saniye sonra sordu: *Aç mısın? Açlıktan ölme.*

Onayladı. *Büyük bir seçimim yok. Biraz çorba yapabilirim.*

Kulağa harika geliyor, Söyledim. Yapmama izin ver. Sana büyük bir yemek sözü verdim ve

*bunun yerine sinir krizi geçirdi. Gerçekten kötü davranışlar.*Dudağımı ısırđım ama sonra hafifçe güldüm ve özür diler gibi omuz silkdim.

Bana baktı ve kıkırdadı, diyaframı tişörtünün altında hareket ediyordu ama ağzından ses gelmiyordu. Benim yanımda ilk kez gülmeye yakın bir şey yaptı. İçtim, yanaklarındaki kırışıklara bayılıyordum.

Küçük, şaşırtıcı derecede temiz olmayan mutfağında akşam yemeği hazırladık. Tavuk şehriye çorbası ve rulolar. Buzdolabına baktığımda ona döndüm.*Fıstık ezmesi, jöle, elma püresi? altı mısın*Ona sııttım.

Yine de gülümsemedi, sorumu düşünüyormuş gibi bana birkaç kez baktı.*Bazı yönlerden evet, Bree. Başka şekillerde, hayır.*

Gülümseme yüzümden kayboldu.*Aman Tanrım, Archer, üzgünüm. Bu gerçekten düşüncesizdi...*Ama beni durdurmak için ellerimi tuttu ve birkaç saniye öylece durduk, ikimiz de birbirine dolanmış parmaklarımıza bakıyorduk.

Sonunda bıraktı ve şöyle dedi:*Yine de arkadaşlarım için bonus - tam oradaki dolapta kıvrımlı pipetlerim var. Çikolatalı sütümüzde baloncuklar üfleyebiliriz.*Omzumdaki dolabı işaret ederek başını eğdi.

Yavaşça arkamı döndüm ve sııttığını gördüğümde ona döndüm. Başımı iki yana salladım.*Komik mi oluyorsun?*

Sadece sııtmaya devam etti. Güldüm.*İyi iş, dedim göz kırparak.*

Archer bana tencere ve tavalarının yerini gösterdi ve ben de çorbayı ısıtmakla meşgul oldum. Aletler daha eskiydi ama Archer en güzel beton tezgahları kurmuştu. Bir keresinde bir HGTV programında buna benzer bir şey görmüşüm ama onun yaptığı kadar güzel değildiler. Çorba ısınırken, yeteneğine hayret ederek elimi üzerlerinde gezdirdim.

Onun küçük mutfak masasında yemek yedik ve ardından çoğunlukla dostça bir sessizlik içinde ortalığı topladık. Mutfakta dolaşırken, uzun, ince vücudu benimkinin yanından geçerken onu fark etmekten kendimi alamadım. Tişörtünün altındaki her kası görebiliyordum ve ben zaten temiz olan tezgâhları siliyormuş gibi yaparken, kullandığımız bulaşıkları yıkayıp kurularken kollarının esnemesini izledim.

İşi bittiğinde elinde bulaşık beziyle bana döndü. Birbirimize bakarken ellerini kuruladı, aramızdaki havada bir şeyler cızırdıyordu. Güçlkle yutkundum ve onun da yutkunduğunu gördüm, gözlerim bir saniyeliğine yara izinde oyalandı.

Tekrar ona baktım ve şöyle dedim:*Gitmeliyim.*

Havluyu yere bıraktı ve başını iki yana salladı:*Karanlıkta eve bisikletle gitmene izin veremem ve henüz o mesafeyi yürüyemem.* Ayaklarına baktı, yaralarını belli ediyordu.*Sabah iyi olacağım ve sonra seni gezdireceğim.*

Başımı salladım. "Şey..." dedim ve imzaladım.*Tamam aşkım. Senin kanepende uyuyabilirim.*

Okçu başını salladı.*Hayır, benim yatağında uyuyabilirsin.* Gözlerim büyüdüğünde, yüzü solgunlaştı ve birkaç vuruş için gözlerini kapattı.*Yani, ben kanepede uyuyacağım ve sen benim yatağımı alabilirsin.*, diye açıkladı. Elmacık kemiklerinde renk lekeleri vardı ve yemin ederim kalbimin bir kez göğsümde attığını hissettim.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım.

Evet yapabilirsin, dedi yanımdan geçip mutfaktan çıkarken.

Banyonun karşısındaki kapıdan onu takip ettim ve seyrek döşenmiş odaya baktım: sadece bir yatak, bir şifonyer ve köşede küçük bir sandalye. Herhangi bir ıvır zıvır, fotoğraf ya da başka bir şey yoktu.

Çarşafları birkaç gün önce yıkadım. Onlar...temiz, dedi gözlerini benden kaçırarak, aynı kırmızı noktalar elmacık kemiklerinin üst kısmında belirliyordu.

Başımı salladım.*Tamam, Söyledim.Teşekkürler Archer. Herşey için. Teşekkür ederim.*

Bana başını salladı, gözlerimiz oyalandı ve odadan çıkarken omuzlarımız birbirine değdiğinde hafifçe sarsıldığını hissettim. Kapıyı arkasından kapattı.

Odaya bir kez daha baktım ve aslında şifonyerinin üstünde küçük bir fotoğraf olduğunu fark ettim. Yanına gittim ve nazikçe aldım. Uzun kahverengi saçları omzunun üzerinden dökülen güzel bir kızdı, kameranin arkasındaki kişiye gülüyordu. Kaygısız ve mutlu görünüyordu. Aşıkmiş gibi görünüyordu. Gülümsemesinin neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım - bu Archer'ın gülümsemesiydi. Bu annesi Alyssa McRae olmalı, diye düşündüm. Fotoğrafı çevirdim ve arkasında şu yazıyordu:

Benim güzel Lys'im Sonsuza dek sevgiler C.

*C? Connor. Archer'in amcası. Onu vuran adam mı?*Yine de tam bir kasaba kahramanıydı - yeğenini vurduğunu bilmemeliler. "Ama bu nasıl mümkün olabilir?" Fotoğraftaki kıza usulca sordum. Büyük kahverengi gözleri bana hiçbir ipucu vermeden gülümsemeye devam etti. Fotoğrafi olduğu yere geri koydum.

Çabucak soyundum, iç çamaşırlarıma ve sütyenime kadar, yorganı geri çektim ve Archer'ın yatağına girdim. Onun gibi kokuyordu: sabun ve temiz erkek.

Orada, yatağında uzanırken, onu diğer odada düşündüm, uzun vücudu muhtemelen kanepenin ucundan sarkıyordu. Çarşaflarındaki kokusunu içime çektim ve onu gömleksiz, ay ışığının pürüzsüz, çıplak göğsüne vurduğunu hayal ettim ve hafifçe titredim. Duvarın diğer tarafında benden sadece birkaç adım ötedeydi.

Archer'ı bu şekilde düşünmek biraz tehlikeli geldi - bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum. Şimdi düşününce, en başından beri aramızda bir kimya olduğunu fark ettim. O kadar farklı olduğu için sınıflandırmak zor olmuştu. Ve ben *Halabiraz* kafam karıştı. Ama görünüşe göre, hormonlarım içimde parıldarken, damarlarım sıcaklıkla dolarken, zihnim onun ve benim bu çarşaflarda birbirine dolanmış, tutkuyla dolu o güzel viski renkli gözlerden kurtulamadığından, vücudumun kafası hiç karışmıyordu.

Arkamı döndüm ve yastığı düzelttim, içine usulca inledim ve gözlerimi sımsıkı kapatarak uyumaya çalıştım. Kısa bir süre sonra, o akşam erken saatlerde birkaç saat uyumuş olmama rağmen, huzurlu bir uykuya daldım ve evin etrafındaki ağaçların susturduğu gün doğumu odayı aydınlatana kadar uyanmadım.

* * *

Doğrudum ve gerindim, sabah güneşi altında Archer'ın odasına baktım. Şortumu ve atletimi giydim ve başımı kapıdan dışarı çıkardım. Görünürde yoktu ve ben de koridorun karşısındaki banyosuna yöneldim. İşimi yaptım ve parmağımı dişlerimi fırçalamak için kullandım ve gargarasıyla gargara yaptım. Yüzümü yıkadım ve aynada kendime baktım. iyi baktım Gözlerim hâlâ çok hafif şişmişti ama bunun dışında, bu sabahki çıldırmamın beni eskimeyecek kadar kötü gösterdiğini düşünmemiştim. Saçlarımı geriye atıp lavaboya yaslandım.

Çılgınlığımı düşünmek, her an geleceği kesin olan geri dönüşü düşünmeme neden oldu. Tek başıma, Archer'ın görüş alanından uzakta olsam daha iyi olurdu. Muhtemelen çoktan deli olduğumu düşünmüştür. TSSB olayımı görmesine izin vermek, onu tamamen orada olduğuma kesinlikle ikna ederdi.

Birkaç dakika lavabonun yanında durdum, gözlerimi kapattım ve kapalı kapılar ardında kilitliyken geri dönüşün en kötüsünü yapmasını diledim. Hiçbir şey olmadı.

Suyu açtım ve tıpkı o geceki gibi etrafıma yağan yağmur olduğunu hayal ettim. Hiçbir şey olmadı.

Göğsümde filizlenen umudu bastırmaya çalıştım - yakın geçmişte, bir saldırıya dönüşmeden hemen önce geri dönüşlerin durduğuna dair umutluydum.

Gözlerimi kapattım ve bir gece önce Archer'ın bana söylediği en büyük utancımı, babam vurulurken hiçbir şey yapmadığımı, neredeyse tecavüze uğrayacağımı söylediğimi düşündüm. Bana tiksintiyle değil...*anlayış*. Yalnızca anılar aklıma geldikçe rahatlama bedenimi yeniden sardı.

Ve yapabileceğimi bildiğimden daha fazla ağlamıştım. Bir nehir gözyaşı dökmüştüm... babam için, her gün en iyi arkadaşımı kaybettiğimde hissettiğim kayıp için,*benim kişim*...kaybettiğin için*kendim*yol boyunca bir yerde, kaçmak için...

Gözlerimi açtım, tırnağımı ısırdım ve kaşımı endişelendirdim. İhtiyacım olan şey bu muydu? Başından beri geri dönüşlerin amacı bu muydu? Beni kaçıttığım şeyle yüzleşmeye zorlamak için mi? Bu doğru hissettirdi. Ama bu sadece bir parçasıydı. Belki de bu günlük ıstıraptan kurtulmadan önce acımla güvende ve kabul edilmiş hissetmeye ihtiyacım vardı. Ağlarken beni anlayacak ve tutacak birine ihtiyacım vardı.

Archer'a ihtiyacım vardı.

Banyonun kapısını açtım ve hızla evin içinden geçerek ona seslendim. İçeride değildi. Dışarı koştum ve adını seslendim. Birkaç dakika sonra göl yönünden ağaçların arasından yürüdü ve orada durup soran gözlerle bana baktı.

*bu kadar erken kalkacağını düşünmemiştim*dedi.

Yokuş aşağı koştum ve tam önünde durdum, genişçe sıırttım, heyecanım içimden fişkırıyordu. Güzel yüzüne bakarak gülümsedim. Hala hepsini görmeye alışmamıştım. Ya da en azından çoğu. Hâlâ umutsuzca bir saç kesimine ihtiyacı vardı.

Bu sabah flashback yapmadım, dedim ellerim hızla hareket ederek. Kaşlarını çatıp bana baktı, kafası karışmıştı.

Ufak bir kahkaha atarak başımı salladım.Sanırım buna inanamıyorum... Yani, her zaman bir tanem olur. Her gün. Altı aydır her gün bir tane içtim, dedim ellerim hızla hareket ederek, gözlerim yaşlarla doldu.

Archer bana bakmaya devam etti, gözlerine anlayış geldi ve ifadesinde bir şefkat parıltısı parladı.

Gidip Phoebe'yi dışarı çıkarmalı ve onu beslemeliyim., dedim gözyaşlarımı hızlıca kaydırarak. Archer'ı tekrar kendime aldım, neşe tüm bedenimi sarıyordu. Bana inanılmaz bir hediye vermişti ve başım dönüyordu. Günü onunla geçirmek istiyordum ve soran kişinin her zaman ben olmam umrumda değildi.Daha sonra geri gelebilir miyim?Ona beklentiyle bakarak ağzımdan kaçırdım.

Gözleri birkaç saniye yüzümde gezindi ve ardından başını salladı.

sırıttım. "Tamam," diyerek nefes verdim. Öne çıktım ve gözleri hafifçe büyüdü ama kıpırdamadı. Kollarımı ona doladım ve ona sıkıca sarıldım. Kollarını bana dolamadı ama ona sarılmama izin verdi.

Bir dakika sonra geri çekildim ve ona tekrar gülümsedim.*Geri döneceğim. Tamam aşkım.*

Tamam, dedim tekrar, daha büyük sırtarak.

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi ama o sadece başını salladı.

Arkamı döndüm ve ormanlık yokuştan evine, sonra da garaj yoluna koştum. Bisikletim çitin içine yaslanmıştı. Kapıdan içeri soktum ve eve doğru yola koyuldum. Orada burada, başım gökyüzüne doğru eğilmiş, mutlu, canlı ve duygulu hissederek toprak yolda kıyıdan aşağı kaydım.özgür.

Chapter Onbeş

Bree

İÇİNDE Eve geldiğimde Phoebe'yi işini yapması için dışarı çıkardım. Sanki son altı aydır kaybımın acısına ve kederine beni bağlayan zincirlerden kurtulmuş gibi kendimi daha hafif, daha mutlu hissettim. Parlak gün ışığında durmuş Phoebe'yi beklerken, üzerime derin bir huzur duygusu çöktü. Babamı asla ama asla unutmazdım. Hayatımın geri kalanında yaptığım her şeyde benimle olacaktı. Keder ve suçluluk zincirlerinden kurtulmak, onları bırakmak anlamına gelmiyordu. Babam beni severdi; mutlu olmamı isterdi. Vücudumu kaplayan rahatlama neredeyse beni ağlatacaktı. Duyguyu bastırdım ve Phoebe'ye seslenerek içeri girdim.

Onu besledikten sonra oturdum ve bir bardak çay içtim. Orada oturduğum süre boyunca babamı düşündüm, paylaştığımız özel anları hatırladım, onun küçük tuhaflıklarını hatırladım, yüzünü çok net bir şekilde zihnimde canlandırdım. Sahip olduğum şeye, bazı insanların bir dakika bile elde edemediği şeylere odaklandım. Ona yirmi bir yıldır sahiptim. ben ... idim *şanslı*— Ben kutsanmışım. Bulaşıklarımı lavaboya koymak için ayağa kalktığımda gülümsüyordum.

Banyoya gidip duşu açtım ve kıyafetlerimi çıkardım. Çiziklerim çok daha iyi görünüyordu. Görünüşe göre Archer'ın uyguladığı merhem işe yaramıştı.

Archer... İç çektim, bir sürü kafa karıştırıcı duygu ve hisler vücudumda dönüyordu. Onu her düşündüğümde içimi bir sıcaklık kaplıyordu.

Onun hikayesini bilmek istedim. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Ama içgüdüsel olarak, amcasının onu vurduğu gün ne olduğu konusunu gündeme getirmemem gerektiğini biliyordum. polis şefi, *amcası*, vur onu. Tanrım, bunu nasıl aklından çıkardın? Ve *necehennembuna* neden olmuştu?

Yarım saat sonra şort ve tişört giydim, saçlarımı kuruttum ve atkuyruğu yaptım.

Parmak arası terliklerimi giyerken, şifonyerin üstünde duran telefonuma baktım ve aldım. İki mesajı vardı. Dinledim. İkisi de Travis'tendi. Telefonu tekrar yere fırlattım. Onu geri arardım, sadece

şimdi olmaz.

Phoebe'yi kaldırdım ve Archer'ın evine gitmek için dışarı çıktım. Kapıyı kapatırken bir şey düşündüm ve arkamı döndüm. Birkaç dakika sonra, kulübemden Briar Yolu'na doğru gidiyordum.

* * *

"Hey." Archer evinin kapısını açtığı anda gülümsedim. Kapısını hafif açık bırakmıştı ki ben de içeri girip bisikletimi getirebileyim ve Phoebe'nin Kitty ile yavruları bulması için yola çıkmasına izin verebileyim.

O da gülümseyip kapıyı benim girmem için daha geniş açtı.

İçeri girdim ve ona döndüm. Derin bir nefes aldım. *Beni burada ağırladığın için teşekkürler, Archer.* Düşünerek dudağımı ısırdım. *Umarım senin için bir sakıncası yoktur... dün gecedен sonra... bugün burada, seninle olmak dışında dünyada olmak istediğim başka bir yer yoktu.* Başımı eğerek onu inceledim. *Teşekkür ederim.*

Ben konuşurken ellerimi izledi, sonunda gözlerimin içine baktı, yüzünde memnun bir ifade vardı. Bana başını salladı ve ben de gülümsedim.

Onu içeri aldım. Üzerinde her an parçalanacakmış gibi duran aynı eski kot pantolon ve dar, lacivert bir tişört vardı. Ayakları çıplaktı... ve aşağı baktığımda çok daha iyi göründüklerini gördüm, çünkü çoğunlukla şişlik inmişti. Ancak kesikler ve çizikler hala acı verici görünüyordu. Kıkırdadım ve tekrar ona baktım.

Onlar iyi, Bree, dedi, yaralarına verdiğim tepkiyi açıkça fark etmiş olarak.

Hala şüpheliydim ama yine de başımı salladım. Başımı iki yana salladım. *Archer, yanımda bir şey getirdim ama sana göstermeden önce şunu bilmeni istiyorum ki, eğer bu fikirden hoşlanmazsan... veya... bana hayır demek istersen, tamamen anlarım.*

Tek kaşını kaldırdı. *Bu kulağa korkutucu geliyor.*

Küçük bir kahkaha attım. *Hayır... sadece... peki, sana göstereyim.* Getirdiğim küçük çantaya gittim ve makasımı çıkardım.

Archer onlara ihtiyatla baktı.

Saçını kestirmek isteyebileceğini düşündüm, dedim ve sonra aceleyle devam ettim, *ama yapmazsan, bu da sorun değil. Birine ihtiyacın olduğunu söylemiyorum ama, bir taneye ihtiyacın var. Ama aynı zamanda biraz da çıkarabilirim - daha çok bir süs gibi.*

Biraz utangaç bir gülümsemeyle gülümsedi ve elini ensesine koydu ama sonra indirdi ve bana baktı.*Bunu isterim.*

sırıttım.*Yapabilirdin? Tamam aşkım! Demek istediğim, en iyisi değilim ama düzeltebilirim. Babamın saçlarını defalarca kestim.*

O gülümsedi.*İstedığın kadar kes, Bree.*

Peki, ne istersen yap? Ne istersen yapacağım.

Bana baktı, gülümsemese de gözlerine sıcak bir şey geldi. Bana ciddi bir şekilde baktı, söylemeden önce yutkundu.*Beğenmeni istiyorum. Ne istersen onu yap.*

Tereddüt ettim, yapmak istemediği bir şeyi yapıyormuş gibi hissetmesini istemiyordum.*Emin misin?*

Çok, dedi mutfağa girerek ve mutfak masasındaki sandalyelerden birini saçların kolayca süpürülebileceği zeminin ortasına çekerek.

Banyosuna gittim ve lavabonun üzerinde duran bir havlu ve tarağı aldım ve ardından havluyu omuzlarına sararak mutfakta ona katıldım.

Ölçme ve akşam işlerine ağırlık vererek saçlarını kesmeye başladım. Bana istediğimi yapabileceğimi ve bu yüzden eksik kalacağımı söylemişti. Yüzünü görmek istedim ve saklanmak için saçını kullandığına dair belli belirsiz bir fikrim vardı. Onu bundan mahrum etmek benim işim miydi? Hayır. Ama bana izin vermişti, ben de kabul edecektim. İstese tekrar büyürdü.

Tarağı bir kenara koydum ve makası kullanmadan önce parmaklarımı onun koyu, ipeksi saçlarını taramak için kullandım. Ellerimi kalın, çok hafif dalgalı saç tellerinin arasından geçirmek samimi ve şehvetli hissettiriyordu ve vücudumu onun etrafında hareket ettirip önce sırtını sonra önü keserken kalp atışım yükseldi. Elimi kafa derisinde yavaşça gezdirdiğim her seferinde Archer hafifçe ürperdi. Şampuanının kokusunu ve vücudunun temiz kokusunu içime çekerek saçıyla çalışırken iyice yaklaştım. Sabun algıladım ama hemen altında onun erkekliğinin misk kokusu vardı ve bu, karnımın arzuyla kasılmasına neden oldu.

Önüne geçip alnına düşen saçı düzeltirken, yüzüne baktım ve gözlerini sıkıca kapatmadan önce gözleri benimkilerle buluştu. Sanki acı çekiyormuş gibi görünüyordu ve kalbim sıkıştı. Annesinden beri ona şefkatle dokunan oldu mu?

Çalışmaya devam ettim ve kulağının üstündeki saçı almak için eğildiğimde nefesi kesildi. Gözlerim tekrar yüzüne kaydı. Onun öğrencileri

hafifçe genişledi ve dudakları ayrıldı. Meme uçlarım tişörtümün altında sertleşti ve Archer'ın gözleri aşağı inerek göğsüme odaklandığında genişledi. Gözleri yana kaydı, elmacık kemiklerinin üst kısmındaki kırmızı lekeler belirdi ve kaslı baldırlarının üzerinde duran ellerini yumruk yaptı.

Daha fazla saç kesmek için üzerine eğildim, göğsüm yüzüne yaklaştı. Nefesinin kesildiğini ve daha hızlı çıkmaya başladığını duydum, küçük hava üflemleri mutfağın sessizliğini bozdu. Arkama yaslanıp aşağı baktım ve kalın ve sert pantolonunun içinden heyecanını gördüm.

Hızla arkasına geçtim, saçlarını biraz daha düzelttim ve kendi nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. Gözlerim donuklaştı ve iyi olduğumu umdum - konsantre olamıyordum, bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyordu. O kadar tahrik olmuştum ki zar zor dayanabiliyordum: onun yakınlığına, ona dokunmanın verdiği hise ve benim de onu etkilediğimin bilgisine. Daha önce hiç bu kadar çabuk ve korkunç bir saç kesimi yüzünden uyanmamıştım. Ama belli ki yanımdaydı.

Tekrar önünde durmak için hareket ettiğimde, çok hafif titrediğini görebiliyordum.

"İşte," diye fısıldadım. "Sen bittin. Gerçekten iyi görünüyor, Archer." Önünde diz çöktüm ve tam bakışı aldığımda sertçe yutkundum.

Makası arkamdaki tezgaha bıraktım ve arkamı döndüm, gidebildiğim kadar yükseğe çömeldim ve ona yaklaştım, kalbim kulaklarımda ve bacaklarımın arasında yüksek sesle atıyordu. Hızla ağzına bakarak ona baktım. Gözleri de hızla dudaklarıma kaydı. Tanrım, beni o kadar çok öpmesini istiyordum ki canım acıyordu.

Bana baktı ve kalınca yutkundu, Adem elması boğazında hareket etti ve yara izi yukarı doğru çekildi. Birbirimize bakarken, yüzünde bir belirsizlik belirdi ve yumruklarını kalçalarına daha sıkı vurdu.

Aniden sandalyeyi geri itti ve ayağa kalktı ve şok içinde ben de öyle yaptım.

şimdi gitmen gerekdedi.

*Gitmek?*Diye sordum.*Neden, Archer, üzgünüm, ben...?*

Kafasını salladı. Nabzının boynunda attığını görebiliyordum.*Hayır, hiçbir şey, benim sadece... yapacak işlerim var. Gitmelisin.*Sanki az önce beş mil koşmuş gibi sert bir şekilde nefes alıyordu. Archer'ın fiziksel hareketler yapmasını izlediğim her zaman

Doğum sancıları yüzünden nefesinin kesildiğini hiç görmemiştim. Bana yalvarırcasına baktı.

"Tamam," diye fısıldadım, yüzüm renkleniyordu. "Tamam aşkım."

Makasımı topladım ve onları çantama koymak için ana odaya yürüdüm. Archer'a döndüm.

*Emin misin? Ben- Evet,
lütfen, evetdedi.*

Gözlerim aşağı doğru hareket etti ve onun hala tamamen sert olduğunu görebiliyordum. Tekrar yutkundum. ne düşüneceğimi bilemedim Açık olduğu için utanmış mıydı? Yoksa beni tahrik ettiği için mi üzgündü? Çok mu ileri gitmişim? Sadece arkadaş olmak mı istiyordu ve ben onu tamamen yanlış mı anlamıştım? Acı ve kafa karışıklığı zihnimi bulandırdı.

"Tamam," dedim tekrar kapısına doğru ilerlerken.

Yanından geçerken nazikçe kolumu tuttu ve hafifçe irkildim. *Üzgünüm. Saç kesimini gerçekten takdir ediyorum.*

Yeni traşlı, yeni saç kesimi ve yanaklarındaki aynı kırmızılık, cam gibi gözleri, her zamankinden daha parlak altın-kahverengi rengiyle ne kadar güzel görüldüğünü fark ederek ona tekrar baktım.

Başımı salladım ve onun kapısından çıktım. Phoebe verandadaydı, ben de onu kucakladım ve aceleyle Archer'ın kapısından çıktım.

Chapter Onaltı

Bree

BENyavaşça eve gitti. Sokağıma döndüğümde, eve dönüş yolumun hiçbirini hatırlamadığımı fark ettim. Etrafımdaki hiçbir şeyden habersiz, yalnızca kafa karışıklığı ve incinmiş duygularıma odaklanarak bir sisin içinde yol almıştım.

Kulübem görüş alanına girdiğinde, önümde park etmiş büyük bir kamyon ve verandamda duran bir figür gördüm.*Bu da ne?*

Yaklaştıkça onun Travis olduğunu gördüm. Bisikletimden inip çitime dayadım, Phoebe'yi kaldırdım ve yüzümde şaşkın bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüm.

Hey, yabancı, dedi bana doğru gelerek.

Hafifçe güldüm. Üzgünüm, Travis. Yabancı olmaya çalışmıyorum ve mesajlarını aldım. Sadece gerçekten meşguldüm. Adımlarımın dibinde onunla karşılaştım.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Seni takip etmeye çalışmıyorum." Utangaç bir gülümsemeyle gülümsedi. "Sadece, geçen gece seninle vakit geçirmekten gerçekten keyif aldım ve kasaba birkaç hafta içinde polis ve itfaiye teşkilatı için geçit töreni düzenleyecek. Sonrasında her zaman babamı onurlandırmak için bir akşam yemeği düzenlenir - bu kasaba için büyük bir olay... Gerçekten benimle gelmeni umuyordum. O gülümsedi. "Tabii ki, umarım bundan daha önce benimle bir şeyler yaparsın, ama sana akşam yemeğini önceden sorduğumdan emin olmak istedim. Benim için önemli.

Ne yapacağımı bilemeden dudağımı ısırdım. Sonra aklıma Archer'ı vuran adamın babası olduğu geldi. Onu onurlandır? Nasıl yapabilirdim? Travis'i incitmek istemedim; Ondan hoşlandım. Archer'ı daha çok sevdim. Aman Tanrım. Yaptım. Gerçekten, gerçekten yaptım. Ama Archer beni evinden atmıştı, Travis ise benimle vakit geçirmek için beni bulmak için büyük çaba harcıyordu. Bir etkinlik için olsa bile katılmak konusunda kendimi rahat hissetmedim. Sadece evime girip bir şeyler düşünmek istiyordum. yalnız kalmak istedim

Gülümsedim. Travis, bunun hakkında düşünebilir miyim? Üzgünüm... tüm bu karmaşık şey... ben sadece..."

Yüzünde çok kısa bir süre öfke ya da hayal kırıklığı gibi görünen bir şey parıldadı ve ardından gülümsedi ve "Peki ya ben arasam?"

Bir veya iki gün içinde detayları vereceksin ve o zaman bana evet diyebilecek misin?" O gülümsedi.

Hafifçe güldüm ve "Tamam, beni birkaç gün sonra ara" dedim.

Sakinleşmiş görünerek sırtıttı ve sonra beni öpmek için eğildi ve ben de yanağımı öpebilmesi için başımı hafifçe çevirdim. Tekrar doğrulurken kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Yakında görüşürüz," dedim yumuşak bir sesle.

Bir kez başını salladı ve sonra etrafımdan geçerek kamyonuna yöneldi. Durduğum yerden onu izledim, geniş omuzları ve kaslı poposu kot pantolonunu güzelce dolduruyordu. O gerçekten bir tutkuydu. Neden hiç kıvılcım hissetmedim? İç çektim ve Phoebe ile evime girdim.

Odama geri döndüm ve yatağa uzandım ve ne olduğunu anlamadan uyuyakalmışım. Uyandığımda etrafımdaki oda karanlıktı. Saate baktım. on on sekiz. Öğleden sonra ve akşamın çoğunu uyuyarak geçirmiştim. Muhtemelen Archer'ın yatağında iyi uyuyamadığım için... onun hemen ötedeki odada olduğunun o kadar farkındaydım. Şu anda ne yaptığını merak ederek Archer'ı düşününce inledim. Aramızdaki şeyleri tamamen bozmamış olmayı umuyordum.

İç çektim ve doğruldum ve Phoebe koşarak odaya geldi. "Selam kızım," dedim kısık bir sesle. "Muhtemelen dışarı çıkman gerekiyor, değil mi?"

Onu ön kapıya kadar geçirdim ve parmak arası terliklerimi giydim, masanın üzerinde duran çürüyen gülleri çöp kutusuna girmem gerektiğini fark ettim. Kapıyı açtığımda hemen verandamdaki hasırın üzerinde oturan bir şey gördüm. Kafam karıştı, eğildim ve onu aldım. Derin bir nefes aldım ve ardından sırtıtmaya başladım. Ortada küçük bir ip parçasıyla bir arada tutulan ve bir fiyonkla düzgünce bağlanmış bir Badem Joy şeker çubuklarından oluşan bir "buket" idi.

Aptalca sırtarak ellerimde çevirdim, göğsümde mutluluk çiçek açıyordu. Bunun bir özür olduğunu tahmin ettim? Veya... bir dostluk hareketi mi? Tam olarak ne anlama geliyordu? inledim. Bu adam!

Yüksek sesle güldüm, şeker çubuklarını bana sımsıkı sardım ve sonra orada durup biraz daha aptal gibi sırtıttım. Garip çocuk. Tatlı, sessiz Archer Hale.

* * *

Ertesi gün altıdan ikiye kadar çalıştım ve lokantaya girdiğimde neredeyse atlıyordum. Geriye dönüş olmayan ikinci sabahımdı. Bir önceki gece yatağa gittiğimde, o sabahın bir tür tuhaf şans olduğundan biraz korkmuştum. Ama hayır, değilmiş gibi görünüyordu. Tamamen yeni bir insan gibi hissettim.

Daha hafif bir kişi, dolu bir kişimutve özgürlük. Kalabalık azalırken mutfaktan Norm seslendi, "Maggie, arkada mola vermem gerekiyor. Biri gelirse beni ara." Ellerindeki plastik eldivenleri çıkardı, ızgaradan uzaklaştı. ve mutfağın arkasındaki küçük ofise yöneldi.

Maggie başını salladı.

"O iyimi?" Diye sordum.

"Lanet olası inatçı kış hasta, ama elbette başka bir aşçı tutmayacak. o ucuz/veher şeyi yapabilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyor. Tekrar başını salladı.

Kaşlarımı çattım, temizlik makinemde duraksadım ve Maggie'ye döndüm. Düşünerek başımı eğdim ve sonra, "Maggie, eğer mutfakta yardıma ihtiyacın olursa, ailemin bir şarküterisi vardı ve ben orada yemek yapardım. Sanırım burayı karıştırabilirim... Yani, yani, eğer gerekli olursa.

Maggie beni inceledi. "Pekala, teşekkürler tatlım. Aklımda tutacağım." Başımı salladım ve tezgahı temizleme görevlerime geri döndüm.

Tam bitiriyordum ki, kapının üstündeki zil çaldı ve başımı kaldırıp baktığımda kırklı yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ettiğim bir kadının lokantaya girdiğini gördüm. Tasarım ürünü gibi görünen açık bej renkli, kısa kollu bir pantolon giymişti ve marka isimleri hakkında pek bir şey bilmememe rağmen, ben bile büyük çiftinCçantasındaki logo Chanel'i temsil ediyordu.

Topuz şeklinde toplanmış, parlak sarı saçları ustalıkla yüzünü çerçeveleyen birkaç parçaya sahipti. Makyajı, biraz fazla ağır olsa da kusursuzdu, bir plastik cerrahın neşterini açıkça görmüş olan gergin bir yüze boyanmıştı.

"Merhaba Bayan Hale," dedi Maggie, sanki İngiltere kraliçesi kapısından girmiş gibi koşarak yanına geldi.

"Maggie," dedi, tezgâhta bana doğru ilerlerken ona yan yan baktı. Zambak ve gül ağırlıklı, pahalı kokulu bir parfüm burnumu gıdıkladı.

Hapşırdım, üst kolumu ağzımı ve burnumu kapatacak şekilde yukarı kaldırdım ve sonra tekrar aşağı indirdim. "Affedersin!" Kadın bana bulaşıcıymışım gibi baktı. Tanrım, bir*Tanrı kutsasın*

SenSoracak çok şey yoktu, değil mi? Vay canına, burada gerçekten iyi hisler alıyordum. "Sen ellerini yıkarken bekleyeceğim."

"Pekala, tamam, siparişinizi almak için hemen döneceğim." "Sipariş vermiyorum."

duraklattım. *Tamam aşkım...* Ama sadece başımı salladım ve ellerimi yıkayıp kuruladığım arkaya gittim ve sonra aceleyle öne çıktım. Tezgâha doğru yürürken birden aklıma neden bu kişiden emir aldığımı sormak geldi.

"Size nasıl yardım edebilirim?" Tezgaha mesafemi koruyarak, tekrar hapşırma nöbetine girmek istemeyerek sordum. Ona alerjim olduğundan emindim.

"Ben Victoria Hale; Eminim beni duymuşsundur."

Ona boş boş baktım. "Hayır, üzgünüm, yapmadım," diye yalan söyledim, yüzünde bir an için parıldayan öfke ifadesinden biraz tatmin olmuşum. Ne sürük.

Ama sonra hızla iyileşti. "Pekala, o zaman kendimi tanıtmaya geldiğim için memnunum. Ben Travis Hale'in annesiyim. Anladığım kadarıyla onu sosyal olarak görüyorsun?"

"Şey, ben..." Duraksadım. Burada neler dönüyordu? "Onunla bir kez çıktım," dedim kaşlarımı çatarak ve bu küstah kadını inceleyerek. Bir daha Travis'le çıkmazdım ama bu kadının bunu bilmesine gerek yoktu.

"Evet, duydum," dedi. "Bu iyi, sanırım. Travis görmek istediği kadınları seçer. Görünüşe göre Archer Hale ile bir arkadaş edinmiş olman benim için iyi değil."

Gözlerim büyüdü ve ağzım açık kaldı. Bunu nereden biliyordu? Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Aslında," dedim, "o bir arkadaştan daha fazlası." Çenemi kaldırıp ona baktım. Tamam, bu tam olarak doğru değildi - en azından Archer'a göre - ama bunu söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Archer'ı küçümsediği açıktı, nedense hiçbir fikrim yoktu. Ve o anda onu savunmanın en iyi yolu, ona onu gördüğümü söylemektir.

Bana birkaç saniye baktı ve sonra güldü, vücudumda bir öfke mızrağı sapladı. "Peki, bu tanıdık değil mi? Hale oğlanlarını erkeklik organlarıyla gezdiren başka bir küçük kız mı?" Sonra gözleri kısıldı. "O çocuğun şiddetli bir tarafı var. Sana kimse söyledi mi?"

Ağzım açık kaldı. "Şiddet yanlısı mı?" Güldüm. "Bu konuda yanılıyorsun..."

Elini sallayarak beni susturdu. "Ona sor küçük kız. İşaret dilini bildiğini ve ona öğrettiğini duydum. Ona birkaç yıl önce bana nasıl saldırmaya çalıştığını sor. Kendisiyle aynı fikirdeymiş gibi başını salladı.

Ona bakarak, Archer'a imza atmayı öğrettiğim varsayımını düzeltmeden hiçbir şey söylemedim.

Ondan uzak dur, diye devam etti. "Bundan iyi bir şey çıkamaz. Ve şiddete yabancı olmayan bir kız olarak, uyarımı dikkate alacağınızı düşünürdüm. Ne zaman çıldırıp seni incitecek bir şey yapacağı belli olmaz. Söylediklerimi işaretle. Daha önce yaptı. İyi günler."

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve kapıya doğru yöneldi ve şimdi mola masasında kulak misafiri değilmiş gibi görünmeye çalışan Maggie'ye hafifçe başını salladı.

yere serildim O kadın benim içime bakmıştı - kim olduğuma ve geçmişimde ne olduğuna bakmıştı?*Neden?* Ve tüm şirret, küçümseyici... sürükler! Kim gerçekten kaltaktı!

Kapı kapandığında, Maggie bana doğru koştu. "Bu da neyin nesiydi?" diye sordu gözleri iri iri.

Hala kaşlarımı çatmış bir şekilde orada duruyordum. "Kelimenin tam anlamıyla hiçbir fikrim yok. O kadın kim olduğunu sanıyor?"

Maggie içini çekti. "Tori Hale, kasabaya geldiği günden beri her zaman güçlü ve kudretli olmuştur - Connor Hale ile evlendikten sonra bu durum daha da arttı. Kibirli ve başa çıkılması biraz zor ama tüm işyerleri dahil tüm lanet kasabanın sahibi olan ve Tanrı'dan daha fazla parası olan bir kadın hakkında ne dersin?"

"Kendisine daha iyi bir kişilik edinmesi gerektiğini mi?" Teklif ettim.

Maggie hafifçe kıkırdadı. "Sana katılmayacağım ama..." Omuz silkti. "Çoğunlukla gölün diğer tarafındaki çeşitli sosyal kulüplerine devam ediyor. Onunla iletişim kurmak için gerçek bir nedenim yok. Tabii ki, kasabada yapmayı planladığı şeyle yeni hayranlar kazanmıyor.

Maggie'ye baktım. "Bu seni ve Norm'u etkiler mi?"

O, başını salladı. Henüz bilmiyoruz. Nihai planları kimse görmedi. Herkesin kesin olarak bildiği tek şey, apartmanların kıyıya yükseldiğidir."

Victoria Hale'in birkaç dakika önce köşeyi dönüp gözden kaybolduğu pencereden dışarı baktım. "Hmm."

"Şimdi, Archer Hale'i görmenle ilgili bu ne?" diye sordu Maggie, düşüncelerimi bölerek.

Nefesimi verdim, ona baktım ve kalçamı tezgaha yasladım. "Biraz abartmış olabilirim ama onun mülküne gidip onunla vakit geçiriyorum. Onu sevdim."

"Her zaman onun basit fikirli olduğunu düşünmüşümdür."

Başımı şiddetle salladım. "Hiç de bile. Zeki, komik ve tatlı. O gerçekten harika," dedim, hafifçe kızararak ve Maggie merakla bana baktığında aşağı baktım.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun," dedi şok olmuş görünerek. "Peki, kim tahmin edebilirdi ki? Hmm."

"Ben," dedim. "Sevilecek çok şey var. Her neyse, Victoria Hale neden bahsediyordu - Archer'ın şiddete başvurusu?"

Maggie omuz silkti. "Fikrim yok. Hiç böyle bir şey görmedim. Dediğim gibi, her zaman onun basit biri olduğunu düşünmüşümdür. Tabii ben de çok şaşırmayacağım. Sanırım genlerde var. Babası kötü bir sarhoştur. Zavallı karısı morlukları kapatmaya çalıştı ama hepimiz biliyorduk..."

Kalçamı tezgaha yasladım. "Biri bir şey yaptı mı?" diye sordum, Archer'ın annesi için kalbimde bir ağırlık hissederek.

Maggie başını salladı. "Ağabeyi Connor Hale her zaman oradaydı. Bildiğim kadarıyla bu ikisiyle birkaç kez çatıştı." Tekrar başını salladı.

Dudağımı ısırdım ve bu iki kardeş arasında çok uzun zaman önce gerçekte neler olup bittiğini bir kez daha merak ettim.

Maggie, "Ben gidip Norm'a baksam iyi olacak," dedi. "Orada, ofiste vraklamadığından emin olmalıyım. İş için iyi olmaz."

Usluca güldüm ve kafam kardeşler, sırlar, ikisinin de sevdiği bir kız ve şirret bir dul hakkında sorularla dolu olarak işime geri döndüm. Tüm bulmacanın nasıl bir araya geldiğini ve Archer'ın tüm bunların arasında nereye oturduğunu merak ettim.

ChAPter Onyedi

Bree

BENo öğleden sonra lokantadan ayrıldım ve havanın belirgin şekilde daha soğuk olduğunu fark ettim - eylül başı olmasına rağmen hala ılık ve çoğunlukla yaz havasında, ama havada sonbahar hissi olduğunu düşündüm. Yapraklar burada burada renk değiştirmeye başlamıştı ve yakın gelecekte kot pantolon ve kazak gördüm. Arabamda durakladım. Bu burada kalacağım anlamına mı geliyordu? Pelion'da bir aydan daha kısa bir süre kalmıştım ama şimdiden orayı evim gibi düşünmeye başlamıştım. Hepsini düşünmem gerekecekti. Şu an için herhangi bir acele hissetmedim.

Arabamın kapısını açtım ve aniden omzumda hafif bir vuruş hissettim. İrkildim, keskin bir nefes aldım ve etrafımda döndüm. Bir çift altın-kahverengi göz benimkilerle buluştu. Gözlerim kısa, koyu renkli, kırpılmış saçların altındaki güzel yüzü tararken, saniyenin en kısa kısmı için kafam karıştı.*Okçu.*Gülerek nefesimi verdim ve elimi göğsüme koydum.

O gülümsedi.*Üzgünüm.*

yine güldüm*Sorun değil. Sadece yaklaştığını duymadım.*Kaşlarımı çattım.*Burada ne yapıyorsun?*

Senin için buradayım, dedi ellerini ceplerine sokup bir an ayakkabılarına baktıktan sonra ellerini cebinden çıkarıp tekrar yukarı kaldırarak.*Uygun mu?*Başını eğik tuttu ama bana baktı, gözlerini hafifçe kıstı. midem bulandı.

Evet, sorun değil, dedim ona gülümseyerek.*Bana bıraktığın buketi aldım. Onu sevdim.*

Başını salladı, dudakları kıvrıldı ama sonra yüzü endişeli bir ifade aldı.*Dün hakkında özür dilerim*dedi elini kısa saçlarının arasından geçirerek.*Açıklamalıyım, ben—*

*Okçu*dedim, konuşmasını engellemek için elini tutarak,*Bu akşamki yemek kursuna ne dersin, sonra konuşuruz? Olur mu?*

Beni bir saniye inceledi ve sonra evet anlamında başını salladı, ellerini tekrar ceplerine soktu ve gergin bir şekilde etrafına bakındı.

Gülümsedim.*Tamam, harika... güzel. Eve gidip temizlenip bisiklete bineceğim.*

Tekrar evet anlamında başını salladı.

Alın, dedim arabamı işaret ederek.Seni eve bırakacağım.

Arabama uçan daire gibi baktı.Hayır, yürüyeceğim.

Ona kaşlarımı çattım.Archer, dürüst olmak gerekirse. Seni sürmek varken neden yürüyeyim?

Geri çekilmeye başladı.birazdan görüşürüz

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başlayana kadar ona baktım.Peki o zaman kendine göre, Düşündüm. İşte o zaman tüm insanların merakla bana baktığını, burunlarını gizlemeye bile çalışmadan ağır ağır yürüyerek geçtiklerini fark ettim. Tanrım, küçük kasabalar ciddi can sıkıcı olabilir. Burada hiç mahremiyet var mıydı?

Arabama bindim ve eve sürdüm.

* * *

Kulübeme varır varmaz hızlı bir duş alıp soluk sarı keten şortumu ve en sevdiğim beyaz atletimi giydim. Saçlarımı hafifçe kuruttum ve gevşek bir şekilde arkadan bağladım ve yüzümü çerçevelemek için birkaç tutamı dışarıda bıraktım. Aynanın karşısında fazladan birkaç dakika geçirdim, Archer'a güzel görünmek istiyordum ve onunla zaman geçirme düşüncesiyle içim kıpır kıpırdı.

Yirmi dakika sonra Phoebe ve ben Archer'ın açık kapısına gittik ve içeri girdik ve kapıyı arkamızdan kapattım.

Phoebe, her zamanki gibi, mülkün her yerinde gizli görevlere giden annelerinin peşinden giden Kitty ve yavrularını aramak için bahçeyi geçti. kendi kendime gülümsedim Sanırım Nate Amca ile tanışmak isterdim.

Archer evinden çıktı ve bana gülümsedi, ben de sırtarak ona doğru yürüdüm. Yeni görünüşüne alışmam biraz zaman alacaktı. Tanrım, muhteşemdi. Doğru, kıyafetleri yirmili yaşlarındaki bir adam için hâlâ biraz tuhaftı... bir dakika, kaç yaşındaydı?öyleydiHer neyse okçu?

Ondan yaklaşık yirmi fit uzakta, imzaladım,Kaç yaşındasın?

Bir an kafası karışmış göründü, sonra hesap yapıyormuş gibi uzaklara baktı ve şöyle dedi:Yirmiüç.

Kaşlarımı çatarak durdum.Neden kafası karışmış görünüyorsun?

O salladı onun KAFA biraz. Amca Nate yapmadı Kesinlikle doğum günlerini kutlarım, bu yüzden bazen yılı unutuyorum.

Doğum günüm 2 Aralık.Buna ne diyeceğimi bilemedim. Kimse onun doğum gününü kutlamadı mı?

Bütün bu yıllar? Nispeten basit bir şey gibi görünüyordu ve yine de bazıları için

nedeni, kalbimin acıyla sıkışmasına neden oldu.

Üzgünüm Okçu, dedim hemen yanına vardığımda.

Sanki ne burada ne oradaymış gibi omuz silktili. *İçeri gel?*

Başımı salladım.

"Bu arada," dedim onu takip ederek evine girerken, "önümdeki basamak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Daha önce işten eve geldiğimde artık gevşek olmadığını fark ettim. George Connick'in bunu bilmesine imkan yoktu. Onu aramamıştım. Adımlarımdan çıkan son kişi Archer'dı.

Bana baktı ve vücudunu hafifçe çevirdi. *tehlikeliydi. Bugün erkenden gittim ve düzelttim. Sadece birkaç dakika sürdü.*

nefes verdim "Teşekkür ederim. Bu gerçekten düşünceliydi." Tanrım, bu adam.

Aşırı tatlılıkla beni öldürecekti.

Hiçbir şey yokmuş gibi sadece başını salladı.

İçeri girdiğimizde elimi tuttu ve beni koltuğa götürdü ve ikimiz de oturduk. Ona beklentiyle baktım. Pek çok erkeğin uğruna spor salonunda saatler harcadığı bir vücuda sahip, önümde oturan, çok utangaç ve kararsız olan bu iri, güzel adamı kabul etmek, aklımın ucundan bile geçemeyecek bir şeydi - ama yine de kalbimin hızlanmasına ve damarlarımda sıcaklığın akmasına neden oldu. Çok rahatsız görünüyordu, ama derin bir nefes aldı ve imzaladı, *Dün hakkında... ben...*

Okçusözünü kestim, açıklama yapmak zorunda değilsin Sanırım anlıyorum— Hayır, anlamıyorsun, sözünü kesti. Elini yenisine sürttü, kısa saç. Bree, ben... Çenesini hafifçe sıkarak bir iç çekti. ile deneyimli değilim... Yoğun bir şekilde parıldayan gözleri benimkilere saplandı. O yoğunluğu bacaklarımda hissettim. Elimde değildi; İstesem de istemesem de vücudum ona tepki verdi.

Sana bir soru sorabilir miyim? diye sordu, aynı kırmızı noktalar elmacık kemiklerinin yukarısında beliriyordu. Tanrım, o benim için güzeldi.

Herhangi bir şey.

Dün... seni öpmemi mi istedin? Sana dokunmamı mı istedin? Dudakları hafifçe aralandı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi cevabımı beklerken beni izledi.

Evet, dedim tereddüt etmeden. Geçmişte erkeklerle oyun oynamıştım. Flört oyunları ve ulaşılması zor ama Archer söz konusu olduğunda ikinci kez düşünmedim. Ona verebileceğim tek şey tam bir dürüstlüktü. BEN

Bu güzel, duyarlı, yaralı adamı kasıtlı olarak zaten incittiğinden daha fazla incitmezdi.

Yüksek sesli bir nefes verdi.*Seni öpmek, sana dokunmak istedim. Bilmiyordum... eğer sen de bunu isteseydin...*

Kirpiklerimin arasından ona bakarak gülümsedim.*Okçu*, dedim elini tutup göğsümde deli gibi atan kalbime götürerek. "Bunu hissediyor musun?" Ellerim onunkini bana yasladığından sesimi kullanarak fısıldadım. "Beni böyle etkiliyorsun. Kalbim gümbür gümbür atıyor çünkü beni o kadar çok öpmeni istiyorum ki zar zor nefes alabiliyorum.

Gözleri genişledi ve gözbebekleri o kadar genişledi ki altın-kahverengi gözleri koyu kahverengi görünüyordu. Aramızda neredeyse elle tutulur bir şey geçti. Gözlerimden ağzıma ve tekrar gözlerime baktı. Burada liderliği ele geçirmenin onun için bir anlam ifade ettiğini içgüdüsel olarak bildiğim için hareket etmedim. Kıpırdamadan oturdum, gözlerim de onun ağzında geziniyordu. Dudaklarını yaladı ve bu küçük hareket bacaklarımın arasına bir elektrik kıvılcımı gönderdi. Orada oluşan ağrıyı hafifletmeye çalışarak onları hafifçe birbirine bastırdım.

Öp beni Öp beni, diye mırıldandım içimden, gerilim o kadar artıyordu ki sonunda başı yavaşça benimkine doğru hareket etmeye başladığında, neredeyse rahatlayarak inleyecektim.

Bana doğru ilerledi, dudakları hafifçe aralandı, yüzünde belirsizlik ve bariz şehvet karışımı bir ifade vardı. O bakışı asla unutmayacağım - yaşadığım sürece Archer'ın yüzündeki ifadenin katıksız güzelliğini asla unutmayacağım. Bir dahaki sefere aynı olmayacaktı. Beni bir kez öptüğünde, ilk öpücüğünde, bunun bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. İçtim, ezberledim, bir parçam haline getirdim. Sonra dudakları benimkilere ulaştı ve inledim, boğazımdan gelen nefessiz bir ses. Gözleri açıldı ve bir saniye duraksadı, gözleri daha da karardı ve dudaklarını sıkıca benimkilere bastırıp göz kapaklarını bir kez daha kapattı. Ben de benimkini kapattım ve yumuşak dudaklarının benimkileri tatması, denemesi, hafifçe fırçalaması ve sonra tekrar bastırması hissine kapıldım. Birkaç saniye sonra vücudunu benimkine yaklaştırdı ve dili dudaklarımın kenarlarında gezindi ve ben de hemen açıp onu çekinmeden içeri davet ettim. Dili geçici olarak ağzıma girdi ve ben de onunkine dolanmak için kendiminkini kullandım. Vücudunu daha da yaklaştırdı ve sanki bana hayat veriyormuş gibi ağzından küçük bir nefes verdi. Ve belki de öyleydi. Belki de başından beri öyleydi.

Beni nazikçe kanepeye yatırdı, ağzını benimkilerden hiç ayırmadı ve üzerime eğilerek başını yana eğdi. Dili ağzımın içinde gezinmeye devam ederken öpücük daha da derinleşti, benimki onunkiyle yavaş, erotik bir dansla buluştu.

Ve hiçbir şey daha doğru hissettirmemişti.

Bu adamın üzerimde olmasını, beni öpmesini ne kadar çok istediğimi hissettiğimde kalbimde yeşeren çılgın rahatlama, neredeyse mutluluktan ağlamak istememe neden oluyordu.

Birkaç dakika sonra geri çekildi, nefessiz kaldı, havayı içine çekti ve gözlerimin içine baktı. Ona baktım ve gülümsedim, ama o karşılık vermek yerine dudaklarını benimkilere bastırdı ve ellerini yukarı kaldırdı, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, nazikçe avuçlarını kavradı. O kadar iyi hissettirdi ki tekrar inledim, kalçalarımı sert vücuduna doğru bastırdım. Sert ve kalın ereksiyonunu hissedebiliyordum ve tam ihtiyacım olan yere bastırana kadar kıpırdattım, ereksiyonun ısısı kotunun kumaşından ve keten şortumun ince kumaşından yayılıyordu. Ağzıma küçük bir hava daha verdi ve bunun sesi olmayan bir inilti olduğunu bilerek onu içtim.

Ereksiyonunu nazikçe aşağı bastırdı ve yaptığı şeyden memnun olup olmadığını görmek için sorgulayıcı bir şekilde yüzüme bakmak için dudaklarını benimkilerden ayırdı. Nezaketi ve arzu ettiğim şeyle ilgilenmesi kalbimi göğsümde sıkıştırdı. "Evet," nefesimi dışarı verdim. "Evet."

Beni öpmeye devam etti ve şimdi kalçalarının hafifçe yuvarlanmasını ekledi, böylece ereksiyonu klitorisimde nefis daireler çizdi. Ona zevk veren hareketlerin bana da zevk verdiğini bilip bilmediğini merak ettim. Nefes nefese ağzına girip kalçalarımı ona doğru bastırarak, yaptığı şeyle ilgili sevdiğim şeyi ifade etmek için bir noktaya değindim. Hareketlerini benim tepkilerime göre ayarladı ve benim zevkimle bu kadar uyumlu olması, klitorisimin karıncalanıp şişmesine, oradaki kanın şiddetle atmasına neden olarak, özüme bir uyarı şimşegi daha gönderdi. Bir erkekle bir kadın arasındaki bu dansın ne kadarının saf içgüdü, saf sözsüz iletişim olduğunu düşündüm.

Üstümde hareket ederken, sert göğüs uçlarım göğsüne sürtünerek aşağı doğru daha fazla kıvılcımın çıkmasına neden oldu.

Ağzından bir başka hava patlaması daha çıktı ve bunu hissettiğimde vücudum nefis bir şekilde gerildi ve salıverirken ürperdim, onun elinden kurtuldum.

sırtım kanepeden hafifçe bükülürken.

Onun da ürperdiğini hissettim ve sonra nefesi düzensiz bir şekilde üstüme çıktı. Gözlerimi açtığımda, bana saf, şaşkın bir hayretle bakıyordu. Hala bana bakarak oturdu ve imzaladı.*Bunun olması mı gerekiyordu? Sadece öpüşmekten, yani?*

Gülümseyip başımı salladım ve ellerimi kaldırdım.*Evet, Söyledim, Yani, evet, bazen bu olur.*

Eğilip hafifçe dudağından öptüm. Arkamı döndüğümde yüzü kocaman bir sırıtışla kaplandı. Tanrım, kalbim. Kalbim o sırıtışları kaldıramadı. Çok fazlaydılar: çok güzel ve çok bunaltıcıydılar.

Yüzündeki hafif kibirli ifadeye güldüm. Ona pantolonunun içine girmenin tam olarak kendini beğenecek bir şey olmadığını söylemeyecektim, çünkü gerçek şu ki, birkaç dakika önce onunla bu kanepede olduğum kadar tahrik olduğumu hiç düşünmemiştim. Yani, şimdilik kendini beğenmiş olabilir. Mutlulukla tekrar güldüm ve onu tekrar hızla öptüm.

Arkama yaslandım ve dedim ki:*Sana şu anda o yemek pişirme dersini vermeyeceğim. Yemek yapacağımıçinSen. Bu gece seninle ilgilenmek istiyorum. Uygun mu?*

Beni inceledi, güzel gözlerine sıcak ve nazik bir şey geldi ve sadece evet anlamında başını salladı.

* * *

Archer bulaşıkları yıkarken ben de onun küçük mutfağında kendimi evimde gibi hissettim ve ona yemek hazırlamaya koyuldum. Neredeyse bir yıldır ilk kez yemek pişiriyordum ama doğrarken, karıştırırken ve hazırlarken, çalışırken mırıldanırken mutlu ve tatmin olmaktan başka bir şey hissetmedim. Archer içeri girdi ve bir kaseye patates cipsi doldurdu ve buzdolabından bir kap soğan sosu çıkarıp tezgahın üzerine koydu.*Meze, dedi gülümseyerek.*

Süslü. Güldüm ve kızartma işlemi sırasında katlanmış olana ulaşmak için birkaç cipsi kenara ittim. Bunlar benim favorimdi. Biraz daha çıtır çıtırdı ve daldırma için küçük bir kepçe olarak kullanmak için mükemmeldi. Onu ağzıma attım ve ona sırtarak işe geri döndüm.

Ben yemek yaparken ellerim meşgul olduğundan pek konuşmadık ama Archer tek kalçasını tezgâha dayamış, ayakta beni izlemekle yetiniyor gibiydi. Yanında dururken ona birkaç kez baktım.

kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzünde küçük, mutlu bir gülümseme vardı.

Birkaç kez beni kendine çekti ve beni derinden öptü ve onu durdurmadığımda yine şaşkın görünüyordu. Sonra sııttım ve başka bir katlanmış çip buldum ve ağzıma attım.

Yemek bittiğinde sofrasını kurdum ve oturduk ve yemekleri hazırladım. Archer elimi tuttu ve şöyle dedi:*Bunun için teşekkür ederim*, gerçekte ne demek istediğini nasıl ifade edeceğini bilemeyen küçük bir çocuğa benziyordu.*Teşekkür ederim*, o tekrarladı. Yine de bu basit teşekkürün ne demek istediğini anladım. Uzun zamandır kimse onunla ilgilenmemişti.

Bir ısırık aldı ve arkasına yaslandı ve yüzü, ilk öpüşmemizden sonra yüzünde beliren o hülyalı ifadeye büründü. sııttım.*İyi?*

Başıyla onayladı, hâlâ çiğniyordu.*Haklıydın; sen gerçekten iyi bir aşçısın* Gülümsedim.*Teşekkür ederim. Bizim şarküteride yemek yapardım. Babam ve ben tüm tarifleri bulduk. Birlikte pişirir ve pişirirdik.*

Archer'ın arkasına baktım, babamın yüzüme un serpiştirdiğini ve sonra bunu bir kazaymış gibi yaptığını hayal ettim. Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim - son altı aydır babamın hatırası aklıma geldiğinde yaşadığım gerginlik değil, göğsüme sıcaklık getiren hatıra.

İyi misin? Archer endişeyle bana bakarak sordu. Dudaklarım daha geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Archer'ın elini tutup sıktım.

Evet, iyiyim.

Aniden mutfak penceresinin dışında hafif hafif yağmur yağmaya başladı ve kaşlarımı hafifçe çatarak baktım. Görüş alanımda hareket eden ellerini gördüğümde Archer'a döndüm.

Bu gece fırtına olmaması gerekiyor, dedi, belli ki aklımı okuyarak.

Nefesimi verdim ve gülümseyerek omuzlarımı gevşettim.

Archer beni inceledi, elimi tuttu ve sıktı.

Ayağa kalktım ve ön kapısına gittim, zaten verandada olan Phoebe'ye seslendim. Onu içeri aldım ve oturma odasındaki halının üzerine yerleşti.

Masaya döndüm ve Archer'la yemeğimize geri döndük, ikimiz de yemeye devam ederken birkaç dakika ikimiz de bir şey söylemedik.

Yemek yedikten sonra Archer bulaşıkları toplamama ve mutfağı toplamama yardım etti. Az önce yıkadığı tabağı kurularken, "Archer, bugün lokantada sana sormak istediğim bir şey oldu," dedim.

Elleri köpüklü suda, bana baktı ve başını salladı.

Kuru tabağı dolaba yerleştirdim ve imzaladım,*Bugün lokantaya bir kadın geldi ve...Sözlerimi düşünerek duraksadım.Beni tam olarak tehdit etmedi - daha çok bir uyarı gibi sanırım. Ama senden uzak durmamı söyledi.*

Archer dikkatle ellerime bakıyordu ve kaşlarını çatarak gözlerini yüzüme dikti. Başını sağa doğru kaldırdı ama sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi tetikte görünüyordu.

*Victoria Hal?*dedim ve hemen çenesi sertleşti ve başını çevirerek köpüklü suya baktı. Ovalamakta olduğu tavayı sudan çıkarmadan önce birkaç saniye hareketsiz kaldı ve onu lavabonun diğeri boş tarafına fırlattı, bu da yüksek, ani bir takırtıya neden oldu ve beni irkiltti.

Islak ellerini geri getirdi ve saçlarının arasından geçirdi, sonra hareketsiz durdu, çenesindeki aynı tik tekrar tekrar sıkıp gevşedi.

Koluna hafifçe dokundum ve vücudu biraz gevşemiş olsa da bana bakmadı.

Elimi geri çektim ve Archer Hale'i hiç kızgın görmediğimi düşünerek gergin vücudunu ve gergin ifadesini anlayarak bir an duraksadım. Onu temkinli, utangaç ve kararsız ama asla kızgın görmemiştim. Ne yapacağımdan emin değildim.

Derin bir nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi, omzumun üzerinden baktı, aklı aniden çok uzaklarda bir yerdeydi.

Bana ondan bahseder misin, Archer?

Gözleri netleşerek bana döndü. Derin bir nefes daha aldı ve evet anlamında başını salladı.

Ellerimizi kuruladık ve son bulaşıkları lavaboda bırakarak ana odaya geçtik. Koltuğa yanına oturdum ve konuşmasını bekledim.

Bir saniye sonra bana baktı ve şöyle dedi:*Amcam ölürken, kafası...bazen biraz berrak görünüyordu..*

Bir an için omzumun üzerinden baktı ve sonra şimdiki zamana geri döndü. Gözleri yine beni buldu.

Sanki kanser onu zihinsel olarak farklı yapan her ne ise onu tüketmiş gibiydi. Onda daha önce hiç şahit olmadığım veya en azından uzun süreler boyunca görmediğim bu normallik anlarına sahipti.

Bazen o zamanlar bana bir şeyler itiraf ederdi - her türden şey hakkında. Hayatında yaptığı şeyler, annemi nasıl sevdiği...Devam etmeden önce yüzünde kısa bir acı belirdi.

Bir gün odasına geldim ve onu ağlarken buldum ve beni yanına çekti ve ne kadar üzgün olduğunu söyleyip durdu. Nedenini sorduğumda, bana vurulduktan hemen sonra hastanedeyken söyledi.-bir elini bilinçsizce yara izine götürdü, nazikçe ovuşturdu ve sonra elini geri indirdi-doktorlar ona ses kutumun tamir edilebileceğini, ancak bunu yapmak için sınırlı bir zaman çerçevesi olduğunu söylediler.Tekrar duraksadı, çenesini birkaç kez daha sıktı, ifadesi acıyla doldu.

Ama sonra bana planlanan ameliyattan Victoria'ya nasıl bahsettiğini anlattı ve o da benim konuşsamam daha iyi olacağını kafasına yerleştirmeye başladı. Konuşamazsam sorgulanamazdım. Paranoyasını istismar etti, bu yüzden ameliyatı iptal etti ve bir daha konuşma fırsatımı kaçırdı.

Korkuyla derin bir nefes aldım.Neden?Diye sordum.Bunu neden yapsın ki?

Neden konuşmanı istemiyor?

Başını iki yana sallayarak bir an uzağa baktı.Çünkü onun paylaşılmasını istemediği şeyleri biliyorum. Ya da belki benden nefret ediyordur. Belki ikisi de. Bunu asla gerçekten anlamadım.Tekrar başını salladı.Ama önemli değil.

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı.Archer, senin yazabildiğini, istersen iletişim kurabileceğini bildiğinden eminim. Paylaşılmasını istemediği şey nedir?

Derin bir nefes aldı.Önemli değil, Bree, o tekrarlardı.Zaten hakkında konuşacağım bir şey değil. İşin en kötü yanı da bu. Normal olmak, gerçek bir insan olmak, diğer insanlar gibi bir hayat yaşamak için tek fırsatımı kullandı ve hepsi bir hiçti. Zaten ona lanet sırrımı asla söylemezdim.

"Archer" - daha önce yaptığım gibi ellerini tutup kalbime getirdim - "sen gerçek bir insansın; diğer insanlar gibi bir hayat yaşayabilirsin. Sana yapamayacağını kim söyledi? Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Bu tatlı, akıllı, nazik adam kendini çok az düşündü.

Aşağı baktı, başını salladı, ellerini göğsüme bastırdığım için bana cevap veremedi.

Ona Victoria'ya karşı sakladığı sır hakkında daha fazla soru sormadım. Archer kendini rahat hissettikçe bana güveneceğini biliyordum. onun hayatını yaşamıştı

uzun süre konuşacak kimsenin olmadığı, yalnız ve izole bir hayat. Tıpkı benim gibi yemek pişirme ve samimiyet... bebek adımları. Kendi yöntemlerimizde ikimiz de güvenmeyi öğreniyorduk.

Yine de son bir sorum olacaktı. Ellerini bıraktım ve imzaladım. *Neden bana senin saldırgan olduğunu söylesin ki?* Neredeyse gülünçtü. Archer tanıdığım en kibar adamdı.

Amcam öldükten sonra, beni kasabada birkaç kez gördükten sonra buraya geldi. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Kızgındım ve canım acıyordu. Onu kapımdan dışarı ittim. Kışının üstüne düştü. En azından benim kitabımda buna gerek duymasa da utanmış görünüyordu.

dudaklarımı büzdüm. *Anlıyorum, Okçu. Bunu ve daha fazlasını hak etmişti. Üzgünüm.*

Bana baktı, yüzümü inceledi. Başını yana eğdi, sanki gözlerinde bir şeyler netleşiyor gibiydi. *Ona hiç ilgi göstermedin. Öpüştükten sonra bana onu sordun.*

Başımı salladım. *Seni biliyorum,* dedim basitçe.

Bir yapboz çözüyormuş gibi görünüyordu. *Onun yerine bana hemen inandın mı?*

Evet, Söyledim. Kesinlikle.

Birkaç atış için birbirimize baktık ve sonra yüzünde kalp durduran sırtışılarından biri belirdi. Neredeyse inleyecektim, damarlarımda sıcaklık dolaşıyordu. O gülümseme benimdi - Archer Hale'i uzun, çok uzun zamandır kimsenin böyle gülümsetmediğine bahse girecektim. O güzel gülümsemeye karşı açgözlü ve sahiplenici hissettim. Geri sırtıttım.

Biraz daha öpüşebilir miyiz? diye sordu, gözleri arzuyla parlıyordu. Güldüm.

Ne? O sordu.

Hiç bir şey, Cevap verdim. Hiçbir şey. Buraya gel.

Archer'ın koltuğunda uzun süre seviştik. Ama bu sefer daha tatlı ve nazikti, daha önceki yoğun ihtiyacımız şimdilik söndürüldü. Birbirimizin ağzını öğrendik, birbirimizin damak tadını ezberledik ve sadece dudaktan dudağa, nefesten nefese öpüşmenin mahremiyetinin tadını çıkardık.

Gözlerimizi açtığımızda ve bana bakıp saçımı düzeltip kulağımın arkasına bir tutam sıkıştırdığında, gözleri bana sesinin söyleyemediği her şeyi anlattı. Tek bir kelime bile edilmeden binlerce kelime ilettik.

Daha sonra, hafif yağmur etkisini yitirdikten sonra, Archer bisikletimi onun yanında gezdirerek beni eve bıraktı, Phoebe sessizce sepetin içinde oturuyordu.

Elimi tuttu, bana utangaç bir şekilde baktı ve ben gülümserken gülümsedi, kalbimin göğsümde şiştiğini hissettim.

Sonra beni merdivenlerden öptü, o kadar tatlı ve nazık bir öpücüktü ki kalbim sızladı ve o uzaklaşıp köşeyi dönüp gözden kaybolduktan çok sonra bile yumuşak dudaklarını kendi başıma hissedebiliyordum.

Chapter Onsekiz

Bree

Tertesi gün telefonum beni derin uykumdan uyandırdı. Saate baktım. Sabah dört buçuk? Ne oluyor be?

"Merhaba," dedim sersemlemiş bir şekilde, cevaplama düğmesine basarak. "Bal?" Maggie'ydi.

"Hey, Mags, naber?" Şimdi endişelenerek sordum.

"Tatlım, bugün mutfakta çalışma teklifini kabul ediyorum. Norm bütün gece kustu - TMI için üzgünüm - ve lokantaya girmesine imkan yok. Bunu yapmak istemediğinize karar verirsiniz, sorun değil. Ama eğer öyleyse, bir tane koymak zorunda kalacağız.KAPALıkapıya imza at."

Lokantayı bir günlüğüne kapatmanın ceplerinden para çıkacağını bile bile bir an duraksadım. Çocukları büyümüşü ama Maggie'nin bir arkadaşına, çocukları üniversitedeyken erteledikleri emekliliği telafi etmek için Norm'la birlikte son birkaç yıldır var gücüyle çalıştıklarından bahsettiğini duymuştum. "Elbette yapacağım, Maggie."

Bir nefes verdi. "Tamam harika. Çok teşekkürler tatlım. Birazdan orada görüşürüz?"

"Evet ve Norm'a elimden gelenin en iyisini yap."

"Yaparım tatlım, teşekkürler."

Telefonu kapattım. Bugün insanlara yemek yapacaktım. Orada birkaç dakika oturdum ama bu konuda endişeli hissetmedim - gelen siparişlere yetişememenin verdiği gerginlik dışında. Her halükarda, bütün gün burada oturup bunu düşünecek vaktim yoktu. Lokantaya gidip mutfakı hazırlamaya başlamam gerekiyordu.

Hızlı bir duş aldım, üniformamı giydim ve saçlarımı kurutup alçak bir topuz yaptım ve tüm saçlarımın toplandığından emin oldum. Phoebe'yi dışarı çıkardım, sonra onu besledim ve kapıdan dışarı fırladım.

On dakika sonra lokantaya giriyordum, Maggie oraya benden dakikalar önce varmıştı.

"Kurulmana yardım edeyim," dedi. "Yine de oldukça basit. Yumurta, birkaç omlet, domuz pastırması ve krep yapmak konusunda kendinizi rahat hissediyorsanız, iyi olacaksınız. Hizmet ettiğimiz hiçbir şey çok karmaşık değil."

Başımı salladım. "Sanırım iyi olacağım, Maggie. Müşterilere bunun ilk günüm olduğunu bildirin ve umarım yemeklerinin alışkın olduklarından birkaç dakika geç olmasına müsamaha gösterirler."

"Onlarla ben ilgileneceğim," diye beni temin etti.

Tüm omlet malzemelerini buzdolabından alıp tezgahın arkasındaki ızgaranın arkasındaki kaplara kolay erişim için yerleştirmekle meşgul olduk. Maggie birkaç karton yumurtayı çırpı ve onları doğrudan omlet tavalarına da dökmem için hazır olmaları için tezgahın altındaki buzdolabındaki kaplara koydu. Yarım saat sonra, tüm malzemelerimin hazır olduğunu hissettim. Maggie kahve yapmaya başladı ve kapının üzerindeki tabelayı KAPALI ile AÇIK.

Birkaç dakika sonra ilk müşteriler gelmeye başladığında zil kapının üzerinde çalmaya başladı.

Sabahı omlet yaparak, domuz pastırması ve patates mıcverlerini kızartarak ve Norm'un gözleme hamurunu ızgaraya dökerek geçirdim. Birkaç kez biraz geride kaldım, ancak genel olarak, bu özel mutfakta ilk kez ve kısa bir süre içinde çok sayıda insan için yemek pişirdiğimde, yaptığım iş hakkında harika hissettim. Açık pencereden bana vurduğu göz kırpmalardan ve gülümsemelerden Maggie'nin de memnun olduğunu anlayabiliyordum. Harika bir iş yapıyorsun, tatlım, diye seslendi.

İşler biraz yavaşlamaya başlayınca, birkaç tabakta kendi tarifimi yapmaya başladım: omletler için kullandığım yumurtalara biraz sarımsak, çırpılmış yumurtalara biraz krema, gözleme hamurunda su yerine ayran - babamın bana öğrettiği şeyler.

Öğle yemeği için mutfakı temizlerken kendime özel pastırmalı patates salatamı ve şarküterimizin favorisi olan közlenmiş biberli makarna salatasını hazırladım. Bunu yaparken gülümsedim, bunun üzücü bir görev değil de babamın anısını canlı tutan bir şey olduğu gerçeğine sevinerek kalbimi tuttum.

Artık mutfak ve tüm aletlerin nasıl çalıştığını tam olarak kontrol ettiğim için öğle yemeği kahvaltıdan bile daha iyi geçti.

Maggie herkese iki özel salatadan bahsetti ve saat on iki buçukta iki parti de tamamen bitmişti.

Maggie gülümseyerek, "Bu salatalar hakkında övgü dolu yorumlar, tatlım," dedi. "Yarın için birkaç parti daha hazırlamak ister misin?"

sırıttım. "Elbette," dedim neşeyle.

Saat üçte, lokanta o gün için kapandığında, Maggie ve ben çok yorulmuştuk ama birbirimize gülerek beşlik çaktık. Yorgundum ama mutlu ve tatmin olmuşum.

"Yarın bana yine ihtiyacın var mı?"

"Umarım değildir. Umarım Norm düzelir, ama sana haber vereceğim. Bana göz kırptı. "Orada gerçekten iyi bir iş çıkardın." Düşünceli görünüyordu. "Norm döndüğünde bile, o salatalardan bazılarını normal bir yemek olarak yapmakla ilgileneceğini düşünüyor musun?"

"Ben isterdim."

Mutlulukla gülümseyerek lokantadan ayrıldım ve arabama yöneldim. Ben neredeyse oradayken, bir polis kruvazörü benimkinin yanındaki park yerine yanaştı, içinde Travis vardı.

Kendi arabamın yanında durdum, binmedim, Travis'in kruvazörünü kapatıp çıkmasını bekledim.

Yüzünde samimi görünmeyen bir gülümsemeyle yanıma geldi. Selam, Bree.

Merhaba Travis.

Gülümsedim. "Bu doğru mu?"

Gülümseme yüzümden kayboldu. "Ne doğru?" dedim, tam olarak ne sorduğunu bildiğimi düşünerek.

"O Archer senin için bir arkadaştan daha fazlası mı?" Kıcını arabama dayadı ve kollarını önünde kavuşturdu, gözleri bana dikilmişti.

İç çektim, bir dakika aşağı baktım ve sonra tekrar Travis'e döndüm. "Evet, Travis, bu doğru." Öptüğüm bu adamın önünde kendimi biraz rahatsız hissederek ağırlığımı tek kalçama verdim. "Aslında, şey, onu görüyorum."

O güldü. Onu görmek mi? O nasıl?" Gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

Daha dik bir şekilde ayağa kalktığımda anında sinirlendim. "O nasıl? Çünkü o iyi bir adam, zeki ve tatlı ve... bunu neden açıklıyorum? Bak, Travis, gerçek şu ki... Ondan hoşlanıyorum ve seninle çıkararak seni yönlendirmeye çalışmıyordum. Ama o noktada Archer ve benim aramda neler olduğundan tam olarak emin değildim. Ve şimdi öyleyim. Ve umarım sana başka kimseyi görmek istemediğimi söylediğimde beni anlarsın. Sadece o. Sadece Okçu."

Gözleri bana kısıldı, yüzündeki öfke parladı. Ama aynen

Çabucak ifadesini düzelitti ve omuz silkti. "Dinle, bundan hiç memnun değilim. Seninle ilgileniyorum, bu yüzden evet, bunu duymak çok kötü. Dudaklarını büzdü. "Ama dinle, Archer'la iletişim kurmanın bir yolunu bulduysan buna nasıl kızabilirim? O çocuk yeterince zor zamanlar geçirdi. Biraz mutluluğu hak ettiğini göremeyecek kadar bencil değilim. Bu yüzden... ikinize en iyisini diliyorum, Bree. Gerçekten mi."

Archer hakkındaki "çocuk" yorumunu görmezden gelmeye ve ona Archer'ın aslında ondan birkaç ay büyük olduğunu hatırlatmaya karar vererek derin bir nefes verdim. Bunu bıraktım ve "Teşekkürler Travis. Bunu çok takdir ediyorum. Arkadaşlar?"

İnledi. Ah. Arkadaş bölgesi. Ama sonra gülümsedi ve samimi göründü. "Evet arkadaşlar."

Ona gülümsedim ve nefes verdim. "Tamam iyi."

Bir an birbirimize gülümsedik ve sonra düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Dinle Bree, tüm bu durum bana Archer'ın arkadaşı olmak için daha çok çabalamayan bir pislik olduğumu fark etmemi sağladı. Belki de sessizliğinin arkadaş olmakla ilgilenmediği anlamına geldiğini düşünerek onu çok çabuk kovdum. Belki de yeterince çabalamayan bendim."

Başımı salladım, heyecanlıydım. Evet, o sadece normal bir insan gibi davranılmak istiyor, Travis. Ve kasabada kimse bunu yapmıyor gibi görünüyor. Hepsi onu görmezden geliyor, yokmuş gibi davranıyorlar." kaşlarımı çatıttım.

Beni inceleyerek başını salladı. "Sen iyi bir insansın, Bree. Bu hafta sonra oraya gideceğim ve ona merhaba diyeceğim.

sırıttım. "Bu harika olur, Travis. Sanırım bundan hoşlanabilir. "Tamam aşkım." O gülümsedi. "Şimdi gidip acılarımı boğacağım Maggie'nin vişneli turtası.

"Lokanta kapalı," dedim ona sahte bir üzgün surat ifadesi takınıp gülümseyerek.

Geri gülümsedi. "Evet, ama Maggie hâlâ orada ve yüzüme baktığında bana bir parça hazırlayacak." Göz kırptı. "İyi günler, tamam mı?"

Hafif bir kahkaha attım. "Sen de Travis." Arabama bindim ve yol boyunca radyo eşliğinde şarkı söyleyerek eve sürdüm.

* * *

Bir saat sonra duş aldım ve üzerimde koyu renk, bedene oturan bir kot pantolon ve hafif bir ışık vardı.

mavi tişört, saçlarım uzun ve gevşek. Bundan on dakika sonra, sepetimde Phoebe ile Archer'ın kapısının önünde durdum. Biraz açık bırakılan kapıyı açtım ve Phoebe'yi arkadaşlarını bulması için yere bıraktım.

Bisikletimi Archer'ın çitine yasladım ve uzun garaj yolunda yürümeye başladım, o tam evinin yanında belirirken yırtık kot pantolon, iş botları ve başka bir şey yoktu. Göğsü terden hafifçe parlamıştı ve alnında oluşan teri de koluyla sildi. Belli ki yine birçok projesinden biri üzerinde çalışıyordu.

O güzel vücudu görünce midem bulandı ve onun tamamını, her bir parçasını nasıl görmek istediğimi düşündüm. Yakında? Umarım yakında.

Bana sırtıttı ve daha hızlı yürümeye başladı; kaburgalarımın arasında bir kelebek sürüsü uçtu. Ben de ona doğru koşmaya başladım.

Neredeyse ona ulaştığımda, son küçük yolları koştum ve beni yakalayıp kollarının arasına aldığında ona doğru uçtum, o dönüp sessizce bana gülerken ben mutlu bir şekilde gülüyordum.

Yüzümü yüzüne yaklaştırdım ve onu sertçe öptüm, ağzının sadece ona ait olan o eşsiz tatla karışan tatlı tarçın aromasında kayboldum. Gülümseyerek ve teninin hafif tuzlu tadına bayılarak onu yüzünün her yerinden öptüm.

Bana değer verildiğimi hissettiren bir şekilde baktı. İfadesi aynı anda harika ve neşeliydi. Bu güzel adamın yüzüne o ifadeyi koyduğumu fark ettim. Kalbim eridi ve karnım tekrar kasıldı. Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim ve beni yukarıda tuttuğu yerden ona baktım. "Bugün seni özledim" dedim.

Bana gülümsedi ve beni kendine yakın tutarken ellerinin söyleyemediği her şeyi gözleri bana anlattı. Dudaklarını tekrar dudaklarıma getirdi ve beni derinden öptü.

Birkaç dakika sonra hava almak için yukarı çıktım. "Öpüşme işini gerçekten çabuk kaptın, değil mi?" Sessizce kıkırdadı, göğsü benimkine karşı titriyordu.

Beni hayal kırıklığına uğrattı ve imzaladı, *Bugün ekstra mutlusun.*

Evine doğru yürürken başımı salladım. Mutfağına gittik, ben ona her şeyi anlatırken o ikimize de bardak su doldurdu.

lokantada yemek pişirmek.

Suyunu içti, gevezeliklerimi izledi, belli ki benim mutluluğumdan zevk alıyordu. Tatlı adam. Suyunu her yudumunda boğazı hareket ediyor, içtikçe yara izi geriliyordu. Konuşmayı kestim ve öne doğru eğilip onu öptüm, bir an dün bana kötü kaltak Victoria Hale hakkında söylediklerini düşündüm. Onun Archer'a yaptıklarını yapmak için ne tür korkunç bir iblis olmak zorundaydın, onun engelinin sonsuza kadar birlikte yaşamak zorunda kalacağından emin olmak, sonunda onu izole etmek ve kendini zarar görmüş ve sınırlı hissettirmek. Şiddet yanlısı biri değildim ama bunu düşündüğümde, ona kolayca fiziksel acı çekebileceğimi ve en ufak bir suçluluk hissetmediğimi hissettim.

Kollarımı Archer'ın beline doladım ve başımı göğsüne yaslayarak kalp atışlarını dinledim. Yüzümü sıcak tenine çevirdim ve burnumu ona sürterek misk kokusunu içime çektim. Onu tatmak için dilimi dışarı çıkardım ve midemde sertleştiğini hissettim. Ona bastırdım, onu daha sıkı sıktım ve hafifçe titredi.

Ben inleyene kadar parmaklarını saçlarımdan geçirdi, gözlerim kanat çırparak kapandı. Ona bakmak için gözlerimi açtım ve o da bana, kalbimin göğsümde hızla atmasına neden olan aynı huşu bakışıyla bakıyordu. Birkaç saniye birbirimize baktık, sonra dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve dili ağzıma girdi, sıcak ve ıslaktı, nefis bir şekilde kendi dilimin üzerinde kayıyordu. Kıvılcımlar aşağı doğru fırladı ve bacaklarımdan arasında başlayan yoğun zonklamadan kurtulmak için Archer'ın ereksiyonuna daha çok bastırdım. Ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Okçu..., diye nefes verdim, öpücüğünden kurtuldum.

Kollarını etrafımdan çekti ve gözleri benimkileri yaktı, yüzünde bir şekilde hem gergin hem de aç bir ifade vardı. *Saçlarında ellerimi sevdiğini biliyorum. Bana dokunulmasını sevdiğin başka yollar göster. Bana ne sevdiğini öğretdedi.*

Elleri kelimeleri yavaşça söylerken nefesim kesildi ve bacaklarımdan arasında daha fazla nem toplandı. Sorusu ne kadar erotik olsa da ben de biraz emin olamadım. Hiç kimse bana böyle bir şey sormamıştı ve tam olarak ne yapacağımı, nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ağır yutkundum.

Archer bakışlarını benden ayırmadan beni koltuğuna doğru yürüttü ve nazikçe yatırdı. Ona göz kırpıp dudağımı ısırdım. Üstümde öylece dururken, ereksiyonu kot pantolonunun önünü sarıyordu, öyle görünüyordu ki

sahip olduğum her fantezi gerçek oldu. Sadece hayal gücüm eksikti, çünkü fantezimin güzel hatlarını gölgeleyen huğu ve şehvet bakışını eklemeyi hiç düşünmemiştim. Ona koyu renk kirpikleri olan o muhteşem viski rengi gözleri vermeyi hiç düşünmemiştim. Archer Hale'in bu çılgın, kalabalık dünyada bir yerlerde var olduğunu ve sadece benim için yaratıldığını bilemezdim.

Ve o anda, biliyordum. Bana bakan güzel, sessiz adama aşık oluyordum. Eğer daha önce dşmeseydim.

Yanıma kanepeye oturdu ve eğilip beni tatlı bir şekilde öptü ve sonra arkasına yaslanıp ben inleyene kadar ellerini tekrar saçlarımdan geçirdi. Bunu sevdim. Archer parmak uçlarını bütün gece kafa derimin üzerinde gezdirse, bu benim için yeterli olabilir...*belki*. Tamam, olmayacaktı. Ama yine de harika hissettiriyordu. Ona gülümsedim, o da bana soran gözlerle baktı.

"Boynum," diye fısıldadım. "Boynumun öpülmesi hoşuma gidiyor."

Hemen eğildi ve yumuşak dudaklarını oradaki deride gezdirdi. Boynumu arkaya yasladım ve kendi parmaklarımı onun yumuşak, gr saçlarının arasından geçirmek için kullanarak i çektim.

Kulağımın altındaki hassas cildi nazikçe emmeyi denedi ve ardından dudaklarını boğazımdan aşağı indirdi ve ona inleyerek en çok neyi sevdiğimi söyledim. Ve tıpkı Archer gibi, yaptığı her şeyde iyiydi - beni nasıl nefes nefese bırakacağını ve altında kıvrandıracağını çabucak ve kolayca öğreniyordu.

Uyarılmamla daha cesur oldum, başını göğüslerime doğru ittim. Hemen anladı ve arkasına yaslandı ve ağırlıklarını hissederek ellerini üzerlerine koydu.

Gözleri şehvetle parlayarak benimkilere kaydđ ve sonra gömleğimi kaldırıp başımın üzerine çekerken vücuduma geri döndü. Sade beyaz dantel sutyenimle orada yatarken gözlerini üzerimde gezdirdi ve keskin bir nefes aldı.

Uzanıp kancadan çıkardım ve kenara düşmesine izin verdim. Gğslerime bakarken Archer'ın gözleri hafifçe büyüdü. Başka koşullar altında kendimi rahatsız hissedebilirdim ama gözlerinde parlayan bariz açlık ve yüzündeki takdir dolu ifade o kadar yoğundu ki, bakışları altında parladım.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeyşindedi.

"Beni oradan pebilirsin, Archer," diye fısıldadım, sıcak, ıslak ağzının meme uçlarımı öyle kötü emdiğini hissetmek istiyordum ki, bu canımı yakıyordu.

Gözleri parladı ve sanki tam olarak neymiş gibi hemen eğildi.

yapmak istemişti ve sadece benim yönlendirmemi bekliyordu.

Bir meme ucunu ve ardından diğerini tatmak ve yalamak için dilini kullandığında nefesim kesildi ve inledim. Kanım damarlarımda gümbürdüyordu ve dolmak için yalvaran bacaklarımın arasında atan derin zonklamadan kurtulmak için kalçalarımı yukarı doğru ittiğinde buna engel olamadım.

Archer, ben ecstasy ve ıstırabın bir kombinasyonu ile inleyene kadar meme uçlarımı alay etmeye ve emmeye devam etti.

"Archer," dedim nefes nefese. "Bu çok fazla. Durmak zorundasın."

Başını kaldırdı ve hafifçe kaşlarını çatarak bana baktı. *İyi değil?*

O sordu.

Küçük, eziyet dolu bir sesle güldüm. "Hayır, çok iyi," dedim dudağımı ısırarak.

Başını eğip beni inceledi ve sonra başını salladı. *rahatlamaya ihtiyacın vardedi. Bana elimle nasıl yapacağımı göster.*

Ona göz kırptım. "Tamam," diye fısıldadım. Aramızda mesafe olmasına rağmen hala ellerimi değil sesimi kullandığımı fark ettim ve imzalamak için ellerimi belinden çıkardım. *Kot pantolonumu çıkarır mısın?*

Hemen kot pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açmak için döndü ve sonra onları bacaklarımdan aşağı çekmek için ayağa kalktı. Ereksiyonu hala kotunu dolduruyordu. Onun da biraz rahatlamaya ihtiyacı olmalı. Umutsuzca onu içimde istiyordum ama bunun onun ilk seferi olacağını biliyordum. Bunu geliştirmemiz gerektiğini düşündüm. Acelesi yoktu.

Yanımda oturduğu yere geri döndü ve bana tekrar soran gözlerle baktı. Elini tuttum ve iç çamaşırlarımın kemerinin biraz altına koydum. Zaten sırlı sıklam olduklarını hissedebiliyordum.

Çaresizce uzandı ve parmakları kıvrımlarıma ulaşip ıslaklığıma kaydığında inledim ve ona daha iyi erişim sağlamak için bir bacağım yana, kanepenin arkasına doğru düşerek başımı geriye yasladım. Parmakları üzerimde ve hafifçe içimde kayarken çok iyi geldi.

Bir dakika sonra vücudumdan aşağı indi ve iç çamaşırlarımı kaydırıp bacağımı yavaşça tekrar kanepeye yasladı. Yukarı çıktı ve parmağını dudaklarımda gezdirmek için kullandı ve şimdi bunu yaparken izledi. Açıktım ve ona mümkün olan en samimi şekilde maruz kaldım. Ama garip bir şekilde, utangaç hissetmiyordum. Parmağı şişmiş sinir demetime değdiğinde nefesim kesildi, inledim ve parmaklarına doğru bastırdım. Gözleri parladı ve ben inleyip başımı koltuk minderinin üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ettirirken parmağını onun etrafında dolaştırdı. Yavaş yavaş kaynayan kanın kaynamaya başladığını hissettim. "Daha hızlı,

lütfen," diye yalvardım.

Archer hızlandı, ılıklarına ve inlemelerime yanıt olarak parmağını nabzı atan klitorisimde sıkı daireler çizerek hareket ettirdi. Beni o kadar heyecanlandırmıştı ki, vücudumun kasılması ve ardından o kadar yoğun bir zevk sağanağıyla muhteşem bir şekilde serbest kalması sadece dakikalar aldı ki Archer'ın adını haykırdım, sırtımı yukarıya doğru kaldırdım ve sonra kanepeye yığıldım.

Gözlerimi açtığımda Archer bana bakıyordu, dudaklarında yüzünde aynı hayranlık ve şehvet karışımı vardı.

Kanepeye çıktı ve beni şefkatle öptü, alaycı bir şekilde dudaklarımı ısırdı. Dudaklarındaki gülümsemeyi hissedebiliyordum ve dudaklarına doğru gülümsedim.

Ama sonra hafifçe kıpırdattığımda aniden nefes aldı ve onun da şimdi muhtemelen muhtaç bir durumda olduğunu hatırladım.

Konuşmadan onu geri ittim ve koltua sırtını yaslayarak oturuncaya kadar ellerimle hafifçe dürttüm. Bakışları sürekli beni takip ediyor, ne yaptığımı görmeyi bekliyordu. Ayaa kalktım ve ayak bileklerimde takılıp düşmemek için iç çamaşırımı bacaklarıma kadar sıkıştırdım.

Önünde diz çöküp kotunun düğmelerini açtım ve ona baktım. Beni hevesle izledi. Kelimenin tam anlamıyla ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Aman Tanrım. Archer'ın burada, bu mülkte tecrit edilmiş olduğunu biliyordum ama amcasının onunla hiç seks hakkında konuşup konuşmadığını merak ettim... Kadınların ve erkeklerin yatak odasında yaptıkları şeyler hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu merak ettim. Ya da oturma odasındaki kanepede.

Kot pantolonunu aşıı indirdim ve aleti serbest kaldı. Bir an dudaklarımı aralayarak ona baktım. O bölümde kesinlikle eksik değildi. Tıpkı onun geri kalanı gibi, büyük ve güzeldi. Ve acı verecek kadar sert görünüyordu, başı morardı ve tıkanmıştı.

Başımı kaldırıp ona baktım ve beni izliyordu, artık yüz hatlarını kararsızlık gölgeliyordu. *Güzelsin*, İmzaladım ve gözle görülür şekilde rahatladı.

Öne eğildim ve şişmiş ucunu hafifçe yaladım ve o sarsıldı ve derin bir nefes aldı. Ona memnuniyetle baktım ve gözleri iriydi, gözbebekleri daha da büyümüşü.

Tekrar öne eğildim ve aletin arkasını dipten uca kadar yaladım ve sonra dilimi tekrar ucunda gezdirdim. Nefesi düzensizleşti ve büyük hava yumakları çektiğini duyabiliyordum.

Ağızımı başının üzerine koydum ve onu olabildiğince boğazımın içine çekerken, yumruğumla uyarılmasının temelini tuttum. benim getirdim

Birkaç vuruş için ağzını açıp kapadım ve yaptığım şeyi beğenip beğenmediğini görmek için arkama yaslandığımda kendini bana doğru bastırdı ve devam etmem için gözleriyle bana yalvardı. Hafifçe gülümsedim ve ardından ağzımı tekrar ona dayadım.

Ellerini başıma kaldırdı ve ben onun sert uzunluğu üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ederken parmaklarını tekrar saçlarımdan geçirmeye başladı.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra, ağzımda daha da büyüdüğünü ve sertleştiğini hissettim ve yüzüme doğru itmeye başladığında nefes nefese kalma sesi yükseldi. Sadece birkaç vuruş ve dondu, yoğun, tuzlu özü ağzıma fırladı. Onu yuttum ve sonra ona bakmak için başımı kaldırmadan önce dilimi son bir kez aletin başında döndürdüm.

Eli şimdi kendi saçındaydı, alınının hemen üstündeki bukleleri kavramıştı ve Kutsal Kâse'yi yeni keşfetmiş gibi bana tepeden bakıyordu. Ona kibirli bir şekilde gülümsedim. *İyi? İmzaladım.*

Yüzünde aynı korku dolu ifadeyle sadece başını salladı. Eğilip kucağına oturdum ve ağzını öptüm. Beni birkaç dakika derinden öptü ve sonra arkasına yaslandı.

Bunu tekrar yapacak mısın?

Küçük bir kahkaha attım. *Evet. şimdi değil—Sırıttım—ama evet. Yapacağım.*

Onu tekrar öptüm ve Archer kot pantolonunu dar kalçalarının üzerine çıkarırken kucağından kalkıp kıyafetlerimi tekrar giydim. Şimdi çoğunu görmüştüm ama tamamen değil. Onu baştan aşağı çıplak görmek için sabırsızlanıyordum. İçimde hareket ederken onu ten tene hissetmek için sabırsızlanıyordum. Ürperdim. On beş dakikadan kısa bir süre önce orgazm olmama rağmen damarlarımda bir sıcaklık yayıldığını hissettim.

Kucağına geri döndüm ve boynunu öptüm, oradaki tuzlu tadı tatmak için dilimi dışarı çıkardım. Daha önce bahçede çalışıyordu, hafifçe terliyordu ama onunla ilgili her şey benim için çok lezzetliydi. Kolları etrafımda dolanıp beni kendine sıkıca sarınca derin bir nefes aldım. Kendimi güvende ve korunmuş hissediyordum ve mutluluktan patlamak üzereydim.

Bir dakika sonra başımı kaldırdım ve sordum: *Amcan Archer, sana seks hakkında bir şeyler öğretti mi?* Onu utandırmak istemediğimden hafifçe kızardım. Tanıdığım en seksi erkeğin, yirmi üç yaşındaki güzel bir adamın kucağına oturup ona seksin ne olduğunu bilip bilmediğini sormak ne garip bir durumdu. O bölümde onun için fazla endişelendiğimden değil - belli ki hızlı öğrenen ve A-artı bir öğrenciydi. Ben düşündüm

seksin üremeyele ilgili yönlerini biliyordu; Biyoloji okuduğunu varsaydım. Ama erkeklerin ve kadınların birlikte yaptıkları çeşitli şeyler hakkında bir şey biliyor muydu? Okçu omuz silkkti.*Hayır. Akli gerçekten bu şekilde çalışmıyordu. Her zaman kafasında bir sorun çözüyor ya da mülkümüzü koruyor gibiydi. On üç yaşındayken ona bir kez sordum ve bana birkaç dergi verdi.*Uzağa baktı, biraz rahatsız görünüyordu.*İçlerinde bazı makaleler vardı... ve ben bunun özünü anladım.*kaşlarını çattı bir dakika beni inceliyor.*Hiç yapmamış olmam seni rahatsız ediyor mu?*

Bitirmesine fırsat vermeden başımı salladım.*Hayır, Okçu. Sen tanıdığım en seksi adamsın. Bana yardım etmek için otoparkta durduğun o gün bile, sana o zamanlar ilgi duymuştum. Çılgın sakal ve uzun saçla bile.*Gülümsedim ve o da gülümseyerek karşılık verdi.

*Bence birlikte oldukça iyiyiz, değil mi?*Boynunu öperek alay ettim.

Bu sefer içten bir gülümsemeyle gülümsedi ve başıyla onaylayarak beni dudaklarımdan öptü.

Birkaç dakika bu şekilde kaldık, hafifçe öpüştük ve birbirimize sarıldık, burnumu onun nefis kokulu boynuna sürttüm. Bütün gün orada kalabilirdim.

Travis'le yaptığım konuşmayı hatırladığımda başımı kaldırdım.*Hey, bugün kasabada Travis'i gördüm ve bana buraya seni görmek için gelmemi istedi.*Archer kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Travis'le bir randevuya çıktığımdan bahsetmedim. Zaten hiçbir anlam ifade etmemişti ve benim ona karşı hiçbir zaman bir şey hissetmemiştim, öyleyse neden şimdi konuyu açtın?

*Her neyse, Gittim,seninle daha fazla bir ilişkisi olmadığı için kendini kötü hissettiğini söyledi.*Archer tek kaşını kaldırdı.*Bu hafta ziyarete geleceğini söyledi.*

Archer şüpheli görünüyordu.*Ne?*Diye sordum.*Ondan hoşlanmıyor musun?*

Ellerimizi daha rahat konuşabilmemiz için kucağından, kanepede yanına taşındım. Onu tanıdığım kısa sürede, birlikte işaret dilini konuşmada, ikimizin de anladığı kelimeler için bir tür steno kullanarak, sadece kelimelerin bazı kısımlarını heceleyerek, bunun gibi şeylerde gerçekten iyi olmuştuk. Şimdi, birkaç hafta önce olduğu gibi, bir açıklama yapmak için harcadığımız sürenin yaklaşık yarısını aldık.

Archer, onunla ilk imza attığım zamana göre kendi başına önemli ölçüde daha iyiydi, ilerledikçe benden bir şeyler aldı. Ne de olsa ben

hayatım boyunca konuşmuştu. İkinci dilimdi. Bunu yalnızca bir kitaptan öğrenmişti ve bu, onu ilk kez gerçek anlamda kullanıştıydı. Sadece birkaç hafta önce, işareti olmayan şeyleri hecelemişti - artık durum böyle değildi.

Hayır gerçek değildi. İnsanlarla dalga geçiyor, Bree. Boşluğa bakarken çenesi şu ya da bu anıyla gerildi. Onu birkaç yıldır görmedim bile - polis arabasıyla şehirde dolaşmak dışında.

Onu inceledim. *Bence o değişti. Aslında çok hoş bir adam. Belki buraya geldiğinde ona bir şans verebilirsin? Kasabada gerçekten bir ilişkiniz olan bir ailenizin olması hoş olmaz mıydı?* Ailem diyebilecek bir kişiye sahip olmak için nasıl her şeyi yapacağımı düşündüm - fırsatım olsaydı bir ilişkiyi geliştirmek için elimden gelen her şeyi nasıl yapardım. Ve bunu Archer için istedim. Onun burada, benim dışımda, yapayalnız olduğu düşüncesinden nefret ediyordum. Onun için arkadaşlar, aile istedim... Mutlu olmasını, topluluğun bir parçası olmasını istedim.

Archer hâlâ şüpheli görünüyordu ama yüzümde emin olduğum bir umut ifadesini aldı ve sordu: *Ona bir şans vermemi ister misin?*

Yavaşça evet anlamında başımı salladım.

Bir dakika boyunca bana bakmaya devam etti. *Tamam o zaman yapacağımı dedi* basitçe.

Elimi yanağına koydum, eğildim ve yumuşak dudaklarını öptüm. "Senin için kolay olmadığını biliyorum. Teşekkür ederim," dedim, sesimi dudaklarına yaklaştırarak.

Başını salladı, beni tekrar kendine çekti ve sıkıca kendine yasladı.

Chapter Ondokuz

Okçu

BEN hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Her gün, yavru köpekler peşimde koşarken, ellerinden geldiğince başlarını belaya sokarken, bir şeyleri devirirken ve genel köpek yavrusu kargaşasına neden olurken, mülkün etrafında çalıştım.

Ve her öğleden sonra kapımın gıcirtısı bana Bree'nin geldiğini söylediğinde kalbim mutlu bir şekilde atıyordu.

Konuşurduk, bana gününü anlatırdı. Norm ve Maggie ona menünün bazı bölümlerini yenileme işini verdiğinden beri lokantada bulduğu tüm yeni tariflerden bahsederken gözleri parladı. Güldüğünde çok gururlu ve mutlu görünüyordu ve bana Norm'un bile istemeyerek de olsa garnitür tariflerinin onunkinden daha iyi olduğunu kabul ettiğini anlattı. Sırada ana yemeklerden bazılarına geçmeyi planladığını söyledi ve bunu söyledikten sonra göz kırptı, ne kadar güzel olduğu karşısında göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Bazen ona çok fazla baktığımı hissettim ve beni yakaladığında bakışlarımı kaçırmaya çalıştım. Yine de bütün gün ona bakmak istedim - bana göre o dünyanın en güzel kadınıydı.

Güneş vurduğunda kahverengi saçlarının arasında küçük altın şeritler oluşmasına bayılıyordum. Gözlerinin hafifçe yukarı doğru eğilmesine ve dudaklarının bir gül goncası gibi dolgun ve pembe olmasına bayıldım. Onları öpmeyi seviyordum. Onları sonsuza kadar öpebilirdim. Şeftali gibi tadı vardı.

Yüzünün şeklini sevdim - bir kalp gibi. Ve gülümsemesine, tüm yüzünün aydınlanmasına ve mutluluğunun gözlerinden parlamasına bayıldım. Güzel ve samimiydi ve onu bana doğru her çevirdiğinde kalbimin atmasına neden oluyordu.

İnce vücudunu ve mayosunun örttüğü beyaz tenine bayılıyordum. Pantolonumu düzelttim ve Bree'nin bedeni düşüncesini aklımdan uzaklaştırdım. Şu an çalışıyordum ve odaklanmam gerekiyordu.

Beton arka basamakların kenarlarına yerleştirdiğim taşların arasına biraz daha harç sürdüm. Onlar sadece göl kenarında topladığım taşlardı ama düz basamakları daha çok birbirine karıştırdıklarını düşündüm.

yeni taş veranda ile güzel.

Kapımın açılıp kapandığını duyduğumda işi bitirmek üzereydim. kaşlarımı çattım. Bu kim olabilir ki? Bree bugün ikiye kadar lokantada çalışıyordu. Henüz öğlendi.

Ayağa kalktım ve garaj yoluna bakmak için evimin etrafında yürüdüm ve Travis'in üniformasıyla yavaşça aşağı indiğini ve sanki daha önce hiç burada bulunmamış gibi etrafına bakındığını gördüm. Yine de, benim çocuk olduğum yeri en son gördüğünde çok farklı görünmüştü.

Travis beni gördü ve şaşırmış göründü. Evin önünde buluşmak için aramızda birkaç adım yürüdük.

"Merhaba Okçu."

Ellerimi tuttuğum paçavraya sildim ve ona bakarak neden orada olduğunu söylemesini bekledim.

"Mekan güzel görünüyor."

İltifatını kabul ederek başımı salladım. İyi göründüğünü biliyordum. "Çok çalışıyorsun."

Tekrar başımı salladım.

İçini çekti. "Dinle dostum, Bree bana ikinizin nasıl vakit geçirdiğini anlattı ve ben..." Elini saçlarından geçirdi, düşünür gibi yaptı. "Sanırım buraya gelip merhaba demek istedim. Ve bundan önce dışarı çıkmadığım için üzgünüm.

Onu incelemeye devam ettim. Travis'i okumak benim için hiç bu kadar kolay olmamıştı. Daha önce arkadaşımış gibi davranmaya çalıştığında ve sonra mecazi olarak beni sırtımdan vurduğunda onun tuzaklarına düşmüştüm. İkimiz de çocukken bile, benim kazadan önce bile. Artık ona güvenmek zorunda değildim ama insanların değişebileceğini düşündüm - uzun zaman olmuştu. Bir deneyecektim. Bree için. Sadece Bree için. Çünkü bunun onu mutlu edeceğini düşündüm. Ve Bree'yi mutlu etmek için her şeyi yaparım.

Ona başımı salladım, dudaklarımı hafifçe kıvırdım ve evi işaret ederek içeri gelmek isteyip istemediğini sordum.

"Evet, evet, tabii," dedi.

Ön kapıya yürüdük ve arkasından yürüyüp mutfağı işaret ederek önümden içeri girmesine izin verdim. Doğruca bir dolaba gittim ve bir bardak alıp musluktan su doldurdum ve büyük bir yudum aldım.

Bitirdiğimde camı ve onu işaret edip kaşlarımı kaldırdım.

Hayır, teşekkürler, dedi. "Şu anda öğle yemeği saatimdeyim, bu yüzden fazla kalamam. Aslında bilmek istediğim şey, bu gece benimle ve bazı adamlarla çıkmak isteyip istemediğindi. Büyük bir şey değil - sadece basit bir erkekler gecesi, birkaç bira, biraz kahkaha."

Kaşlarım çatıldı ve ona baktım. Yaramı işaret edip sahte bir gülme hareketi yaptım.

Travis nefes verdi. "Gülemiyor musun?" Ve aslında utanmış görünüyor. Travis'in yüzündeki o ifadeyi hiç görmemiştim. Belki biraz değişmişti. "Bekle..." Yeniden düşünür gibiydi. "Gülebilirsin. Sessiz bir kahkaha, yine de bir kahkahadır. Hadi ama, mesele şu ki, biraz eğlenmek istemez misin? Bu küçük evden bir geceliğine uzaklaşmak mı? Normal bir adam olmak mı?"

Normal bir adam olmak istiyordum. Ya da en azından, Bree'nin beni en azından biraz diğer erkeklere benzeyen bir adam olarak görmesini istiyordum. Bunu daha önce hiç istememiştim. Aslında tam tersini istemiştim - kimsenin bana bakmaması için olabildiğince anormal görünmek. Ama şimdi, şimdi Bree vardı. Ve ona mülkünden hiç ayrılmayan üzgün bir münzevi değil, hak ettiğini vermeyi özlemiştım. Benden önce erkeklerle çıktığına emindim. Muhtemelen onu restoranlara ve kafelere götürmüşlerdi. Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyordum. öğrenmem gerekiyordu.

Travis'e başımı salladım ve, *Tamam aşkım.*

Biraz şaşırmış göründü ama sırtıttı - büyük beyaz dişleri parlıyordu. "Tamam o zaman!" dedi. "Akşam seni almaya geleceğim. Saat dokuz tamam mı?"

Omuz silktim. Bu biraz geç gibi görünüyor, ama erkekler gecesinin ne zaman başlaması gerektiğine dair ne biliyordum?

Travis elini uzattı ve ben öne uzanıp onu sıktım. "Tamam o zaman görüşürüz." O gülümsedi. "Kendimi bırakacağım." Ve bununla birlikte mutfağımdan çıktı ve ön kapımı arkasından kapattı.

Tezgâha yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak düşündüm. Nedense bu konuda içimde iyi bir his yoktu. Ama sinirlerime yazdım ve duşa girdim.

* * *

Dokuzu on geçe Travis kapımı açtı ve ben de ayağa kalktım.

verandada beklediğim sandalye. Garaj yolundan yukarı çıktım ve kapımı arkamdan kilitledim. Travis'in koyu gümüş rengi büyük bir kamyoneti vardı ve yolda rölantide çalışıyordu. Derin bir nefes aldım. En son arabaya bindiğimde -zaten hatırladığım, ambulansın sayılmadığını sanıyordum- sesimi kaybettiğim gündü.

Dişlerimi gıcırdattım ve o günle ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırarak oraya tırmandım.

Travis motora gaz verdi ve sürmeye başladı.

"Ee, dostum," dedi bana bakarak, "çok iyi temizliyorsun. Hatta benden daha iyi görünüyor olabilirsin." Güldü ama gözlerine ulaşmadı.

Ona Travis ve arkadaşları, her kimseler, onlarla çıkacağımı söylediğimde, Bree adeta hoplayıp zıplamıştı. Sonra düzgün bir kıyafet seçmeme yardım etmişti, pek fazla seçeneğim yoktu.

"Archer," diye sormuştu bana bir gömleği kaldırarak, "en son ne zaman kıyafet alışverişine gittin?"

omuz silkmiştim.*Bunu dayım yaptı. On sekiz yaşımdayken bana bazı şeyler aldı.*

Bir dakika sessizce bana baktı ve sonra, "Dur tahmin edeyim, pek de..." dedi. Elini kaslarımı göstererek bana doğru salladı, tahmin ettim. "Gelişmiş."

Başımı salladım ve omuz silktim.

Sanki bu bir sorunmuş gibi içini çekti ve yırtık pırtık giysilerimi karıştırmaya başladı. Sonunda düzgün bir kot pantolon buldu ve kasıtlı olarak giyilebileceğini söyledi ve amcam ilk aldığı anda bana biraz büyük geldiğini unuttuğum düğmeli bir gömlek.

Bree memnun görünüyordu ve ben de öyleydim. Hatta daha güzel görünmem Bree'yi mutlu edecekse, belki kasabaya gidip birkaç yeni şey alırdım.

Travis radyoda bir müzik istasyonuna döndü ve kısa bir süre sadece müzik dinleyerek ilerledik. Kasabanın dışına çıktığımızı fark ettiğimde Travis'e dokunup yolu işaret ettim ve soru sorarcasına omuzlarımı kaldırdım.

"Gölün diğer tarafında bir kulübe gidiyoruz. Buna Fragmanlar deniyor." Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve sonra tekrar yola baktı.

Bir dakika sonra tekrar bana baktı. "Konuşabilir miyiz? erkek-to-

Adam?"

Bunun nereye varacağını tam olarak bilmeden ve biraz rahatsız hissederek kaşlarımı kaldırdım.

"Bree ile fiziksel temasa geçtin mi?"

Hızlıca Travis'e ve tekrar yola baktım. Onunla bu konuda özellikle konuşmak istemiyordum, ancak ona tamamen güvenmiş olsaydım, ona bir iki soru sormak isteyebilirdim. Ama yapmadım. Bana aksini kanıtlayana kadar, çoğunlukla onun olduğunu varsayacaktım. *Ve* güvenilir.

Tamam, anlıyorum, Bree hakkında bir şey söylemek istemiyorsun. Bir dakika sessiz kaldı. "En azından tüm yolu gitmediğini varsayabilir miyim?"

Omuz silktim ve başımı salladım. Ona ne yaptığımızı söylemenin sorun olmadığını tahmin ettim. *yapmamıştı* Tamamlandı.

Gülümsedi ve kamyonunun loş ışığında dişleri parladı ve yüzünden bir gölge geçti ve bir an için Cadılar Bayramı'nda mağazalarda gördüğüm o şeytani palyaçolardan biri gibi göründü. Gözlerimi kırıştırdım ve yine sadece Travis'ti.

"Yine de istediğini varsayıyorum, değil mi?"

Ona baktım ve gözlerimi kıstım ama başımı salladım. Tabi ki yaptım. Kim istemez ki? Bree tatlı ve güzeldi.

Tekrar gülümsedi. "Tamam aşkım. Pekala, sana nasıl olduğunu anlatacağım Archer, sen... Bree kadar güzel bir kız gördüğünde. Muhtemelen biraz tecrübesi vardır ve o büyük adımı attığınız zaman ne yaptığınızı bilmenizi isteyecektir. Bu yüzden seni bu kulübe götürüyorum. Onlarla pratik yapmana izin verecek kadınlar var. Anla?"

Kalbim çarpmaya başladı. *Tam olarak değil*, Söylemek istedim. Bunun yerine ona sadece baktım ve bunu daha fazla açıklaması gerektiğini anlamasını sağlamak için gözlerimi tekrar kıstım. Şimdiye kadar hoşuma gitmedi. Tek bir bit değil. Ama hepsinden önemlisi, Bree'nin sahip olabileceği deneyimleri, geçmişte birlikte olmuş olabileceği erkekleri düşünmek hoşuma gitmiyordu. Aslında kanımı dondurdu ve bir şeye yumruk atmak istiyormuşum gibi hissettirdi. Bunu hiç düşünmemeyi tercih ederim.

Artı, Bree bana o alanda hiç deneyimim olmamasının onu rahatsız etmediğini söylemişti. Gerçeği mi söylüyordu? Şüpheler göğsüme yerleşerek yutkunmamı zorlaştırıyordu.

Travis düşüncelerimi okumuş gibiydi. "Kızlar, deneyimsiz olmanıza aldırış etmeyeceklerini söyleyecektir, ama güven bana, bunu bildiğin için minnettar olacaktır.

onu yatağa attığında ne yapıyorsun Onunla lanet olası bir aptal gibi uğraşmak istemezsin, değil mi? Kendini utandırmak mı?

Pencereden dışarı baktım, keşke ona lanet kamyonunu çevirip beni eve götürmesini söyleyebilseydim. Bu gecenin neyle ilgili olduğuna dair vizyonum bu değildi.

"Hey, bu kadar kızgın görünme, dostum. Bütün erkekler yapar, güven bana. Bekar evli

-arkadaşım Jason neredeyse on yıldır evli ve hâlâ arka odalardaki kızlardan yararlanıyor. Karısı da bundan faydalandığı için başka tarafa bakıyor. Anla?"

Pencereden dışarı bakmaya devam ettim, Nate Amca'yı ve onun bazen dışarı çıkıp kadın parfümü gibi kokarak ve gömleğinin yakasının her yerinde ruj bulaşmış olarak nasıl geri döndüğünü düşündüm. Bir kız arkadaşı ya da karısı yoktu, bu yüzden Travis'in bizim gideceğimiz kulüpte çalıştığını söylediği gibi kadınlarla görüşmüş olmalı. Ve Nate iyi bir adamdı. Keşke hayatta olsaydı da ona bunu sorabilseydim.

Aptal olmadığımı biliyordum ama öğrenecek çok şeyim olduğunu da biliyordum. Tüm bu kitapları sürekli okudum ama iş gerçek dünyaya, insanların birbirleriyle olan ilişkilerine, davranış ve tepkilerine gelince, sürekli yakalama oynuyormuşum gibi hissettim - bu his hoşuma gitmedi.

Karanlık pencereleri ve önünde büyük bir park yeri olan bir binanın önünde durduk. Kocaman pembe-siyah-neon bir tabelada şunlar yazılıydı: TANITIMLAR, yanıp sönen harflerle.

Bir park yerine girdik ve Travis bana döndü. "Dinle, kendini rahatsız olduğun bir şeyi yapmak zorunda hissetme. Ama dediğimde bana güven, hoşlandığın birini görürsen, onun peşine düş. Bree bunu takdir edecektir. Erkeklerin yaptığı bu, Archer."

İç çekip kapıyı açtım. Travis'le içeri girerdim. Hiç değilse, Bree çok hevesli olduğu erkekler gecesini dışarıda geçirdiğim için mutlu olurdu.

Kapıya kadar yürüdük ve kafası kazınmış iriyarı bir adam ve üzerinde yazan bir tişörtÇALIŞANKimliklerimizi istedi. İşte gitti. kimliğim yoktu Arkamı dönmeye başladım ama Travis kolumu tuttu ve eğilip rozetini gösterdi ve iri adama bir şeyler söyledi. Başıyla onayladı ve bizi içeri aldı.

Kulübün içinde müzik yüksek sesle çalıyordu - seks ve şekerleme hakkında bir şeyler.

- ve odaya girerken loş ışıktaki gözlerimi kıstım. küçük vardı

merkezdeki büyük bir pistin etrafına masalar yerleştirilmişti ve yarı çıplak bir kadın altın bir direğe kayarken gözlerim iri iri açıldı. Travis tekrar kolumdan tutup beni önlerinde yarısı boş içkilerle oturan diğer iki adamın olduğu bir masaya doğru çekmeden önce birkaç saniye orada öylece durup ona baktım.

Travis, "Hey, pislikler," dedi, sandalyelerden birini geriye doğru çevirip üzerine oturdu, bana baktı ve yanındaki sandalyeyi işaret etti. oturdum

"Jason, Brad, bu benim kuzenim Archer."

Hey, dostum, dedi Jason elini uzatarak. "Bize katılabilmene sevindim." Onu salladım ve Travis'in doğruyu söylediğini fark ettim. Bir alyans taktı.

Brad, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve ben de onun elini sıktım.

Küçük etekli bir mayoya benzeyen bir garson geldi ve içki ısmarlamak isteyip istemediğimizi sordu.

Travis kıza döndü ve isim etiketine baktı ve "Merhaba Brenda" dedi ve gülümsedi. Kıkırdadı ve masamıza baktı.

"Eh, siz yakışıklı bir erkek grubusunuz," dedi bize sırtarak. Göz göze geldiğimizde kibarca gülümsedim.

"Size ne verebilirim?"

Travis öne doğru eğildi. "Bir tur atış—Cuervo Gold ve bir tur Yuengling."

Garson gülümsedi ve içeceklerimizi almaya gitti. Ben sahnede şovu izlerken Travis, Brad ve Jason'la sohbet etti. Kız bacaklarını açıp yavaşça direğe doğru kayarken kot pantolonumun içinde biraz sertleştiğimi hissettim ve diğer çocuklar görmesin diye masaya doğru kaydım. Travis bana baktı ve bilerek gülümsedi.

Garson içkilerimizi masaya koydu ve Travis ona biraz nakit verdi. Eğildi ve büyük göğüslerinin arasına sıkıştırdı. Ağır yutkundum. Bütün bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilemedim.

Travis arkasını döndü ve shot bardağını kaldırdı ve "Archer'a! Ve unutulmaz bir gece!" Diğer adamlar gözlüklerini kaldırdılar, güldüler ve "Dinle! Duymak!" Sıvıyı bir yudumda içip ağızlarına misket limonu tıkmalarını izledim. Ben de aynısını yaptım, boğazımdan aşağı inerken tükürmemek için kendimi zorladım. Gözlerim sulandı ve kireci ağzıma tıkıp ekşi sıvıyı emdim. BT

yardım etti.

Travis omzuma bir şaplak attı ve "İşte bu!" dedi. ve birasını bana kaldırdı. Benimkini aldım ve ona doğru kaldırdım ve bir yudum aldım, bunun tadına da hafifçe yüzümü buruşturdum.

Nate Amca içki içiyordu. Onu evimizin etrafında bulundururdu ve ben on beş yaşımıdayken bir kez denemiştım. Bundan çok hoşlanmışa benziyordu. Bana alkollü içki gibi gelmişti ve aldığım ilk yudumu tükürmüştüm. Neden bu kadar çok seviyordu, emin değildim.

Ondan sonra ondan uzak durdum. Artı, babam kükreyen bir sarhoştı ve eve zar zor yürüyebilmiş ama yine de annemi tokatlayacak kadar güçlü bir şekilde eve geldiğini hâlâ hatırlıyordum.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp sahneye baktım. Artık orada yeni bir kız vardı - minyon, uzun açık kahverengi saçlı. Bana biraz Bree'yi hatırlattı. Tek ayağını direğe dolayarak direğe inip çıkarak müziğe göre dönmeye başlamasını izledim. Arkasına doğru eğildi, tüm yol boyunca kavis yaparken saçları geriye döküldü. Bira şişesini dudaklarıma götürdüm ve büyük bir yudum aldım.

Bunların hepsi çok fazlaydı - hoparlörlerden akan yüksek sesli müzik, etrafımdaki tüm ısıklar ve bağırışlar ve yüksek sesle konuşmalar, görüntüler ve sesler beni eziyordu ve vücudumun iyi olup olmadığından tam olarak emin olmadığım şeylere tepki vermesi. Ama bira şimdi yardımcı oluyor gibiydi, her şeyi yeterince sisli hale getiriyordu, tüm girdiler katlanılabılırdı ve kafa karışıklığının bir kısmı önemsiz görünüyordu.

Kızın dansı bitince sahnenin önündeki bütün erkekler öne eğilerek kızın iç çamaşırına dolarlar koymaya başladılar. Biri ona yirmi gibi görünen bir el salladı ve kadın emekleyerek yanına geldiğinde, adam bacaklarının arasına uzandı ve kasık malzemesinin altına soktu. uzağa baktım.

Yeterince yaşadım. Olan her şey için bir referans çerçevem yoktu ve bu, buradaki herkesin benim hakkımda bir fikri varmış gibi hissetmeme neden oldu. hoşuma gitmedi Kendi arsamda kalmamın ve kimseyle etkileşime girmeye çalışmamamın nedeni buydu. İhtiyacım olan son şey, benim dışımda herkesin neler olup bittiğini bildiğini hissetmek için başka bir nedendi.

Travis'e döndüm ve ayağa kalkıp kapıyı işaret ettim. Travis sertçe omzumu itti ve ben de çenemi kenetleyerek sandalyeye sertçe oturdum.

Bana doğru eğildi, dudaklarını büzdü ve ben ona gözlerimi kısarken bir omzunu parmaklarıyla başparmağı arasına aldı. İsteğim dışında beni burada tutacağını düşündüyse, başka bir düşüncesi vardı. Gerekirse eve otostopla giderdim.

"Dinle kardeşim," dedi diğerlerinin duymaması için alçak sesle, tahmin ettiğim gibi, sahnedeki kıza bağırıp çağırmakla meşgullerdi. "Bree'nin şu anda küçük bir şeyden hoşlanmadığını mı düşünüyorsun? Aslında bilmeliyim." Bana bilerek baktı ve daha da yaklaştı. "Dudaklarının şeftali gibi tadına bayılıyorum."

Gözlerim parladı ve midem kasıldı. Bree'yi öpmüş müydü?

Travis içini çekti. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, Archer. Bree onu tatmin edebileceğini düşünmüyor ve bu yüzden ihtiyacı olanı alacağını bildiği yere geliyor. Kendini belli edercesine kaşlarını kaldırdı. "Ve bu haliyle, muhtemelen bunu ona veremezsin. Bu yüzden seni buraya getirdim, dostum."

Bir esmerin sandalyenin üzerine eğildiği sahnede kaşlarımı çatarak sandalyeme geri oturdum. Bree başka erkekleri mi öpüyordu? Bree, Travis'i mi öpüyordu? Öfke kan dolaşımda kudurdu. Ama belki de onu suçlayamazdım. Belki de onu tamamen yanlış anlıyordum - birlikte yaptıklarımızdan hoşlandığını düşünmüştüm, ama gerçekten nereden bilebilirdim? Nasıl yapabilirdim *Olumsuz* tam ve mutlak bir acemi olarak karşımıza çıkıyor? O muhtemelen *öyle* disikilmiş.

Masamıza bir bira daha geldi ve önümde dolu biradan büyük bir yudum aldım.

Bree'nin Travis'le olması düşüncesine hem mutsuz hem de kızgındım ama sahnedeki alkol ve kızlar damarlarımda akan kanı ısıtıyordu ve tahrik olmuştum. Evime, Bree'ye gitmekten başka bir şey istemiyordum. Onu öpmek ve her yerini tatmak istiyordum. Beni tekrar ağzına almasını istiyordum... ama bunu doğru yaptığımı bilmek istiyordum. Kendimi bakire gibi hissetmek istemedim.

Sahnedeki kız ellerini kendi göğüslerinde gezdirdi ve sonra direği tuttu ve üzerindeki seks hareketini taklit etti. Masanın altında tamamen serttim. Kalkmak ve gitmek o zamanlar bir seçenek değildi.

Diğer çocuklar hala dikkatlerini sahne arasında ve kendi aralarında paylaşıyor, sohbet ediyor ve yüksek sesle gülüyorlardı. Artık onları dinlemiyordum. İçmeye devam ettim - tadı bende büyümüştü.

Biraz önce sahneye çıkan bir sarışın masamıza geldi.

ve Jason'ın kulağına fısıldamak için eğildi. Güldü ve ayağa kalktı, onu sahnenin yanındaki bir kapıdan takip etti. Travis'e baktım ve kaşlarını kaldırarak bana genişçe sırttı. Bana doğru eğildi. Müziğin arasından yüksek sesle, "Sana bir sürprizim var," dedi. "Beğeneceğini düşünüyorum."

Arkasına baktı ve birine işaret etti ve bir dakika sonra bir kız masamıza doğru yürüdü. Bana gülümsedi ve ben ona baktım; çok tanıdık geliyordu.

Travis öne doğru eğildi. "Archer, Amber Dalton'u hatırlıyor musun? Artık burada çalışıyor."

Amber Dalton: On dört yaşımıdayken aşık olduğum kız. Travis'in beni önünde küçük düşürdüğü kişi. Vücudumda dolaşan içki, onun önünde hiç utanmama neden olmuş olmalı. Omuz hizasındaki siyah saçlarını ve yıllar önce sevdiğim aynı iri kahverengi gözlerini inceleyerek ona bakmaya devam ettim. Hâlâ onu hatırladığım kadar güzeldi.

"Archer Hale?" diye fısıldadı, gözleri genişledi. "Tanrım, hiçbir fikrim yoktu." Bakışları üzerimde gezindi. "Pekala, gayet iyi büyüdün, değil mi?" Gülümsedi ve içimden geçen zevke engel olamadım. Sanki yıllar önce olanlar, onun gözlerinde parlayan fiziksel görünüşümün takdiriyle düzelmiş gibiydi.

"Amber," diye araya girdi Travis, "Archer'ın seninle konuştuğum o özel zaman için hazır olduğuna inanıyorum." Ona göz kırptı.

Kafam biraz rahatlamış gibiydi ve hayır anlamında salladım ve onunkini sıkamak için elimi uzattım -benimseni *tekrar görmek güzel* jest yapmak.

Bunun yerine, uzattığım elimi görmezden geldi ve kucağıma oturdu, üzerinden tatlı vanilyanın ezici kokusu yayıldı. Ellerimi yanlarımda asılı tutmaktan başka ne yapacağımı bilemediğim için hafifçe kaskatı kesildim.

"Kulağa harika geliyor!" diye şarkı mırıldandı, daha yakına eğildi ve hâlâ yarı sert olan ereksiyonumun üzerinde kıpırdandı. Derin bir nefes aldım. Bu garip ama iyi hissettirdi. Ne yapacağımdan emin değildim.

Arka planda müzik sabit bir şekilde yükselirken, Amber bana doğru eğildi ve kulağıma "Kahretsin, harikasın Archer. Ve vücudun..." Parmağını göğsümde gezdirdi. "Yıllar önce senden hoşlandığımı biliyorsun, değil mi? Göl kenarında beni nasıl izlediğini gördüm. Çıkmanı istedim ama çıkmadın..."

Kot pantolonumun kemerinde sona ermek için göğsümden aşağı doğru hareket eden parmağını izledim, orada parmağını biraz içeri daldırdı ve sonra tekrar göğsümden yukarı hareket etmeye başladı. Şimdi yine tamamen zorlandım.

"Devam edin, siz ikiniz." Travis güldü. "İyi eğlenceler."

Amber kucağımdan atladı, ayağa kalktı ve beni de kaldırdı. Durumumu gizlemek için biraz sallanarak arkasından yürüdüm. Kahretsin, düşündüğümde daha sarhoştum.

Amber beni uzun, loş bir koridorda Jason'ın gözden kaybolduğu aynı kapıya götürdü ve sonra beni soldaki bir kapıdan içeri çekip arkasından kapattı.

Odanın ortasında bir sandalye vardı, beni oraya götürdü ve sonra beni yavaşça yere itti.

Bir masaya doğru yürüdü ve bir şeylerle oynadı ve bir dakika sonra duvardaki hoparlörlerden müzik gelmeye başladı. Yine de müzik bu sefer güzeldi - aşırı yüksek ve bunaltıcı değildi. Burada daha iyi hissettim.

Amber bana doğru yürüdü ve gözlerimi düşmemek için zorladım. Damarlarımdaki kanın vızıldadığını hissediyordum ama aynı zamanda uyuşmuş da hissediyordum.

Kucağıma oturdu ve parfümü tekrar üzerime süzüldü, burnumu gıdıkladı. Birkaç dakika müziğe sallandı, gözlerini kapattı ve onu inceleyebilmem için arkasına yaslandı. Güzeldi ama Bree gibi değildi. Artık ona sahnedenkinden biraz daha parlak olan ışıkların altında yakından bakarken, Amber'ın yüzündeki tüm makyajı beğenmedim ve görünüşünde biraz sert bir şey olduğunu düşündüm - gençken olduğundan farklı bir şey.

Tamamen dik olana kadar sallandı ve atletinin önünü indirdi. Göğüsleri dışarı fırladı ve ellerimi kendisi tuttu ve üzerine dikti. Sikim kot pantolonumun içinde zonkluyordu. Meme uçlarını Bree'nin istediği gibi ovuşturdum ve Amber inleyerek başını geriye attı. Onu hafifçe sıktım. Göğüsleri Bree'ninkinden daha büyüktü ama farklı hissettiriyorlardı; yumuşak değillerdi ama neredeyse aşırı sıkıydılar ve tenleri gergin ve parlaktı.

Amber gözlerini açtı ve başını kaldırdı ve sonra dudaklarını yalarken gözleri düşerek beni inceledi. Biliyor musun, dedi gömleğimin üst iki düğmesini açarak, burada sadece kucak dansı yapmamız gerekiyor ama Travis sana istediğin her şeyi verebilmem için bana fazladan bahşiş verdi. O

elini aşağı indirdi ve kot pantolonumun üzerinden beni ovuşturdu. Gözlerim kapandı ve sert bir şekilde nefes nefese kaldım.

Tanrım, sen büyüksün tatlım, diye soludu, şimdi dudaklarını boynumun yanında gezdirirken. Oradaki deriyi emdi ve dişlerinin beni kıştırdığını hissettiğimde hafifçe yerimden sıçradım. "Mmm," diye inledi, kendini bana sürterek. "Senin o koca, kalın sikine binmek için sabırsızlanıyorum, muhteşemim. Hızlı ve vahşi mi yoksa yavaş ve derin mi seversiniz? Hmm?" diye mırıldandı. "Öğreneceğiz, değil mi bebeğim?"

Vücudum onun sözlerine tepki verdi ama içimde bu konuda bir şeyler yanlıştı. Bu kızı tanımıyordum bile. Onu gerçekten seks için kullanıp sonra gerçekten değer verdiğim kız olan Bree'nin yanına mı gitmeliydim? Jason'ın karısına yaptığı gerçekten bu muydu? Bree'nin beni diğer erkekleri gördüğü gibi görmesini istiyordum -Travis'i öpmek istemesini istemiyordum- ama bu, bu sanki... Tanrım, alkolü ve Amber'ın kot pantolonuma sürmesini düşünemiyordum. Tüm düşüncelerim birbirine karışmış, duygularım her yerdeydi. Bu odadan çıkmam gerekiyordu. Bunu bir an önce bitirip eve gidecektim. Sonra sabah ilk iş, Bree'ye giderdim.

* * *

On dakika sonra sendeleyerek odadan çıktım ve Travis'i bulmaya gittim. Hâlâ oturduğumuz masadaydı, kucağında kızıl bir kafa vardı. Omzuna dokundum. Bana baktı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. Kızıl saçlıyı kucağından dürttü ve "Eve gitmeye hazır mısın ahbab?" dedi.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. Tek istediğim buydu, buradan çıkıp Bree'ye gitmek. Onu tutmak istedim. Amber'a yaptıklarımı düşündüğümde depresyon beni ele geçirdi. Yine de bunu bir kenara atmaya çalıştım - görünüşe göre diğer adamların yapmadığı hiçbir şeyi yapmadım. Ve burada bir sürü alyans görmüştüm. Belli ki eşler bu tür şeyleri kabullenmiş. Yine de gerçekten bir ucube olduğumu tahmin ettim çünkü bunu bir daha yapmazdım. Kendimi boş ve mutsuz hissettim... ve utandım.

Köprünün üzerinden Pelion'a gittik. Travis tüm yolculuk boyunca sessiz kaldı, ağzında küçük bir gülümseme vardı. Neye gülümsediği umrumda değildi - alkol uykumu getiriyordu ve başımı pencereye yasladım ve Bree'yi düşünerek gözlerimi kapattım.

Travis birkaç saniye sonra beni sarstı ve ben de kan ağlayarak kapısını açıp dışarı çıktım. Kapatmadan hemen önce Travis bana göz kırptı ve "Bunu tekrar yapalım kardeşim" dedi. Sözlerini kabul etmedim, sadece kamyonuna sırtımı döndüm. O sırada Bree'nin kulübesinin önünde olduğumuzu fark ettim. Travis'in kamyonuna binmek için arkamı döndüm ama gaza bastı ve o gürültüyle uzaklaşırken ben sendeledim.

ChAPter yirmi

Bree

BENyatakta döndü, pencereden dışarıdaki karanlık göle gülümsedi. Archer'ın Travis'le çıktığını öğrendiğimde Melanie ve Liza'yı aramıştım ve kendimize ait bir kızlar gecesi geçirmiştik.

Kasabadaki yerel bilardo salonuna inip birkaç bira içtik ve çoğunlukla küçük kasaba dedikoduları hakkında güldük ve konuştuk. Görünüşe göre kasabada en az üç evli erkekle ilişkisi olan bir kız varmış. Pelion'un eşleri bir kargaşa içindeydiler. Tabii ki, yeminleri edip bozan erkekler kadar kızın da suçlanacağını düşünmemiştim. Ama adamlarının bir tür baştan çıkarıcı sihirli kadın tarafından kandırıldığına inanmanın, onların sadece yalan söyleyip hile yaptıklarına inanmaktan daha az acı verici olduğunu tahmin ettim.

Archer hakkında da çok konuştuk ve onlara ondan bahsettim. Beni yüzlerinde şok ama heyecanlı bir ifadeyle dinlediler. Melanie, "Aman Tanrım, hiçbir fikrimiz yoktu Bree," dedi. Sonra ben biramdan bir yudum alırken o bir dakika düşündü.

"Yine de biliyorsun," diye devam etti, "bunu gerçekten çözebilecek tek kişi sensin. İşareti biliyorsun... ve burada olmak... ve onun yalnız olması, konuşacak kimsesi olmaması... kaderin en güzel hali gibi. Buna hülyalı bir şekilde gülümsedim ve sözlerinin üzerimden geçmesine izin verdim. Oldu. Öyle hissettirdi.*En güzel kader.*

Sabah çalışmak zorunda olduğum için geceyi oldukça erken bir saatte geçirdik ve on birde eve döndük ve duş alıp bir süre kitap okumuştum. Işığımı söndürdüm ve Archer'ı düşünüyordum ve gecesinin nasıl geçtiğini merak ediyordum. Travis'le çıkmayı kabul ettiği için onunla gurur duyuyordum. Çok temkinli ve kendinden emin görünmüyordu ve gitmesinin nedeninin çoğunun onu teşvik etmem olduğunu biliyordum. Ama yine de çok büyük bir adımdı. Yedi yaşından beri, projeleri için yiyecek veya erzak almak üzere ara sıra kasabaya yaptığı gezi dışında, kendi mülkünden neredeyse hiç çıkmamıştı. Bir bara ya da restorana gitmek çok önemliydi. En azından biraz eğlendiğini umuyordum.

Bir araba kapısının yüksek sesle kapandığını duyunca tekrar döndüm ve ne oldu?

büyük bir kamyon kükreyerek uzaklaşıyor gibiydi.*Bu da ne?*Phoebe yatağımın ucunda başını kaldırdı ve yumuşak bir havlama yaptı.

Kalbim hızlandı, içimi bir korku kapladı. Yine de nefesimi düzene soktum - eğer bu biri bana zarar vermek istiyorsa, eğer o, kesinlikle bir sürü kaçınılabılır sesle kendini ilan etmezdi.

"Paranoyak olmayı bırak, Bree," diye mırıldandım. Ama yine de ayaklarımın ucuna basa basa ön odaya gittim, Phoebe peşimdeydi.

Perdenin kenarını geri çektim ve pencereden dışarı baktım. Kulübemden sallanarak uzaklaşan büyük bir şekil gördüm. Bu... Archer mıydı? Evet, evet öyleydi.

Aceleyle kapıma gittim ve kapıyı açıp usulca, "Archer?" diye seslendim. Yolda döndü ve orada öylece durdu.

Başımı iki yana salladım ve küçük, şaşkın bir gülümsemeyle gülümsedim. "Burada ne yapıyorsun?" Diye sordum. "Gel buraya, pijamalarım içindeyim."

Birkaç vuruş orada durdu, çok hafifçe sallandı, baktı... Gözlerimi kısıp loş ışığa baktım... sarhoş ve üzgün. Tanrım, Travis onu yakaladı mı?*sarhoş?* Harika.

Birden başını öne eğerek bana doğru yürümeye başladı. Adımlarımı atıp yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı. Bana sıkıca sarıldı ve burnunu boynuma gömerek derin bir nefes aldı.

Onun kucağında dondum. Aman Tanrım, başka bir kadının parfümü gibi kokuyordu -aslında o kokuyordu. Biraz vanilya, bozuk para kokuyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, sonra düzensiz bir şekilde yeniden çalışmaya başlıyordu. Erkekler gecesinde ne halt olmuştu?

"Archer," dedim tekrar, onu nazikçe benden uzaklaştırarak. Bir adım geriledi ve saçını yüzüne doğru sallamaya çalıştığını düşündüren bir hareket yaptı. Ama artık saçları uzun değildi. Elini yeni kırtığı saçlarının üzerinde gezdirdi ve bana perişan bir şekilde baktı.

Ellerini kaldırdı ve biraz dikkatsizce imzaladı.*Erkeklerin gecesini sevmezdim. Striptiz kulüplerini sevmiyorum.*

"Striptiz kulübü mü?" nefes verdim Ve işte o zaman boynundaki kocaman höyüğü ve yakasına bulaşmış parlak pembe ruju fark ettim. Aman Tanrım. Kanım dondu. "Başka bir kadınla birlikte miydin, Archer?" diye sordum, kalbim sıkışıyordu. Ellerim, yanlarımda asılı durmaktan başka bir şey yapamıyor gibiydi.

Birkaç vuruş için bana baktı, işkence gören gözleri bana şunu söylüyordu:

her şey kafasında dönüyor. Bir an bana yalan söylemeyi düşündü, bentestereo anlamlı altın-kahverengi gözlerde parladı, ama sonra yüzüne bir yenilgi ifadesi geldi ve evet anlamında başını salladı.

Konuşmadan önce otuz saniye kadar ona baktım. "Seni sahneye falan mı çıkardılar?" diye sordum, bunun bir tür bekarlığa veda partisi maskaralığı olduğunu umarak.

Kaşları çatıldı ama sonra elmacık kemiklerinde iki renkli nokta belirdi ve ellerini kaldırıp imzaladı, *Hayır, arka odalardan birinde.*

"Arka odalar mı?" Fısıldadım.

Archer başını salladı ve ikimiz de birkaç saniye birbirimize baktık.

"Demek öyleydin *onunla* onunla?" Diye sordum. Renk akışını hissedebiliyordum

benim yüzümden

Başını evet anlamında sallarken yüzünü bir işkence kapladı. Ayaklarına baktı.

Bunu sindirmek için birkaç saniye gözlerimi kapattım ve sonra açtım. "Neden?" diye sordum, şimdi gözlerim doluyor.

Archer ellerini ceplerine soktu ve yüz hatlarını büyük bir ıstırapla kaplayarak bana baktı. Ama bununla ne yapmam gerekiyordu? Başka bir kadınla birlikte olduğu gerçeğine üzüleceğimi bilmesi gerekiyordu. Dünya hakkında bu kadar az şey mi biliyordu? İlişkiler hakkında mı? Aşk hakkında? Hayır, buna inanamadım.

Ellerini cebinden çıkarıp imzaladı. *Travis'i öptün.* Çenesi seğirdi.

Sustum, kaşlarımı çattım. "Travis'i öptüm *bir keresen* ve ben sadece arkadaşken," dedim sessizce. "Ama daha fazlası olduğumuzda, seni seçtim, Archer..." Sözlerim soldu ve sonra boğularak, "Seni seçtim." Az önce tekme yemiş bir yavru köpek gibi önümde hafifçe sallanırken, incinme, öfke ve umutsuzluk bedenimi yeniden sardı. Ama az önce tekmelenen ben değil miydim?

Ağlamaya başlamamak için boğazımı temizledim. "Sarhoşsun," dedim. "Seni eve bırakacağım. Uyumalısın." Şimdi hissizleşmişim.

Archer kolumu tuttu ve önce tenimdeki parmaklarına, sonra da yenilmiş ifadesine baktım. Beni bıraktı ve imzaladı. *Üzgünüm.*

Çenemi göğsüme doğru seğiren bir hareketle bir kez başımı salladım ve sonra tuttum

ince paltomu kapının yanındaki kancadan çıkardım ve içinden geçtim. Archer'ın kapıyı kapattığını ve ayak seslerinin arkamdan geldiğini duydum.

Arabama bindim ve yolcu tarafına geçip kapıyı yavaşça kapattı.

Briar Road'a giden kısa mesafeyi sessizce sürdük ve kapısının önüne geldiğimde, arabada bana yalvararak baktı.

"Git Archer," dedim. Eve gidip yatağında kıvrılmam gerekiyordu. Şu anda tüm duygularımı nasıl sıralayacağımı bilmiyordum.

Archer birkaç saniye bana baktı, döndü ve arabamdan indi, kapıyı arkasından kapattı.

Üç noktalı bir dönüş yaptım ve kulübeme geri döndüm. Dikiz aynama baktığımda, Archer hâlâ yolun sonunda ellerini ceplerine sokmuş, arabayı sürmemi izliyordu.

Birkaç dakika sonra eve geldiğimde, uyuşmuş bir şekilde ceketimi çıkardım ve odama geri döndüm, yatağa geri döndüm ve yorganı kafama kadar çektim. Ancak o zaman gözyaşlarımın akmasına izin verdim, yıkım kalbimi ele geçirdi. Başka bir kadınla birlikteydi - aşık olduğum adam ilk kez bir barın arka odasında ucuz bir striptizciye vermeyi seçmişti. Ve bunun gerçekleşmesinde rol oynadığımı biliyordum.

* * *

Ertesi sabah sadece iki saatlik uykunun ardından kendimi yataktan zorla kaldırdım. Sabah rutinimi yaparken üzüntüden ağır hissettim.

Lokantaya varır varmaz kendimi mümkün olduğu kadar yoğun bir işe kaptırdım ve sonuçsuz bir şekilde zihnimi Archer'dan uzaklaştırmaya çalıştım. Yine de değersiz bir amaçtı ve her masadaki şeker kaplarını yeniden doldururken, Archer'ı rahat alanından çıkıp biraz sosyalleşmesi için ne kadar zorladığımı düşündüm. İroni ile gülmek istedim ve sonra yere düşüp masalardan birinin altında ağlamak istedim. Bunun yerine derin bir nefes aldım ve Splenda paketlerini saydım.

Bunun bir kısmı benim hatamdı. Hazır olmadığı bir şeyi yapması için onu ikna etmemeliydim. Belki de asla tamamen hazır olmayacağını düşünmüştüm ve onu önemseyen birinden küçük bir dürtme iyi bir şeydi. Hayatı boyunca küçük arsasında yaşayamadı,

asla bakkal ve hırdavatçıların dışına çıkma. Bunu istediğini de sanmıyordum. Ama belki de Travis'in teklifini kabul etmek yerine dünyaya adım atmasına yardım eden ben olmalıydım. *Travis*. Tüm bu olayda onun rolü neydi? Bunun masum olmadığı hissine kapıldım. Archer'ın güvenlik kozasından çıkmasına yardım etmek yerine onu kurtların önüne atmış olabileceğime dair belirsiz bir fikrim vardı. En azından Travis kulüpte olanları durdurmamıştı. Archer çok içine kapanık ve çok utangaçtı. Kendisi kesinlikle başka bir kadınla seks istemezdi. Kalbime bir hançer saplandı ve onun yarı giyinik bir kadına dayadığını hayal ettiğimde yeniden ağlamak istedim. Gözlerimi kapattım ve yaşların akmasını diledim. Daha önce aldatılmışım - üstesinden gelirdim.

Sadece... bununla ilgili bir şey, tam olarak beni aldatmış gibi gelmiyordu. Sanki... başka bir şey gibi hissettirdi. Düşüncelerimde duraksadım. Hayır, nihayetinde kendisine ait olan bir seçim için ona bir mazeret vermeyecektim. Aman Tanrım, kafam çok karışıktı. Ve incindim.

O öğleden sonra, garnitürlerimden birkaç porsiyon yaptıktan sonra Norm ve Maggie ile vedalaşıp günlük eve gittim.

Markette birkaç şeye ihtiyacım olduğunu hatırladım ve orada hızlıca durdum. Otoparkta arabama geri dönerken, zihnim hala Archer'la olan durumu düşünürken çılgılık atacağımı sandım, alçak sesle isminin söylendiğini duydum.

Döndüm ve kısa kahverengi saçlı, gözlüklü bir kadın bir arabayı iterek bana doğru geliyordu.

Kendi arabamı durdurdum ve ona doğru dönerek hafifçe gülümsedim. "Merhaba," dedim başımı eğerek.

"MERHABA." Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Beni tanımadığını biliyorum. Benim adım Amanda Wright. Adını bildiğim için kusura bakma. Anne ile bir pinochle grubundayım. Tekrar gülümsedi, hafifçe güldü.

Ah, tamam, dedim. "Anne'in hemen bitişiğinde yaşıyorum."

Başını salladı. "Biliyorum. Geçen hafta oynadığımız maçta bize senden bahsetti. Ve bugün seni gördüğümde, Anne'nin tarif ettiği Bree olmalısın diye düşündüm."

Başımı salladım. "Pekala, Anne'in arkadaşlarından biriyle tanışmak harika. Bana çok iyi davrandı.

"Evet, çok güzel." Bir dakika durakladı. "Umarım böyle düşünmüyorsunuzdur

ileri, ama... Archer'ı ziyaret ettiğinizden bahsetti. Bana merakla baktı.

Anne'le son sohbetimden bu yana işler biraz değişmişti ama buna girmemin hiçbir yolu yoktu, ben de "Evet" diye yanıtladım.

Gülümsedi ve bir nefes verdi. "Ben annesi Alyssa'nın en iyi arkadaşıydım" dedi.

Şaşırmış bir şekilde nefes aldım. "Annesini tanıyor muydun?"

Başını salladı. "Evet ve her zaman kendimi... o kadar kötü hissettim ki Alyssa öldüğünde Archer için daha fazlasını yapmadım." Hüzünle başını salladı. "Birkaç kez oraya gitmeyi denedim, ama o çitin üzerinde bombalar ve tuzaklarla ilgili uyarılar vardı ve... Ben sadece... Korktum, sanırım." Düşünceli görünüyordu. "Sonra şehirde Archer'ın o kazada bir miktar zihinsel hasar gördüğünü duydum ve belki de ailesinin ona bakma ve durumuyla başa çıkma konusunda daha yetenekli olduğunu düşündüm." Dudaklarını büzdü. "Yüksek sesle açıklamak, sesimin ne kadar zayıf geldiğini anlamamı sağlıyor."

"Bayan. Wright..." diye

başladım. Lütfen bana

Amanda deyin.

Başımı salladım. "Tamam Amanda, meraklı olmamın sakıncası yoksa o gün kazaya neyin sebep olduğunu biliyor musun? Archer bunun hakkında konuşmayacak ve şey..." O cümleyi nasıl bitireceğimden emin değildim, sözlerim bir hiçe dönüşüyordu.

Amanda elini koluma koydu. "Onu önemsiyorsun," dedi gülümseyerek. Gözlerinde yaşlar varmış gibi görünüyordu.

Başımı salladım. "Evet." Ve o anda, Archer'la aramda ne olursa olsun, onu derinden önemsemişimi fark ettim ve yine de onun, birkaç köpeğin ve her yıl bir yığın duvarcılık projesinin yer aldığı bir hayat yaşamasına yardım etmek istiyordum.

Amanda birkaç saniye omzumun üzerinden bakıp düşündü ve sonra, "Kaza hakkında tek bildiğim, gazetede yer alan birkaç ayrıntı. Tabii bunlar şehir dışından bir muhabirden geldi.

- Pelion'da bir gazetemiz yok. Bunun dışında, insanlar bunun hakkında konuşmuyor. Bana sorarsan, sebebi Victoria Hale...herkesondan korkulur. İşlerden kurtulma, işletmeleri kapatma gücüne sahip ve bunu birisi ona kafa tuttuğunda yaptı, bu yüzden hepimizin endişelenmesi için sebep var. Ve sana ne diyeceğim: aklıma, her neyse

yaptıKaza günü olması, Victoria Hale ile başladı. Kendi gündemini ilerletmek için insanların hayatlarını karıştırmaktan hiç çekinmedi.”

Derin bir nefes aldım. Victoria Hale mi? Diye sordum. "Geçen hafta çalıştığım lokantaya beni ondan uzak tutmam konusunda uyarmak için geldi."

Bir şeye karar veriyormuş gibi başını salladı. "Bu konuda hiç kimseyle konuşmadım ama Tori Hale, Alyssa'yı kıskanmaktan hep hastaydı. Her zaman istediğini elde etmek için insanları manipüle etmeye çalışır. Ve Alyssa söz konusu olduğunda, çoğu zaman başarılı oldu. Hüzünle başını salladı. "Alyssa'nın her zaman bir şey hakkında kahrolası bir suçluluk kompleksi vardı - hiçbir zaman hiçbir şeye veya kimseye layık hissetmedi. Yetimhanede büyüdü, Pelion'a gelene kadar dünyada kimsesi yoktu..." Geçmişi hatırladıkça sesi azaldı. "Karşılaşabileceğin en tatlı kız, tüm vücudunda tek bir kemik bile yok ve Hale oğlanları ona aşık oldu." Hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Anne bana Marcus Hale'i seçtiğini söyledi." Gülümsedim.

Amanda kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır, seçilmedi - kuruldu. Alyssa'nın hamile kaldığı gece bir partiye gittik. Victoria oradaydı - bunu asla kanıtlayamayacaktım ama Alyssa'nın içkisine bir şey kattığını ve Marcus'un ondan faydalandığını biliyorum. Alyssa'nın üzerinde hak iddia etme ve Alyssa'nın sevdiği kişi olduğu ortaya çıkmaya başlayan ağabeyi Connor'dan bir adım önde olma tarzı. Elbette Marcus onun hamile kalacağını tahmin etmemişti ama olan buydu. Üç ay sonra evlendiler. Alyssa'nın kalbi kırılmıştı ve Connor da öyle. Ve tabii ki Alyssa kendini suçladı ve cezasının sevmediği bir adamla evli olmak olduğunu anladı. Pek çok kötü seçim yaptı, ama esas olarak kendini yeterince düşünmediği için.

Bir an için tekrar düşünceli göründü. "Tori Hale'in özel yeteneğinin, başkalarını kendi kirli işlerini yapmaları için manipüle edebilmek olduğunu her zaman söylemişimdir. Elleri bir şekilde her zaman temiz ama yine de tabiri caizse her zaman perdenin arkasındaki adam o.

Başını yine hüzünle salladı, neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyordu ama sonra elini göğsüne koyarak ve usulca gülerek şimdiki zamana geri döner gibi oldu. "Aman Tanrım, bana bak, bakkalın otoparkında senin eşyaların muhtemelen eriyip giderken burada dikilip geçmiş hakkında dedikodu yapıyorum. Beni Affet lütfen. Gerçekten sadece kendimi tanıtmak ve sormak istedim.

Archer'a benden selam söyleyip annesinin benim için çok özel olduğunu bilmesini istersen.

Amanda'ya başımı salladım, bana Archer'ın annesi ve babası hakkında verdiği bilgi beni hüznle sardı.

Amanda devam etti. "Kasabada bir giyim butiğim var - Mandy's." Güldü. "Yaratıcı, değil mi? Bir ara gelip beni ziyaret edersen sana arkadaşlık indirimi yaparım."

ona gülümsedim. "Çok nazıksın, teşekkür ederim.

Yapacağım." "İyi. Seninle tanışmak güzeldi, Bree.

"Sen de," dedim o uzaklaşırken.

Market poşetlerini yükledim ve arabama bindim, park yerinde oturup yeni bir şehre gelen tatlı bir kızı ve onu seven erkek kardeşleri ve sevmediği kişinin onu nasıl manipüle ettiğini ve her şeyin nasıl bir trajediyle sonuçlandığını düşündüm. Ve o tatlı kızın geride bıraktığı küçük çocuğu ve bir daha asla sahip olamayacağımız şey için kalbimin nasıl sızladığını düşündüm.

* * *

Sonraki birkaç günü çalışarak geçirdim ve sonra kulübeme kapanıp çoğunlukla okuyarak zamanın daha hızlı geçmesini sağlamaya çalıştım.*incindim*. Özledim onu. Ve garip bir şekilde, onu teselli etmek istedim. O kulüpte tam olarak ne olduğunu bilmiyordum, Archer'ın striptizcilerden biriyle arka odaya gidip onunla seks yapması dışında, bunun striptiz kulübü menüsünde olduğunu bile bilmiyordum ama ne biliyordum? Ne *öyleydi* Açıkçası, Archer bundan memnun değildi. Peki bunu neden yapmıştı? Kendimi onun yerine koymaya çalıştım, striptiz kulübünde olmanın onun için nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalıştım. Ama bunu çok fazla düşünmek daha çok acıtıyordu.

Cuma günü işten çıkarken Travis'i sokağın karşısında sivil kıyafetleriyle gördüm. Gözlerimi kısarak güneşe bakarken, onun daha yaşlı bir adamla gelişigüzel sohbet etmesini izlerken içimi öfke kapladı. Oradaydı - Archer'ı bir striptiz kulübüne götürmüştü. O vardı *planlanmış* BT.

Hiç düşünmeden caddenin karşısına geçtim, bir araba kornası bana doğru çalışıyordu. Travis baktı ve gülümsemeye başladı ama yüzümdeki ifadeyi görünce ciddileşti, yürümeden önce yaşlı adama dönüp bir şeyler söyledi.

kaldırımında ona doğru ilerlerken benimle buluşmak için.

Yanına varır varmaz yüzüne sert bir tokat attım, ses hafif sonbahar havasında yankılandı. Gözlerini kapattı ve elini yanağına koyarak çenesini yavaşça çevirdi.

"Bu ne içindi?" diye tısladı.

Hemen yüzüne çıktım. "Sen aşâğılık, bencil bir pisliksin, Travis Hale. Archer'ı striptiz kulübüne götürürken aklından ne geçiyordu? Ona bakman için sana güvenebileceğimi düşündüm!"

"O'na iyi bak?" diye sordu hafifçe gülerek. "Ne o, kahrolası bir çocuk mu, Bree?"

"Ne?" tükürdüm. "Elbette o değil *çocuk*. Ama sen *Bilmek* ona biraz göz kulak olmana ihtiyacı olduğunu. Daha önce hiç sosyal olarak dışarı çıkmamıştı! Sana ihtiyacı vardı..."

"İstediğin bu mu? Olması gereken birini istiyorsun *baktım* her zaman? İstediğin adam bu mu?"

Artık kırmızı görüyordum, elim yüzüne tekrar tokat atmak için can atıyordu. "Bunu çarpıtıyorsun! Daha önce hiç yapmadığı şeyleri kavramaktan zihinsel olarak acızmış gibi konuşmasına neden oluyorsun. Sadece sana ihtiyacı vardı..."

"Ne? Başka bir kadınla yatmamak için bütün gece elini tuttun mu?"

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım.

Elini saçlarının arasından geçirerek nefes verdi. Tanrım, Bree, senin incineceğin bir durum yaratmaya çalışmıyordum. Ben sadece adama iyi vakit geçirmeye çalışıyordum - kendini bir şey gibi hissetmesini sağlamaya. *adam*, ona biraz güven ver ki kendini liginin çok dışındaymış gibi hissetmesin. Tamam, belli ki en iyi plan bu değildi - bunu, biz gençken hoşlandığı bir kızla arkada gidip onu becerdikten sonra anladım, tamam mı?

"Tanrım, şunu söylemeyi kes!" dedim gözlerimden yaşlar süzülerek. Lanet olası sokağın ortasında Travis Hale'in önünde ağladığım için kendime kızarak öfkeyle onlara baktım.

O sana göre değil, Bree. O... çok farklı... çok korunaklı, seni incitecek seçimler yapmaya çok yatkın. Zor yoldan öğrendiğin için üzgünüm."

Başımı ileri geri salladım. "Bunu çarpıtıyorsun," diye tekrarladım.

"Değilim," dedi nazikçe, beni kendine doğru çekip kollarını bana doladı. Üzgünüm, Bree. Gerçekten çok üzgünüm."

Ondan uzaklaştım ve arabama gitmek için arkamı döndüm. Travis'e, Archer'a ve kendime duyduğum acı ve öfkeyle başım dönüyordu. ben sadece

eve gitmek için gerekli

"Bree," diye seslendi Travis ve yürümeyi bıraktım ama dönmedim. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Yürümeye devam ettim, etrafımızdaki insanların durup baktığını fark ettim. *Vay, ince.* Ama biz *vard*ı sadece bir şov yap, daha doğrusu ben yaptım.

Hızla arabama yürüdüm, bindim ve uyuşuk bir şekilde eve sürdüm, kendimi kulübeme sürükledim ve kanepeye yığıldım.

Phoebe yanıma geldi ve mutlu bir şekilde kucağıma atladı, kuyruğunu sallayıp yüzümü yaladı. Moralim bozuk olmasına rağmen güldüm ve ona sarıldım. "Merhaba tatlı kız," diye mırıldandım.

Phoebe kucağımdan atladı ve kapıya koştu, dışarı çıkmak için hafifçe homurdandı. Her gün bisiklet sepetine atlamaya ve Archer'ın evine doğru pedal çevirmeye o kadar alışmıştı ki, arkadaşlarını da özleyor olmalıydı ve sınırsız bir şekilde etrafta koşturup, keşfettiği o devasa mülkü.

"Ben de onu özledim kızım," dedim, bu konuda ne yapacağımı bilemeyerek.

Birkaç dakika sonra duşa girdim. Yatak odamda soyunurken ilk yağmur damlaları düşmeye başladı.

Chapter Yirmi Bir

Bree

BO gece saat sekizde, yağmur şiddetle yağıyordu ve şimşekler gökyüzünde zikzak çizerek gümbürdemeye başlamıştı.

Odamda büzülmüş oturuyordum, Phoebe kucağımda. hissiO Ben orada otururken gece üstümden akıp geldi. Artık daha iyi idare edebiliyordum ama üstümdeki yüksek gümbürtünün bana her zaman yalnız ve çaresiz hissetmemi hatırlatacağını biliyordum.

Elektrikler kesilirse diye yatak odamın etrafında yanan birkaç mum vardı. Normalde mumlar sakinleştirici, romantik bir atmosfer sağlardı ama bu gece etrafımı saran duvarlara düşürdükleri gölgeler fırtınayı daha da korkunç, daha sinir bozucu hale getiriyordu.

Kapımın hafifçe vurulduğunu duydum ve irkildim. Phoebe kulaklarını dikti ve alçak sesle havladı. O da kimdi?

zaten vardıofırtına yüzünden zihnimin ön saflarındaydı ve bu yüzden yatağımdan yavaşça kalkıp parmak uçlarında koridorda ilerlerken kalp atışlarım hızlandı, Phoebe peşimdeydi.

Ön pencereye gittim ve kapının önündeki sundurmayı zar zor görebildiğim perdeden dışarı baktım. Archer arkasına yaslandı ve ben ona bakarken bana baktı. Onun sıırıslıklam vücuduna yapışmış kot pantolonu, beyaz tişörtü ve fermuarı açık sweatshirt'ü gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. *Tanrım, sağanak yağmurda buraya kadar gelmiş olmalı.*

Kapıya koşup sundurmamın önünde toprağı döven yağmurun sesiyle kapıyı açmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim. Yüksek bir gök gürültüsü kulübeyi salladı ve hafifçe sıçrayarak Archer'ın bana doğru bir adım atmasına neden oldum.

*Burada ne yapıyorsun?*Diye sordum.

Fırtınaları sevmiyorsun, cevapladı.

Kafamı karıştırdım, kafam karıştı. *Fırtınaları sevmediğim için mi yağmurda bir mil yürüdün?*

Bir an tereddüt etti, bakışlarını kaçırdı ve hafifçe kaşlarını çattı. Sonra bana baktı ve kısaca şöyle dedi: *Evet.* Durdu, ifadesi acı içindeydi. *Biliyorum muhtemelen şu anda görmek isteyeceğin son kişi benim ama ben sadece*

Verandanıza oturursam korkmazsınız diye düşündüm. yalnız olmazdın

Aman Tanrım.

Elimde değildi; yüzüm buruştu ve ağlamaya başladım.

Archer bana doğru çekingen bir adım attı ve gözlerimin içine bakarken sessizce izin istedi. Sözsüz sorusunu kabul ederek ona başımı salladım ve beni kollarının arasına aldı ve beni kendisine bastırdı.

Kollarımı ona dolayıp yüzümü boynuna gömdüm, temiz, yağmurlu kokusunu içime çektim. Sırtımda daireler çizerek, sıcak nefesi kulağımda, sırlıklam kıyafetleri beni de ıslatırken, beni kucağına alırken birkaç dakika onun kollarında sessizce ağladım. O birkaç dakika boyunca etrafımıza gürültülü bir şekilde yağan gök gürültüsünden ve yağmurdan habersizdim - o birkaç dakika boyunca sadece o ve ben vardık, başka hiçbir şey yoktu.

Ne düşüneceğimden emin değildim. Sadece bunun doğru hissettirdiğini biliyordum. O hala benim en iyi arkadaşımdı, tatlı, sessiz oğlum ve onu çok çaresizce özlemiştim. Beni incitmişti ama yine de sanki hayatım buna bağlıymış gibi ona sarıldım.

Birkaç dakika sonra arkamı dönüp yüzüne baktım. Bana o kadar tatlı ve şefkatle baktı ki kalbim göğsümde sıkıştı.

Beni incittin, dedim geri adım atarak.

İfadesini üzüntü doldurdu ve öyle olduğunu bildiğini kabul ederek başını salladı.

düzelteyim, dedi,*Lütfen. düzeltmek istiyorum Ne yapabilirim?*

Nefes verdim, omuzlarımı düşürdüm.*Başka bir kadınla seks yaptın Archer.*

Kafasını salladı.*Onunla seks yapmadım; Ben sadece... onunlaydım.*

Kaşlarımı çattım ve kafamı geriye doğru salladım.*Ne? Ben senin... bir dakika, "onunla birlikteydin" tam olarak ne anlama geliyor?*Bana ne söyleyeceğini bilmiyordum ama onunla o kadar yolu gitmediğini anladığımda içimi bir rahatlama kapladı.

İçini çekti, elini ıslak başının üzerinde gezdirdi ve ardından elini yan tarafında salladı.*ben... bu mu...*Tekrar içini çekti.*Beni arka odaya aldı ve boynumu öptü ve ellerimi göğüslerine götürdü. Vücudum... tepki verdi.*Gözlerini bir iki saniye kapatıp açtı.*Travis'in benimle seks yapması için para ödediğini söyledi ama bu doğru gelmedi ve ben de ayrıldım. Olan buydu. Ben çok üzgünüm. Bunun doğru olmadığını biliyordum. BEN*

bunu istemedi Yani... ben... Tanrı. Tekrar yere baktığında yüzünü utanç kapladı.

Tuttuğum nefesimi serbest bıraktım ve hafifçe gülümseyerek başımı salladım. Archer buz gibi parmaklarıyla çenemi tuttu ve başımı kaldırdı. Bana soran gözlerle baktı.

Kucak dansı yaptın Archer ve çok ileri gitti. Ama sen ona hayır dedin ve gittin. Onu bir saniye inceledim. *neden hayır dedin Söyle bana.*

Birkaç vuruş boyunca hiçbir şey söylemedi ve sonra: *Çünkü senden başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum. Onu istemedim. Ben sadece seni istiyorum. Ben sadece seni istiyorum Bree.*

Kapımın eşiğinde durup birbirimizin gözlerinin içine bakarken, onun titrediğini ve dudaklarının maviye döndüğünü, altındaki kuru verandamda bir su birikintisi oluştuğunu fark ettim.

Onu içeri çektim. "Aman Tanrım, donuyorsun," dedim, ellerim onu çekmekle meşguldü. "Seni ısıtmalıyız."

Onu banyoma götürdüm ve duşu açtım, sıcak buhar hemen küçük odaya yayıldı. Elbiselerini, sweatshirt'ünü ve tişörtünü çıkarmaya başladım ve gözlerini yüzüme dikmiş halde bana izin verdi, sadece ona ihtiyacım olan yerde yardım etti. Ayakkabılarını fırlattı ve ben de önünde diz çöküp ayaklarındaki ıslak çorapları çıkardım ve sonra tekrar ayağa kalktım, ben yavaşça doğrulurken gözlerim karın kaslarını göğsüne kaydırıldı. Oda birdenbire daha da sıcak göründü. Dudağımı ısırdım ve güzel yüzüne baktım.

sen duşa gir, dedim sadece kotuyla ayakta dururken. *benim de değişmem lazım,* dedim ıslak geceliğime bakarak.

Başıyla onayladı, ben de aniden döndüm ve banyodan çıktım. Kapıyı arkamdan kapattım ve bir an için kapıya yaslanıp tekrar dudağımı ısırdım. Yavaşça inledim. Sadece sen, Bree, dedim sessizce. "Yörenin dilsiz yalnızına sadece sen aşık olursun." Ama sonra sııttım. Evet, yerel dilsiz yalnız, ama *Benim* yerel dilsiz yalnız.

Islak kıyafetlerimi değiştirdim ve yeni - daha şirin - bir gecelik giydim. Sonra mutfığa gidip su ısıtıcısını koydum. Orada durup pencereden dışarı yağmura bakarak ıslığı bekledim.

Birkaç dakika sonra duşun kapandığını duydum. Bir dakika sonra kapı açıldı ve usulca, "Mutfakta," diye seslendim.

Archer, dar kalçalarına sardığı bir havluyla içeri girdi.

Elini saçlarına götürüp biraz mahcup bir şekilde bana baktı. Onun salya akıtmaya değer çıplak göğsünü ve havlunun varlıkları kadarıyla hayal gücüne çok az şey bırakma şeklini aldım ve yuttum.

"Çayı bitirmek üzereyim," dedim poşet çayları açarken. "Kıyafetlerini toplayıp kurutma makinesine koymak istersen, koridordaki küçük dolapta."

Başını salladı ve ben işim bitince odadan çıktı ve ben ön odaya çay alırken yanıma geldi. Bardaklardan birini benden aldı ve birlikte kanepeye oturduk, birkaç rahat dakika boyunca sessizce sıcak çayımızı yudumladık.

Sonunda kupasını kanepenin yanındaki masaya koydu ve bana döndü.*Bir şey söyleyebilir miyim?*

Ona baktım, başımı eğdim ve "Elbette" dedim ve ardından çayımdan bir yudum daha aldım.

Uzun, yavaş bir nefes aldı ve düşüncelerini toparlıyor gibiydi.*Son birkaç gündür çok düşündüm ve... senin olmamı istediğin kişi olmaya çalışıyordum ama... bu benim için çok fazla, Bree.*Başını hafifçe salladı.*O geceden - gürültüden, tüm insanlardan, konuşamıyor olmamdan nefret ettim.*Gözlerimi görmeden önce bir süre sessiz kaldı.*Seni mutlu etmeyi her şeyden çok istiyorum ama...*Elini tekrar saçlarının tepesinde gezdirdi.

Çayımı önümüzdeki sehpa koydum ve ona yaklaştım.*Archer, sana benim için bir projeymişsin gibi hissettirdim. seni böyle hissettirdim*Sen, *olduğun gibi... sen yeterli değildin.*Aşağıya baktım ve sonra tekrar gözlerine baktım.*Ben çok üzgünüm.*

Ellerimi tuttu, sıktı ve sonra bıraktı.*Hayır, senin hatan değil. Dünyamı genişletmeye çalıştığını biliyorum. Bunu hazır olduğum gibi yapmalıyım, tamam mı? Ve ne zaman hazır olacağımı bilmiyorum. Uzun bir zaman olabilir, Bree.*

Başımı salladım, gözlerimde yaşlar.*Tamam aşkım.*Hafifçe güldüm ve kucağına tırmandım, üzerine oturdum ve öne doğru eğilerek onu sıkıca kendime bastırdım. "Yine de tek bir şey," diye fısıldadım boynuna, o anda onu bırakmaya niyetim yoktu.

Bekledi. Arkama yaslandım ve "Sana kucak dansı veren tek kadın benim" dedim.

Sırıttı, gözleri dans ediyordu. Bu sırıtışın bana kolayca neden olabileceğini hissettim.

güzelliğinin aşırı dozunun neden olduğu kalp yetmezliğinden düşüp ölmek. Geri sırttım ve öne doğru eğilip onu derinden öptüm.

Gök gürültüsü gürledi ve bir şimşek odayı birkaç saniyeliğine ışıkla titreştirdi. Memnuniyetle iç çektim ve dilimi Archer'ın sıcak ağzına kaydurdum. Dış macunundaki tarçın ve çaydaki bal karışımı gibi tadı vardı. Dili benimkiyle buluştu, lezzetli bir şekilde kayarak göğsümün derinliklerinden bir inilti çıkardı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve daha derine inebilmek için başımı eğdi, öpücüğün sorumluluğunu üstlendi ve ben nefes nefese kalıp onun kalın, sert ereksiyonuna sürtünene kadar ağzımı yavaşça ve iyice keşfetti.

Archer çoğu zaman utangaç ve emin değildi, ama ustalaşması zaman aldığı bir şey söz konusu olduğunda, kararlıydı ve bu konuda kendinden emindi. Kendisiyle ilgili bunu fark edip etmediğini merak ettim.

Öpücüğü kestim, havayı içime çektim ve boynuma erişmesini sağlamak için başımı arkaya yatırdım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken öptü ve hafifçe kemirdi.

Ellerini göğüslerime götürdü ve geceliğimin ince pamuğunun içinden tembelce göğüs uçlarımı ovuşturdu. Zevkle iç çekip saçlarından avuç aldım.

Altımda ereksiyonunun daha da güçlendiğini hissettim - artık ıslanmış iç çamaşırim ve havlu kumaştan yapılmış kumaş dışında bizi ayıran hiçbir şey yoktu.

Aramıza uzandım ve parmaklarımı sıkı karın kaslarında hafifçe gezdirdim. Nefes aldı, dokunuşumla kasları kasıldı. Elimi daha da aşağı indirdim ve o bana ağır gözkapakları ile bakarken, dudakları aralanmış olarak onu havlunun üzerinden okşadım. Aman Tanrım, benim için büyüleyiciydi. Kalçalarımın arasında ıslaklık birikti ve orada doldurulmayı isteyen şiddetli bir ihtiyaç nabızı atıyordu.

"Archer... seni istiyorum," diye fısıldadım.

Bir saniye bile tereddüt etmeden kollarını altımdan aldı ve ayağa kalkıp yatak odama doğru yöneldi. Kollarımı boynuna doladım. "Sanırım bu bir evet," dedim gülerek.

Bana gülümsedi, biraz gergin ve biraz gergin görünüyordu. Odama geldiğimizde beni yavaşça yatağa yatırdı ve ayağa kalktı. bana bakıyor, yüzündeki ifadede nezaket ve arzu buluşuyor. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu.

Archer duvara döndü ve tepedeki ışığı söndürdü. Mumlar

hala yanıyorlardı ve odaya hülyalı bir ışıltı veriyorlardı. Kısa bir süre önce tam da bu odada oturduğumu, kendimi yalnız ve korkmuş hissettiğimi hatırlayarak, yarım saat ne kadar fark yarattı, diye düşündüm.

Archer döndü ve beline sardığı havluyu düşürdü ve bir dizini yatağa koyup kendini bana indirmeden önce çıplak vücuduna kısa bir bakış attım. aman tanrım Taş teraslar inşa etmek, odun kesmek ve her yere yürümek, piyasaya sürmesi gereken bir antrenman videosuydu. EN KISA ZAMANDA.

Dudaklarını tekrar benimkine getirdi ve beni uzun dakikalarca derinden öptü, ikimiz de öpücüğü kesip havayı yutmak için ağzını boynuma yaklaştırdı. Cildimi nazikçe emdi ve başımı daha da geriye yaslayarak ona daha fazla erişim sağladım ve kalçalarımı onun sertliğine doğru yukarıya doğru bastırdım. Derin bir nefes aldı ve kafasını kaldırıp gözlerime baktı.

Kollarına yaslanmış, kendini üzerimde tutuyordu, bu yüzden konuşmak için ellerini kullanamıyordu ve ben de konuşmamayı seçtim. Yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Burada benimle, yapmak üzere olduğumuz şeyi yapmaktan daha çok tercih edeceği başka bir yer yoktu. Ve ona şehvetle kararmış gözleri ve duygudan şefkatli ifadesiyle ona baktığımda, bu dünyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer olmadığını biliyordum.

Geceliğimi çıkarmasını işaret ederek kollarımı yukarı kaldırdım. Eğilip eteğini tuttu ve yavaşça kaldırdı, kollarımdan yukarı kaydırıp, başımın üzerinden geçirdi ve yatağın yanındaki yere fırlattı.

Sonra tekrar ayağa kalktı ve işaret parmaklarını iç çamaşırımın iki yanından geçirip bacaklarımdan aşağı çekerken gözlerimi izledi. Gözlerinden sert, gergin aletine baktım ve çekirdeğimdaki nabız yoğunluğu arttı.

Bana bakarak durdu ve gözleri vücudumda aşağı yukarı gezinirken hafifçe kıvranmaya başladım. Biri çıplaklığımı incelerken hiçbir zaman öylece hareketsiz kalmamıştım, ama gözlerimle buluştuğunda ve şöyle dediğinde: *Çok güzelsin*, Rahatladım. Ellerinin çok hafif titrediğini fark ettim.

"Sen de öylesin," diye fısıldadım, tekrar üzerime gelirken, ağırlığını üzerimden alırken kollarının kasları tekrar esniyordu ve başını tekrar ağzımla buluşturmak için öne eğdi.

Ellerimi yavaşça kollarının sert çıkıntılarında ve sonra geniş omuzlarında gezdirdim. Sonra onun pürüzsüz teninde dolaşım.

Kıçında son bulan kaslı bir hareketle ellerimi kıçında gezdirip hafifçe kavradım ve onu içime doğru ittim. Dudaklarımda gülümsediğini hissettim.

Boynumu tekrar öptüğünde ben de gülümseyerek dudaklarından kurtuldum. "Kıçını tutmamdan hoşlanıyor musun?" diye sordum sırtarak. Boynuma gülümsedi.

Bu yüzden ellerimi sert kıçına geri getirdim ve nazıkçe yoğurdum, kalçalarımı ereksiyonuna doğru bastırdım, göbeğimin üzerinde sertçe uzandım, sıcaklığı tenime nefis bir şekilde yanıyor ve ona duyduğum arzuyla titrememe neden oluyordu.

Başını göğüslerime doğru indirdi, bir meme ucunu sıcak ağzına aldı ve dilini üzerinde gezdirdi. "Ah, Archer," dedim nefes nefese, "lütfen durma."

Diğer elini kaldırdı ve bir meme ucunu emerken diğerini ağzı ve diliyle alay etti ve sonra taraf değiştirdi.

İnledim ve bacaklarımdaki ağrıyan ihtiyaçtan kurtulmak için kalçalarımı yukarı bastırdım, klitim o kadar şişmişti ki, muhtemelen dokunduğu an gelirim sandım.

Archer bir elini bacaklarımda arasına indirdi ve parmağını ıslaklığıma daldırdı ve tıpkı ona gösterdiğim gibi parmağıyla üzerinde yavaş daireler çizerken bir kısmını küçük sinir demetimin üzerine getirdi. Nefesim kesildi ve inledim, kalçalarımı yukarı doğru yuvarladım, elini sıktım ve bu kadar yakın olan serbest kalması için yalvardım; Başlangıcını küçük statik elektrik kıvılcımları gibi hissedebiliyordum.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye mırıldandım başımı ileri geri sallayarak. Archer'ın aletinin karnıma doğru zıpladığını hissettim ve beni uçurumdan atmak için gereken tek şey buydu, orgazm bana sert ve hızlı bir şekilde çarptı, nefesim kesilip inlerken vücudumda lezzetli bir yavaşlıkla yuvarlandı.

Gözlerimi açtığımda, Archer bana bakıyordu, yüzünde o kadar sevdiğim o huşu ve şefkat ifadesi canımı yaktı.

"Seni içimde o kadar çok istiyorum ki," diye fısıldadım.

Kalçasını bacaklarımda arasında hareket ettirirken ve kendini eline alıp aletini girişime doğru yönlendirirken gözlerime bakmaya devam etti. Dizlerimi yukarı çekip bacaklarımı daha kolay erişebilmek için daha geniş açtığımda ağır bir şekilde yutkundu.

Gözlerimiz yeniden bir araya geldi ve aramızda bir şeyler geçti - ilk tanıştığımızda fark ettiğim aynı tarif edilemez şey - ancak şimdi

on kat şiddetlendi.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ikimiz de onun yavaşça içime girmesini, santim santim içime girmesini, esneyip beni doldurmasını izledik. Duraksadığında, yüzüne baktım ve oradaki saf zevk ifadesi o kadar katı ve hamdı ki, büyülenmiş gibi bakmakla yetindim. *Yüzüne o bakışı koyuyorum.* İçimde zonkladı ve sonra tek bir itişle tamamen içime itti. Yavaşça inleyerek geri düştüm ve yavaşça içeri ve dışarı hareket etmeye başladı. Başımı kaldırıp ona baktım, hamlelerinin temposu artarken yüzünde parıldayan tüm duygularla büyülenmişim - huşu, açlık, kontrolü elde tutma çabası ve sonunda gözleri düşerken zevke teslim oldu ve beni daha da derinden itti, nefesi keskin pantolonlar halinde çıkıyordu.

Kalçamı yukarı kaldırdım ve bacaklarımı Archer'ın sırtına doladım. Yüzünü boynuma gömmeden önce gözleri kısa bir anlığına parladı. Son bir derin itiş yapıp sonra bana bastırdı, kalçalarını yavaşça yuvarlayarak zevkini dışarı çıkardı.

Uzun dakikalar boyunca birlikte uzandık, Archer boynumun yan tarafına sert bir şekilde nefes aldı, ben tavana doğru gülümsedim.

Sonunda iki elimi de aşağı indirdim ve tırnaklarımla kışını ovuşturdum, sonra nazikçe sıktım. Tenimde gülümsediğini hissettim ama başını kaldırmadı ve hareket etmeye çalışmadı, bedeni ezilmemek için yarısı üzerimde, yarısı da yatakta yatıyordu.

"Hey," dedim usulca, "orada yaşıyor musun?"

Boynumda başka bir yavaş sırtıuş hissettim ve sonra başını hayır anlamında salladı.

Hafifçe güldüm ve başını kaldırdı, yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve oturmadan önce birkaç dakika dudaklarımı nazikçe öptü.

Ben de oturdum. Gidip kendimi temizlemem gerekiyordu.

Elimi yanağına götürdüm, onu tekrar yumuşakça öptüm ve sonra banyoya çıplak yürümek için ayağa kalktım. Archer'a baktım ve beni izliyordu, gözleri çıplak popomda geziniyordu. Aceleyle banyoya gittim ve temizlendim ve sonra yatak odasına geri döndüm, Archer hala yatağımın yanında oturuyordu ve biraz emin görünmüyordu.

"Bu, beni kucakladığın kısım." Ona sırttım. Gülümseyip nefes verdi ve örtülerimi geri katladı. Yatağa girdik ve ben battaniyeyi üzerimize çekerken beni kendine çekti. Pencereye doğru döndük ve yağmur şimdi biraz daha hafif olmasına rağmen hâlâ yağıyordu.

Panjurları açık bırakmıştım - ötede sadece göl vardı; içini kimse göremezdi. Uzakta gök gürledi ve birkaç saniye sonra şimşek çakması gökyüzünü aydınlattı ama şimdi bizden uzaklaşıyordu. Archer beni daha da sıkı bir şekilde kendisine doğru çekerken memnuniyetle iç çektim.

Sonunda ona dönüp fısıldayana kadar uzun dakikalar boyunca öyle yattık, Son birkaç gündür seni çok özledim.

Bana başını salladı ve arkasına döndü ve imzaladı,*Ben de. Beni deli hissettirdi.*

Eğilip göğsünü öptüm ve başımı oraya koydum, birkaç dakika saçımla oynarken kalp atışlarını dinledim.

İlk tanıştığımızda senin hakkında ne kadar güzel olduğun dışında düşündüğüm ilk şeyi bilmek ister misin?

Ellerinin yanımda hareket etmesini izledim ve sonra başımı kaldırıp soru sorarcasına yüzüne baktım. O güzel kehribar rengi gözleri aydınlatan bir sıcaklıkla bana baktı.

Benim önümde mahçup davrandın, tüm o şekerlemeler yüzünden çekingen davrandın -hatta kızardın-.Gülümseyip eğildi ve alnımdan öptü. Kalbim hızlandı.

O devam etti.*Hayatımda ilk kez biri önümde utanmış gibi davranmıştı. İnsanlar utanmış gibi davrandılarıçınama asla benim önümde yaptıkları bir şey yüzünden değil. Kendimi gerçek bir insan gibi hissetmemi sağladı, Bree. Benimle ilgili bir şeyin önemli olduğunu hissettirdi.*

Ağır yutkundum. "Senvardırgerçek bir insan, Archer. Sen tanıdığım en iyi insansın," diye fısıldadım başımı göğsüne koyarak.

Bana tekrar sarıldı ve uzun bir süre öyle yattık, ten tene, kalp atışından kalp atışına birbirimizi tutmanın tadını çıkardık.

Biraz sonra burnumu göğsüne bastırıp temiz, erkeksi kokusunu içime çektim. Ona gülümsedim ve tenini tekrar öptüm. Elini aşağı indirdi ve kıcımlı tuttu, ben de şaşırdım ve güldüm. Ona baktığımda sırtıyordu. "Hey, buseninşey." Güldüm.

senin işin ne imzaladı ve sonra beni yuvarladı ve tekrar sırtıttı, ellerini konuşmak için kullanabilmek için dirseklerini iki yanımda kaldırdı. Kendi ellerim sıkıştı, bu yüzden "Pek emin değilim - yine de anlayacağına bahse girerim" diye yanıt verdim. ona gülümsedim,

ve görünüşe göre meydan okumamı kabul ederek tek kaşını kaldırdı.

Yorganın altına uzandım ve onu nazikçe okşadım, dokunuşumun altında kaskatı kesildiğini hissettim. "Yani, olmasını umduğun her şey miydi?" Ona sııttım.

Bana gülümsedi ve parmağımı başının etrafında gezdirdiğimde keskin bir nefes aldı. Şiddetle başını salladı ve ardından imzaladı,*Daha fazla.*

Onu izlerken kaşları hafifçe çatıldı ve "Sorun ne?" cevapladı,*Sanırım markete gidip prezervatif almalıyım.*Bana biraz gergince baktı.

Amcasının onunla doğum kontrolü hakkında konuşup konuşmadığını merak ederek - muhtemelen benim gündeme getirmem gereken bir şey olduğunu düşünerek ona baktım.

Hamileliği önlemede yüzde doksan sekiz etkilidirler, dedi hala gözlerime bakarak.*Eczanede kutunun üzerinde öyle yazıyor.*

Elimde değildi; Ona sııttım.

Tek kaşını kaldırdı ve gülümsedi.*Bana mı gülüyorsun?* diye sordu ama üzgün görünmüyordu.

Elimi yanağına koyarak ciddileştim. "Hayır asla." Başımı salladım. "Hap kullanıyorum."

Hap?

Başımı salladım. "Hamile kalmamı engelliyor."

Bana öylece bakmaya devam ettiğinde devam ettim, "Reçeteyi yeni doldurdum çünkü adetlerimi hafifletiyor ve... yani..."

Başını salladı ve yüzünü aşağı eğdi ve burnunu benimkine yaklaştırdı, ağzımı, iki göz kapağımı ve sonra burnumun ucunu öptü. Bana gülümsedi ve kalbim göğsümde atmaya başladı.

Ellerini kaldırıp saçımın birkaç tutamını kenara ittiğinde ona baktım. Sanki benimle ilgili her şeyi ezberliyormuş gibi dakikalarca yüzümü inceledi.

"Rüyaların neler, Okçu?" diye fısıldadım, kalbinde ne olduğunu bilmek istiyordum.

Bana birkaç vuruş daha baktı ve sonra kendini dizlerinin üzerine geri itti ve kucağına oturabilmem için beni yukarı çekti. Ona gülümsedim, kollarımı boynuna doladım ama konuşmasına izin vermek için geri çekildim.

Ellerini kaldırdı ve şöyle dedi:*Seni hayal edecek kadar bilmedim,*

Bree, ama bir şekilde yine de gerçek oldun. Bu nasıl oldu?Burnunu benimkine sürttü, duraksadı ve sonra tekrar geri çekildi.Kim aklımı okudu ve tam olarak ne istediğimi bildi, ben bilmesem bile?

Boğazımdaki yumruya gülümseyerek nefesimi dışarı verdim. "Ben aynı şekilde hissediyorum. Sen benim de hayalimsin Archer. Tıpkı senin gibi."

Tekrar gözlerime baktı ve sonra beni kendine çekti ve beni derinden öptü, dili ağzımın içinde dönüyor, her yerimi tatıyordu.

Altımda şişip sertleştiğini hissettim ve hafifçe doğruldum ve onu benim girişime kadar yönlendirdim ve sonra tamamen içime girene kadar kendimi onun üzerine indirdim. Derin bir nefes aldı ve ben yavaşça sallanmaya, sert uzunluğu üzerinde aşağı yukarı hareket etmeye başladığımda beni gevşek bir şekilde belime doladı.

Ne zaman aşağı insem, klitorisim kasıklarına çarpıyor, içimden nefis zevk kıvılcımları çıkıyordu. Nefesim kesilmeye, başımı geriye atmaya ve onu daha hızlı ve daha sert sürmeye başladım.

Archer öne doğru eğildi ve şimdi tam yüzünün hizasında olan bir meme ucunu ağzına emdi ve dilini döndürerek vücudumdan akan zevki artırdı. Orgazmı hemen ulaşabileceğimi hissedebiliyordum ve onu sahiplenmek için yarıştım.

Göğüslerimin arasında hareket ederken, sert zirveleri yalayıp emerken nefesi göğsüme keskin pantolonlar halinde geliyordu ve beni şehvetten deli ediyordu.

Vücudum kasıldı ve etrafımda bir orgazm akarken onun etrafında nabız gibi atmaya başladı ve mutluluktan titreyerek Archer'ın adını haykırdım.

Gözlerimi açtım ve yarı kapalı ve arzuyla kararmış gözlerine baktım. Ben onu tutarken kontrolü devraldı ve bana doğru itti ve neden olduğu küçük artçı şoklara inledi.

Birkaç itişten sonra, içimde daha da şiştiğini hissettim ve orgazma ulaşırken dudakları aralandı ve gözleri daha da alçaldı, göğsü ağır pantolonun içinde inip kalkıyordu.

O çok güzeldi. Göğsümde bir şeyin sıkıştığını hissettim ve bunun sadece o olduğunu anladım, nefesimi kesiyordu.

Kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim ve nefesimiz yavaşlarken birkaç dakika onun üzerinde oturdum.

Sonra eğildim ve ondan uzaklaştım, küçük bir kayıp sesi çıkararak bana gülümsemesine neden oldu. Ben de gülümsedim ve tekrar yatağa çöktüm.

memnuniyetle iç çekiyor.

Archer yanıma uzandı ve imzaladı.*Önümüzdeki... üç ay kadar bu yataktan ayrılmamız için herhangi bir neden var mı?*

Gülerek ona baktım ve imzaladım.*Hayır, gerçekten değil. Yani onun dışında işimden kovulacağım, kiramı ödeyemeyecek, her şeyim bir gün sokağa çıkacak.*

Sırıttı, göğsü sessiz bir kıkırdamayla inip kalkıyordu. Tek bir kalp atışı için umutsuzca o kıkırdamayı duyabilmeyi diledim - derin ve gırtlaktan geldiğine bahse girerim - güzel bir ses. Ama bu düşünce gelir gelmez hemen kafamdan attım. Onu olduğu gibi istiyordum. Kıkırdadığını hiç duymadım ama sorun değildi. Onun kalbine, düşüncelerine sahiptim ve o. Ve fazlasıyla yeterliydi. Aslında her şeydi.

Kollarımı ona doladım ve onu sıktım, sonra geri çektim ve şöyle dedim:*Gel benimle duş al.*

Gülümsedi ve arkamdan banyoya kadar takip etti, orada hızlıca saçlarımı topladım ve ardından suyu sıcak açıp içine girdim.

Archer arkamdan geldi ve sırayla birbirimizin vücudunu yıkadık. Vücut losyonunu cildime sürerken bana şefkatle, neredeyse saygıyla dokundu. Ben kıkırdayarak ayak parmaklarımın arasını bile her yerimi temizledi ve parmaklarımı çekerek,*Çok gıdıklayıcı!*

Sırıttı ve ayağa kalktı ve beni ağızından sert bir şekilde öptü ve ben de ondan vücut losyonunu aldım ve onu da omuzlarından ayak parmaklarına kadar yıkadım, kaslı kıkırına fazladan biraz zaman harcadım - ama bu tamamen bencilceydi. Olağanüstü bir kıkırı vardı.

Su soğumaya başlayınca son bir kez durulandık ve dışarı çıkıp birbirimizi kuruttuk.

Mumları üfledim ve sonra birlikte çıplak bir şekilde yorganın altına girdik. Başımı göğsüne yaslayıp işaret parmağımla derisine tembel daireler çizerken Archer beni kendine çekti.

Dışarıda yağmur yavaşça yağıyordu ve gölün üzerindeki ay ışığı içeri parlayarak Archer'ın ellerini kaldırıp şöyle dediğinde ellerini görebileceğim kadar parladı:*Sen benim her şeyimsin Bree.*

Eğilip yarı karanlıkta yüzüne baktım. Aynı anda hem mutlu hem de üzgün görünmesi nasıldı? "Sen de benimsin, Archer," dedim. "Her şey."

"Ve şimdi," dedim rüya gibi, uykuya dalarak, "bir fırtına

gelirse seni d    neceğim, senden başkasını değil.”

Chapter Yirmi İki

Bree

ÖErtesi hafta kolay bir rutinin içine düştük, birbirimize o kadar sarıldık ki işten çıkmak için zar zor bekleyebildim, doğruca Archer'ın evine gitmeden önce duş almak ve Phoebe'yi almak için neredeyse eve koştum. Beni her gün selamladığı gülümsemesi, kollarına koştuğumda, sonunda eve geldiğimi kafamda ve kalbimde hissederek kendimi değerli hissetmemi sağladı.

Yeri değil, kolları. Archer'ın kolları benim evimdi - olmak istediğim tek yer, kendimi güvende hissettiğim yer. Sevildiğimi hissettiğim yer.

Her yerde seviştik, uzun geceler geçirerek birbirimizin vücudunu keşfettik ve birbirimize neyin zevk verdiğine dair her şeyi öğrendik. Ve tıpkı Archer gibi, sevişme güzel sanatında usta oldu - beni her aranın sonunda uyuşuk ve zevkle uyuşmuş halde bıraktı. Sadece elleriyle, diliyle ve etkileyici erkeklik organlarıyla beni nasıl çılgına çevireceğini bilmekle kalmıyor, kısa tırnaklarıyla dizlerimin arkasını kaşıdığında bir kedi gibi mırıldanacağımı ve parmaklarını saçlarımda gezdirdiğinde bunun beni tamamen rahatlattığını da biliyordu. Sanki bedenim onun enstrümanıydı ve onu o kadar mükemmel çalmayı öğrendi ki melodi ruhumun içinde titreşti. Sadece getirdiği zevk için değil, hakkımda her şeyi bilmeyi çok önemseydiği için.

Bir gün öğle yemeği hazırlarken bir kase patates cipsi koydu ve ben onları atıştırırken, hepsinin sevdiğim ama genellikle avlamak zorunda kaldığım katlanmış cipsler olduğunu fark ettim.

Kafam karışmış halde fişlere ve ardından Archer'a baktım. "Bu cipler...hepsi katlanmış," dedim, kulağa çılgınca geldiğimi düşünerek.

Sevdiklerin bunlar değil mi?

Yavaşça başımı salladım, en çok hoşuma gidenleri toplamak için birkaç paket fişi karıştırdığını fark ettim. Ve benim hakkımdaki bu küçük gerçeği fark ettiğini fark ettiğimde gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Ama bu sadece Archer'dı. Beni memnun etmek istedi ve bu çaba için her şeyi yapardı.

Bazen ben onun mülkünde bir şeyler yapıyor olurduk.

bakın ve yüzünde o anda bana ne yapmak istediğini düşündüğü anlamına gelen o tembel ifadeyle bana baktığını fark edin ve neredeyse anında ıslanıp muhtaç hale gelir, meme uçlarım onun sessiz bakışının altında çakılırdı.

Sonra ya beni kaldırıp yatağına götürürdü, ya da bu kadar bunalırsak, bizi hemen olduğumuz yere götürürdü - çimenlerin üzerindeki bir battaniyeye, tepemizde parlayan parlak güneş ışığına ya da iki kişilik hamakta ya da gölün kumlu kıyısına.

Böyle bir seanstan sonra, vücudum onun bana verdiği orgazmla hâlâ titrerken, nefesim kesilerek, "Bunu düşledim Archer," diye fısıldadım. Seni ve beni hayal ettim - tıpkı bunun gibi.

Gözleri benimkileri yaktı ve eğilip uzun dakikalar boyunca beni inceledi ve beni o kadar şefkatle öptü ki kalbimin kırılacağını sandım.

Onu ıslak kumda yuvarladım, o da gülümserken ağzına doğru sııttım. Sonra ben başımı göğsüne yaslayıp o anı orada yaşarken ikimiz de gülmeyi bıraktık, ciğerlerimdeki havaya, sırtımdaki güneşe ve kollarımdaki güzel adama şükrediyordum. Elleri tenimde harfler yaptı ve birkaç dakika sonra hecelediğini fark ettim,*Benim Bree'm...Benim Bree'm...*tekrar ve tekrar ve tekrar.

Hava şimdi serindi ve biraz sonra gülerek ve titreyerek içeri koştuk ve üzerimizdeki tüm kumu almak için duşa girdik.

Koltuğına kıvrıldık, şöminede ateş yaktı ve ben arkama yaslanıp ona bakmadan önce bir süre birbirimize sokulduk.

Archer'ın o kadar seksi ve fevkalade erkeksi şeyler yapma şekli vardı ki, bunları ne kadar doğal ve bilmeden yaptığına kalbimin ritmi çarptı. Kalçasını belli bir şekilde tezgaha dayadı ya da beni izlerken üzerindeki pervaza tutunarak bir kapı eşiğinde durdu - hiçbir fikrinin olmadığı şeyler beni bu şekilde etkiledi. Sadece oyduöve bir şekilde bu onu daha da çekici kılıyordu. Ona söylememin hiçbir yolu yoktu. Bu sırra sahip olmayı seviyordum - bu şeylerin hepsinin bana ait olmasını seviyordum ve davranışlarını ona bunların farkına vararak etkilemek istemiyordum. Bana gelince, iş Archer Hale'e geldiğinde tamamen kaybetmişim.

O korkunç kazayı yaşamasaydı, sesini kaybetmeseydi nasıl bir adam olacağı beni meraklandırdı... futbol takımının oyun kurucusu olur muydu? Üniversiteye gittin mi? Kendi işini mi yürütüyor? BEN

bir keresinde yaptığı her şeyde iyi olduğu konusunda onunla dalga geçmişti... ve gerçekten de öyleydi. Sadece bunu görmedi. Sunacak pek bir şeyi olduğuna inanmıyordu.

Ailesini kaybettiği gün hakkında bana hâlâ açılmamıştı ve ben de ona bir daha sormamıştım. Ona ne olduğunu umutsuzca öğrenmek istiyordum ama bana anlatacak kadar kendini güvende hissedene kadar beklemek istiyordum.

Ne hakkında düşünüyorsun? diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Gülümsedim. *Sen, Söyledim. Buraya geldiğim her gün şanslı yıldızlarıma nasıl teşekkür ettiğimi düşünüyordum... tam burada, seninle.*

Midemi titreten o tatlı gülümsemeyle gülümsedi ve şöyle dedi: *Ben de.* Sonra kaşlarını çattı ve uzağa baktı.

Ne? diye sordum çenesinden tutup yüzünü bana çevirerek.

Kalacak mısın Bree? O sordu. *Burada benimle kalacak mısın?* O anda küçük bir çocuğa benziyordu ve hayatındaki diğer herkesin yaptığı gibi gitmeyeceğimi ona söylememe ne kadar ihtiyacı olduğunu anladım.

Başımı salladım. *Evet, Söyledim. Evet.* Bunu tüm kalbimle kastetmiştim. Hayatım artık buradaydı - hayatım bu adamdı. Bunun anlamı her neyse - hiçbir yere gitmiyordum.

Tamamen dürüst olup olmadığımı karar vermeye çalışıyormuş gibi gözlerime baktı ve gördüklerinden memnun görünüyordu. Başını salladı ve beni kendine çekip sıkıca tuttu.

Bana beni sevdiğini söylememişti, ben de ona söylememiştim. Ama o an ona aşık olduğumu anladım. O kadar derinden aşıktım ki neredeyse dudaklarımın yüzeyine çıkacaktı ve bağırmamak için fiziksel olarak ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Ama bir şekilde, söylemesini beklemem gerektiğini düşündüm. O da bana âşık oluyorsa, bunu kendi kendine fark etmesini istiyordum. Archer, insan nezaketinden, dokunuştan ve ilgiden çok yoksun bir hayat yaşamıştı. Onun için ezici olmalıydı. Bu konuyu konuşmamıştık ama geçen hafta kanepede uzanıp kitap okumak, birlikte yemek yemek ya da göl kıyısında yürümek gibi basit şeyler yaptığımızda gözlerini seyretmişim ve sanki kafasındaki tüm düşünce ve duyguları organize etmeye çalışıyor gibiydi - on altı yıllık duygusal yakalamayı oynuyordu. Belki bunun hakkında konuşmalıydık, belki bu ona yardımcı olabilirdi, ama nedense hiç konuşmadık. İçimde, sevgimin onun yaralı kalbini iyileştirmeye yetmesi en derin umudumdu.

Bir dakika sonra beni bıraktı ve ben de oturup ona baktım. O vardı

yüzünde küçük bir gülümseme.*senden bir iyilik isteyeceğim*dedi.

Kaşlarımı çattım.*Tamam*, dedim ona şüpheli bir bakış atarak.

Bana araba kullanmayı öğretir misin?

Nasıl... evet! Elbette! Sürmek ister misin?

Başını salladı.*Amcamın bir kamyoneti vardı. Şehirde bir garajda tutuyorum. Arada bir çalıştırıp etrafta gezdiriyorlar. Her zaman onu satmayı düşünmüştüm, ama asla buna alışamadım, asla gerçekten... bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilemedim. Ama şimdi belki bu iyi bir şey.*

Heyecanlandım ve neredeyse kanepede bir aşağı bir yukarı zıpladım. Bu, Archer'ın kendisini bakkal dükkanı dışında mülkünden uzaklaştıracak bir şey yapmak istediğini ilk kez kendi başına belirtmesiydi.

*Tamam aşkım! Ne zaman?*Diye sordum.*Yarın çalışmak zorunda değilim.*

tamam o zaman yarın, dedi gülümseyerek ve beni yanına alarak.

Ve öyle oldu ki, ben yolcu koltuğunda oturmuş ona yolun kurallarını ve vites değiştirmeyi öğretmeye çalışırken, Archer büyük, hurda görünümlü bir kamyonetin direksiyonundaydı. Otoyolun birkaç mil aşağısında, gölün hemen dışında geniş bir açık alan seçmiştik.

"Kokusunu alıyor musun?" Diye sordum. "Bu yanan debriyaj kokusu. Eeeee sakın ol.

Yaklaşık bir saatlik antrenmandan sonra, hayali frenime basıp kahkaha atmama neden olan birkaç yalpalama dışında, Archer hemen hemen anlamıştı.

Bana sıırttı, gözleri çıplak bacaklarımda gezindi. Bakışlarını takip ettim ve bacaklarımı bağdaştırdım, bu sırada eteğimi biraz yukarı kaldırdım ve sonra ona baktım. Gözleri zaten genişliyordu, bu da onların koyulaşmasına ve hafifçe sarkmasına neden oluyordu. Tanrım, bu bakışı sevmiştim. O bakış benim için çok ama çok güzel şeyler ifade ediyordu.

"Araba kullanmak ciddi bir iştir, Archer," dedim alayla. "Dikkatinizi elinizdeki görevden başka yöne çevirmek ilgili herkes için tehlikeli olabilir." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp buruk bir şekilde gülümsedim.

Kaşlarını kaldırdı, ifadesine neşe doldu ve tekrar ön pencereye döndü. Kamyon ilerledi, Archer hızlandı ve kolayca ikinci vitesse geçti. Bulduğumuz toprak alan, Archer'ın henüz dördüncü vites çalışabileceği kadar geniş değildi, ama üçüncü vitesse geçti ve bizi geniş daireler çizerek yönlendirdi.

Bacaklarımı diğerk yönde bağdaştırdım ve parmağımı uyluğumda gezdirmek eteğimin ucunda durdum. Archer'a baktım ve gözleri parmağıma perçinlendi. Kısa bir süre ön camdan dışarı baktı ve geniş daireler çizerek sürmeye devam etti.

Dikkatini dağıtıyordum ama burada tehlike yoktu.

Parmağımı kalçalarımnda gezdirmeye devam ettim, şimdi eteğimi pembe puantiyeli iç çamaşırım görünecek şekilde yukarı kaldırdım.

Archer'a baktım. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve bundan sonra ne yapacağımı görmek için gözleri aç bakıyordu. Gerçeğı söylemek gerekirse, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ama Archer bende kimsenin sahip olmadığı şeyleri ortaya çıkardı - kendimi seksi ve deneysel hissettirdi *vegüvenli*. Bana hayatım boyunca hissettiğimden daha canlı hissettirdi.

Onu izlerken ağır bir şekilde yutkundı ve bana bakmadan önce ön pencereye baktı.

Parmaklarımı iç çamaşırımın önüne uzattım ve başımı koltuğa yasladım, gözlerimi kapattım ve yumuşak bir şekilde inledim. Archer'ın nefesinin boğazında düğümlendiğini duydum.

Parmaklarım daha da kayarken kalçalarımı yukarı kaldırdım ve sonunda kalçalarımın arasındaki kaygan ıslaklığa ulaştım. Bir kısmını küçük yumruğuma kadar getirdim, kendi dokunuşumdan yayılan zevk dalgaları. Tekrar inledim ve kamyon yalpaladı.

Parmağımı kendimi okşamak için kullandım, saf zevk patlamaları nefesimi kesmeme ve kendi elime doğru bastırmama neden oldu.

Aniden, kamyon aniden durunca öne doğru fırladım, Archer vites küçültmedi bile, sadece ayağını gazdan çekerek yalpalayıp stop etti. Archer'ın acil durum frenini yukarı çektiğini ve üzerimden sürünürken beni yavaşça koltuğa doğru ittiğini görmek için gözlerim hızla açıldı. Başımı yolcu tarafındaki kapıya gelecek şekilde hareket ettirirken ona baktım ve geri çekildi. Yüzündeki ifade gergin ve ilkeldi ve içimin sıkışmasına neden oldu. Ben dolanırken eğildi ve karnımı öptü parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirdim ve inledim.

İç çamaşırımı indirmek için çok kısa bir süre eğildi ve ben de kalçalarımı kıcımdan geçirip bacaklarımdan aşağı kaydıracak şekilde yukarı kaldırdım. Tüm vücudum ihtiyaçla titriyordu, bacaklarımda arasında yoğun bir zonklama.

Archer geriye yaslandı ve bacaklarımı açtı, birkaç saniye bana baktıktan sonra cinsiyetime eğildi ve sadece nefes aldı. nefesim kesildi

burnunun klitorisime srtn ve sıcak nefesinin en hassas blgelerimi yıkaması. "Lütfen," diye inledim, parmaklarımı tekrar saçlarının arasından geçirerek.

Archer geçen hafta beni pek çok yönden memnun etmişti ama bu henüz yapmadığı bir şeydi. Nefesimi tutarak bekledim ve dilinin ilk vuruu kıvrımlarıma değdiğinde, tekrar hafifçe inleyerek yukarı doğru bastırdım. Klitimdeki nabız daha da güçlendi, ona parmaklarıyla yapmayı öğrettiğim gibi küçük yumruğu diliyle daire içine almaya başlayınca heyecanım tavan yaptı. Gittikçe daha hızlı hareket ediyordu, dilinin ılık, kaygan ıslaklığı üzerimde kayıyordu ve elleri kalçalarımı kavrayarak beni ona açık tutarken pantolonumun kıvrımlarından sıcak nefesi çıkıyordu. Aman Tanrım, mükemmeldi. Bir orgazmın başlangıcı, tamamen paramparça olmadan hemen önce güzel ışık atımlarıyla etrafımda parıldıadı, Archer'ın ağzına doğru fırladı ve adını haykırdı. "Okçu, Okçu, Aman Tanrım, evet."

Sıcak nefesini karnımda hissettiğimde ve tenimde gülümsediğini hissettiğimde kendime geldim.

Ben de gülümsedim, saçlarını okadım, hâlâ sözcükleri oluturamıyordum.

Aniden, pencerede yüksek bir vuruş sesi duyuldu ve Archer ve ben ikimiz de irkildik, içimi panik kapladı. Ne oluyor be? Archer doğrulup ağzını gömleğine sildiğinde bacaklarımı aşağı salladım, ben i amaırımı bacaklarıma kadar karıştırıp eteğimi düzelttim.

Pencereler buğulanmıtı - Tanrıya kr. Ya da belki değil. Oh hayır. Archer'a baktığımda üzerime bir utanç çöktü ve o da başını salladı ve el camının kolunu işaret etti. Onu aşağı yuvarladım ve Travis üniformasıyla orada duruyordu, açık pencereye eğilip bize bakarken yüzünde gergin bir ifade vardı.

Küçük taksinin havasında ağır bir seks kokusu asılıydı. Gözlerimi çok kısa bir süre kapattım, yüzüm renkle doldu. "Merhaba Travis," dedim gülümsemeye çalışarak ama onun yerine yüzümü buruturarak.

Travis, bakışları üzerime dikilmeden önce Archer ve benim aramda ileri geri baktı, kucağıma doğru ilerledi ve tekrar gözlerime döndü. "Bree," dedi.

Yüz ifadesi sertleirken ikimiz de bir saniye konumadık. Kendimi müdür tarafından okuldan atılmak üzere olan küçük bir kız gibi hissederek ileriye baktım.

"Burada stop eden bir kamyonla ilgili bir telefon aldım," dedi. "Bölgedeydim, yardım edip edemeyeceğimi görmeye geldim."

Boğazımı temizledim. "Oh, uh, pekala..." Archer'a baktım ve onu içeri alırken bir saniyeliğine sessiz kaldım - bir eli önündeki direksiyon simidinde gelişigüzel oturuyordu, kanaryayı yiyen kediye benziyordu. Ve bu durumda, kesinlikle kanaryaydım.

Küçük, histerik bir kahkaha boğazımdan yükseldi ama onu geri çekip onun yerine gözlerimi kısıtım. Kendini beğenmiş bakışı daha da arttı. Travis'e dönerek, "Archer'a direksiyon dersi veriyordum," dedim.

Travis bir saniye sessiz kaldı. "HI-hı. Öğrenci belgesi var mı?" diye sordu, öyle olmadığını çok iyi bilerek kaşlarını kaldırdı.

bir nefes verdim. Travis, burada açık, toprak bir alandayız. Onu yola çıkarmıyorum ya da başka bir şey.

"Önemli değil. Hâlâ bir öğrenci iznine ihtiyacı var."

"Hadi Travis," dedim usulca, "o sadece araba kullanmayı öğrenmek istiyor."

Travis'in gözleri kısıldı ve yavaşça konuştu. "Bunu yapabilir, ancak toplumun kurallarına uyması gerekiyor." Archer'a baktı. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun, kardeşim?" Tek kaşını kaldırdı.

Archer'a baktım ve kendini beğenmiş bakışın yerini çenesi kasılmış kızgın bir bakış almıştı. Ellerini kaldırdı ve imzaladı: *Sen bir pisliksin, Travis.*

Gergin bir şekilde güldüm ve Travis'e baktım. "Elbette sorun yok dedi" dedim. Archer'ın koltuğunda kıpırdandığını duydum.

"Her neyse," diye devam ettim sesimi yükselterek, "şimdi yola çıkıyoruz. Anlayışın için teşekkürler, Travis. Daha fazla derse başlamadan önce o öğrencinin izni konusunda neler yapabileceğimizi göreceğiz. Eve ben gideceğim, tamam mı?" Tatlı olduğunu umduğum bir şekilde gülümsedim. Striptiz kulübü senaryosuyla Archer'a yaptıklarından dolayı Travis'e hala oldukça kızgın olmama rağmen bu tamamen utanç verici bir durumdu.

Ben hızla gidip Archer'ın iri vücudunun üzerinden atlarken Travis kamyonun arkasında durdu. Altımda hareket ederken Archer'ın elini çıplak kalçamın arkasında hissettim ve ona baktığımda Travis'e baktığını gördüm. Nefesimi dışarı verip koltuğa çöktüm ve anahtarı kontakta çevirdim.

Vites değiştirirken pencereden Travis'e baktım ve yüzünde aynı gergin, biraz kızgın ifade vardı. Archer hala başını çevirmişti.

ona da bakmak. Sıkıca gülümsedim ve uzaklaştım.

Yola çıktığımızda Archer'a baktım. Bana baktı ve tekrar bakiştık. Bir saniye sonra ona baktım ve vücudu sessiz bir kahkahayla titriyordu. Bana sırttı ve şöyle dedi: *Araba kullanmayı severim.*

Güldüm ve başımı salladım. "Evet, eminim öyledir." Sonra koluna hafifçe vurdum ve "Araba kullanman hoşuma gidiyor. Ama belki bir dahaki sefere daha özel bir yere gitmeliyiz. Kaşlarımı kaldırdım.

Sessizce güldü, dişleri parıladı ve yanaklarında o seksi kırışıklar oluştu.

Ön pencereden mutlu bir şekilde bakan Archer'ın güzel profiline baktım. Aramızda olanlardan memnundu ama Travis'in bizi yakalamasından da memnundu. O ikisini ve Archer'ın muhtemelen hayatındaki hiçbir şeyden böbürlenmek için pek bir sebebi olmadığını düşünerek dudağımı ısırdım. Bir dakika sonra, "Archer, umarım Travis'le rekabet etmek zorunda olmadığını biliyorsundur. Umarım seni seçtiğimi açıkça belirtmişimdir. *Sadece Sen.*"

Bana baktı, yüzü ciddileşiyordu. Koltuğun üzerinden uzanıp elimi tuttu ve sıktı, tekrar pencereden dışarı baktı.

Elini geri sıktım ve tuttum, tek elimle evine kadar sürdüm.

* * *

Ertesi gün iş yerinde, bir süredir çalıştığım en yoğun günlerden biriydi. Saat bir buçukta, nihayet yavaşlamak üzereyken, Melanie ve Liza içeri girdiler ve onlarla ilk karşılaştığımda bulundukları tezgaha oturdular. Onları fark ettiğimde gülümsedim. "Selam!"

Kocaman gülümseyerek beni karşıladılar. "N'aber kız arkadaşım?" diye sordu.

Tezgaha yaslandım. Ah. Gün -" -sesimi bir fısıltı haline getirdim- "cehennem. Kafam kesik tavuk gibi ortalıkta koşturuyorum."

"Evet, yılın bu zamanı daha yoğun oluyor çünkü bütün yaz gölün diğer tarafında çalışan insanlar artık burada daha çok zaman geçiriyor. Norm akşam yemeği vardiyasında çalışacak birini işe almaktan ve lokantayı üçten sonra açık tutmaktan bahsetti ama sanırım bunu yapmamaya karar verdiler. tabii ki hepsiyle

genişleme planları, kimse neler olduğunu bilmiyor, bu yüzden onları kim suçlayabilir? Omuz silkti.

"Hmmm, bilmiyordum," dedim kaşlarını çatarak.

Liza başını salladı ve bu beni gerçeğe döndürdü. "Peki kızlar size ne alabilirim?"

 kisi de hamburger ve buzlu çay sipariş ettiler, ben de arkamdaki buzlu çay makinesine dönüp içeceklerini almaya başladım. Birkaç saniye sonra kapı zilinin çaldığını duydum ve bundan birkaç saniye sonra Melanie, "Aman Tanrım, lanet olsun," diye ciyakladı ve Liza'nın arkamdan "Vay canına," diye fısıldadı.

Her bardağa bir limon damlattım. Ortalığa bir sessizlik çökmüş gibiydi.
Bu da ne?

Kaşlarını çattım ve neler olup bittiğini merak ederek küçük, şaşkın bir gülümsemeyle arkamı döndüm. Ve işte o zaman onu fark ettim...*Okçu.* Yüzüme bir anda gülümseme yayılırken derin bir nefes aldım. Kapı eşiğinde dururken gözleri sadece bana odaklanmıştı, bakıyordu... aman Tanrım, muhteşem görünüyordu. Belli ki kendine yeni giysiler almıştı: uzun kaslı bacaklarını sergileyen, kendisine tam oturan bir kot pantolon ve yakasının hemen altından görünen gri bir tişört ile basit, uzun kollu siyah bir kazak.

Yeni traş olmuştu ve saçları o kadar tahrik olmuş bir kızıdan mutfak sandalyesi kestirmiş olmasına rağmen, neredeyse doğru dürüst göremiyordu. Daha büyük sırttım. O  yleydi*Burada.*

"KimO?" Bayan Kenfield'ın kapının yanındaki bir masadan yüksek sesle söylediğini duydum. Yaklaşık bin yaşındaydı ama yine de. Kaba. Yetişkin torunu Chrissy onu susturdu ve ağzının kenarından yüksek sesle, "Bu Archer Hale, Büyükanne," diye fısıldadı. Ve sonra daha sessizce, "Kutsal cehennem."

"Dilsiz  ocuk mu?" diye sordu ve Chrissy inledi ve büyükannesine dönmeden önce Archer'a özür dileyen bir bakış attı. Ama Archer zaten ona bakmıyordu.

Elimde tuttuğum buzlu çayları tezgahın üzerine koydum, gözlerimi Archer'dan ayırmadım ve ellerimi kalçalarımın aşağı sildim, gülümsemem daha da büyüdü.

Tezgâhın etrafından dolaştım ve yan tarafını temizlediğimde hızımı artırdım, ona giden yolun geri kalanını hızlı bir şekilde yürüdüm ve kahkahalarla güldüm.

Kollarına atlamadan önce yüksek sesle. Burnunu boynumun girintisine sokmadan ve beni sıkıca sıkmadan önce yakışıklı yüzüne rahatlamış görünen bir sırıtma yayıldı.

Birinin arandığını bilmesini sağlayacak bir zaman varsa, bu BT.

Ona tutunarak orada dururken, her şeyin harika olmadığını fark ettim. cesaret eylemleri, dışarıdan bakanlar için açıktır. Ama bu anın ne olduğunu gördüm - hiçbir yerde istenmediği duygusuna kapılmayan bir çocuk, ortaya çıkıp diğerlerinden onu kabul etmelerini istedi. Archer Hale'in bu küçük kasaba lokantasına adım atması gibi güzel bir cesaret eylemi kalbimi gururla uçurdu.

Etrafımıza bir toplu iğne düştüğünü duyabilirdin. umursamadım Tekrar güldüm ve başımı geri çekip yüzüne baktım. "Buradasın," diye fısıldadım.

Başını salladı, gözleri yüzümde gezinirken, dudaklarında nazık bir gülümseme vardı. Beni yere yatırdı ve şöyle dedi:*Senin için buradayım.*

Gülümsedim. Bunlar, birkaç hafta önce benimle lokantanın dışında karşılaştığı gün söylediği sözlerin aynısıydı.

Ben de senin için buradayım, diye fısıldadım tekrar gülümseyerek. Bunu birçok yönden kastetmiştim, hepsini listelemeye bile başlayamadım.

Lokantanın hâlâ sessiz olduğunu fark ettiğimde birkaç saniye boyunca birbirimizin gözlerinin içine baktık. Boğazımı temizleyip etrafa baktım. Bize bakan insanlar, bazılarının yüzlerinde küçük bir gülümsemeyle, diğerlerinin şaşkın bakışlarıyla, yaptıklarına geri döndüler. Lokantadaki gevezelik yavaş yavaş yeniden başladı ve ben bu gevezeliğin tam olarak ne hakkında olduğunu biliyordum.

Archer'ın elini tuttum, onu tezgâha götürdüm ve diğer tarafa döndüm. Melanie ve Liza ona baktılar ve hâlâ biraz şokta olan ifadelerini kocaman gülümsemelerle değiştirdiler.

Melanie elini ona uzattı. "Ben Melanie'yim. Hiç düzgün bir şekilde tanışmadık.

Elini tuttu ve ona biraz çekingen bir şekilde gülümsedi.

"Archer," dedim, "bu Liza, Melanie'nin kız kardeşi." Liza öne eğildi ve Archer'ın da elini sıkmak için Melanie'nin üzerinden uzandı.

Kafasını salladı ve ardından bana baktı. "Bana bir dakika izin verir misin? Birkaç müşteriyle ilgilenmem gerekiyor, hemen döneceğim."

Ona bir menü uzattım ve pencereden yeni çıkan yemeği teslim etmeye ve birkaç içki doldurmaya gittiğimde başını salladı. Döndüğümde Liza ve Melanie'nin yemeği bitmişti, ben de onu alıp hamburgerlerini önlerine koydum ve ardından Archer'a döndüm.*Aç?İmzaladım.*

Hayır. İştahımı özel bir kızla akşam yemeğine saklıyorum. Sırttı.
Sadece... Arkamda soda makinelerine baktı.

Bükümlü pipetli çikolatalı süt mü? diye sordum tek kaşımı kaldırarak. Sessizce kıkırdadı.*Kahve,* dedi bana göz kırparak.

Tanrım, bu çok seksi, dedi Melanie. "Sanki siz ikiniz açık havada müstehcen konuşuyorsunuz."

Archer ona gülümsedi ve ben de güldüm. Başımı salladım. "Belki de bize katılabilmek için siz ikiniz işaret öğrenmelisiniz." sırttım.

Liza ve Melanie güldüler. Arkamı döndüm ve cezveyi aldım ve Archer'a bir fincan doldurdum ve sonra kremayı içine koymasını izledim.

Maggie yanıma geldi ve elini Archer'a uzattı. "Merhaba." Gülümseyip hızla bana baktı. Ben Maggie'yim. Geldiğiniz için teşekkürler."

Archer ona utangaç bir şekilde gülümsedi ve elini sıkarak bana işaret etti.*Lütfen ona, onunla tanışmanın güzel olduğunu söylediğimi söyle.*

Ben yaptım ve o gülümsedi. "Seninle yıllar önce tanıştım tatlım. Sen küçükken annen seni buraya getirirdi. Sanki hatırlamış gibi uzaklara baktı. "Senin o annen dünyanın en tatlı, en güzel şeyiydi. Ve, ah, seni sevdi mi? İçini çekti, şimdiki zamana geri döndü ve gülümsedi. "Pekala, her neyse, burada olduğun için çok mutluyum."

Archer, yüzünde küçük bir gülümsemeyle onu dinledi, sözlerinden içmiş gibi görünüyordu. Başını salladı ve Maggie bana bakarak devam etti. "Yani, Archer, buradaki kız son zamanlarda çok fazla mesai yaptı. Sanırım erken bir gün kazandı. Onunla yapacak bir şeyler bulabileceğini düşünüyor musun?"

Tanrım, Maggie, kulağa çok kirli geliyor. Lisa homurdandı.

Archer gülümsememeye çalıştı ve bakışlarını kaçırdı, kahve fincanını alırken Maggie ellerini kalçalarına koydu ve biz gülerken Liza'ya dik dik baktı.

"Bu sesi kirli yapan senin kirli zihnin," dedi ama gözlerinde bir parıltı vardı.

Okçu bana baktı.*Bu öğleden sonra yapacak kirli bir şey bulabileceğimizi düşünüyor musun?* diye sordu bana sırtarak. Güldüm ve sonra kendimi durdurmak için dudağımı ısırdım.

"Görmek!" Melanie dedi. "İkinizin müstehcen konuştuğunu biliyordum. Tamamen işaret dili öğreniyorum.

sırıttım. "Bana güzel bir pikniğe gitmek isteyip istemediğimi sordu," dedim ifadesizce.

"Sağ!" dedi Lisa gülerek. "Çıplak bir piknik!"

Güldüm ve Maggie homurdanarak Archer'ın daha çok sırtmasına neden oldu. "Siz insanlar haklı değilsiniz. Şimdi git buradan, seni, dedi Maggie beni dürterek.

"Tamam, tamam, peki ya benim yan işim ve salatalar-?"

"Anladım," dedi. "Salataları bir sonraki vardiyanda yapabilirsin." Archer'a baktım. "Tamam o zaman. Hadi gidelim!"

Kahve için cebinden biraz para çıkarmaya başladı ama Maggie elini onun koluna koyarak onu durdurdu. "Hesap bizden."

Archer durup bana baktı ve sonra tamam anlamında başını salladı. "Tamam," dedi gülümseyerek.

Tezgâhın arkasından geldim ve Melanie, Liza ve Maggie ile vedalaştık ve birlikte ön kapıdan çıktık.

Dışarı çıktığımızda caddenin karşısına baktım ve tanıdık bir figür gördüm. Victoria Hale, yanında siyah saçlı yaşlı bir kadınla birlikte bir dükkandan çıkıyordu. Archer'la beni gördüğü anda anladım - o sokaktaki sıcaklık elli derece düşmüş gibiydi ve içimi bir ürperti kapladı. Kollarımı Archer'ın beline doladım ve bana gülümsedi, beni kendine çekti ve başımın yan tarafını öptü ve bu kadar çabuk Victoria Hale'in varlığı sona erdi.

* * *

O akşam daha sonra Archer göl kıyısında bir şenlik ateşi yaktı ve amcasının yıllar önce yaptığını söylediği eski Adirondack sandalyelere oturduk. Özellikle akşamları havalar soğumaya başlayınca yanımıza bir şişe kırmızı şarap ve battaniye aldık. Archer küçük bir kadeh şarap içti ve ben daha büyük bir kadeh şarap içtim; güçlü bir likörmüş gibi emzirdi. Kabul ettiğim pek çok şey onun için çok yeniydi.

Biraz sessizlik içinde oturduk, şarabımızı yudumladık ve ateşin parlayıp zıplamasını izledik. Mutlu ve memnun hissettim, şarap kanımda dolaşıyordu. Başımı tahta sandalyenin arkasına yasladım ve ateşin parıltısında tamamen parıldayan yakışıklı profiline baktım. bir saniye o

bir tanrıya benziyordu, belki güneştendi, tamamen altın rengindeydi ve güzeldi, kendi ihtişamı dans eden alevlerinkinden çok daha fazlaydı. Kendi kendime hafifçe güldüm - yarım bardak Merlot'tan sarhoş hissediyordum. Ona, bu geceye, kadere, yiğitliğe, hayata sarhoş oldum. Ayağa kalktım, kucağımdaki battaniye sandalyeye düştü ve şarabımı kumların üzerine bıraktım. Ona doğru yürüdüm ve kucağına oturdum ve gülümsediğinde yüzünü ellerimin arasına aldım ve bir saniyeliğine ona baktım, sonra dudaklarımı onunkilere indirdim, kırmızı şarap ve Archer'ı tattım; Kucağında kendimi düzelterip ağzına doğru iç çekerken bana doğru eğildi ve dilimiyle dalga geçti. İç çekişime karşılık verdi, dili yavaşça ağzımın içine daldı, seks hareketini taklit etti ve çekirdek nabzımı neredeyse anında kaygan ve ıslak bir şekilde hayata döndürdü, beni doldurması ve kucağında kıvranıp kıvranmama neden olan derin ihtiyacımı doyurması için hazırды.

Ağzıma doğru gülümsedi - bana ne yaptığını tam olarak biliyordu ve bundan hoşlandı. Artık onun içinde kaybolmak çok kolaydı, dikkatini verme şekli, bana tapıyormuş gibi bakma şekli, yoğun seksiliği tamamen doğal ve utanmazdı - bunun varlığından neredeyse hiç haberi yoktu. Ama öğreniyordu ve bir bakıma, benden nasıl zevk alacağını ona göstermek, onu gerçekten istediğimi söylemek için bana bakan kararsız adamın kaybını hissettim. Ama diğer yanımda, vücudumun sorumluluğunu üstlenmesi ve beni arzuyla zayıf düşürmesi gibi, yeni keşfettiği özgüveniyle övünüyordu.

Birkaç dakika sonra arkama yaslandım, ikimiz de derin derin nefes alıyor, nefesimizi tutuyorduk. Dudaklarından bir kez daha hafifçe öptüm. "Beni çok çabuk sinirlendiriyorsun," dedim.

Elleri kalktı. *Bu kötü bir şey mi?* O sordu. Bana baktı - bu gerçek bir soruydu, retorik değil.

Baş parmağımı alt dudağında gezdirdim. "Hayır," diye fısıldadım başımı sallayarak.

Dans eden alevlerde yara izini gördüm, ateş ışığında kırmızı, parlak, altın rengi gergin derisi. Eğilip onu öptüm ve hafifçe titreyerek hareketsiz kaldı. Dilimin üzerinde gezdirdim, vücudunun daha da gergin olduğunu hissettim.

Boğazına doğru fısıldadım, "Her yerde güzelsin Archer."

Bir nefes verdi ve başını çok çok hafifçe geriye doğru yaslayarak bana daha fazla erişim sağladı, yara izini bana gösterdi, güzel bir güven hareketi.

"Bana ne olduğunu anlat," diye fısıldadım, dudaklarımı büzüşmüş deriye sürterek kokusunu içime çektim. "Bana hepsini anlat. Seni tanımak istiyorum." dedim ve arkamı dönüp ona baktım.

Yüzüme bakarken ifadesi gergin ve düşünceli bir karışımdı. Bir nefes verdi ve ellerini kaldırdı.*Bugün kendimi... neredeyse normal hissettim. Lokantada.Durdurdu.Bu gece nasıl kırıldığımı hatırlamak istemiyorum, Bree. Lütfen. Seni burada tutmak istiyorum ve sonra seni içeri alıp seninle sevişmek istiyorum. Anlaması zor biliyorum ama lütfen. Şimdilik keyfini çıkarmama izin ver.*

Onu inceledim. anladım Oradaydım. Babam öldükten sonra normal bir yere dönmek için çok çabalamıştım. Binlerce kez geçtiğim otoyolda çıkışları kaçırmamak için çok uğraştım; manavda, portakalların önünde durup boşluğa bakarak imar yapmayı durdurmak için çok uğraştı; saf acı olmayan herhangi bir şeyi hissetmek için çok uğraştım. Ve kim sormuş olursa olsun, beni ne kadar sevmiş olurlarsa olsunlar, yüzde yüz hazır olana kadar bunun hakkında konuşamazdım. Archer çok çok uzun bir süre kendi acısıyla yaşamıştı ve ondan benim zaman çizelgeme göre bunu tekrar ziyaret etmesini istemek asla adil olmazdı. Bekleyeceğim. Bana ihtiyacı olduğu sürece beklerdim.

Ona gülümsedim, alnındaki saçlarını düzelttim ve onu tekrar nazıkçe öptüm. Arkama yaslandığımda, "Babamın öldürüldüğü ve saldırıya uğradığım gece kavga ettiğimi bana nasıl söylediğini hatırlıyor musun?" dedim.

Başını salladı, gözleri ateş ışığının hemen ötesindeki loş ışıktaki koyu küreler gibiydi.

"Peki, sen de yaptın," dedim sessizce. "Ne olduğunu bilmiyorum Archer ve umarım bir gün bana anlattırır. Ama bildiğim şey, bu yaranın bana senin de yaşamak için savaştığını söylediği. Parmak ucumu hafifçe boğazının harap olmuş derisinde gezdirdim ve kalın bir şekilde yutkunduğunu hissettim. "Yaralı şifacım, güzel Okçum."

Gözleri bana parladı ve birkaç sessiz vuruştan sonra beni kaldırdı ve ateşe biraz kum dökerken birkaç saniyeliğine yere koydu. Sonra güldüğümde beni tekrar kaldırdı ve ona sarıldı ve beni tepeye, evine ve yatağına taşıdı.

Chapter Yirmi Üç

Bree

Tertesi gün Archer'ı çarşafı dolanmış halde bıraktım. Kışının kaslı kürelerini bir battaniye zar zor örtüyordu ve kolları başının altındaki yastığa dolanmıştı, böylece güzel sırtı, tüm sert yüzeyleri ve sırtları tamamen ortaya çıkıyordu. Kısa bir süreliğine onu uyandırmayı düşündüm, böylece tüm o uçakların ve sırtların keyfini yeniden çıkarabilecektim, ama Phoebe'nin muhtemelen işini yapması gerektiğini biliyordum ve ne yazık ki kulübemi ve hayatımı ihmal etmişim.

- ortalık dağınıktı ve hiç temiz iç çamaşırım kalmamıştı. Ben de Archer'ın omzuna küçük, hafif bir öpücük bırakarak bazı gerekli işleri yapmak için kendimi zorladım. Yorgundu - önceki gece çok fazla enerji harcamıştı. Aklıma gelen şeyle uyluklarımı sıktım ve ayaklarımı beni küçük yatak odasından çıkarmaya zorladım.

Eve vardığımda Phoebe'yi hemen dışarı çıkardım ve uzun, sıcak bir duş aldım.

Giyindikten sonra telefonumu açtım ve birkaç mesaj aldığımı gördüm - her ikisi de Natalie'dendi ve her ikisi de babamın cinayet soruşturmasında çalışan dedektifin onu birkaç kez aradığını, beni aradığını ve onu aramam gerektiğini söylüyordu. Derin bir nefes alıp oturdum. Babamın öldürülmesinden sonraki aylarda dedektifi defalarca aramıştım ve hiçbir delil kırıntısı olmamıştı. Havalandıktan sonra tekrar check-in yapmamıştım. Bunun gerekli olduğunu düşünmemiştim. Ama şimdi aniden yeni bir şey oldu? Neden?

Hala ezbere bildiğim numarayı çevirdim ve Dedektif McIntyre telefonu açıp ona kim olduğunu söylediğimde beni sıcak bir şekilde karşıladı. "Bree, nasılsın?"

"Aslında iyiydim, Dedektif. Bir süredir check-in yapmadığımı biliyorum ve telefon numaram değişti..."

"Sorun değil. Cinayetten sonra kaldığın arkadaşının numarasını bana vermene sevindim. söylemediğini not ettim*cinayet*."

"Yani yeni bir şey var mı?" Diye sordum hemen konuya girerek.

"Aslında evet. Davayla ilgilenen bir kişimiz var. Bir fotoğraf çekimi için gelmeni istiyoruz," dedi nazikçe.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve "Oh" diye nefes verdim ve sonra oturdum.

orada sessizce

Dedektif boğazını temizledi. "Biliyorum, aradan bunca ay geçtikten sonra bu şaşırtıcı, ama aslında bu bilgiyi hapisten kurtulmaya çalışan düşük seviyeli bir uyuşturucu satıcısından aldık."

"Tamam," dedim. "Ne zaman geri gelmem gerekiyor?" "Mümkün olan en kısa sürede. Ne zaman gelebilirsin?"

dudağımı ısırdım "Şey..." Bir an düşündüm. "Üç gün?"

"Buraya gelebileceğin en hızlı yol buysa, işe yaramalı."

Biraz uyuşmuş hissettim. "Tamam Dedektif, şehre varır varmaz sizi arayacağım."

Vedalaştık ve telefonu kapattık ve uzun bir süre yatağında oturdum, pencereden dışarı baktım, sanki bir balon patlamış gibi hissettim. Yine de tam olarak nasıl sınıflandıracağımın emin değildim çünkü babamın davasında bir ilerleme olabileceği için mutlu olduğumu biliyordum. Bir tutuklama olursa... Artık merak etmeme gerek kalmayacaktı... Sonunda kendimi tamamen güvende hissedebilecektim. Ve babam hak ettiği adaleti alacaktı.

Telefonumu aldım ve Natalie'yi aradım ve ona haberleri anlattım. Bitirdiğimde, derin bir nefes verdi ve "Tanrım, Bree, korkarım çok fazla umut etmek istiyorum ama... Çok umuyorum," dedi ve sözlerini sessizce bitirdi.

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum. Ben de."

Bir saniye sessiz kaldı ve "Dinle, benim bir fikrim var. Ya oraya uçar ve sana arkadaşlık etmek için seninle geri dönersem?"

bir nefes verdim. "Bunu yapar mısın?"

"Evet, elbette yapardım. Artı, annemin yaptığı tüm seyahatlerden biriktirdiği çok fazla mil olduğunu biliyorsun. Bana bir maliyeti bile olmayacak."

Gülümsedim. "Bu... Bunu çok isterim. Yetişmek için uzun bir araba yolculuğumuz olacak."

"Güzel" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duydum. ayarlayacağım İşten izin alabilecek misin?

"Evet, iyi olacağına eminim. Çalıştığım insanlar harika ve onlara bunun ne için olduğunu söylediğimde..."

"Bree, sadece geçici olarak orada olduğunu biliyorlar, değil mi?"

Durdum ve yatağıma uzandım. "Onlara bundan bahsetmedim, hayır." Elimi alnıma koydum. "Ve mesele şu ki, bu geçici değil, Nat. Ben... kalmaya karar verdim. Tepkisini beklerken gözlerimi kapattım."

"Ne? Kalmak mı? Ciddi misin? o adam yüzünden sen

adı geçen?" Sesi şaşırmış ve kafası karışmış görünüyordu.

"Çoğunlukla evet. Ben sadece... bu biraz karmaşık. Araba yolculuğunda sana her şeyi anlatacağım, tamam mı? Uygun mu?"

"Tamam... tamam, evet. Seni görmek için sabırsızlanıyorum tatlım. Sana uçuşumun ayrıntılarını mesaj olarak atacağım."

"Tamam aşkım. Çok teşekkür ederim.

Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum bebeğim. İrtibatta olacağım."

Telefonu kapattık ve birkaç dakika orada yattım, en iyi arkadaşımın benimle geri dönmek için geldiğine şükrediyordum. Her şeyi kolaylaştıracaktı. Ve sonra geri gelirdim. Natalie'ye kalıcı olarak kalacağımı söylemişim. Ve bunu Archer dışında birine yüksek sesle söyleyince ne kadar doğru hissettirdiğini anladım. Ohio'ya geri taşınmamın hiçbir yolu yoktu. Hayatım artık buradaydı. Hayatım Archer'laydı - bu ne anlama geliyorsa, bunun doğru olduğunu biliyordum.

* * *

Ertesi sabah işte, tereddütle Maggie'ye Ohio'daki durumu ve orada bana nasıl ihtiyaç duyulduğunu anlattım. Babamın ölümünün ayrıntılarını onunla paylaşmamıştım ama o, olacağını bildiğim kadar anlayışlı ve sempatikti. Sıcak kucaklaması ve rahatlatıcı sözleri beni rahatlatı - bana annelik yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Davada bir ara verildiği için minnettar olsam da, belirli bir süre geçtikten sonra bunun nadir bir olay olduğunu bildiğim için, Ohio'ya geri dönmek umutsuzluk ve keder duygularımı ortaya çıkaracağından endişelendim. Pelion'da kendimi güvende hissettim - Archer ile kendimi güvende hissettim. Yine de ona bu gelişmeyi anlatmam gerekiyordu. Bir gün önce kulübemde bir şeyler yapmışım ve sonra o kadar yorgundum ki saat yedi civarında uyuyakalmışım. Birlikte olmadığımız zamanlarda onunla iletişim kurmanın hiçbir yolu olmamasından nefret ediyordum. Ama orada burada ayrı bir gün geçirmemizin bize iyi geldiğini biliyordum. Son zamanlarda neredeyse ayrılmazdık ve biraz mesafe sağlıklı bir şeydi.

Vardiyamın sonu yaklaşırken zil çaldı ve yukarı baktım ve Travis'in üniforması ve havacı güneş gözlükleriyle içeri girdiğini gördüm. Ne kadar gülünç derecede yakışıklı olduğuna neredeyse gözlerimi devirecektim, bu kendi başına utanılacak bir şey olduğu için değil, bunu bildiği çok açık olduğu için.

"Travis," dedim önümdeki menüleri silmeye devam ederken. Hey, Bree, dedi, dudakları samimi bir ifadeyle kıvrıldı. gülümsemek.

"Size ne verebilirim?" Diye sordum. "Kahve."

Başımı salladım ve ona bir bardak almak için döndüm. Kahveyi doldurup önüne koydum ve arkamı döndüm.

"Hala bana kızgın?" O sordu.

"Deli değil, Travis. Sadece kuzenine davranış şeklinden etkilenmedim.

Dudaklarını büzdü. Dinle Bree, o benim ailem ve uzun yıllar iletişim kurmadık - bunun çoğunlukla benim hatam olduğunu görebiliyorum ama ben ve Archer her zaman... çocukken rekabetçiydik. Belki de bu, sana geldiğinde izin vermem gerekenden biraz daha fazla ilerledi. Bunu kabul edeceğim. Ama o da iyi, bana güven."

"Rekabetçi?" alay ettim. "Aman Tanrım, Travis." Sesimi hafifçe yükselttim ve Travis'e dönmeden önce onlara gergin bir şekilde gülümsediğimde birkaç kişi bana baktı ve sonra bakışlarını kaçırdı. "Sence hayatında bir kez olsun birinin yanında olmayı hak etmiyor mu? Birinin kök salmasını hak ettiğini düşünmüyor musun?içinonunla rekabet etmek yerineaykırıo? O kişi olmaya çalışamaz mıydın?"

"Demek senin için mesele bu - acıma anlaşması mı?"

Gözlerimi kapatıp sıcak kahveyi yüzüne atmamak için derin bir nefes aldım. "Hayır, kimsenin merhametine ihtiyacı yok. O... o inanılmaz, Travis." Onu, gerçekten mutlu olduğunda nazik gözlerini ve gülümsemesinin yüzünü nasıl aydınlattığını zihnimde hayal ettim. "O inanılmaz." Aşağıya baktım, birdenbire biraz utandım.

Travis bir saniye sessiz kaldı. Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda zil tekrar şingirdadı ve ben ona baktım. Gözlerim büyüdü.

Natalie orada duruyordu ve arkadaşımız Jordan onun biraz arkasında, elleri ceplerinde, mahcup görünüyordu.

Elimdeki menüyü bırakıp hızla tezgahın etrafından dolandım. "Aman Tanrım! Burada ne yapıyorsun?" diye ciyakladım. Hâlâ uçağının ne zaman kalkacağını söyleyen bir mesaj bekliyordum. Natalie beni karşılamak için hızla yürüdü ve birbirimize sarılarak güldük.

"Sürpriz!" dedi ve bana bir kez daha sımsıkı sarıldı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," dedim, hâlâ kapıdan uzaklaşmamış olan Jordan'a bakarken gülümsemem soldu.

Natalie bana baktı ve sonra tekrar bana baktı. "Senden yüz yüze özür dilemek için onu yanımda getirmem için adeta yalvardı."

İç çektim ve Jordan'a yanımıza gelmesini işaret ettim. İfadesi rahatlamıştı ve bana doğru yürüyüp beni kendisine sımsıkı sardı. "Çok üzgünüm, Bree," dedi sert bir sesle. Ona geri sarıldım. Ben de onu özlemiştim. Jordan benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Jordan, Natalie, arkadaşımız Avery ve ben ilkokuldan beri ayrılmaz bir parçaydık. Birlikte büyümüştük. Ama Jordan aynı zamanda eşyalarımı bir sırt çantama atıp şehirden ayrılmama neden olan mecazi bir saman çöpüydü.

Kederimin ve duygusal çalkantılarımın doruğunda, ona bir arkadaş olarak gitmişim ve beni köşeye sıkıştırıp öpmüş, direnmeme rağmen beni itmiş, bana aşık olduğunu söylemiş, benimle ilgilenmesine izin vermem için yalvarmıştı. Çok fazlaydı ve o zamanlar ihtiyacım olan son şeydi. Natalie

kollarını ikimize doladı ve hepimiz usulca güldük, sonunda ayrıldık. Etrafımdaki odaya baktım - lokantada sadece birkaç kişi vardı ve Maggie, Norm'la arkada kapıyı kapatıyordu.

mutfak.

"Ben bitirene kadar gel tezgahta otur," dedim gülümseyerek.

Natalie, kahvesinden bir yudum alarak ona bakan Travis'in yanına oturdu.

"Merhaba," dedi Natalie, uzun sarı saçlarını savurup bacak bacak üstüne atarak tezgah taburesini yarı ona bakacak şekilde döndürürken. En iyi cilveli gülümsemesiyle gülümsedi. homurdandım. Beni görmezden geldi, Travis de öyle.

"Travis Hale," dedi, gülümseyerek ve onun eline uzanarak.

Başımı hafifçe salladım ve Travis'i Jordan'la tanıştırdım.

Hepsi merhaba dedi ve ardından Travis ayağa kalkıp tezgaha bir beşlik koydu. "Bree," dedi bana bakarak. "Natalie, Jordan, konaklamanızın keyfini çıkarın.

Pelion. Tanıştığımıza memnun oldum. Bree, Maggie'ye merhaba dediğimi söyle. Sonra döndü ve lokantadan çıktı.

Polis kruvazörüne doğru dışarı çıkarken hâlâ kıcını kollayan Natalie'ye döndüm. Bana döndü. "Eh, burada kalmak istemene şaşmamalı."

Güldüm. Burada kalmak istememin sebebi o değil.

Natalie, bir menüye bakmakta olan Jordan'a baktı. Ciddiye alıp konuyu değiştirdim. Yıllardır Jordan'ın benden hoşlandığına dair bir fikrim vardı ama bana aşık olduğunu düşündüğünü bilmiyordum. Ben de onu sevdim ama öyle değil ve asla sevmeyeceğimi biliyordum. Bir şekilde daha önce sahip olduğumuz arkadaşlığa geri dönebileceğimizi umuyordum. Onu gerçekten özledim.

"Hiç yedin mi?" Diye sordum. Mutfak kapanıyordu ama onlara sandviç filan hazırlayabilirdim.

"Evet, fast food yaklaşık bir saat önce." Natalie menüyü incelerken Jordan'a baktı. "Yine aç değilsin, değil mi?"

O yukarı baktı. "Hayır, sadece bakıyorum." Yere koydu, belli ki hâlâ biraz rahatsızdı.

Boğazımı temizledim. "Tamam, Maggie'ye gideceğimi söyleyip eşyalarımı alayım."

On beş dakika sonra küçük arabamda kulübeme gidiyorduk.

Jordan'ı ön odaya yerleştirdim ve Natalie eşyalarını yatak odama getirdi. Hepimiz sırayla duş aldık ve sonra ön odada sohbet edip Natalie'nin yeni patronuyla çıktığı hakkındaki hikayelerine güldük. Jordan zaten daha rahat görünüyordu ve orada oldukları için çok mutluydum.

"Kasabada akşam yemeğine gitmek ister misin?" Diye sordum. "Ben gidip Archer'a sen hazırlanırken bizimle gelmek isteyip istemediğini soracağım."

"Neden onu aramıyorsun?" Natalie sordu. "Eh, tam olarak konuşmuyor," dedim sessizce. "Ha?" o ve Jordan aynı anda dediler.

Onlara Archer'dan ve onun nasıl büyüdüğünden, biraz da amcasından ve bana kişisel olarak hiçbir şey söylememiş olsa da kazası hakkında bildiklerimden bahsettim.

İkisi de kocaman açılmış gözlerle bana baktılar. Natalie, "Lanet olsun tatlım," dedi. "Biliyorum çocuklar" dedim. "Bu çılgın bir hikaye - ve hepsini bilmiyorum bile.

henüz. Ama onunla tanışana kadar bekle. O çok tatlı ve sadece... harika. Senin için tercümanlık yapmam gerekecek ama işaret dilini akıcı bir şekilde konuşuyor.

Vay canına, dedi Jordan. "Yani, bunca yıldır mülkünden gerçekten hiç çıkmadıysa ve konuşmuyorsa, hayatıyla tam olarak ne yapmayı planlıyor?"

aşağı baktım "Bunu hâlâ anlıyor," dedim birdenbire ona karşı savunmaya geçtiğimi hissederek. "Yine de yapacak. Hâlâ birkaç temel şey üzerinde çalışıyor."

Bana baktılar ve nedense aniden utandım. "Her neyse," diye devam ettim, "ona planlarımızı anlatacağım ve umarım bizimle gelmeyi kabul eder." Ayağa kalkıp ayakkabılarımı ve kabanımı giymeye gittim.

Tamam, dedi Natalie. "Yani burası kot pantolon ve tişört tarzı bir yer mi yoksa daha şık mı giyineyim?"

Güldüm. "Kesinlikle kot pantolon ve tişört." "Travis'in orada olacağını düşünüyor musun?" bana sordu.

inledim. "Ah çocuklar, size anlatacak çok şeyim var. Bu biraz zaman alabilir. Birkaç dakika içinde döneceğim, tamam mı?"

Natalie ayağa kalkarak, "Tamam," diye şarkı söyledi. Jordan küçük bavulunda bir şeyler arıyordu.

"Tamam," dedi o da arkasına bakarak.

Dışarı çıktım, arabama atladım ve Archer'ın yoluna doğru döndüm.

Chapter Yirmi Dört

Okçu

BEN mutfak lavabomun önünde durup büyük yudumlarla bir bardak su içti. Köpeklerle kıyıdaki bir koşudan yeni dönmüştüm. Havalar düzeldiğinde bunu daha uzun süre yapamayacaktım.

Orada durup bugün ne yapacağımı düşünürken içimde nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir ağırlık hissettim. Koşumdan önce de aynı şekilde hissetmişim ve egzersizin kafamı toparlayacağını düşünmüştüm. Olmamıştı.

Huzursuz, saf ve basittim. Ve görünüşe göre fiziksel bir huzursuzluk değildi. Zihinseldi. O sabah yarı uyanık gelmişim, Bree'nin kokusu hâlâ çarşaflara yapışmıştı ve bir an için kendimi mutlu ve memnun hissetmişim. Ama sonra orada olmadığını fark ettim, ayağa kalktım ve önümde uzayan saatlerle ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Önceki günün tekrarı. Üzerinde çalışabileceğim çok sayıda proje vardı ama hiçbirini beni ilgilendirmiyordu. Bunun üzerinde ciddi olarak düşünmem gereken bir konu olduğuna dair belli belirsiz bir hisse kapıldım. *Hayatınla ne yapacaksın, Archer?* Bree benim için her şeyi sarsmıştı ve şu anda tek hissedebildiğim huzursuzluktu. Hiç kimsenin gelip benim için dünyayı açmasını beklemiyordum ama o öyle yapmıştı. Ve şimdi daha önce sahip olduğumu düşünmediğim olasılıklara sahiptim. Ama hepsi onun etrafında dönüyordu. Ve bu beni korkuttu. Bu beni çok korkuttu.

Kapımın çalındığını duydum ve bardağı yere bıraktım. Bree erken mi çıktı?

Evimin kapısına doğru yürüdüm ve Travis'in garaj yolumdan bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Ne istediğini merak ederek yaklaşmasını bekledim.

Ellerini havaya kaldırdı *beni vurma* Sahte bir poz verdim ve başımı yana eğerek bekledim.

Travis arka cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı ve benim durduğum yere geldiğinde bana uzattı. Aldım ama açmadım.

"Öğrenci izni başvurusu," dedi. "Yalnızca doğum belgenizi ve adres belgenizi yanınızda getirmeniz gerekecek. Bir su faturası ya da her neyse."

Kaşlarımı kaldırıp kağıda baktım. Şimdi elinde ne vardı?

Striptiz kulübü olayında yaptıklarım için sana bir özür borçluyum. Bu... olgunlaşmamış ve soğuktu. Ve aslında senin ve Bree'nin bunu hallettiğini gördüğüme sevindim. Bence senden gerçekten hoşlanıyor, dostum.

Ona bunu nasıl bildiğini sormak istedim -benden hoşlandığını biliyordum, belki daha çok ama benim hakkımda Travis'e söylediklerini duymayı çok istiyordum. Elbette, yapabilseydim bile, ona sormak iyi bir fikir olmazdı - büyük ihtimalle benimle dalga geçerdi. Ama tüm duygularımı Bree ile nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Seksin aşka eşit olmadığını biliyordum, öyleyse bana söylemeden beni sevip sevmediğini nasıl anlayabilirdim? Ve bana söylemiyorsa, bu beni sevmediği anlamına mı geliyordu? Kafam çok karışmıştı ve konuşacak kimsem yoktu.

Ve kahretsin, onu sevdiğimi biliyordum - şiddetle ve kalbimin her parçasıyla, hatta kırık parçalarım, hatta değersiz ve değersiz hissettiren parçalarım, hatta bile. Ve belki de en çok bu kısımlar.

"Peki," diye devam etti Travis, "ateşkes ilan edebilir miyiz? Aşkta ve savaşta her şey mübah mı? Sen kazandın; kıızı kazandın Bir adamı denediği için suçlayamazsın, değil mi? Alınmadım?" Elini bana uzattı.

baktım. Travis'e elimden geldiğince güvendim ama bunu aramızda bir tür devam eden savaşa dönüştürmenin ne anlamı vardı? Haklıydı - ben kazanmıştım. Bree benimdi. Sadece bu düşünceyle, içimde şiddetli bir sahiplenme duygusu kükredi. Uzanıp elini sıktım, hala ona güvensizce bakıyordum.

Travis baş parmaklarını silah kemerine dayadı. "Yani sanırım Bree'nin arkadaşlarının kasabada olduğunu zaten biliyorsun - onun memleketi arkadaşları."

Kaşlarımı çatıp başımı hafifçe geriye çektim ve kendimi ele verdim. Travis bir var *Kahretsinyüzüne* bak Kahretsin, sana söylemedi mi? O sordu. Uzaklara baktı ve sonra tekrar bana baktı. "Eh, eminim onun için zor olacaktır; Demek istediğim, işte burada, senden hoşlanıyor ve bir noktada eve gitmeli, gerçek hayatına geri dönmeli. Bu, içinde bulunulması zor bir pozisyon."

Ev? Ona *gerçek hayat*? Ne halattan bahsediyordu?

Travis beni inceledi ve içini çekerek elini saçlarından geçirdi. "Kahretsin dostum, hayatı boyunca burada kalıp küçük bir kasaba lokantasında çalışacağına dair bir hayalin yok, değil mi? Belki de ev dediğin bu küçük fiçı tahtası barakada yaşar ve bakmanın hiçbir yolunun olmayacağı bir sürü bebek doğurursun?" Güldü ama ben gülmeyince gülümsemesi soldu.

uzaklaştı ve onun yerini acıyan bir bakış aldı. "Aman Tanrım, tam olarak umduğun şey bu, değil mi?"

Kulaklarımda kan uğulduyordu. Bunların hiçbirini tam olarak kafamda canlandıramamıştım ama gitme düşüncesi damarlarımda buz gibi bir korku akıyordu.

"Kahretsin. Dinle Archer, onu kazandığını söylediğimde, sadece bu arada, birkaç sıcak gece için, kamyonetinde birkaç oynaşmayı kastetmiştim. Yani, senin için aferin - bunu hak ediyorsun, adamım. Ama kahretsin, bundan daha fazlasını hayal etmeye başlama. Size kalacağını söyleyebilir - hatta muhtemelen kısa bir süre için ciddi olacaktır. Ama Bree gibi bir kız üniversiteye gitti, o istiyor*hayat*sonunda. Geçici olarak uzaklaşmak, bir yarayı iyileştirmek için burada ve sonra gidecek. Ve neden olmasın? Ona ne teklif etmelisin? Bree güzel; her zaman onu isteyen ve ona daha fazlasını verebilecek bir adam olacak. Kafasını salladı. "Ona ne verebilirsin, Archer? Gerçekten mi?"

Bu pisliğin önünde donmuş gibi duruyordum. Ne yaptığını görmeyecek kadar aptal değildim. Bir kart oynuyordu. Ama ne yazık ki benim için oynadığı kart gerçeğe dayanıyordu. Kazanan bir eli vardı ve bunu biliyordu. Bunu yapmaya gelmişti - beni gerçeğe yok etmeye. Bana bir hiç olduğumu hatırlatmak için. Ve belki de iyi bir hatırlatmaydı.

Artık onu isteyip istemediğini bile bilmiyordum. Olmayabilir. Ama şimdi mesele benim de ona sahip olmamamla ilgiliydi. Öyle ya da böyle kazanacaktı. Gördüm; Biliyordum. Aynı bakışı bir kez başka bir adamın yüzünde görmüştüm. Ne anlama geldiğini hatırladım.

Derin bir nefes daha aldı, biraz utanmış görünüyordu, belki de öyleymiş gibi yapıyordu. Boğazını temizledi. "Her neyse," -elimdeki kağıdı işaret etti- "izin için bol şans. Gittiğin her yere yürümek zorunda değilsin." Bana başını salladı. "Kendine iyi bak Okçu."

Sonra döndü ve garaj yolumdan yukarı yürüdü ve kapıdan çıktı. Uzun süre orada durdum, kendimi küçük hissettim, onun gittiğini hayal ettim ve nefes almaya nasıl devam edeceğimi hatırlamaya çalıştım.

Chapter Yirmi Beş

Bree

BENArcher'ın yanına gittim ve kapıdan girdiğimde adını seslendi. Cevap yok, bu yüzden ön kapısına yürüdüm ve adını tekrar söyleyerek kapıyı çaldım. Hala cevap yok. Kapı kilitli değildi ve içeri girip etrafa baktım. Her zamanki gibi temiz ve düzenliydi ama ondan hiçbir iz yoktu. Arazisinde bir yerde olmalı, seslendiğimi duyamayacak kadar uzakta, yoksa kasabaya yürüyerek mi geldi?

Bir parça kağıt ve bir kalem aldım ve ona arkadaşlarımla kasabada nasıl olduğuna dair kısa bir not yazdım ve onu gördüğümde açıklayacağım. Ona nerede yemek yiyeceğimizi söyledim ve bize katılmasını istedim. Öyle olmasını umuyordum. Lokantaya gelmenin onu tekrar dışarı çıkacak kadar rahat hissettirdiğini umuyordum. Onu arkadaşlarımla tanıştırmak istedim. Onun hayatımın her alanında olmasını istiyordum.

Eve döndüm ve hazırlanmayı bitirdim ve ardından Natalie, Jordan ve çok rahat bir akşam yemeği için kasabaya, yerel bilardo salonuna/pizzacıya gittik.

Büyük bir pizza ısmarladık, dart tahtalarından birinin yanındaki masaya getirdik ve oyuna başladık.

Başımı kaldırdığımda yarım sürahi bira içiyorduk ve Archer kapıdaydı. Yüzüme bir anda sırtış yayıldı ve elimdeki dartı düşürdüm ve ona doğru koştum, kollarımı boynuna doladım ve onu ağzından öptüm.

Bütün gün tuttuğunu hissettiği nefesini dışarı verdi. Arkama yaslandım, yüzüne baktım ve alışık olmadığım bir gerginlik gördüm. "İyi misin?"

Başını salladı, yüzü rahatlamıştı. Konuşabilmesi için ondan uzaklaştım.*Bana arkadaşlarının geleceğini söylemedin.*

Dün senin evinden ayrılana kadar bilmiyordum. Sonra erken uçtular. Archer, babamın davasıyla ilgilenen biri var. Dün baş dedektifle konuştum ve gelip bir fotoğraf dizisine bakmamı istiyor. Tutuklama olabilir, Bitirdim, gözlerinin içine baktım, "dışarı çıkma" olasılığından bahsederken birdenbire üzerime duygu çöktü.

yüksek sesle."

Bree, bu harikadedi.Bu gerçekten harika.

Başımı salladım.*Birkaç günlüğüne eve gitmem gerekecek. Natalie ve Jordan benimle eve geliyor ama sonra geri geleceğim.*Ohio'ya geri dönmenin nasıl bir his olduğunu düşünerek tekrar kaşlarımı çattım. Başımı kaldırıp Archer'a baktığımda beni yakından izliyordu, yüzünde yine o gergin ifade vardı.

*Bizimle gelebilirsin.*Ona gülümsedim.

Gözleri bir anlığına yumuşadı ama sonra nefesini verdi.*Sanmıyorum, Bree. Siz...arkadaşlarınıza yetişin.*

Hey, Bree, bizi burada bekletmeyi bırak! Sıra sende, diye seslendi Natalie.

Archer'ın elini çekiştirdim. "Gelip arkadaşlarımla tanışın," dedim, sonra daha yumuşak bir sesle, "Seni sevecekler."

Archer biraz şüpheli görünüyordu ama onu pizzamızın olduğu masaya götürmeme izin verdi.

Onu Natalie ve Jordan'la tanıştırdım ve çocuklar el sıkışırken Natalie başını eğerek "Ne oluyor?"*cehennem*Buralarda su var mı? Gülünç derecede seksi adamlar yaratan bir çeşit mineral mi? Hareket ediyorum."

Güldüm ve ateşli erkeğime eğildim, onu soludum ve boynuna gülümsedim. Jordan'ın gözleri uzağa fırladı ve yüzü bembeyaz oldu. Tanrım, beni şimdi bir erkekle görmenin onu rahatsız etmesinden nefret ediyordum. Belki biraz daha konuşmamız gerekiyordu. Başımı kaldırıp Archer'a baktım ve gözleri Jordan'a kısılmıştı - o da tepkisini kaçırmamıştı. Tabii ki hayır - Archer Hale hiçbir şeyi kaçırmadı. Onunla tanıştığımdan beri, ağzımızı biraz daha kapatsak ve sürekli kendi sesimizi duymaya çalışmaktan vazgeçsek, hepimizin görüp duyabileceklerinin muhtemelen harika olacağı aklıma gelmişti.

Dart oynadık, sohbet ettik ve biraz pizza yedik. Archer, Natalie'nin bitmek bilmeyen hikayelerine gülümsemesi gerektiği zaman gülümsedi ama sessizliği her zamankinden daha belirgindi. Onu çıkarmaya çalıştım, ama benimle paylaşmadığı bir içsel şeyler yaşıyor gibiydi.

Natalie ona sorular sordu, ben de onun yerine tercümanlık yaptım. Çok tatlıydı ve sorduğu her şeye cevap verdi ama yine de biraz huysuz olduğunu görebiliyordum ve nedenini bilmiyordum. Yine de ona daha sonra sormam gerekecekti. Arkadaşlarımla önünde bir barda olmak doğru zaman ya da yer değildi.

Bir sürahi daha bira ısmarladık ve Archer bir bardak içtikten sonra tuvalete gitmek için izin istedi. Bunu yapar yapmaz Jordan yanıma geldi.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" O sordu. Başımı salladım, düşündüğümüz

muhtemelen ihtiyacı vardı. Bütün gece Archer bakışları atmıştı ve ben bundan bıkmıştım.

Beni kulak misafiri olan Natalie'den uzakta olduğumuz tarafa çekti ve derin bir nefes aldı. Dinle Bree, Ohio'da yaptıklarım için özür dilerim. Aptalca bir hareketti. Kırılgan olduğunu ve pek çok şeyle uğraştığını biliyordum ve bundan faydalandım. Yalan söyleyip yapmadığımı bile söylemeyeceğim. Nasıl olsa bilirsin." Elini koyu sarı saçlarının arasından geçirdi ve onları dik ama çekici bir şekilde bıraktı. "Beni bir arkadaştan başka bir şey olarak görmediğini biliyorum ve bu benim için yeterli. Gerçekten öyle. Buraya size iletmeye geldiğim şey buydu ve yine pislik gibi davranıyorum. Seni başka bir erkekle görmek kolay değil... hiç olmadı. Ama bunun üzerinde çalışacağım. Arkadaşlığın benim için her şeyden daha önemli, mutluluğun da öyle. Sana söylemek istediğim tek şey buydu. Mutlu olmanı istiyorum ve bir arkadaş olarak yapabileceğim her şeyi yapmak istiyorum. Beni affedecek misin? Senden daha iyisini bulduğumda düşünümde nedime olur musun?"

Ufak bir sesle güldüm, neredeyse ağlayacaktım ve başımı salladım. "Evet, Ürdün. Seni affediyorum. Ve benden daha iyi birini bulacaksın. Ben... biraz bakım gerektiriyor ve istediğimi alamadığımda gerçekten huysuzum.

Sırıttı. "Yalan söylüyorsun. Ama teşekkür ederim. Tomurcuklar mı? O elini uzattı.

Başımı salladım, elini tuttum ve sarılması için onu kendime çektim. "Evet," diye fısıldadım kulağına, "ve erkek arkadaşına kötü kötü bakmayı kes. Başka herhangi bir şeye daha fazla dikkat etseydin, yanımızdaki masadan ateşli sarışın kızın sana gözlerini yaladığını görürdün. Arkama yaslanıp göz kırptım.

Jordan güldü ve kızın oturduğu masaya baktı ve sonra tekrar bana baktı. Boğazını temizledi ve ifadesi ciddiydi.

"Ne? Onun seksi olduğunu düşünmüyor musun? diye sordum, ondan bahsettiğimi anlamaması için ona bakmayarak.

"Ah, çok seksi," dedi, "ve erkek arkadaşın cidden çok kızmış. Bana şu an beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor."

Archer'ın döndüğü masamıza baktım ve onun bir bardak daha bira içtiğini gördüm.

"Gidip onunla konuşacağım. Teşekkürler Jor." Gülümseyip bizim masaya doğru yürümeye başladım.

Oraya vardığımda Archer'a gülümsedim ve ona doğru eğilerek "Merhaba" dedim.

ve boynunun yan tarafını öpmek. Ellerimi beline koydum ve sıktım. Orada kesinlikle fazladan hiçbir şey yoktu, tamamen sert kas ve gergin bir cilt. Kokusunu içime çektim - Tanrım, çok güzel kokuyordu, sabun ve zarif adam.*Benim*Adam. O çarpık, emin olmayan gülümsemeyle gülümsedi, gözleri benimkilere kayd ve sonra uzaklaştı.

Hey, diye fısıldadım. "Sana burada olduğun için mutlu olduğumu söylemiş miydim?" Ruh halini yumuşatmaya çalışarak ona gülümsedim. Jordan'ın ona karşı bariz rahatsızlığı konusunda biraz gergin olduğumu düşündüm ama tüm durumu açıklamanın tam sırası değildi. Sadece dikkatimle Archer'ı rahatlatmaya çalışırdım. Endişelenecek bir şeyi yoktu - Jordan onun için bir tehdit değildi.

Aniden Archer ayağa kalktı ve elimi tuttu ve beni arkadaki tuvaletlere doğru götürdü. Arkasından takip ettim, uzun bacakları onun adımlarına ayak uydurabilmem için hızlı yürümek zorunda kalmama neden oluyordu.

Tuvaletlerin olduğu koridora döndük ve etrafına baktı, ne arıyordu, emin değildim. "Beni nereye götürüyorsun, Okçu?" diye sordum kısaca gülerek. Belli ki bir görevdeydi.

Bana cevap vermedi, sadece beni duvardan biraz geride bir kapının olduğu loş salonun uzak ucuna götürdü. Beni girintiye bastırdı ve bana doğru eğildi, anında derin ve sahiplenici bir öpücükle ağzımı aldı. İnledim, sert formuna geri döndüm. Bu, Archer'ın yeni bir yanıydı ve burada neler olduğundan emin değildim. Yoğunluğu kafamı karıştırıyordu. Ama yine de tahrik oldum. Sanırım bu adamın yaptığı her şey beni tahrik ediyordu.

Elini aşağı indirip bir memeyi avuçladı ve meme ucunu gömleğimin ince kumaşına sürttü. Ellerimi saçlarının arasına alıp hafifçe çekiştirdim ve nefesimi tuttum. Ağzını benimkinden ayırdı ve başımı geriye atıp arkamdaki kapıya yaslamadan önce bir saniyeliğine ağzıma doğru nefes verdi. Başını boğazıma doğru eğdi ve nazikçe öptü ve yaladı.

"Archer, Archer," diye inledim.

Aniden, boynumdaki deriyi emip dişlerini artık hassas olan bölgeye sürttüğünde hafifçe sıçradım. Başımı öne eğdim, meydan okuyan ifadesini algıladığımda şehvet sisi dağıldı.

Elimi boynuma götürdüm. "Sen az önce...*işaret*bilerek mi?"

Boynuma baktı, sonra tekrar yüzüme baktı, gözleri parlıyordu. Küçük bir adım geri attı ve şöyle dedi:*Hayatında kaç erkek seninle olmak istiyor?*

Sanırım ben, Travis ve şu Jordan denen adam sadece onlar değil miyiz? Daha ne kadar? Çenesi gerildi.

Söyleyeceklerimi bulamayarak bir an ona baktım. "Ben... şaka mı yapıyorsun?" Diye sordum. "Hiçbiri. Ama...kaç erkeğin benimle olmak istediğinin ne önemi var? Seni seçtiğimi zaten açıkça belirttim. Ne önemi var ki?" Bitirdim, sesimden kırgınlığım belliydi.

Yüz hatları tekrar sertleşmeden önce bir şaşkınlık ifadesi geçti ve şöyle dedi:*Evet, önemli. Evet önemli, çenesi tekrar kenetlendi. Gözlerim genişledi. Daha önce hiç küfür etmemişti ve bu beni ürküttü. Derin bir nefes aldı, istese de istemese de savunmasızlık gözleri dolmuştu. Onlara senden uzak durmalarını bile söyleyemem, Bree. Orada oturup izlemeliyim ve hiçbir şey yapamam.* Benden uzaklaştı ve kızgın olmasına ve benim hoşuma gitmemesine rağmen, sanki biri üzerime bir kova soğuk su atmış gibi ıslısının kaybolduğunu hissettim. Elini saçlarının arasından geçirdi ve bana baktı, tüm kalbi ifadesinde orada oturuyordu.*Ben bir erkek bile değilim. Senin için savaşamam.*

"Durmak!" dedim yüksek sesle. "Benim için savaşmana gerek yok. Kimseyle savaşacak bir şey yok. Ben seninim. Ben zaten seninim." Birkaç adım ona doğru yürüdüm ve kollarımı beline doladım. Bana karşı koymadı ama sarılmaya da karşılık vermedi. Bir dakika sonra geri çekildim.

Her zaman bir adam olacak dedi.

Ona baktım ve sonra derin bir nefes alarak uzaklaştım. Tam o sırada Jordan köşeden belirdi, durup loş koridorda gözlerini kısarak baktı ve "İyi misin Bree?"

Archer'ın vücudunun gergin olduğunu gördüm ve o dönüp benden uzaklaşıp koridorda Jordan'ın yanından geçerken bir an için gözlerimi kapattım.

"Okçu!" Seslendim ama dönmedi.

"Tanrı!" İnledim ve elimi alnıma koydum ve Jordan'a doğru yürüdüm.

Üzgünüm Bree, herhangi bir şeyi böldüğümü bilmiyordum. Sadece tualeti kullanmaya geldim ve sizi soğuk görünen bir yerde gördüm.

Başımı salladım. "Bu bir açmaz değildi. Sadece Archer... Bilmiyorum. Yine de onun peşinden gitmeliyim. Siz çocuklar gitmeye hazır mısınız?"

Natalie öyle. Sanırım eve kendi arabamı alacağım. Mahcup bir gülümsemeyle gülümsedi.

Archer için üzgün olmama rağmen Jordan'a sırttım ve

koluna hafifçe vurdu. "Bu benim tanıdığım ve sevdiğim Jordan," dedim. "Güvende olduğuna emin misin?"

O güldü. "Evet, sanırım bana saldırmaya kalkarsa onu yenebilirim." Güldüm ve başımı salladım. "Tamam aşkım."

Ona sarıldım ve "Tekrar özür dilerim. Bu arada güzel hickey. On beş yaşımdan beri seni onlardan biriyle görmemiştim.

homurdandım. "Sanırım bu, belli bir adamın sana ve buradaki diğer her erkeğe kaçırıldığımı söyleme şekliydi." iç çektim

Ürdün gülümsedi. "Pekala, gidip ona bunun gerekli olmadığına dair güvence ver. Biz erkekler, güvensiz ve muhtaç olduğumuzda gerçek pislikler gibi davranabiliriz.

Kaşımı kaldırdım. "Söylemiyor musun?"

Hafifçe güldü ve kolumu sıktı. "Çalıştıracaksın. Sabah evde olacağım.

Başımı salladım ve kolunu bir kez daha sıktım ve sonra Natalie'nin beni beklediği bara doğru yürüdüm.

"Hey," dedi, "oyuncağın az önce ön kapıdan dışarı çıktı."

Derin bir iç çektim. "O bir oyuncak değil, Nat. Ona ne olduğunu bilmiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Kuyu. Uzman fikrimi isterseniz, aşık olduğunu ve onunla ne yapacağını bilmediğini söyleyebilirim.

"Siz yapıyorsunuz?" sessizce sordum

Başını salladı. "Evet. Bütün işaretler orada. Çenesini sıktı, yakınına gelen diğer adamlara ters ters baktı, kara kara, öngörülemeyen davranışlar, damgalama..." Hıçkırıklarımı işaret etti. "Gidip onu sefaletinden kurtaracak mısın?"

Hafifçe güldüm ve bu bir inilti ile sona erdi. Eldeki durumu düşünerek birkaç saniye orada oturdum ve sonra "Umarım öyledir. Hazır?"

Arabama yürüdük ve DD olmayı kabul ettiği için Natalie'ye anahtarlarımı verdim. Arabayı çalıştırırken, "Bu arada, onun senin için bir oyuncak olmadığını biliyorum. Ona nasıl baktığını da görüyorum. Ve ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum... ve o yara izi" -son kelimeyi inleyerek söyledi- "onu kollarımda sallamak ve sonra yalamak istememe neden oluyor."

Güldüm. "Vay! Dikkatli ol, yoksa çenem kenetlenmeye başlayacak ve eve giden yolun geri kalanında kara kara kara kara kara kara kara düşüneceğim."

Güldü ama bir saniye sonra ona baktım ve düşünceli görünüyordu. "Merak ettiğim şey, uzun vadeli bir şey görüyor musun?"

o? Demek istediğim, bu tam olarak nasıl çalışacak? Sesi nazikti.

Derin bir iç çektim. "Bilmiyorum. Bunların hepsi yeni. Ve evet, onun durumu çok farklı—zorluklar var. Ama denemek istiyorum. Biliyorum ki. Bu her ne anlama geliyorsa... Sanki onu gördüğüm an hayatım başladı. Onu sevmeye başladığım an, benim için her şey yerine oturdu. Durumumuz ne kadar kafa karıştırıcı olsa da, içten içe her şey mükemmel bir anlam ifade ediyormuş gibi geliyor."

Natalie bir an sessiz kaldı. "Pekala, bu şiirsel bebeğim ve söylediğin her kelimeye inanıyorum ama hayat her zaman o kadar şiirsel olmuyor. Ve bunu herkesten daha iyi bildiğini biliyorum. Seni bu durum hakkında da gerçekçi olmaya teşvik ediyorum, tamam mı?

Bana baktı ve devam etti, "Hasar görmüş tatlım ve sadece ses tellerini kastetmiyorum - yani, İsa, bana söylediğine göre, tacizci bir evde büyüdü, amcası *atışonun*, annesi ve babası *öldütam onun önünde*ve sonra on dokuz yaşına gelene kadar çılgın bir amca tarafından yalnız ve tecrit edildi, tüm niyet ve amaçlar için onu kendi zihnine kilitleyen bir yaralanması olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile - bu bir iz bırakmalı bebeğim. herhangi biri *mimerak etmek*o zarar gördü mü?

Kafamı koltuğa çarparak derin bir nefes verdim. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Ve bunu böyle ifade ettiğinde, bizim çalışabileceğimiz ihtimaline inanmak bile çılgınca geliyor - onun birlikte çalışabileceği. *herhangi biri*, ama bir şekilde... yaparım. Az önce bahsettiğin her şeye rağmen, hala iyi ve nazik, cesur ve akıllı ve hatta bazen komik olması dışında açıklamamın bir yolu bile yok. Gülümsedim. "Demek istediğim, onun yaptığının üstesinden gelmen ve bir şapkacı kadar deli olmaman, nazik kalbini kaybetmemen için ne kadar güçlü bir ruha sahip olman gerektiğini bir düşün."

"Doğru," diye kabul etti. "Yine de, zarar görmüş insanlar iyi bir şeye güvenemedikleri veya inanamadıkları için bir şeyler yaparlar. Hiç iyi bir şeyi olmadı. Seninle durum ne kadar ciddileşirse onu o kadar korkutacağından endişeleniyorum. Nerede çalışacak, hayatı boyunca ne yapacak, bunlar duygusal bagajla karşılaştırıldığında neredeyse kolay şeyler.

Dudağımı ısırarak ona baktım. "Yine de bagajım var, Nat. Ben de mahvoldum. Hepimiz değil miyiz?

"O kadar değil tatlım. O ölçüde değil."

Başımı salladım ve koltuğa sırtımı yasladım. "İnsan ruhunu ne zaman bu kadar iyi kavrayabildin?" diye sordum ona gülümseyerek.

"Ben yaşlı bir ruhum bebeğim, bunu zaten biliyordun." Bana göz kırptı ve

ben

sırıttı.

Kulübemin önünde durduk ve anahtarımı alıp omzunun üzerinden sallayarak dışarı çıkmadan önce Natalie'ye iyi geceler diledim. Arabanın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna geçtim. Archer'ın evine bir mil sürmek benim için sorun olmaz. Zaten tamamen ayık hissettim.

Oraya vardığımda kendimi kapıdan içeri attım ve onun evine doğru yürüdüm. Hafifçe kapıyı çaldım ve birkaç saniye sonra, sadece bir kot pantolon giymiş ve saçını bir havluyla ovuşturarak cevap verdi.

Orada dururken, çok güzel ve çok güvensiz görüldüğü için onu aldım.

Hafifçe güldüm. "MERHABA." İç çektim ve evine yürüdüm, arkasından kapısının kapandığını duyduğumda ona bakmak için döndüm.

*Niye gülüyorsun?*O sordu.

Başımı salladım ve ellerimi kaldırdım.*Çünkü kendini benim gözlerimden görmeni isterdim. Keşke aklımı okuyabilsen de seni ne kadar çok istediğimi anlarsan, başka kimseyi değil. Şu anda peşimde üç yüz adam olabilir ve fark etmez. Çünkü hiçbirisi sen değilsin, Archer Hale.*Ellerimi bir saniyeliğine düşürdüm ve sonra hemen geri getirdim.*Hiçbiri sevdiğim adam değil.*Başımı hafifçe salladım ve ardından devam ettim.*Ve belki sen de söylemeye hazır olana kadar beklemeye çalışacaktım ama... yapamam. Çünkü kelimenin tam anlamıyla her zaman içimden patlamak istiyor. Ve bu yüzden beni sevmiyorsan veya sevip sevmediğinden emin değilsen sorun değil. Ancak Ben Elbette. Ve sana seni sevdiğimi söylemediğim bir dakikanın daha geçmesine izin veremem çünkü seviyorum. Seviyorum. Sen. Seni çok seviyorum.*

Ben konuşurken donakaldı ama son beş kelimemin başında bizi ayıran boşlukta o kadar hızlı hareket etti ki nefesim boğazımda takıldı ve ellerim düştü. Beni kendine çekti ve vücuduna o kadar sıkı çekti ki, gülmekle hıçkırmak arasında bir yerde tiz bir sesle ciyakladım.

Beni kaldırdı ve yüzünü boynuma gömdü ve kollarımı ona doladığımda beni daha da sıkı çekti. Başımı omzuna yasladım ve eşsiz kokusunu içime çektim. Birkaç dakika öylece durduk.

Sonunda geri çekildim ve onu kanepeye götürürken elini tuttum ve ikimiz de oturduk.

Barda olanlar için üzgünüm. Açıklayabilir miyim?Başıyla onayladı, dudaklarını hafifçe büzdü ve ben devam ettim.Jordan sadece benim arkadaşım, her zaman öyle olmuştur, daha fazlasını asla yapmamıştır. Birlikte büyüdü - onunla on iki yaşındayken tanıştım. Bir süredir benden hoşlandığının farkındaydım ama ona karşı sadece dostane duygularım olduğunu ona açıkça söyledim.Devam etmeden önce durakladım.Babam öldükten sonra konuyu erteledi ve bu, beni havaya uçuran bardağı taşıran son damla oldu.hafifçe gülümsedim.Yani, sanırım bana yol gösterdiği için Jordan'a gerçekten teşekkür etmen gerektiğini söyleyebilirsin.

Archer da gülümsedi ve kucakındaki ellerine baktı. Tekrar konuşmaya başladığımda tekrar ellerime baktı.*Her neyse, bu gece gördüğün şey buydu; bizim asla arkadaştan öteye gidemeyeceğimiz gerçeğini çözmeye çalışıyor ve sonra bizim iyi bir yere gelmemiz. Bu kadar.*

Archer başını salladı, elini saçlarından geçirdi ve şöyle dedi:*Üzgünüm, bazen her şey beni aşıyormuş gibi hissediyorum. Bu beni... zayıf ve kızgın hissettiriyor ve sana layık değil. Hiçbir şeye layık değil.*

Hızla ellerini tuttum ve sonra bıraktım.*Hayır. Böyle hissetme - lütfen yapma. Tanrım, kendine bir mola ver. Şimdiye kadar başardığınız her şeye bakın. Sana karşı olan her şeye rağmen kim olduğuna bir bak.Elimi yanağına götürdüm ve gözlerini kapatıp ona döndü. "Ve seni sevdiğimi söylemiş miydin?" Fısıldadım. "Değersiz insanları sevme alışkanlığım olmadığını da?" Ona küçük bir gülümsemeyle gülümsedim.*

Gözleri açıldı ve birkaç kez yüzümde gezindiler, ifadesi neredeyse saygılıydı, sonra dedi ki,*Ben de sana aşığım.Bir nefes verdi.Sana çok çaresizce aşığım.Sanki az önce "konuştuğu" sözler neredeyse bir sürprizmiş gibi gözleri genişledi. Dudakları aralandı ve elleri bana sordu,Yeterli mi Bree?*

Bir nefes verdim ve karşımdaki güzel, duyarlı, cesur adamın beni sevdiğini bildiğim için kendime bir dakikalığına sevinmek için izin vererek gülümsedim. Bir saniye sonra dedim ki,*Bu gerçekten iyi bir başlangıç. Gerisini biz hallederiz, tamam mı?Ellerini ellerimin arasına aldım.*

Bana başını sallarken, yüzünde şüphelerini ifade ederken, savunmasızlık ifadesini kapladı. Kalbim sıkıştı.*Sorun ne, Okçu?*

Birkaç saniye sonra öne eğildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni şefkatle dudaklarımdan öptü, dinlenirken dudakları orada oyalandı.

alınını benimkine dayadı ve gözlerini kapattı. Arkasına yaslandı ve şöyle dedi:*Seni o kadar çok seviyorum ki bu canımı acıtıyor.*Ve gerçekten, acı içinde görünüyordu.

Bir elimi yanağına götürdüm ve ben elimi çekmeden önce bir an için gözlerini kapattı.*Acıtmasına gerek yok.*

Nefes verdi.*Yine de öyle. Seni sevmekten korktuğum için öyle. Korkarım sen gideceksin ve ben yine yalnız kalacağım. Sadece yüz kat daha kötü olacak çünkü ne kaçırdığımı bileceğim. Yapamam...*Titrek bir nefes aldı.*Seni kaybetmekten korktuğumdan daha çok sevebilmek istiyorum ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Öğret bana, Bree. Lütfen öğret bana. Bunu mahvetmeme izin verme.*Bana yalvarırcasına baktı, acı yüzünün her noktasına kazınmıştı.

Aman Tanrım, Okçu, diye düşündüm, kalbim göğsümde acıyla sıkışıyordu. Her şeyini kaybetmiş bir adama bunun tekrar olmasından korkmamasını nasıl öğretirsin? Bir insana hiçbirimizin garanti edemeyeceği bir şeye güvenmeyi nasıl öğretirsin? Sevdığım bu güzel adam çok kırılmış görünüyordu, karşımda oturmuş bana olan sevgisini ifade ediyordu. Bağlılığını ifade etmek. Bunun onun için mutlu olmasını tüm kalbimle diledim ama bunun neden can yaktığını anladım.*Başka birini sevmek her zaman kendini incinmeye açmak demektir. Zaten sahip olduğumdan daha fazlasını kaybetmek de istemiyorum ama buna değmez mi? değil mi bir şans vermeye değer mi?*Diye sordum.

Gözlerime baktı ve başını salladı, ama kendi gözleri bana bunu kastettiğine ikna olmadığını söylüyordu. Derin bir nefes aldım. İnanmasına yardım etmeyi görevim haline getirirdim.*BEN* için yeterince güçlü bir şekilde inanırdı.*ikisi birden* zorunda kalırsam bizden. Onu kollarıma aldım ve kucağına tırmanıp burnumu daha yakından çekebilmek için yana kaydım. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye fısıldadım gülümseyerek, bu anı mutlu kılmaya çalışarak.

Gülümseyerek karşılık verdi ve dudaklarını benimkilere bastırarak,*Ben de seni seviyorum,* sanki bedenime sevgi üflüyormuş gibi.

Ona karşı nefes almaya devam ettim ve bir süre sonra kıpırdanmaya başladı ve beni kucağına ayarladı. Vücudum onun yakınlığına, kokusuna, büyük, sert vücudunun benimkine değmesine ve özellikle sert ve sıcak bir şeyin kalçama baskı yapmasına tepki verdiğinde kalp atışlarım hızlandı.

Elimi aşağı indirdim ve kot pantolonunun önündeki şişkinliği ovuşturdum ve boynuna doğru gülümsedim. "Sürekli sert misin?" diye sordum, dudaklarım teninde.

Göğsüme karşı sessizce kıkırdadığını hissettim ve

Birkaç dakika önceki üzüntü ve gerginlik, vücutlarımız ısındıkça dağılıyor gibiydi. Arkama yaslanıp ona baktım, gözlerinde şefkat ve arzu parlıyordu. Ellerini kaldırdı.*Evet, sen etraftayken, bu yüzden hep yüzümü buruşturuyorum.* Acılı bir ifade takındı.

Başımı eğdim. "Bunun senin doğal kişiliğin olduğunu sanıyordum."

O da.

Güldüm ve söz konusu yüz buruşturmaya neden olan şişkinliğe daha fazla baskı uyguladığımda gözlerini kapattı, dudaklarını ayırdı.

Gözlerini açtığında sordu:*Sesim olsaydı seks sırasında çıkarabileceğim sesleri duymayı özleyiyor musun?* Ben bunları düşünürken yüzüme baktı.

Alnına düşen bir tutam saçı çektim ve sonra yavaşça başımı salladım.*Hayır, bunun hakkında düşünmüyorum. Seni okumak için çıkarabileceğin seslere güvenmiyorum. İfadeni ve gözlerini izliyorum.*Eğilip dudaklarımı ağzına değdirdim ve sonra geriye yaslandım.*Tam gelmek üzereyken nefesini ve parmaklarını kalçalarımına sokma şeklini dinliyorum. Seni okumanın pek çok yolu var, Archer Hale. Ve her birini seviyorum.*

Aniden ileri atılıp yüzümü ellerinin arasına alıp beni vücuduyla örtmeden önce tekrar kanepeye yatırmadan önce gözleri parladı. Konuşma zamanının henüz bittiğini hissettim. Isı tenimde çiçek açtı ve karnım kasıldı. İnledim, derin, soluk soluğa bir ses boğazımdan yükseldi ve kontrolü ele almasına izin verdim, ona doğru kıvrıldım, çekirdeğim ısrarla zonklamaya başladı. Nasıl oldu da bu adam birkaç hafta önce sadece benimle seks yapmaya başladı ve yine de daha önce birlikte olduğum daha deneyimli herkes yerine vücudum konusunda ona güvendim? Archer, olduğundan daha başarılıydı. Ağzına gülümsedim ve o da benimkine gülümsedi, ancak bana tam olarak neye gülümsediğimi sormak için arkasına yaslanmadı. Dilimi ağzının içine soktum, onun tadı bende yanacakmışım gibi hissettiriyordu - nasıl olur da birinin ağzının içi şehvetle başınızı döndürecek kadar lezzetli olabilirdi? Bir yudum bira içmeyeli saatler olmuştu ama onun sarhoş olduğunu hissettim - aşkla, şehvetle, adını bile koyamadığım tarif edilemez bir şeyle sarhoştum ama yine de bedenim ve ruhumla bana sahipti - ben var olmadan önce, o var olmadan önce, o ya da ben aynı havayı solumadan önce orada olması gereken bir tür ilkel bağlantı, aynı zamanda yazılmış bir şey.

yıldızlar.

Ereksiyonunu çekirdeğime indirdi, nefesimi tutup ağzımı onunkinden koparttı, başımı geriye atarken inledi, damarlarımda yoğun bir zevk titredi.

"Archer, Archer," diye soludum, "benim için asla başka biri olmayacak." Sözlerim onu tutuşturmuş gibiydi, tişörtümü yukarı çekip sutyenimi tek hareketle açıp göğüslerimi soğuk havaya bırakırken nefesi keskin bir şekilde dışarı çıkıyordu.

Ben inleyip parmaklarımı saçlarına doladığımda, göğüs ucumdan tıkalı klitorisime doğru elektrik kıvılcımları fişkirirken, o bir meme ucunu sıcak ağzına emdi. Kalçalarım yukarı doğru yükseldi, onun sertliğine dayanıyordu ve o da tıslayarak geri çekildi ve gözlerini yarıya indirerek bana baktı. Sadece yüzündeki ifadeyle içime daha fazla ıslaklık aktı ve ağzım açık kaldı. İfadesinde yoğunluk ve şehvet apaçıktı ama bana olan sevgisi de öyleydi. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu ifadedeki güç o kadar şaşırtıcıydı ki kan güneğe doğru akmaya devam ederken ve beni istekten çaresiz bırakırken sadece birkaç saniye bakabildim. Tüm vücudumun canlı bir kablo olduğunu hissettim - ve kalbim de öyleydi. Neredeyse çok fazlaydı.

Archer aniden ayağa kalktı ve kollarımı başımın üzerine kaldırmam için bana işaret etti. Çıkardım ve tişörtümü çıkardı, sonra kot pantolonuma geçti, düğmelerini açtı ve bacaklarımdan aşağı indirdi. Ayakkabılarımı çıkardı ve kot pantolonumu ve iç çamaşırımı tamamen çıkarıp onları da yere fırlattı. Birkaç saniye tepemde dikildi, nefes nefese, kot pantolonu gergin, güzel göğsü sergileniyor ve gözleri vücudumda geziniyordu. Gözlerim büyüdü ve klitorisimde kan, onun tek başına görünmesiyle nabzını tuttu. Elimde değildi; Kendi elimi bacaklarımdan arasına götürdüm ve parmağımı ıslak, muhtaç deliğime daldırdım. Bu hisle inledim. Elime bakarken Archer'ın gözleri parladı ve sonra üzerime doğru hareket etti, beni döndürdü, bu yüzden şaşırmış bir şekilde nefes alırken göbeğim kanepedeydi. Omzunun üzerinden kot pantolonunu çıkarıp tekrar üstüme çöktüğünde, sıcaklığını hissedebileyim ama tenini hissedebileyim diye üstümde süzülürken ona baktım.

Tekrar omzumun üzerinden geriye baktım ve o yoğun bakış hala oradaydı. Beynim şehvetle bulanmıştı ama tatlı, kibar Archer'ı sevmeme rağmen, kontrolü ele alan Archer'ı da sevdiğimi kabul ettim. Ne varsa

onun bu tarafını hayata geçirdim, onu kucakladım ve daha fazlasını istedim. "Lütfen," dedim fısıltılı bir nefesle ve gözleri sanki bir transtan çıkıyormuş gibi marjinal bir şekilde netleşerek benimkilere kayd.

Kendini eline aldı ve ben nefes nefese kalıp kendimi koltuk minderlerine bastırana kadar sert aletini kıcıma -yukarı, aşağı, yukarı, aşağı- sürttü.

Kendini açıklığıma getirdi ve nazikçe, yavaşça, santim santim içeri itti ve ben rahatlayarak inledim. Bana baskı yapması nedeniyle bacaklarımı açamadım; Bana girdiği hissi, bu açıdan uyum sağlamam için neredeyse çok fazla, çok dardı ve bedeni benim için çok fazlaydı. Ama bir dakikalığına hareketsiz kaldı, vücudumun alışmasına izin verdi ve nefesimi verdiğimde, yavaş, rahat vuruşlarla içime girip çıkmaya başladı.

Kollarımı başımın yasladığı yastığın altına koydum ve yüzümü yan tarafa çevirdim. Daha da eğildi ve dudaklarımı yakıcı bir öpücükle aldı, aletin ıslaklığımdan girip çıktığı ritme göre dilimi yalayıp emdi. Öpücüğü kesip tekrar eğildiğinde, kanepenin karşısındaki büyük pencerede yansımamızı gördüm -herkes içeriği görebilirdi ama tabii ki bu çitlerle çevrili, ücra mülkte kimse göremezdi ve ben de bu konuda endişelenmedim. Sadece yansımamızı izledim, görüntü ve duygularla büyüldüm.

Archer bir dizini bacaklarımın diğer tarafında kanepeye dayamıştı ve bir ayağı hâlâ yerdeydi, arkadan bana çarparken dizini bükmişti. Görünüşü ilkeldi ve büyük, sert aleti bana çarptığında ve aşağı indiği her seferinde klitorisimi kanepeye yaslariken verdiği his çok lezzetliydi. Sanki bana sahip olmak, bana sahip olmak, bedenlerimizi tek bir varlıkta birleştirmek istiyor gibiydi. Hareket edemiyordum, sadece verdiği şeyi alabilir, bedenim ve kalbimle ona güvenebilirdim. Ve yaptım. İçimdeki her şeyle ona güvendim.

Yüzümü yastığa çevirdim ve ısırdım, henüz gelmek istemiyordum, bunun böyle devam etmesini istiyordum. *O beni seviyor*, kalbim şarkı söyledi. *Ve onu seviyorum ve o bana, bedenime ve ruhuma sahip. Diğer tüm şeyler umurunda değil. Hepsi kendi kendine yoluna girecek.* Ve o anda varlığımın her zerresiyle buna inandım.

Archer daha hızlı hareket etmeye başladı, içime daha sert, neredeyse cezalandırıcı bir şekilde vurmaya başladı ve ben onu sevdim, o kadar çok sevdim ki aniden beni kavrayan, neredeyse iç kaslarımda hareket eden orgazmı durduramadım.

ıstırap verecek kadar tatlı bir yavaşlık, çekirdeğimden dışarı doğru, karnıma ve ayaklarıma kadar yayıldı. Yastığa çığlık attım, vücudum kasılıp kasılırken yüzümü yastığa gömdüm.

Archer'ın hamleleri hızlandı ve sarsıntılı bir hal aldı, nefesi daha gürültülü bir hal aldı ve onun gelmek üzere olduğunu bildiğimde içimde küçük bir artçı sarsıntı hissettim.

Üç uzun vuruş yaptı, her biri yüksek sesle nefes verirken bana bastırdı, kendi ağırlığını tutarken elleri vücudumun yan tarafındaki kanepeye indi.

İçimde daha da büyüdüğünü, beni esnettiğini hissettim, serbest bırakılmasının sıcaklığını hissetmeden hemen önce üzerime çöktü, ağırlığının çoğu kanepenin kenarındaydı. İkimiz de uzun dakikalarca nefes alıp kalp atışlarımızı kontrol altına aldık. Archer burnunu boynumun arkasına soktu ve vücudunu hareket ettirmeden ağzının gidebildiği yere kadar omurgamı öptü. Sıcak ağzının verdiği hisle sakinleştim, gözlerimi kapattım ve memnuniyetle iç çektim.

Burnunu tenimde gezdirdi ve sonra ağzı kelimeleri oluştururken tekrar dudaklarını hissettim,*Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.*

* * *

Bir süre sonra, yattıktan sonra yalnız uyandım. Sersemlemiş bir şekilde doğrulup etrafa baktım ama Archer görünürde yoktu. Ayağa kalkıp çarşafı çıplak vücuduma sardım ve onu aramaya koyuldum. Onu ön odasındaki bir sandalyede otururken buldum, sadece kot pantolonunu giymişti, altın teni pencereden gelen ay ışığında parlıyordu, güzel ve kırık görünüyordu, dirseklerini dizlerine dayamıştı ve aşağı bakarken bir eliyle ensesine masaj yapıyordu.

Yanına gittim ve önünde diz çöktüm. "Sorun nedir?" Diye sordum.

Bana baktı ve tatlı bir gülümsemeyle gülümsedi, bu bana yeni tıraşlı bir yüzle çıkıp bana öyle kararsız bakan adamı hatırlattı. Yüzüme düşen bir tutam saç ıtti ve sonra şöyle dedi:*Çocuk istiyor musun, Bree?*

Kaşlarımı çattım ve küçük bir kahkaha atarken başım hafifçe geri çekildi. "Sonunda, evet. Bunu neden soruyorsun?"

Sadece merak ediyorum. Yaptığını düşündüm.

Kafam karışmıştı. "Çocuk istemiyor musun, Archer? Yapmıyorum..."

Kafasını salladı.*mesele bu değil. Bu sadece... bir aileyi nasıl desteklerim? yapamadım Burada kendimi zar zor destekleyebiliyorum. Ailemin sigorta poliçesinden biraz param kaldı ama çoğu sağlık faturalarına gitti. Amcam ordudan aldığı sakatlık parasıyla bizi burada destekledi ve şimdi onun bıraktığı küçük bir sigorta poliçem var - yüz on yaşına kadar yaşamadığım sürece bana yetecek ... ama o kadar.*Gözleri benden uzaklaştı, tekrar pencereden dışarı çıktı.

İç çektim, omuzlarım düştü. "Archer, bir iş bulursun, sevdiğin bir şeyi yaparsın. Şu ya da bu şekilde engelli insanların her zaman kariyerleri olduğunu düşünmüyor musunuz? Onlar yapar-"

Bu diyardan ilk kez tek başıma ayrıldığımı duymak ister misin? diye sordu sözümü keserek.

Yüzünü inceledim ve başımı evet anlamında salladım, birden içimi bir hüznün kapladı ve neden olduğundan bile emin değildim.

Amcam dört yıl önce vefat etti. Tüm düzenlemelerini kendi yaptı ve yakıldı. Adli tıp ekibi cenazeyi almaya geldi ve küllerini bir hafta sonra geri getirdiler. Sonraki altı ay boyunca başka birini görmedim.

*Amcamın mahzende bir yiyecek stoğu vardı - çılgın paranoyasının bir parçası - ve bu beni o kadar uzun süre hayatta tuttu. Saçımı, sakalımı uzatmaya başladım... O zamanlar nedenini tam olarak bilmiyordum ama şimdi bunun, sonunda yüzleşmek zorunda kalacağımı bildiğim insanlardan saklanmanın başka bir yolu olduğunu düşünüyorum. Deli, değil mi?*Gözleri yine beni buldu.

Başımı şiddetle salladım. "Hayır, hiç de deli değilim," dedim usulca.

Durdu, bana baktı ve sonra devam etti. nefesimi tuttum Bu, bana ilk kez, ben araştırmadan, kendi başına gerçekten açmıştı.

Markete ilk gittiğimde, o garaj yolunu yürümek iki saatimi aldı, Bree dedi kırık bir sesle.İki saat.

Ah, Archer, diye nefes verdim, gözlerimden yaşlar akıyordu, ellerim kalçalarını kavrayarak beni ona bağlamıştı. "Yine de sen yaptın; zor oldu ama başardın."

Onayladı.*Evet, yaptım. İnsanlar bana baktı, fısıldadı. Biraz ekmek ve fıstık ezmesi aldım ve tekrar dışarı çıkma cesaretini toplayana kadar bir hafta boyunca bununla yaşadım.*Yüzüne küçük bir nefes verdi.

acıYedi yaşımdan beri bu topraklardan ayrılmamıştım, Bree.

Bir dakikalığına bana baktı, belli ki hatırlıyordu.Ancak bir süre sonra düzeldi. İnsanları görmezden geldim ve onlar da beni görmezden geldi - sanırım yeni uyum sağlamaya başladım. Biri benimle konuşsa, başka tarafa bakardım. Ondan sonra iyiydi. Buralarda projeler üstlendim ve meşgul kaldım. Yalnızdım, çok yalnızdım.Elini saçlarından geçirdi, ifadesi işkence gördü.Ama çoğu gün kendimi yordum...

Gözlerimde yaşların parıldadığını hissettim, Archer'ın bu topraklardan bir adım bile atması için gösterdiği cesareti daha da derinden anladım.

"Sonra Travis'le çıktın... ve beni lokantada görmeye," dedim. "Bunu sen yaptın Archer. Ve inanılmaz derecede cesurdu."

İçini çekti.Evet, yaptım. Ama olmuştu dört seneo noktada. Bir adım daha atmam dört yılımı aldı ve bundan hiç hoşlanmadım.

"Travis'ten hoşlanmadın çünkü o yanlış kişiydi, güvenilmezdi ama benden hoşlanıyordun, değil mi? O zaman tamam mıydı?"

Bana baktı, bir elini bir saniyeliğine yanağıma koyduğunda gözleri şefkatle doldu.Evet, seninleyken her zaman sorun yok.

ona doğru eğildim. "Seni bırakmayacağım Archer," diye fısıldadım gözlerimdeki yaşları kırıştırarak.

Bana baktığında ifadesi daha da yumuşadı.Bu birisi için büyük bir yük, Bree. Bir insanı terk ettiğinizde tüm hayatı toz olup gidecekmiş gibi hissetmek. Burada düşündüğüm şey buydu. Sonunda sana nasıl bir yük olabilirim, sadece beni severken hissedeceğin baskı.

Başımı salladım. "Hayır," dedim ama ne dediğini ben de anladığımı için kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Kabul etmedim ve o anda bana göre, onu terk etmem için hiçbir sebep yoktu, ama güvensizliği beni tam olarak göbeğime vurdu çünkü bu mantıklıydı.

Archer uzandı ve başımı hafifçe eğdi, gözleri boynumun yan tarafına, bana verdiği tepenin olduğu yere gitti - hala koyu kırmızı ve kızgın görüldüğünden emindim. Utanarak beni bıraktı ve ardından ellerini kaldırdı.Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sana sunacağım hiçbir şeyden daha iyisini hak ediyorsun. Ama gitmene izin vermeyi düşünmek daha da acı veriyor.İç çekti, gözleri yüzümde gezindi.Hâlâ çözmem gerektiğini düşündüğüm o kadar çok şey var ki ve aleyhimize çalışan pek çok şey var.O

Bir elini kaldırıp saçlarının arasından geçirdi, yüzü acı içindeydi.*Tüm bunları düşündüğümde beynim ağrıyor.*

"O zaman bunu şimdi düşünmeyelim," dedim nazikçe. "Her seferinde bir gün ele alalım ve geldiği gibi anlayalım, tamam mı? Şimdi bunaltıcı geliyor çünkü hepsini aynı anda düşünüyorsun. Bunu yavaştan alalım."

Birkaç saniye bana baktı ve sonra başını salladı. Ayağa kalkıp kucağına oturdum ve ona sıkıca sarıldım ve başımı boynuna gömdüm. Birkaç dakika daha bu şekilde oturduk ve sonra beni kaldırıp yatağa taşıdı. Onun kollarında uykuya dalarken, rüyamda, birbirimizi sevdiğimizi söylemenin bizi daha güçlü kılacağını düşündüğüm aklıma geldi - ama bunun yerine, Archer için bu, riskleri daha da artırdı.

Chapter Yirmi Altı

Bree

Tertesi sabah işe gitmek için erken kalktım ve Archer benimle birlikte kalkıp beni kapıda öptü. Uykulu ve seksi görünüyordu ve benden birkaç dakika daha uzun süre dudaklarında oyalandım ve benimkileri onunkilere sürttüm. Hala eve gitmem, duş almam ve üniformamı almam gerekiyordu. Umarım Natalie, Phoebe'yi dışarı çıkarmış ve onu beslemiştir. Archer'dan uzaklaştığımda şöyle dedim: *Natalie ve Jordan beni işten hemen sonra alacaklar, döner dönmez seninle görüşürüz, tamam mı?*

Bana başını salladı, yüzü ciddileşti.

Hey, Şaka yaptım, biraz gerçek uyku almak için bu zamanı ayırın. Doyumsuz cinsel ihtiyaçlarıma sürekli olarak hizmet etmek zorunda kaldığım bir haftalık bir mola olarak düşünün.

Uykulu bir sırıtışla sırıttı ve karşılık verdi, *Senin doyumsuz cinsel ihtiyaçlarını seviyorum. Bana geri dön.*

Güldüm. *Yapacağım. Seni seviyorum Archer.*

Seni seviyorum, Bree. Tatlı bir gülümsemeyle gülümsedi ve ben veda etmek istemediğim için oyalandım. Sonunda şakacı bir şekilde popoma bir şaplak attı ve şöyle dedi: *Gitmek.* Garaj yolunda yürürken hafifçe güldüm ve ona el salladım, kapıyı arkamdan kapatmadan önce ona öpücükler gönderdim. Orada kot pantolonuyla, üzerinde gömlek olmadan, elleri ön ceplerinde, yüzünde küçük bir gülümsemeyle öylece duruyordu. Tanrım, onu özleyecektim.

* * *

Lokantada yoğun bir gündü, gün çabuk geçtiği için bu iyiydi ve Archer'ı ne kadar özleyeceğimi - kahretsin, tüm kasabayı ne kadar özleyeceğimi - düşünmek için çok fazla zamanım yoktu. Gerçekten çok kısa bir zaman olmuştu ama şimdiden burasının evim olduğunu hissettim. Ohio'daki arkadaşlarımı özlemiştim ama artık hayatımın burada olduğunu biliyordum.

Natalie ve Jordan beni tam saat üçte aldılar ve banyoda kot pantolon ve tişört giyip Maggie ve Norm'a hızlıca veda ettim. Arabama atladık, Jordan sürüyordu ve Phoebe taşıyıcısından bana usulca havlıyordu ve doğru yola koyulduk.

"Bütün gün ne yaptınız?" diye sordum, otobana çıkıp Pelion'dan uzaklaştıkça boğazımdan yukarı çıkmaya başlayan duygu topundan dikkatimi dağıtmaya çalışarak.

Natalie, "Göl boyunca biraz yürüdük," dedi. "Ama hava o kadar soğuktu ki fazla kalamadık. Öğle yemeği için gölün diğer tarafındaki kasabaya gittik ve bazı dükkanlara baktık. Gerçekten güzeldi, Bree. Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Başımı salladım. "Yaz güzeldi, ama sonbahar..." Telefonumun çalmasıyla sözümü kestim. kaşlarımı çattım. Kim olabilirdi? Belki Avery? Bana mesaj atan diğer insanlar arabada oturuyorlardı.

Telefonumu elime alıp bilinmeyen numaradan gelen mesaja baktım. Kaşlarımı çatarak üzerine tıkladım. Okur:

Seni özlemeye başlamak için çok mu erken? Okçu

Gözlerim büyüdü ve telefondan geri çekildim, sürpriz hakim oldu. Derin bir nefes aldım.*Okçu? Dünyada nasıl?*

Natalie'nin oturduğu ön yolcu koltuğuna baktım. "Archer bana mesaj atıyor!" Söyledim. "Archer bana nasıl mesaj atıyor?"

Natalie sadece bilmiş bir gülümsemeyle gülümsedi. ağzım açık kaldı "Aman Tanrım! Ona bir cep telefonu aldın mı?"

Natalie gülümseyerek başını salladı ve yanındaki sürücü koltuğundaki Jordan'ı işaret etti. Dikiz aynasından bana mahcup bir şekilde baktı.

"Archer'a cep telefonu mu aldın?" diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Vay vay. Tamamen duygusallaşma. Bu sadece bir cep telefonu. Siz yokken başka nasıl iletişim kuracaksınız? Bunu senin düşünmemiş olmana şaşırdım."

Gözyaşlarım şimdi yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve başımı sallayarak küçük bir kahkaha attım. "Sen... ben..." diye kekeledim, şimdi de ağlayıp gülen ve yanaklarından akan yaşları silen Natalie'ye dönüp baktım.

"Değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım, gülüp yanaklarımdan silerken gözlerimden yeni bir sel yaşları döküldü. Dağınaktık - ikimiz de gülüyorduk ve

ağlıyor

Dikiz aynasından tekrar Jordan'a baktım ve yumruğunu bir gözüne ovuşturdu, hafifçe irkildi ve "Gözüme bir şey kaçtı. Tamam, zırlamayı kes. Siz ikiniz utanç vericisiniz. Ve ona geri mesaj at. Eminim bekliyordur."

"Bunu ona getirdiğinde ne dedi?" Gözlerim dolmuş bir şekilde sordum.

Jordan omuz silkti ve dikiz aynasından bana baktı. "Gizli amacımın ne olduğunu merak ediyormuş gibi bana baktı. Ama ona nasıl kullanılacağını gösterdim ve ayrıldım. Önemli bir şey değilmiş gibi tekrar omuz silkti.

"Seni seviyorum, Jordan Scott," dedim, öne eğilip yanağından hafifçe öperek.

"Bildiğini biliyorum," dedi aynada bana tekrar sırtarak. "Ateşli sarışınlarla sevişmek de beni cömert bir ruh haline sokuyor, işte bu kadar."

Güldüm, burnumu çektim ve telefonumu tekrar açtım.

Ben: Umarım daha gitmeden seni özlemeye başladığım için değildir.

Kasabanın yaklaşık yirmi dakika dışındayız. Ne yapıyorsun?

Bir sonraki mesajı gelene kadar yaklaşık bir dakika bekledim.

Okçu: Okumak. Dışarıda yağmur yağmaya başladı. Umarım ondan uzaklaşıyorsundur.

Ben: Sanırım öyle. Gökyüzü ileride açık görünüyor. Keşke seninle kucaklaşsaydım.

Ne okuyorsun?

Okçu: Keşke sen de olsaydın. Ama ne yaptığın önemli. Edith

Wharton'dan Ethan Frome'u okuyorum. Onu okudun mu?

Ben: Hayır. İyi mi?

Okçu: Evet. Hayır. İyi yazılmış, ama muhtemelen tüm zamanların en iç karartıcı kitaplarından biri.

Ben lol. Yani daha önce okudun mu? İç karartıcıysa neden tekrar okuyalım?

Bu ne

hakkında? Okçu:

Ne var lol?

Durakladım ve bunun Archer'ın ilk mesajı olduğunu fark ederek gülümsedim.

Ne olduğunu bilmiyordu tabii *yüksek sesle*
gölmekanlamına gelen.

Ben: Yüksek sesle gül. Metin dili.

Okçu: Ah, tamam. Bugün bu kitabı neden aldığımdan emin değilim. Amcam bundan hoşlanmışa benziyordu. Aşksız bir evliliği olan sefil bir adam, karısının kuzenine aşık olur ve birlikte olmak için intihar etmeye çalışırlar, ancak sonunda kırık, felçli ve yine de mutsuz olurlar.

Ben: Aman Tanrım! Bu... bu korkunç! İç karartıcı kitabı bırak, Archer Hale!

Okçu: Hah.

Cevabını görünce gerçekten sesli güldüm. Natalie, "Orada kalsın," diye homurdandı, gözlerini kapalı tuttu ama başını koltuğun arkasına çevirirken hafifçe gülümsedi. Telefonum tekrar hafifçe çaldı ve Archer'dan başka bir mesaj geldiğini bildirdi.

Archer: Hayır, gerçekten, izolasyon ve hiç sahip olmamış bir adam için mutluluğu temsil eden bir kız hakkında. Sanırım bazı temalarla bağlantı kurabiliyorum.

Ağır ağır yutkundum, kalbim sevdiğim adam için sıkışıyordu. Ben: Seni seviyorum Okçu.

Archer: Ben de seni seviyorum Bree.

Ben: Bir benzin istasyonuna giriyorum.

Birazdan mesaj at. Okçu: Tamam.

* * *

Ben: Mutluluk listenizde neler var? Archer: Mutluluk listesi nedir?

Ben: Seni mutlu eden birkaç basit şeyin kısa bir listesi. Telefonum

birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra nihayet çaldı.

Okçu: Yağmurdan sonraki toprak kokusu, uykuya dalma hissi, sağ uyluğunuzun iç kısmındaki küçük çil. Mutluluk listenizde neler var?

Gülümseyip başımı koltuğa yasladım.

Ben: Yaz akşamları, bulutlar dağıldığında ve altın bir ışık huzmesi aniden ortaya çıktığında, senin benim olduğunu bilerek.

Okçu: Her zaman.

Yüzümde küçük, rüya gibi bir gülümsemeyle tekrar koltuğa yaslandım. Bir iki dakika sonra telefonum tekrar çaldı.

Archer: Ohio'ya ne zaman varacağını düşünüyorsun?

Ben: Muhtemelen sabah 8 civarında, arabanın yanındayım, bu yüzden biraz dinlenmeye çalışsam iyi olur. Neler olduğunu bildirmek için sana sürekli mesaj atacağım, tamam mı?

Okçu: Tamam. Jordan'a telefon için teşekkür ettiğimi söyler misin? Bunun için ona ödeme yapmak istiyorum. Geldiğinde teklif etmeyi düşünmedim.

Ben: Yine de kabul edeceğinden şüpheliyim. Ama ona söyleyeceğim. Seni seviyorum. Okçu: Ben de seni seviyorum.

* * *

Ben: Birkaç saat uyudum. Seni hayal ettim. Akşam yemeği için duruyorum ve ardından önümüzdeki beş saat kadar araba kullanacağım.

Okçu: Rüya mı? Ne tür bir rüya?

Güldüm.

Ben: Gerçekten çok güzel bir rüya. ;) Göl kıyısındaki zamanı hatırlıyor musun?

Okçu: Asla unutmayacağım. Bir hafta boyunca kumun asla olmaması gereken yerlerden kumu yıkıyordum.

Ben lol. Buna değdi, değil mi? Seni özledim.

Okçu: Buna çok değer. Ben de seni özledim. Ne oldu? Birkaç şey için şehre inmiştim ve şimdi sana mesaj atmak için sokakta yürüyorum. Sanırım Bayan Grady neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Bir keresinde markette yanımdan geçerken benden Unabomber Jr. olarak bahsettiğini duymuştum. Kütüphanede kim olduğuna bakmam gerekiyordu. Bunun bir iltifat olmadığını fark ettim.

Gülsem mi ağlasam mı bilemeyerek inledim. Bazı insanlar bu kadar cahil olabiliyor. O yalnız gencin, küçüklüğünden beri ilk kez dünyaya adım atacağı kapıya doğru cesurca savaştığını ve ardından böyle bir karşılama aldığını hayal ettim. utandım. Vücudumdaki her hücre onu korumak için haykırdı ama yapamadım. Zaten olmuştu. O zamanlar onu tanı mıyordum bile - ama orada olmadığım gerçeği, yine de vücuduma suçluluk ve keder olarak girdi. Mantıklı değildi. Aştı.

Ben: Manifestonuzu okudum, Archer Hale. Her kelime. Güzel olacağına bahse girerim.

Okçu: Hah. Bu arada, benim durumumda aslında los olmalı (sessizce gülün).

Ben: :D Komik mi oluyorsun? :D

Okçu: Evet. Komik listenizde neler var?

Yazmadan önce bir saniye düşünerek sııttım.

Ben: Karınları çok şişman olduğu için yavruların paytak paytak paytak paytak paytak paytak yürümesini izlemek, diğer insanların gülüşünü duymak (bu bulaşıcıdır), komik başarısızlık anları. Komik listenizde neler var?

Archer: Çarpık postişindeki Bay Bivens, başı bir arabanın camından dışarı çıkarken yanından geçen bir köpeğin yüzündeki ifade, gülerken homurdanan insanlar.

Ben: Şimdi restorana girerken gülüyorum (belki homurdanıyorum). :D Sabah mesaj atarım. Ilu.

Okçu: Tamam. İyi geceler Ilu.

Tanrım, Bree, metin üzerine roman yazmaman gerekiyor. Geri döndüğünüzde iki parmağınız da iyi bir şey yapamayacak kadar yorgun olacak, diye şaka yaptı Natalie.

Güldüm ve iç çektim - biraz baygın olabilirdi. Natalie gözlerini devirdi. "Bayıldım. Onu bu şekilde daha iyi tanıdığımı hissediyorum."

Natalie kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti ve gülümseyerek restorana girdik.

* * *

Ben: Günaydın. Uyandın mı? Yolda sadece bir saatimiz daha var. Nat şimdi arabayı kullanıyor.

Archer: Evet, kalktım. Köpeklerle kıyıda yürümek. Hawk az önce ölü bir balık yedi. Bugün içeri gelmeyecek.

Gülümsedim, hala uykum vardı. Oturdum ve boynumu bir yandan diğer yana hareket ettirdim. Bir arabanın ön koltuğunda uyumak rahat değildi. Natalie direksiyondaydı, bir fincan McDonald's kahvesini yudumluyordu ve Jordan arka koltukta hafifçe horluyordu.

Ben: Eyvah! Şahin! Brüt çıkış listenizde neler var?

Archer: Gerçekten uzun, kıvrık tırnaklar, midyeler, mantarlar. Brüt çıkış listenizde neler var?

Ben: Bekle, mantar sevmiyor musun? Döndüğümde fikrini değiştirecek bir şeyler pişireceğim.

Okçu: Hayır,

teşekkürler.

Güldüm.

Ben: Sigara nefesi, kurtçuklar, benzin istasyonu banyoları. Okçu: Hemen döneceğim. Gidip duş almam gerekiyor. Ben lol.

Sonra yazmadan önce durakladım.

Ben: Teşekkür ederim buna ihtiyacım vardı. Bugün için biraz gerginim.
Okçu: İyi olacaksın. Söz veriyorum, iyi olacak. Bunu yapabilirsiniz.

Gülümsedim.

Ben: Bana bir iyilik yapabileceğini düşünüyor musun? Karakola
gitmeden hemen önce seni ararsam ve telefonu cebime koyarsam,
benimle olur musun?

Okçu: Evet, evet. Tabiki yapacağım. Ve hiçbir şey söylemeyeceğime
söz veriyorum. Güldüm.

Ben: Komik. Ilu,
Archer. Okçu: Ilu,
Bree.

* * *

Polis karakolunda oturdum ve önümdeki resimlere baktım, dedektif masanın karşısına oturmuş, ellerini kavuşturmuş, beni yakından izliyordu.

Gözlerim asla unutamayacağım yüze odaklandı. *Yatmak*, diye emrettiğini
duydum zihnimde. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, Archer'ı
vücudumun üzerinde hissettim, varlığını sanki tam oradaymış gibi
hissettim, beni yakınımda tuttu, kulağıma fısıldadı, *Bunu yapabilirsin,
cesursun, bunu yapabilirsin*. Orada otururken Archer'ın sesi daha güçlü ve
daha yüksekti. Tek duyduğum onun sesiydi.

"Bu," dedim parmağımla önümdeki sayfadaki adamı işaret ederek.
sallamadım bile.

"Eminsin?" diye sordu dedektif.

"Yüzde yüz on eminim," dedim kararlı bir şekilde. "Babamı öldüren
adam bu."

Dedektif başını salladı ve fotoğrafları aldı. "Teşekkür ederim Bayan
Prescott."

"Onu şimdi mi getireceksin?" "Evet. En
kısa sürede sizi bilgilendireceğiz."

Başımı salladım. "Çok teşekkür ederim Dedektif. Teşekkür ederim."

Yirmi dakika sonra, bazı evrak işlerini tamamladıktan sonra karakolun merdivenlerinden iniyordum. Cebimden telefonumu çıkardım ve açık hatta, "Bütün bunları duydun mu? Onu seçtim, Archer! tereddüt bile etmedim. Önümdeki resimde onu gördüm ve ona bakar bakmaz o olduğunu anladım. Aman Tanrım, yaprak gibi titriyorum şimdi." Hafifçe güldüm. "Orada olduğun için teşekkür ederim. Tüm farkı sen yarattın. Bana mesaj atabilmen için şimdi kapatacağım. Tanrım seni seviyorum. Teşekkür ederim."

Bir saniye sonra telefonum çaldı.

Archer: İyi iş çıkardın, Bree. Çok çok iyi. Bu gerçekten zor. Seni şimdi tutmak istiyorum.

Ben: Biliyorum, biliyorum Archer. Onuda istiyorum. Vay. Derin nefes. Tanrım, gözyaşları şimdi geliyor. Ama ben mutluyum. Buna inanamıyorum. Babam adaleti sağlayacak.

Archer: Bunun için çok mutluyum.

Ben: Tanrım, ben de. Şu anda ne yapıyorsun? Sakinleşirken başka bir şey hakkında konuşmam gerekiyor.

Okçu: Az önce koşmaya

başladım. Güldüm ve

burnumu çektim.

Ben: Hem koşuyorsun hem de mesaj atıyorsun???

Archer: Mesajlaşma konusunda iyi oldum.

Ben: Şaka değil, aşırı başarılı. Ben niye şaşırmadım?

Okçu: Olmamalısın. Teknoloji beni seviyor.

Güldüm ve sonra biraz daha ağladım, duygu beni alt etti.

Ben: Benimle olduğun için teşekkür ederim. bütün farkı o yarattı. Beni cesur yaptın.

Archer: Hayır, benimle tanışmadan çok önce cesurdun. Sakin listenizde neler var?

Beni sakinleştiren, rahatlatan, kalbimi rahatlatan şeyleri düşünerek derin bir nefes aldım.

Ben: Gölün kıyıya vuran sesi, bir bardak sıcak çay, sen. Sakin listenizde neler var?

Archer: Flanel çarşaf, yıldızlara bakıyorsun, sen.

Ben: Hey, Natalie kaldırımında duruyor. Birkaç şey daha almak için babamın evine gidiyoruz. Sana sonra mesaj atarım. Teşekkür ederim teşekkür ederim. Ilu.

Okçu: Ilu2.

* * *

Ben: Bil bakalım ne oldu? Yola geri döndüm. okçu: ne? Nasıl?

Ben: Seni özledim. eve gelmem gerek

Archer: Burası senin evin mi, Bree?

Ben: Evet Archer, benim evim senin olduğun yerdir.

Archer: Bu sabah uyudun mu? Yorgunken araba kullanmamalısın.

Ben: İyi olacağım. Bol bol kahve molası vereceğim.

Archer: Güvenli sürün. Dikkatli sür. Bana geri dön, Bree. Seni o kadar çok özledim ki içimden bir parça eksikmiş gibi hissediyorum.

Ben: Ben de Archer. Okçum. sana geri dönüyorum Yakında orada olacağım. Seni seviyorum.

Okçu: Ben de seni seviyorum. Her zaman.

* * *

Archer: Araba sürerken bana mesaj atma ama bir dahaki sefer durduğunda nerede olduğunu bana haber ver.

* * *

Archer: Bree mi? Birkaç saat oldu ve senden haber alamadım...

* * *

Archer: Bree mi? Beni korkutuyorsun. Lütfen iyi ol.

* * *

Archer: Bree...lütfen...aklımı kaybediyorum. Lütfen bana yaz. Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol.

Chapter Yirmi Yedi

Archer—Yedi Yaşında, Mayıs

"Adaha iyi!" annem aradı, sesi biraz korkmuş gibiydi. "Neredesin bebeğim?"

Yemek odası masasının altında oturuyordum, aksiyon figürlerimle yere diz çöktüğümde ağır masa örtüsü beni saklıyordu.

Tereddüt ettim ama annem beni tekrar aradığında, sesim bu sefer daha endişeli çıkmıştı, masanın altından sürünerek çıktım ve yanına gittim. Annemin korktuğunu duymak hoşuma gitmemişti ama bir şeyler döndüğünü de biliyordum ve ben de korkmuştum.

Annem sabahtan beri telefona fısıldıyordu ve son yarım saattir üst katta valizlere kıyafet ve başka şeyler dolduruyordu.

İşte o zaman masanın altına saklandım ve sonra ne olacağını görmek için bekledim.

Neler olup bittiğini biliyordum çünkü dün gece babam yine başka bir bayanın parfümü gibi kokarak eve gelmişti ve yemeğinin çoktan soğuduğunu söyleyince annemin suratına tokat atmıştı.

Annemin sonunda bıktığını hissettim. Ve kiminle telefonda konuştuğunu tahmin etmem gerekirse, onun Connor Amca olduğunu söyledim.

Ben tam masanın altından çıkarken annem yemek odasının köşesini döndü ve sesli bir şekilde nefes verdi. "Archer, tatlım," dedi, ellerini yanaklarıma koyarak ve gözleri tam önümde olacak şekilde eğilerek. "Beni endişelendirdin."

"Üzgünüm anne."

Yüzü yumuşadı ve bana gülümsedi ve saçımı alnımdan geriye doğru itti. "Sorun değil, ama benim için bir şey yapmana ihtiyacım var ve bu

gerçekten önemli. Şu anda soru sormadan dinleyebileceğini ve dediğimi yapabileceğini düşünüyor musun?

Başımı salladım.

"Tamam bu iyi." Gülümsedi, ama sonra bu kayboldu ve gözlerine tekrar endişeli bakış geldi. "Gideceğiz Archer - ben, sen ve senin... Connor amcan. Bunun şu anda senin için kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ve eminim baban hakkında soruların vardır, ama—"

"Gitmek istiyorum," dedim ayağa kalkıp. "Artık onunla yaşamak istemiyorum."

Annem birkaç saniye yüzüme baktı, dudaklarını birbirine bastırdı. Nefesini dışarı verdi ve elini tekrar saçlarımda gezdirdi. Gözyaşları geldi. "Ben iyi bir anne olamadım," dedi ve başını iki yana salladı.

"Sen iyi bir annesin!" Söyledim. "Sen dünyanın en iyi annesisin. Ama Connor Amca ile yaşamak istiyorum. Artık babamın sana vurmasını ya da seni ağlatmasını istemiyorum."

Burnunu çekti ve yanağından akan yaşı sildi ve ardından başıyla beni onayladı. "Mutlu olacağız Archer, beni duyuyor musun? Sen ve ben, mutlu olacağız."

"Tamam," dedim gözlerimi onun güzel yüzünden ayırmadan. Tamam, dedi sonunda gülümseyerek.

O sırada ön kapımız açıldı ve Connor Amca hızla içeri girdi. Yüzü gergin görünüyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu anneme bakarak.

Başını salladı. "Valizler orada." Başını merdivenlerin dibinde duran dört valize doğru eğdi.

"İyi misin?" diye sordu Connor Amca, sanki orada olduğundan emin olmak istermiş gibi gözlerini annemin üzerinde gezdirerek.

"Olacağım. Bizi buradan götür," diye fısıldadı.

Connor Amca'nın yüzü birkaç saniyeliğine biri onu incitiyormuş gibi göründü ama sonra gülümsedi ve bana baktı. "Hazır mısın, ahbap?"

Başımı salladım ve onun ve annemin peşinden ön kapıdan çıktım. Connor Amca valizlerimizi arabanın bagajına koyarken ikisi de etrafa bakındı. Yine de dışarıda kimse yoktu ve ikisi de arabaya bindiklerinde rahatlamış göründüler.

Arabayla Pelion'dan ayrılırken, Connor Amca'yı izledim.

ön koltukta oturan annemin elini tuttu ve ona doğru döndü, bir nefes verdi ve küçük bir gülümsemeyle gülümsedi.

Connor Amca usulca, "Ben, sen ve oğlumuz," dedi. "Sadece biz."

"Sadece biz," diye fısıldadı annem, yüzünde aynı yumuşak ifade gezinirken.

Annem bana baktı ve "Legolarını ve kitaplarından bazılarını topladım bebeğim" demeden önce bir saniye duraksadı. Gülümsedi ve kafasını koltuk başlığına yasladı, hala bana bakıyordu. Omuzları kilometrelerce alçalıyor gibiydi.

Sadece başımı salladım. Nereye gittiğimizi sormadım. umursamadım Buradan uzakta olduğu sürece her yer iyiydi.

Connor Amca anneme baktı. "Emniyet kemerini tak, Lys."

Annem gülümsedi. "Yıllardır ilk kez iradem dışında bağlı olmadığımı hissediyorum," dedi ve hafifçe güldü. "Ama tamam, önce güvenlik." Başını eğdi ve ona göz kırptı, ben de sııttım. Bu, görmeyi sevdiğim anneydi - gözleri parladığında ve sesinde o tatlı, şakacı tonu alıp sizi kendinize güldürecek bir şey söylerdi, ama iyi bir şekilde, sıcak ve hoş hissettiren bir şekilde.

Annem kemerine uzandı ve birden büyük bir sarsıntı oldu ve arabamız çılginca yoldan çıktı. Annem çığlık attı ve Connor Amca, "Kahretsın!" bizi yolda tutmaya çalışırken.

Arabamız tamamen döndü ve sonra tek duyduğum metalin metale çarptığı çığığı, camın kırılması ve arabamız saatlerce takla atıp sonunda yüksek bir gıcırta ile durunca benim kendi çığıklarımdı.

Korku beni çok etkiledi ve işte o zaman ağlamaya başladım, "Yardım edin! Bana yardım et!"

Önden yüksek bir inilti duydum ve sonra Connor Amca adımı söylüyordu, emniyet kemerini çıkardığını ve ardından kapıyı tekmeleyerek açtığını duyduğumda bana sorun olmayacağını söylüyordu. gözlerimi açamadım. Yapıştırılmış gibiydiler.

Arka kapının çekilerek açıldığını duydum ve ardından Connor Amca'nın sıcak eli kolumdaydı. "Her şey yoluna girecek, Archer. Kemerini çözdüm. Bana doğru sürün. Bunu yapabilirsin."

Sonunda gözlerimi açıp amcamın eli bana uzanan yüzüne baktım. Kolunu tuttum ve beni ılık bahar güneşine çıkardı.

Connor Amcam yine konuşmaya başladı ve sesi komik geliyordu. "Archer, benimle gelmeni istiyorum ama sana söylediğimde arkanı dönmeni istiyorum, tamam mı?"

"Tamam aşkım." Korku ve kafa karışıklığı beni daha çok ağlattı.

Connor Amca elimi tuttu ve ıssız otoyolda, onun biraz arkasında benimle birlikte yürüdü. Geriye dönüp kaza yaptığımız arabaya baktı, ama çok hızlı bir şekilde arkama baktığımda, ondan kimse inmiyor gibiydi. Ölmüş müydüler? Ne olmuştu?

"Archer, arkanı dön ve burada kal oğlum," dedi Connor Amca ve sesi boğuluyormuş gibi geliyordu.

Dediğini yaptım, başımı arkaya attım ve masmavi gökyüzüne baktım. Bu kadar açık, bulutsuz ve mavi bir gökyüzünün altında nasıl kötü bir şey olabilirdi?

Arkamda tuhaf bir feryat çığlığı duydum ve talimatlara uymadığını bilmeme rağmen arkamı döndüm. Elimde değil.

Connor Amcam yolun kenarında diz çökmüş, başını geriye atmış, gökyüzüne doğru hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Annemin gevşek vücudu kollarındaydı.

Eğildim ve çimlere kustum. Birkaç dakika sonra ayağa kalktım, havayı içime çektim ve kendi ayaklarımın üzerinden geriye doğru tökezledim.

işte o zaman gördüm, bize doğru geliyor. Babam. Elinde silahla. Yüzünde saf bir nefret ifadesi ve zikzaklar çiziyor. O sarhoştı. Korku hissetmeye çalıştım ama artık yapabileceği başka bir şey olduğunu görmedim. Connor Amca'ya doğru ilerlerken uyuşmuş hissettim.

Connor Amca, annemin cesedini yavaşça yolun kenarına yatırdı ve ayağa kalktı, artık babamı da görüyordu. Connor Amca bana doğru geldi ve beni kendi bedeninin arkasına itti.

Geri çekil, Marcus! bağırdı.

Babam birkaç adım ötede durdu ve gözleri kan çanağına dönerek bize baktı. Bir canavara benziyordu. *Oöyleydi* bir canavar. Silahı çılgınca salladı ve Connor Amca, tam arkasında olduğumdan emin olmak için beni sıkıca tuttu.

"Kahrolası silahı indir, Marcus," diye tükürdü Connor Amca. "Bugün burada yeterince çalışmadın mı? Alyssa..." Yaralı bir hayvana benzeyen bir ses çıkardı ve kendini geri çekmeden önce dizlerinin biraz gevşediğini hissettim.

"Ailemle öylece şehir dışına çıkacağını mı sanıyorsun?" canavar bağırdı.

"Onlar asla senin ailen olmadı, seni hasta orospu çocuğu. Alyssa..." Aynı boğucu sesi tekrar çıkardı ve bu düşüncesini bitirmedi. "Ve Archer'ın *Benimoğul*. o *Benimerkek* çocuk. Bunu benim kadar sen de biliyorsun."

Sanki biri karnıma yumruk atmış ve Connor'ın elleri beni tekrar sıkıca tutarken küçük bir ses çıkarmış gibi hissettim. Ben onun oğlu muydum? Anlamaya çalıştım, anlam vermeye çalıştım. Canavarla akraba değil miydim? Ben onun bir parçası değil miydim? Ben Connor'ın oğluydum. Connor benim babamdı. Ve babam iyi adamlardan biriydi.

Canavar bize baktığında ona baktım. Alyssa her zaman bir sürtüktü. Bundan şüphem yok. Ve çocuk tıpkı sana benziyor, bunu inkar edemezsin. Bütün sözleri, tıpkı dışarıda içki içtiği zamanlarda hep yaptığı gibi, bir aradaydı.

Connor'ın yumrukları iki yanında sıkıldı ve ona baktığımda konuşurken çenesinin hareket etmediğini gördüm. "Annemiz seni şimdi görebilseydi, büyüyünce dönüştüğün hastalıklı bok parçasına ağlayarak ağlardı."

"Siktir git," dedi canavar, gözlerine daha fazla öfke doluyor ve biraz daha sallanıyordu. "Seninle şehir dışına çıkmaya çalıştığını bana kimin söylemesi gerektiğini biliyorsun. *karım? Senineş*. Evet, gelip beni aldı ve senin çıkmak üzere olduğunu ve benim olanı almamın daha iyi olacağını söyledi. İşte buradayım, benim olanı topluyorum. Bir konuda biraz geç kaldığımı görsem de." Yolun kenarında yatan annemi işaret etti.

Sıcak öfke kafamı doldurdu. Connor benim babamdı. Beni ve annemi canavardan uzaklaştırıyordu ve canavar her şeyi alt üst etmişti. Tıpkı her zaman her şeyi mahvettiği gibi. Connor'ın bacaklarının etrafında hızla hareket ettim ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde canavara doğru koştum. Connor'dan yüksek bir kükreme geldi ve "Archer!" diye bağırdığını duydum. kendi hayatı buna bağlıymış gibi. Canavar ateş etmek için silahını kaldırırken ayaklarının peşimden koştüğünü duydum ve çığlık attım. Ama keskin ve sıcak bir şey enseme bıçak gibi saplandığında çığlığım bir uğultu gibi geldi ve ben zorlu yola düştüm. Ellerimi boğazıma götürdüm ve bakmak için aşağı indirdiğimde kanla doluydular.

Derin bir kükreme daha duydum ve düştüğümü hissederek gözden kayboldum ama kendime geldiğimde, Connor Amca, *Hayır bekle*, Rüya gibi düşündüm, babam, *benim gerçek babam*, beni kollarında sallıyordu, yanaklarından yaşlar akıyordu.

Gözlerim şimdi birkaç dakika önce durduğu yerde diz çökmüş olan canavarı buldu. Yoksa saatler mi geçmişti? Her şey sisli, yavaş geliyordu.

Oğlum, oğlum, tatlı oğlum, diyordu Connor tekrar tekrar. Benden bahsediyordu. *Ben onun çocuğuydum.* Mutluluk göğsümü doldurdu. Onun olduğum için mutlu olan bir babam vardı.

"Hepsi *buonun*hata," diye haykırdı canavar. O olmasaydı, Alyssa hâlâ senin zavallı kıcını kolluyor olmayacaktı. Eğer olmasaydı, Alyssa şu anda yolda boynu kırık bir şekilde yatıyor olmazdı!" Kulağa çılgınca geliyordu ama içimi hüznün doldurdu ve birinin bunun doğru olmadığını söylemesini istedim. *oldu*bunların hepsi benim suçum mu? Connor, *Babam* Kendime hatırlatmam gerekiyordu, ona olmadığını söylemiyordum, sadece boynuma bir şey bastırıyordu, gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

Rüya gibi gerçek babama bakmaya devam ettim ve aniden yüzünün boş görüldüğünü gördüm ve yanında bir şeye uzandığını hissettim. Silahını taşıdığı yer orası değil miydi? Belki öyledir diye düşündüm. Görev dışındayken bile genellikle orada bulunurdu. Ondan birkaç kez bakmasını istemiştım ama bana hayır demişti, büyüdüğümde bir gün beni ateş etmeye götüreceğini ve bana silah güvenliğini öğretebileceğini söylemişti.

Eli altımdan çıktı ve silahını canavara doğrulttu. Gözlerim ağır çekimde ona kayd ve gerçek babamın ne yapmak üzere olduğunu anladığı anda onu gördüm. Canavar da silahını kaldırdı.

İkisinin de silahı patladı ve gerçek babamın altımda sarsıldığını hissettim. Bağırmaya çalıştım ama çok yorgundum, çok üşümüştüm, çok uyuşmuştum. Gözlerim canavara döndü ve yerde yatıyordu, etrafına yavaşça bir kan gölü yayıldı.

Gözlerim kapanmak istedi ve gerçek babamın bedeni benimkine çok ağır geldi. Ama o benim tepemde dururken, annem hemen yanında dururken bu nasıl olabilirdi? Çok huzurlu görünüyorlardı. *Beni de götür!* Kafamın içinde çılgılık attım. Ama sadece birbirlerine baktılar ve annem nazıkçe ama aynı zamanda üzgün bir şekilde gülümsedi ve şöyle dedi: *Henüz değil. Henüz değil, tatlı oğlum.*

Ve sonra gittiler.

Uzaklarda bir yerde başka bir arabanın gıcırdayarak durduğunu ve bana doğru koşan ayak seslerini duydum. Hayatımın sona erdiğini bildiğim on dakika içinde, başka bir araba geçmedi.

Yüksek bir çılgılık havayı doldurdu ve vücudumun sarsıldığını hissettim.

"Sen!" diye bağırdı bir kadın sesi. Tori Teyze'ydi. onu tanıdım

ses. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Hepsi buseninarıza!" gözlerimi açtım Parmağıyla beni doğrultuyordu ve gözleri nefretle doluydu. “*Senin hatan!*”Sonra tekrar tekrar haykırdı, etrafımdaki dünya gözden kaybolurken ve üzerimdeki mavi gökyüzü kararırken.

Chapter Yirmi Sekiz

Bree

BENErken, sabahın erken saatleriydi - Archer'ın kapısını sessizce açıp Phoebe'yi çantasından çıkardığımda ve garaj yolundan evine doğru yürüdüğümde güneş henüz yükselmemişti.

Kapısını denedim ve açıldı ve ben de onu uyandırmak istemediğim için sessizce içeri girdim. Derin bir nefes aldım ve dondum. Oturma odası paramparçaydı, yerdeki her kitap, mobilyalar ve lambalar ters çevrilmiş, resimler yerde kırıldı. Buzlu su damarlarıma çarptı.*Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.*Burada ne olmuştu?

Banyodan gelen ışık açıldı ve kapı gıcırdayarak kısa koridoru aydınlatarak Archer'ın yatak odasına jöle gibi gelen bacaklarım ve boğazımdan yukarı kusmuklar üzerinde yürüdüğümü görebilecek kadar aydınlandı.

Odasına döndüm ve hemen yatakta toplanmış, tamamen giyinmiş şeklini gördüm. Gözleri açık, duvara bakıyordu.

Ona koştum. Cildi yapış yapıştı ve hafifçe titriyordu. "Okçu? Okçu? Bebeğim sorun ne?"

Gözleri bana kaydı, görmeden, tam içime baktı. Ağlamaya başladım. "Archer, beni korkutuyorsun. Sorun nedir? Aman Tanrım, doktora ihtiyacın var mı? Burada ne oldu? Benimle konuş."

Gözleri biraz berraklaştı, yüzümde gezindi. Aniden tek bir hızlı hareketle doğrulup beni tuttu, ellerini yüzümde, saçımda, omuzlarımda gezdirdi. İfadesi bir an için tamamen düzeldi ve azap yüzünü doldurdu ve beni sertçe kendine çekerek bağırmama neden oldu. Vücudumu bir mendeneyle kavradı, vücudu o kadar şiddetli titriyordu ki neredeyse kollarımda nöbet geçiriyormuş gibi hissetti.

Aman Tanrım, bana bir şey oldu sandı. Ah, Archer, üzgünüm, çok üzgünüm. Telefonum mahvoldu. Üzgünüm. McDonald's'ın önündeki su birikintisine düşürdüm. Ohio'dayken eski telefonumu aldım ama şarjı yoktu. Üzgünüm," diye ağladım göğsüne doğru, gömleğini kavrayarak. "Çok üzgünüm Archer, bebeğim. Zaten numaran bende yoktu... Çok aptalca. Onu yazmalıydım. Ben çok üzgünüm. Okçu, ben iyiyim. İyiyim. Ben çok üzgünüm."

Saatler gibi gelen bir süre boyunca birbirimizi öyle tuttuk, nefesi normale döndü. Vücudu hareketsiz kaldı ve beni kavrayışı gevşedi, ta ki sonunda arkasına yaslanıp gözlerime baktı, kendi gözleri hâlâ acıyla doluydu ve kedere çok yakın bir şeyle.

"Buradayım," diye fısıldadım alnına düşen saçı düzeltirken. "Buradayım, Okçu."

Ellerini kaldırdı. *Nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum*, dedi aniden küçük bir çocuk gibi kaybolmuş görünerek. Kalbim göğsümde deli gibi atıyor, sevdiğim adam için parçalanıyordu, kaybetmekten o kadar korkmuştu ki, ıstırap verici korkusuyla başa çıkabilmek için zihnini kontrol etmişti. Okçu. Bir hıçkırık tuttum. Şu anda ihtiyacı olan son şey benim onu kaybetmemdi.

"NeNegibi hissettiriyor?" Fısıldadım.

Tamamen yalnız olmak.

"Değilsin bebeğim. Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Buradayım."

Sonra bana baktı ve sonunda hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi. *Bahsettiğim yük bu, Bree. Beni sevmenin yükü böyle görünüyor.*

"Seni sevmek bir yük değil. Seni sevmek bir onur ve zevk, Archer." Ellerimle uyluklarını kavramaya devam edebilmek için onunla konuşmak için sesimi kullandım. Temas önemli hissettirdi - sadece onun için değil, benim için. "Zaten denesen de beni seni sevmekten vazgeçiremezdin. Bu benim için bir seçim değil. Bu sadece bir gerçek.

Başını salladı, yine kaybolmuş görünüyordu. *Geri gelmeseydin, ölene kadar burada yatacaktım. Kendimi ölmeye razı ederdim.*

Başımı salladım. Hayır, yapmazdın. Öyle hissettiriyor, ama yapmazdın. Bir şekilde devam edecek gücün olurdu. Senin hakkında buna inanıyorum. Ama buna gerek yok çünkü ben buradayım."

Hayır. Tam burada toza dönüştürdüm. Bu beni görmeni nasıl sağlıyor? Sana güçlü mü görünüyorum? Ben senin istediğin gibi bir adam mıyım? Gözlerimin içine baktı, ona duymak istediğini söylemem için yalvardı ama bunun ne olduğunu bilmiyordum. Ona sevmenin imkansız olduğunu söylememi mi istedi? Onu sevecek kadar güçlü olmadığımı söylememi mi istedi? Benden ihtiyaç duyduğu güvencenin çok fazla olduğunu mu?

Beni kendine çekti ve birkaç dakika sonra yanına gidip yatağına uzandık. Ayakkabılarımı çıkarıp yorganını üzerimize çektim.

Kulağımda Archer'ın sakin nefesini dinledim ve birkaç dakika sonra ben de gözlerimi kapattım. Karşılıklı uyuyakaldık, kollarımız ve

bacaklar birbirine dolanmış, kalplerimiz yavaş, sabit bir ritimle atıyor.

Bir süre sonra, öğlen güneşi Archer'ın yatak odası penceresinin üzerindeki gölgeliğin kenarlarını aydınlatırken, kot pantolonumu bacaklarıma ve gömleğimi başımın üzerine çekerken uyandım. Gözlerini kapatıp beni öperken ellerini tenimde gezdirdi, sanki gerçekten yanında olduğumdan emin olmak için sürekli temasa ihtiyacı varmış gibi. Bacaklarımı kalçalarına doladığımda ve onu sıkıca tuttuğumda, yüz hatlarından geçen rahatlama ifadesi neredeyse yürek burkucuydu. Derin, güçlü darbelerle içimde hareket etti ve ben de başımı yastığa yaslayarak zevkle iç çektim.

Zevk gittikçe yükseldi, ta ki ben uçurumun kenarına devrilip vücudum salıverilirken titrerken onun adını soluyarak. Birkaç saniye sonra son iki sarsıntılı hamleyle arkamdan geldi ve sonra yüzünü boynuma bastırıp birkaç dakika orada nefes alırken derinden içime bastırdı.

Ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim, kulağına defalarca aşk sözleri fısıldadım.

Birkaç dakika sonra yana yuvarlandı ve beni tekrar kollarının arasına aldı ve neredeyse anında uykuya daldım.

Odasının loş ışığında yatıp nefes alışını dinledim. Çişim vardı ve onun serbest kalmasıyla kalçalarım yapış yapıştı ama hareket etmeyi reddettim. Bana olduğum yerde ihtiyacı olduğunu içgüdüsel olarak biliyordum. Kısa bir süre sonra ben de tekrar uykuya daldım, yüzüm onun pürüzsüz göğsünün yanında, nefesim teninde, bacaklarım onunkine dolanmıştı.

* * *

Daha sonra uyandım ve yatakta yalnızdım ve güneş gökyüzünde hareket etmişti. Gölgeğin sınırındaki ışık artık kısılmış ve altın sarısıydı. Bütün gün uyumuş muyduk?

Doğrudum ve gerindim, ağrıyan kaslarım hareketimi protesto ediyordu. Hiç kıpırdamadığımı sanıyordum - Archer'ın sımsıkı kucağındaydım.

Belinde bir havluyla yatak odasına girerken ve zaten biraz daha uzayan, arkada hafifçe kıvrılmaya başlayan ve alnının biraz üzerine düşen saçlarının arasına bir tane daha ovuştururken yukarı baktım. Bunu sevdim.

"Merhaba," diye seslendim, gülümseyerek ve çarşafı göğüslerimin üzerine kadar çekerek.

Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi ve yatağın kenarına oturdu. Aşağıya bakarken bir dakika daha dalgın dalgın havluyu saçlarına sürdü ve ardından yanındaki havluyu yatağın üzerine koydu ve bana baktı.

Geçen gece için üzgünüm. Kaybettim Bree, çok korkmuştum ve ne yapacağımı bilemedim. Kendimi yine yalnız ve çaresiz hissettim. Durdu, dudaklarını büzdü ve belli ki düşüncelerini toparladı. *Ben... çıldırıldım sanırım. Oturma odasına ne yaptığımı bile hatırlamıyorum.*

Ellerini tuttum ve başımı salladım. *Archer, oradaki ağa takıldığımda nasıl tepki verdiğimi hatırlıyor musun?* Başımla pencereyi işaret ettim. *Anladım. Bazen korku seni ele geçirir. Anladım. Bu konuda özür dilemen gereken son kişi benim. Bir kez bıraktığım yerden devam ettin ve şimdi bunu senin için yapacağım. Bu böyle çalışır, tamam mı?*

Bana ciddi ciddi bakarak başını salladı. *Sorun şu ki, Bree, senin için daha iyiye, benim için daha kötüye gittiğini hissediyorum.*

meydan okumaya hazırım, dedim, kaşlarımı kaldırıp gülümseyerek, onun da gülümsemesini sağlamaya çalışarak.

İşe yaradı ve bir nefes verip başını salladı. *Aç mısın? Açlıktan öldüm.*

Gülümsedi ama yine de biraz üzgün görünüyordu. Bir süre ona baktım ve sonra öne doğru eğilip kollarımı ona doladım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım kulağına. Vücudu biraz gerilmişti ama kollarını etrafıma doladı ve beni sıkıca geri çekti.

Birkaç dakika öylece oturduk ve sonra boynuna doğru, "Duşa ihtiyacım var, kötü," dedim. Gerçekten kötü.

Sonunda beni kaldırıp yere oturtup ayağa kalkıp havlusunu düzeltirken biraz güldü. *Her yerinde benimle kirli olmanı seviyorum* dedi.

A, biliyorum. Ona doğru dönerken sesimi kullanarak kapısına doğru yürürken ondan bir gülümseme daha almaya çalışarak göz kırptım. "Daha sonra beni tekrar kirletebilirsin. Şu anda temizleniyorum ve sen beni besleyeceksin.

Evet hanımefendi, dedi bana küçük bir gülümseme daha vererek.

Ona gülümsedim ve sonra odadan çıkıp koridorda duşa doğru yürüdüm. Banyo kapısını arkamdan kapattım ve neden hala bu kadar endişeli olduğumu anlamaya çalışarak bir dakikalığına diğer tarafta durdum.

Chapter Yirmi Dokuz

Bree

BEN Ertesi gün işe geri döndüğümde, ben gülerken ve nefes almakta zorlanırken beni kocaman bir ayı kucaklayan, beni geniş göğsüne sıkıca bastıran Maggie'ye ve basitçe, "Bree," diyen ama bana ender bir Norm gülümsemesi sunan ve dikkatini tekrar krep çevirdiği tavaya çevirmeden önce başını sallayan Norm'a gittim. Nedense ayının sarılması ve başını sallaması içimi eşit miktarda sıcaklıkla doldurdu. Evdeydim.

Çalışırken, tanıdığım yerlilerle sohbet ettim, lokantada kolayca dolaştım, yiyecekleri teslim ettim ve müşterilerimi kontrol ettim. Başka birine bağlanmanın onun için ne kadar zor olduğunu düşünerek çalışırken ben de Archer'ı düşündüm. Ohio'ya gitmeden önce bir fikrim vardı ama şimdi anladığım ölçüde değil. Onu seviyordum - hiçbir yere gitmediğime dair güvence vermesi için ne gerekiyorsa yapardım.

Ama mücadelesini de anladım. Bana ne kadar güvendiğini bilmemin onu zayıf hissettirdiğini gördüm.

Bir gün önce bana karşı neredeyse utangaç davranmıştı, birlikte oturma odasını temizlerken onu izlediğimi görünce gözleri benimkinden uzaklaştı. almıştım *Ethan Frome* Başlığı tanıdığımda yerden kaldırdım ve bir pasaj okumak için açtım, elimi dramatik bir şekilde göğsüme koydum ve nefes nefese, acılı bir fısıltı gibi yaptım, "Elimi uzatıp sana dokunmak istiyorum. Senin için yapmak ve seninle ilgilenmek istiyorum. Hasta olduğunda ve yalnızken yanında olmak istiyorum." Duraksadım, elim göğsümden düştü. Kitabı yere koydum ve ellerimi kaldırdım. *Bu güzeldi aslında*, Söyledim.

Bana gülümsedi ve basitçe şöyle dedi: *Sanırım güzel olmasaydı, trajedi nihayetinde üzücü olmazdı.*

Ama sonra daha fazla sessizliğe büründü, benim yanımda neredeyse utanmış görünüyordu. Onunla şakalaşarak ve tamamen normal davranarak onu bu durumdan çıkarmaya çalıştım ama o akşam ona veda öpücüğü verip Phoebe'yi aldığımda ve eşyalarını boşaltıp ertesi gün için hazırlanmak üzere eve gittiğimde bile hâlâ biraz içine kapanıktı. Kendini daha iyi hissetmesi bir veya iki gün sürerdi sanırım.

Sonraki birkaç gün içinde daha normal haline döndü; Hâlâ görebildiğim tek fark, sevişmesinde daha önce olmayan derin bir yoğunluktu. Bağlandığımızda neredeyse bizi tek bir kişide eritmeye çalışıyor gibiydi. Tutkusunda neredeyse kabaydı. Aldırmadım; Aslında, Archer'ın yatak odası kişiliğinin her yönünü beğenime göre buldum. Ama değişikliği tam olarak açıklayamıyordum ve bana açılıp ne hissettiğini anlatmasını istiyordum. Ona sorduğumda, sadece omuz silkti ve gülümsedi ve ben yokken beni özlediğini ve kaybedilen zamanı telafî etmeye çalıştığını söyledi. İnanmadım ama her zaman olduğu gibi, Archer Hale iyi ve hazır olduğunda geldi ve daha bir saniye bile geçmeden. Çabucak öğrenmişim - it ve hiçbir yere varma, bekle ve bana kendi sessiz yöntemiyle er ya da geç açılacak kadar güvendiğini um. Benimle paylaşmadan önce kendi duygularını anlamayı sevmesiyle ve şu anda tam olarak nerede olduğunu bilmemesiyle bir ilgisi olduğunu düşündüm.

* * *

Ohio'dan eve döndükten dört gün sonra, Anne'in kapısını çaldım ve o, üzerinde hâlâ sabahlığıyla cevap verdi. Ah, Bree, canım! diye haykırdı, kapıyı açık tutarak. "Beni mazur görmen gerekecek. Tembel bir gün geçiriyorum - geçen hafta çok yorgundum. O, başını salladı. "Yaşlanmak berbat bir şey, sana söyleyeceğim."

Sırıttım ve sıcak, eve davetkar içine adım attım. Her zaman olduğu gibi, okalıptüsün rahatlatıcı kokusu havayı sardı. "Sen? Eskimiş?" Başımı salladım. "Zor değil."

Bana güldü ve göz kırptı. "Sen iyi bir yalancısın ama bugün kendimi tepeler kadar yaşlı hissediyorum. Belki bir şeyle geliyorum. Kafasını salladı ve oturmam için koltuğu işaret etti. Getirdiğim küçük kutulu turtayı ona uzattım. "Sana elmalı turta yaptım," dedim. "Biraz pişiriyorum ve bundan gerçekten zevk alıyorum."

"Ah! Sevimli. Ve tekrar pişirmek - bu harika. Gülümseyerek pastayı aldı. "Bunu daha sonra çayımın yanında içeceğim. Konu açılmışken, bir fincan ister misin?"

Kafamı sallayıp koltuğa doğru birkaç adım attım ve oturdum. "Hayır, aslında sadece bir dakika kalabilirim. Archer ile buluşacağım ve gideceğiz

bana bahsettiği bazı mağaralar.”

Anne başını salladı ve turta kutusunu sehpanın üzerine koydu ve kanepenin solundaki daha küçük ikili koltuğa oturdu. “Pelion Mağaraları. Onları beğeneceksin. Şelaleler var - çok güzel. Bill ile birkaç kez oraya gittim.”

"Kulağa çok güzel geliyorlar."

"Öyleler ve artık yapraklar değişmeye başladığına göre yol da güzel olacak."

Gülümsedim. "Güzel bir gün olmalı. Birine ihtiyacımız var," dedim nefes nefese.

Anne bir süre sessiz kaldı. "Archer, sen Ohio'dayken onu ziyaret ettiğimden bahsetti mi?"

"Hayır," dedim şaşırarak. "Yaptın?"

Başını salladı. “O çocuk, babasını ve amcalarını ilk sorduğundan beri aklımda. Onu yıllar önce ziyaret etmeliydim.” İçini çekti ve başını salladı. "Ona biraz kek getirdim - dondurduğum son yaban mersini kullandım." Kendi yorumunu reddederek elini salladı. "Her neyse, ilk başta temkinli göründü ve onu suçladığımı söyleyemez ama biraz gevezelik ettim ve yanıma geldi - hatta beni evine davet etti. Arazinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Ona öyle söyledim ve bununla gurur duyuyor gibiydi.

Başımı salladım, nedense ağlamak istiyordum. "O çok çalışıyor."

"Evet o yapar." Beni bir dakika inceledi. "Ona annesi Alyssa hakkında hatırladığım birkaç şeyi anlattım ve bu da hoşuna gitti."

Devam etmesini istercesine başımı salladım.

"Senin hakkında konuştum ve en çok bunu sevdi - ifadesinde görebiliyordum." Anna nazıkçe gülümsedi. "Senin adından söz ettiğimde Archer'ın bakışı, ah, Bree, canım - hiç kimsenin kalbini bu kadar net görmemiştim." Gözleri ısındı. "Bana Bill'in bazen bana bakışını hatırlattı." Tekrar gülümsedi ve ben de kalp atışlarım hızlanarak gülümsedi.

"Seni seviyor canım."

Başımı salladım, ellerime baktım. "Evet, ben de onu seviyorum." dudağımı ısırdım "Ne yazık ki Archer için aşkın oldukça karmaşık olduğunu düşünüyorum."

Hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Artık yaşadığı hayat hakkında bildiklerimi bildiğime göre, sana olan sevgisini vermenin riskle dolu olduğunu düşünüyorum."

Başımı salladım, gözlerim yaşlarla dolmuştu şimdi. ona olanları anlattım

Ohio'dan döndüğümde yüzünde kalp kırıklığıyla dinledi. "Ne yapmalıyım Anne?" İşim bittiğinde sordum.

"Bence Archer için yapabileceğin en iyi şey..." Cümlesini yarıda kesti, gözlerinde ırkılmış bir ifade belirdi ve eli göğsüne gitti.

"Anne!" dedim zıplayarak yanına gittim. Şimdi nefesi kesilmişti ve kanepeye geri düşmüştü. "Aman Tanrım! Anne!" Eşofmanımın cebinden telefonumu çıkardım ve ellerim titreyerek 911'i aradım.

Operatöre adresi söyledim ve komşumun kalp krizi geçirdiğini düşündüm ve hattaki kız bana ambulansın yolda olduğuna dair güvence verdi.

Anne'in yanına döndüm ve ona tekrar tekrar yardımın yolda olduğuna dair güvence verdim. Göğsünü tutmaya devam etti ama gözleri bana odaklanmıştı ve ona ne söylediğimi anladığını düşündüm.

Aman Tanrım!Düşündüm.Ya burada olmasaydım?

Ambulans on uzun dakika sonra küçük sokağımızda çığlık attı ve Anne kanepesinde yatarken onların üzerinde çalışmasını izlerken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Kendi kalp atış hızımı kontrol altına almaya çalışarak uzun, titreşimli nefesler aldım. "İyileşecek mi?" Teknisyene onu taşımak için ne zaman bir sedye getirdiklerini sordum. Oksijen maskesi takmıştı ve şimdiden biraz daha iyi görünüyordu, yanaklarına biraz renk gelmişti.

"İyi görünüyor," dedi. "Bilinci yerinde ve ona zamanında ulaştık."

"Tamam aşkım." Başımı salladım, kollarımı vücuduma doladım. "O yapmaz

herhangi bir aileye sahip olmak Onunla hastanede buluşmalı mıyım? "Onunla birlikte ambulansa binebilirsiniz."

"Ah! Tamam aşkım. Evet, lütfen, eğer yapabilirsem," dedim onları dışarıda takip ederek ve Anne'nin kapısını arkamızdan kapatarak.

Ambulansa doğru ilerlerken sağıma baktım ve Archer'ın yüzünde ancak vahşi olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle bana doğru koştuğunu gördüm. Kalbim ayaklarıma kapandı. Aman Tanrım, buraya koşmuştu - ambulans sirenlerini ta evinden duymuş olmalı. Hızla ona doğru yürüdüm. Beni gördüğünde hemen durdu, daha fazla yaklaşmadım, gözleri geniş ve dik dik, yumrukları sıkılı. Son birkaç metreyi ona doğru koştum ve "Archer! Anna kalp krizi geçirdi. O iyi sanırım ama ben onunla hastaneye geleceğim. Sorun değil. Her şey tamam. İyiyim."

Ellerini başının üstüne koydu ve bir şeyi dizginlemek için büyük bir mücadele veriyormuş gibi dişlerini gıcırdattı. Yavaşça bir daire çizdi ve sonra bana döndü, bir kez başını salladı, gözlerinde hâlâ o vahşi bakış vardı ama ifadesinde yoktu. Yüz ifadesi aniden garip bir şekilde boş göründü.

"İyileşeceğini öğrendiğimde doğruca sana geleceğim," dedim. Arkama baktım ve sedyenin arka tekerlekleri ambulansın içinde kayboluyordu. Geri geri yürüdüm. "Doğrudan sana bir taksi tutarım."

Archer hâlâ ifadesiz bir şekilde başını salladı ve sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp yanımdan uzaklaştı.

Ambulansa koşmadan ve kapıları kapatmadan hemen önce atlamadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim.

* * *

Anne'in iyileşeceğinden emin olana kadar hastanede kaldım. Sonunda doktor çıkıp stabil olduğunu söylediğinde, uyuduğunu ama benim orada olduğumu söylediğini söyledi. Anne'in onu ilk getirdiklerinde onlara numarasını verdiği bir hemşireyi de aramışlardı ve o sabah Pelion'da olacaktı. Bu kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı ve sonunda bir taksi çağırdığımda üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim.

Yine de Archer için endişelendim. Hastaneye ilk geldiğimde ve ardından doktor benimle konuşmak için dışarı çıktığında ona mesaj atmıştım ama hiç cevap vermemişti. Ona ulaşmak için sabırsızlanıyordum.

Taksi kır evime otuz dakikalık mesafede gelirken dudağımı ısırdım. Archer'a doğruca yanına geleceğimi söylemişim ama evine gitmeden önce Phoebe'yi almak istedim. Belli ki artık sakinleşmişti. İlk korku onun üzerinde bir numara yapmış olsa bile, iyi olduğunu biliyordu. Telefonuna neden cevap vermediğinden emin değildim ve bu içime ağır bir şekilde oturdu.

Şoföre parayı ödedim ve indim, kulübeme koştum ve koşarak gelen Phoebe'ye seslendim, tırnakları parke zeminimde şakırdadı.

Birkaç dakika sonra Archer'ın kapısına yanaştım ve Phoebe ile kendimi içeri aldım. Archer'ın kapısına gittik ve kapıyı açıp Phoebe'yi yere indirmeden önce hafifçe vurdum. Dışarıda çiselemeye yeni başlamıştı, gri bulutlar gökyüzünü karartıyordu.

Archer'ın evi, dışarıda yanan bir lamba dışında karanlıktı.

oturma odasının köşesi. Archer karşı köşedeki bir sandalyede oturuyordu. İlk başta onu görmedim ve gördüğümde irkildim ve elimi göğsüme götürerek kısa bir nefes aldım. Yüz ifadesi kasvetliydi, kukuletalı. Hemen yanına gittim ve ayaklarının dibine diz çökerek başımı kucağına koydum ve iç geçirdim.

Birkaç saniye sonra hareketsiz kalacağını anladığımda, ona soru sorarcasına baktım.

Anne nasıl?O sordu.

Ellerimi kaldırdım.*O iyi olacak. Ablası sabah burada olacak.Bir deyişte.Bütün bölüm seni korkuttuğum için çok üzgünüm. Seni orada bırakmak istemiyordum ama Anne'i de yalnız bırakmak istemiyordum.*

Archer ellerini kaldırdı.*Anladım, dedi, gözleri hâlâ kapalıydı.*

Başımı salladım, dudağımı ısırdım.*İyi misin? Burada oturup ne düşünüyorsun?*

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, sonunda ellerini kaldırıp imzaladığında bana cevap vermeyeceğini sandım.*O gün.*

Başımı eğdim.*O gün?diye sordum, kafam karıştı.*

Vurulduğum gün amcam annemle beni babamdan almaya geldi.

Gözlerim büyüdü ama tek kelime etmedim, sadece onu izledim ve devam etmesini bekledim.

Babam bir bardaydı... güya bir süredir meşguldü.Durdu, gözleri tekrar beni bulmadan önce bir saniye arkama baktı.Her zaman sondaki gibi olmamıştı. Canı istediğinde eğlenceli ve çekiciydi. Ama sonra içmeye başladı ve işler oradan yokuş aşağı gitti. Anneme tokat atar, yaptığı şeylerle onu suçlardı.

Her halükarda, annem sadece bir erkeği sevdi ve o da amcam Connor'dı. Ben biliyordum, babam biliyordu, bütün kasaba biliyordu. Ve gerçek şuydu ki ben de onu daha çok seviyordum.

Bir dakika daha sessiz kaldı, bana baktı. Sonunda devam etti.

Ve o gün bizim için geldiğinde ve ben onun oğlu olduğumu öğrendiğimde, Marcus Hale'in oğlu değil, mutluydum. Çok mutluydum.

Bana tepeden baktı, sanki kendi içinde derinlerde, gizliymiş gibi, bana pek az duyguyla baktı.*Amcam beni vurdu, Bree. Marcus Hale beni vurdu. Bunu bilerek mi yaptı yoksa ben ona doğru koşarken silah mı patladı bilmiyorum.*

öfkeli. Ama her iki durumda da beni vurdu ve yaptığı buydu. Elini boğazına götürerek yara izinin üzerinde gezdirdi.

Sonra hepsini işaret etmek için eliyle işaret etti. Yaptığı şey buydu.

Kalbim battı. Ah, Archer, diye nefes verdim. Bana tepeden bakmaya devam etti. Neredeyse uyuşmuş gibiydi.

"Onlara ne oldu? Annene mi?" diye sordum, ona göz kırparak ve beni boğmakla tehdit eden yumruyu yutarak.

Sadece bir saniye durakladı. Marcus bizi yoldan çıkarmaya çalışırken arabamıza arkadan çarpmıştı. Arabamız takla attı. Annem kazada öldü. Devam etmeden önce bir dakikalığına gözlerini kapatıp duraksadı. Marcus beni vurduktan sonra, yolda onunla Connor arasında bir mesafe oluştu. Bir dakikalığına yeniden sessizliğe gömüldü, gözleri derin, kehribar rengi keder havuzları gibiydi. Birbirlerini vurdular, Bree. Tam orada, otoyolda, mavi bir bahar göğünün altında, birbirlerini vurdular.

Korkudan kendimi zayıf hissettim.

Okçu devam etti. Tori geldi ve ondan bir dakika sonra başka bir arabanın geldiğini hayal meyal hatırlıyorum. Sonra hatırladığım şey hastanede uyandığım.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi ama yuttum. Bütün bu yıllar-Yaşamış olması gereken işkenceyi kavrayamayarak başımı salladım-tüm bu yıllar boyunca bununla yaşadın, tek başına. Okçu. Kendi duygumu kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

Bana baktı, duygu tekrar uzaklaşmadan önce nihayet kendi gözlerinde parladı.

Ona yaklaştım ve başımı karnına yaslarken tişörtünü kavradım, gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı akarken tekrar tekrar, "Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Küçük bir çocuğun yaşadığı dehşetin ağırlığına karşılık olarak başka ne söyleyeceğimi bilemedim.

Ama sonunda acısının, travmasının, yanında taşıdığı yükün derinliğini anladım. Ve Victoria Hale'in ondan neden nefret ettiğini anladım. Sadece sesini almaya çalışmamıştı, güvenini, öz değerini, kimliğini almaya çalışmıştı. Çünkü Archer, kocasının başka bir kadını hiç olmadığı kadar çok sevdiği ve o kadına sadece kalbini değil, ilk oğlunu da vermiş olduğunun vücut bulmuş haliydi çünkü. Ve o oğul, ondan her şeyi alma yeteneğine sahipti.

Archer'ı tutmaya devam ettim.

Uzun gibi gelen bir sürenin ardından arkama yaslandım.*Bu kasabanın üzerinde olduğu arazinin sahibi sensin. Sen Connor'ın en büyük oğlusun.*

Bana bakmadan, hiç umurunda değilmiş gibi başını salladı.

Bunu istemiyor musun, Archer? diye sordum yanaklarımdan akan yaşları silerken.

Bana baktı.*Ben onunla ne yapardım ki? Senden başka kimseyle iletişim kuramıyorum bile. Koca bir kasabayı yönetmek şöyle dursun. İnsanlar bana, duydukları en komik şakaymışım gibi bakarlardı.*

Başımı salladım.*Bu doğru değil. Yaptığın her şeyde iyisin. Aslında bunda harika olurdun.*

istemiyorum, dedi, yüzünü ıstırap kaplayarak.*Travis'in almasına izin ver. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sadece aciz değilim, aynı zamanda bunu hak etmiyorum. Benim hatamdı. O gün ölmelerinin hepsi benim yüzümdendi.*

Nefes alarak geri çekildim.*Senin hatan? Sen sadece küçük bir çocuktun. Bunların herhangi biri nasıl senin hatan olabilir?*

Archer yüzünde okunamaz bir ifadeyle bana baktı.*Benim varlığım onların ölümüne neden oldu.*

Kendi seçimleri ölümlerine neden oldu. Yedi yaşında bir çocuk değil. Üzgünüm ama o gün dört yetişkin arasında olanlardan bir parça sorumluluğunun olduğuna beni asla ikna edemezsin.. Az önce "konuştuğum" sözcükleri fiziksel olarak vurgulamaya çalışarak başımı şiddetle salladım.

Omzumun üzerinden baktı, birkaç dakika sadece kendisinin görebildiği bir şeye baktı. Onu bekledim.

lanetlendiğimi düşünürdüm, dedi, ağzının kenarında küçük, mizahsız bir gülümseme belirmeden önce yüzünü buruşturdu. İki elini de kaldırmadan önce bir elini tekrar yüzünün yanından aşağı doğru sürükledi.*Bir insanın bir ömürde bu kadar boktanlığa maruz kalması mümkün görünmüyordu. Ama sonra muhtemelen lanetlenmediğimi, daha çok cezalandırıldığımı fark ettim.*

Tekrar başımı salladım.*Bu şekilde çalışmıyor.*

Gözleri benimkilerle buluştu ve derin bir nefes verdim.*Bir zamanlar bunu da düşünmüştüm Archer. Ama... Fark ettim ki buna gerçekten inansaydım, babamın kendi şarküterisinde vurulmayı hak ettiğine inanmam gerekirdi ve bunun doğru olmadığını biliyorum.*Bir kez benim de lanetlendiğimi düşünmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışarak durakladım.*Kötü şeyler, hak ettikleri için insanların başına gelmez*

olmak. Sadece bu şekilde çalışmıyor. Bu sadece... hayat. Ve kim olursak olalım, ne kadar berbat olursa olsun, bize dağıtılan eli tutmalı ve ilerlemek için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Neyse, sevmek Neyse, umut etmek Neyse... çıktığımız yolculuğun bir amacı olduğuna inanmak. Ellerini bir saniyeliğine ellerimin arasına aldım ve sonra devam edebilmek için bıraktım. Ve belki de en çok çatlağı olanlardan daha fazla ışık parlayacağına inanmaya çalışın.

Archer birkaç vuruş boyunca beni incelemeye devam etti, sonra ellerini kaldırdı ve şöyle dedi: *Yapabilir miyim bilmiyorum. Gerçekten çok çalışıyorum ama yapabilir miyim bilmiyorum.*

Yapabilirsiniz, diye onayladım, vurgu eklemek için hareketlerim genişledi. *Yapabilirsiniz.*

Bir dakika duraksadı ve şöyle dedi: *Her şey çok dağınık görünüyor. Bir elini kısa saçlarından geçirdi. Tüm bunlara anlam veremiyorum - geçmişim, hayatım, sana olan aşkım.*

Bir dakikalığına ona baktım, yüzündeki duyguların geçişini izledim. Bir saniye sonra ellerimi kaldırdım. *Annem hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Başımı hafifçe salladım. Kanserden vefat etti ve o öldüğünde ben çok gençtim. Duraksayarak dudaklarımı yaladım. Ama bu çapraz dikişleri yaptığını hatırlıyorum - bunlar küçük iplik nakış resimleri.*

Archer ellerime baktı, kelimeler arasında yüzüme baktı.

Her neyse, bir keresinde parçalarından birini aldım ve berbat görünüyordu - her yer dağınıktı, tüm bu düğümler ve düzensiz ipler her yerde asılıydı. Resmin ne olması gerektiğini zar zor çözebildim. Gözlerimi Archer'ın üzerinde tuttum, kendi sırtımı kaldırmadan önce elini hızla sıktım.

Ama sonra annem geldi ve kumaş parçasını elimden aldı ve ters çevirdi - işte bu şaheser karşımdaydı. Nefes verdim ve gülümsedim. Kuşları severdi. Resmi hatırlıyorum - bebeklerle dolu bir yuvaydı, anne kuş yeni dönüyordu. Durdum, düşündüm. Bazen hayatın gerçekten dağınık ve anlaşılması zor olduğu zamanlarda o küçük kumaş parçalarını düşünüyorum. Gözlerimi kapatmaya çalışıyorum ve o anda karşı tarafı göremesem de, baktığım taraf çirkin ve bulanık olsa da, tüm düğümlerden ve gevşek iplerden örülmüş bir şaheser olduğuna inanıyorum. Güzel bir şeyin çirkin bir şeyden kaynaklanabileceğine ve bunun ne olduğunu göreceğim bir zamanın geleceğine inanmaya çalışıyorum. Kendi resmimi görmeme yardım ettin, Archer. Seninkini görmene yardım etmeme izin ver.

Archer bana baktı ama bir şey söylemedi. O sadece çekiştirdi

Yavaşça kollarımdan tuttu ve beni kucağına çekti ve beni vücuduna çekti, sınıksız tuttu, sıcak nefesi boynumun kıvrımındaydı.

Kulağına fısıldamadan önce birkaç dakika bu şekilde oturduk, "Çok yorgunum. Erken olduğunu biliyorum ama beni yatağına götür Archer. Sarıl bana. Seni tutmama izin ver."

İkimiz de ayağına kalktık ve yatak odasına yürüdük, burada yavaşça soyunup çarşaflarının altına girdik. Beni kendine çekti ve sıkıca tuttu ama benimle sevişmeye çalışmadı. Daha iyi görünüyordu ama yine de mesafeliydi, sanki kendi içinde bir yerlerde kaybolmuş gibiydi.

"Bana hikayeni anlattığın için teşekkür ederim," diye fısıldadım karanlıkta. Archer sadece başını salladı ve beni kendine çekti.

ChAPter Otuz

Bree

Tertesi gün Pelion Polisini Anma Yürüyüşü vardı. Lokantanın penceresinde durdum, geçip giden arabaları ve kamyonları, kaldırımında sıraya girmiş, bayrak sallayan insanları izledim. Uyuşmuş, kalp hastası, ağrılı hissettim.

Pek iyi uyuyamamıştım. Archer'ın gecenin büyük bir bölümünde savurup döndüğünü hissetmiştim. Sabah ona uyuyup uyuyamadığını sorduğumda, daha fazla açıklama yapmadan sadece başını salladı.

Birlikte kahvaltı ederken pek bir şey söylememişti ve ben de iş için üniformamı alıp Phoebe'yi bırakmak üzere eve gitmeye hazırlandım. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu, hâlâ kendi kafasının içinde kaybolmuştu ama yine de gitmek üzere gittiğimde beni sıkıca kendine çekmişti.

"Archer, bebeğim, konuş benimle," dedim, işe geç kalmamı umursamadan.

Az önce başını sallayarak gözlerine ulaşmayan bir gülümseme sunmuş ve işten sonra beni göreceğini ve biraz daha konuşacağımızı söylemişti.

Ve şimdi endişeyle pencerenin önünde durdum. Bütün kasaba geçit töreninde olduğu için lokanta çoğunlukla boştu, bu yüzden kendimi birkaç dakika kesintisiz düşüncelerime kaptırabildim.

Eski moda polis kruvazörlerinin geçip gitmesini, kalabalığın eski model arabalar için daha yüksek sesle tezahürat yapmasını izledim ve içimi bir burukluk kapladı. Okçu burada olmalı. Archer, babasının anma yemeğinde olmalı. Üstelik hiç davet edilmemişti. Bu kasabada yanlış olan neydi? Victoria Hale, olağanüstü kötü orospu, bu kasabanın sorunu buydu. Onun gibi biri kendisiyle nasıl yaşardı? Pek çok hayatı mahvetmişti - hepsi ne için? Para? Prestij? Güç? Gurur? Sadece kazanmak için mi?

Ve şimdi bütün kasaba, sonuçlarından korktuğu için ona boyun eğdi.

Orada durup Archer'ın dün gece bana söylediği her şeyi düşünürken midem bulandı ve kusacak gibi oldum. Yedi yaşındaki bir çocuğun o gün orada olmasının nasıl bir şey olması gerektiği gerçeği tiksindirici, dehşet vericiydi. Zamanda geri gitmek ve onu kollarıma almak, teselli etmek, her şeyin geçmesini sağlamak istiyordum. Ama yapamadım ve canımı yaktı.

Üniforma cebimde titreyen telefonumla düşüncelerimden sıyrıldım. Çabucak çıkardım ve Ohio'dan gelen bir arama olduğunu gördüm. Birkaç müşterinin oturduğu kasaya geri döndüm ve aramayı cevaplarırken mola masasının yanında yan tarafta durdum.

"Merhaba," dedim yumuşak bir sesle.

"Bree, merhaba, ben Dedektif McIntyre. Bir haberim olduğu için aradım."

Tezgaha dönüp baktım, herkesin ihtiyacı olan şeye sahipmiş gibi görüldüğünü fark ettim ve arkamı döndüm.

Uzaktan kapı zilinin çaldığını duydum ama dönmedim. İşim bitene kadar Maggie yeni müşterilerle ilgilenebilirdi.

"Haberiniz mi var,

Dedektif?" "Evet. Tutuklama yaptık."

Derin bir nefes aldım. "Bir tutuklama mı yaptınız?" Fısıldadım.

"Evet. Adı Jeffrey Perkins. O senin tanımladığın adam. Onu sorgulamak için getirdik ve parmak izleri olay yerinde bulduklarımızla eşleştirdi. Avukat tuttu, bu yüzden konuşmuyor. Babasının burada, kasabada büyük bir Fortune Five Hundred şirketi var."

Duraksadım, dudaklarımı ısırdım. Jeffrey Perkins mi? Diye sordum. "Babası Louis Perkins, değil mi?" diye sordum, Cincinnati'deki en büyük sigorta şirketlerinden birinin sahibi olan adamın soyadını hatırlayarak gözlerimi kapatarak.

Dedektif durakladı. "Evet."

"Jeffrey Perkins gibi biri neden gelip küçük bir şarküteri soysun ki?" diye sordum uyuşmuş hissederek.

Keşke buna cevap verebilseydim, dedi. "En iyi tahminim, uyuşturucuyla ilgili olduğu."

"Hmm," dedim, Jeffrey'nin gerginliğini ve parlak, büyümüş gözlerini hatırlayarak. Bir şeyin üzerinde olmalıydı. Kötü bir uyuşturucu alışkanlığı olan zengin çocuk mu? Titriyordum, kendimi şimdiki zamana geri getirmek için başımı salladım.

"Şimdi ne olacak, Dedektif?"

"Şey, kefaletle çıktı. Mahkemeye çıkarılmasına birkaç ay var, bu yüzden şimdi bunu bekleyeceğiz."

Bir dakika durakladım. "Kefaletle çıktım. Yani, daha fazla beklemek." iç çektim

"Biliyorum. Bu zor. Ama Bree, ona karşı çok iyi kanıtlarımız var. Ve kimliğiniz ile burada umutluyum.

Derin bir nefes aldım. "Çok teşekkür ederim Dedektif. lütfen beni tut

Alabileceğiniz başka herhangi bir şey hakkında güncellendi mi? “Kesinlikle yapacağım. İyi günler.” “Sen de, Dedektif. Hoşçakal.”

Telefonu kapattım ve sırtım lokantaya dönük olarak bir dakika daha durdum. Bu iyi bir haberdi, öyleyse neden hissetmem gereken mutluluğu, rahatlamayı hissedemiyordum? Başparmağımı ısırarak kendimi anlamaya çalıştım. Sonunda derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm. Victoria Hale ve Travis Hale tezgâhın sonunda, benim durduğum yerin hemen sağında oturuyorlardı.

Gözlerim büyüdü ve Victoria'nın buz gibi bakışlarını ve ardından Travis'in çatık kaşlarını gördüm.

Ayaklarımın üzerinde döndüm ve “Maggie! Kısa bir ara veriyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Maggie endişeli bir bakışla bana döndü. “Tamam, tatlım,” diye seslendi, ben arkaya koşup Travis ve Tori lokantadan ayrılana kadar orada kaldım.

Sadece on dakika kadar kaldılar -muhtemelen sıcak bir şeyler içmek için- ve onlar gittikten hemen sonra pencerenin yanındaki bir masayı siliyordum ki sokağın diğer tarafında Archer'ı gördüm. Kalbim çarpmaya başladı. “Maggie!” “Hemen döneceğim!” diye seslendim.

Maggie'nin oturup dergi okuduğu teneffüs masasından kafası karışmış bir halde, “Ah, tamam,” diye seslendiğini duydum. Bugün bana ne olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Ön kapıdan çıkıp Archer'ı aradım. Caddenin kenarında durdurulmuş, yüzünde gergin bir ifadeyle polis kruvazörlerinin geçişini izliyordu. O da benim düşündüğümü düşünüyor muydu?

Kaldırımından inmek üzereyken bir el kolumu tuttu ve durup Travis'i görmek için hafifçe döndüm. Onun soluna baktım ve Victoria Hale orada durmuş, ben yokmuşum gibi davranmaya çalışıyordu, gözleri sadece önündeki geçit törenine odaklanmıştı, yüzünde sahte bir gülümseme ve burnu havadaydı.

Omzumun üzerinden şimdi caddenin karşısına bize doğru yürümeye başlayan Archer'a baktım.

“Gitmem gerek, Travis,” dedim kendimi geri çekmeye çalışarak.

Vay canına, bekle, dedi elini bırakmadan. “Telefon görüşmenize kulak misafiri oldum. Ben endişeliyim. Ben sadece-”

Travis, bırak gideyim, dedim, kalbim daha hızlı atıyordu. Bu, Archer'ın şu anda ihtiyacı olan son şeydi.

"Bree, en sevdiğin kişi olmadığımı biliyorum ama yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa..."

"Bırak beni, Travis!" diye bağırdım kolumu çekerek. Etrafımızdaki kalabalık aniden sessizleşti, gözler geçit töreninden uzaklaşıyor, önlerindeki caddede yavaşça ilerliyor ve bize doğru ilerliyor.

Etrafımda dönmeden önce, Travis'in yüzüne bir yumruk uçtu ve sert bir şekilde yere indi, sanki önümde havada ağır çekimde hareket eden bir kan spreyi vardı. Nefesim kesildi, Tori Hale ve yakınlarda duran birkaç kişi de öyle.

Omzumun üzerinden baktım ve Archer orada dikilmiş, zor nefes alıyor, gözleri kocaman açılmış, yanında yumruğunu açıp kapatıyordu.

Ona ağızım açık bakakaldım ve sonra Archer'ı içeri alırken gözleri öfkeyle dolmuş öylece ayakta duran Travis'e baktım. "Seni orospu çocuğu," diye tısladı Travis dişlerini gıcırdatarak.

"Travis!" diye haykırdı Tori Hale, yüzü endişesini gizleyecek kadar gergin değildi.

Kollarımı ikisinin arasından çıkardım ama artık çok geçti. Travis etrafımda yalpalayarak Archer'a saldırdı ve insanlar nefesini tutup geriye doğru tökezlerken ikisi de yere düştü, bazıları kaldırıma takılırken diğerleri onları dengede tuttu.

Travis onu sert bir şekilde savurmadan önce Archer bir yumruk daha yedi, Archer'ın sırtı büyük bir gümbürtüyle kaldırıma çarptı. Havanın ondan dışarı çıkmasını izledim ve dişlerini gıcırdatı. Travis çenesiyle birleşerek yüzüne doğru savurdu.

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım, korku hızla yayılan bir orman yangını gibi vücudumu sardı.

"Durmak!" Çığlık attım. "Durmak!" Travis elini kaldırdı ve tam tekrar Archer'ın suratına indirmek üzereydi. Aman Tanrım, onu burada, herkesin önünde, benim önümde toz haline getirecekti. Vücudumun içindeki her şey hızlanmış gibiydi, kalbim kendi kulaklarımda yüksek sesle atıyor ve nabzım fırlıyordu. "Durmak!" diye bağırdım, sesim hıçkırıklara boğulmuştu. "senKardeşler! Kes şunu!"

Travis'in yumruğu havada dururken ve Archer'ın gözleri bana çevrilirken zaman donmuş gibiydi. Tori'nin keskin bir şekilde nefes aldığını duydum. "Siz kardeşsiniz," dedim tekrar, gözlerimden yaşlar akıyordu. "Lütfen bunu yapma. Bugün baban hakkında. Bunu istemezdi. Lütfen. Lütfen dur."

Travis, Archer'ın göğsünü itti ama ondan indi ve ayağa kalktı. Archer da hızla ayağa kalktı, çenesini ovuşturdu ve aval aval bakan insanlara baktı. Yüzündeki ifade, kafa karışıklığının, öfkenin ve korkunun saf bir karışımıydı ve üçü de sırayla altın-kahverengi gözlerinde parlıyordu.

Travis, Archer'ı yolundan çekerken başka bir çift altın-kahverengi göz benimkileri buldu, ama çok sert bir şekilde değil. "Biz kardeş değiliz. Biz kuzeniz, dedi bana deliymişim gibi bakarak.

Başımı salladım, gözlerim bana bakmayan Archer'a odaklanmıştı. "Üzgünüm, Archer," dedim. "Anlatmak istemedim. Özür dilerim," diye fısıldadım. "Keşke geri alabilseydim."

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

"Hadi gidelim!" Tori Hale, Travis'e haykırdı. Archer'ı işaret ederek, "O bir hayvan," diye tükürdü. "İkisi de deli. Bu saçmalığı bir saniye daha dinlemeyeceğim." Travis'in kolunu çekmeye çalıştı ama Travis onu kolayca silkeledi.

Ona yakından baktı; gözlerinde bir şeyler beliriyor, bir şeyler anlıyor gibi.

Eh, bu tür şeyler basit bir kan testiyle kolaylıkla kanıtlanabilir, dedi Travis sakince, gözlerini annesinin gözlerine dikerek. Tori bembeyaz kesildi ve başını çevirdi. Travis onu izledi.

"Tanrım," dedi. "Bu doğru. Biliyordun."

"Ben öyle bir şey bilmiyorum," dedi ama sesi histerik geliyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kalabalıktan başka bir ses geldi ve başımı çevirdiğimde Mandy Wright'ın bize doğru geldiğini gördüm. "Annenin kollarından bana baktığını gördüğüm an, öyle düşündüm. Bunlar Connor Hale'in gözleri, babanın gözleri," diye fısıldadı Mandy, bakışları Archer'a odaklanmıştı. Gözlerimi kapattım, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı döküldü.

Aman Tanrım.

"Bu kadar!" Tori bağırdı. "Sen gitmiyorsan ben gidiyorum. Bahsettiğin kişi benim kocam! Ve onun anısını lekeleyecek onca gün varken, hepiniz kendinizden utanmalısınız." Kırmızı cilalı, kemikli parmağını her birimize tek tek doğrulttu, yüzünde aynı buz gibi bakış vardı. Ve bununla birlikte döndü ve kalabalığı yarararak ilerledi.

Bir an Travis'e baktım ama sonra gözlerim tekrar Archer'a kaydı.

Archer bir kez bana, sonra Travis ve Mandy'ye ve son olarak da kalabalığa baktı, tüm gözler üzerimizdeydi. Panik ifadesini süpürdü ve insanların ona bakıp fısıldadıklarını fark ettim. Kalbim sıkıştı ve ona doğru bir adım attım ama o bir adım geriledi, gözleri tekrar kalabalığın içinde geziniyordu.

"Archer," dedim ona uzanarak. Döndü ve çoğunlukla hareketsiz olan insan kalabalığının arasından geçmek için itmeye başladı. Durdum, elimi yanıma indirdim ve başımı eğdim.

Bree mi? diye sordu Travis, ona baktım.

"Yapma," dedim dişlerimi sıkarak. Sonra ondan uzaklaştım ve lokantaya geri koştum. Maggie kapıda duruyordu.

Peşinden git tatlım, dedi nazikçe, elini omzuma koyarak. Belli ki her şeyi görmüştü. Bütün kasaba vardı.

Başımı salladım. "Kendine zaman ayırmaya ihtiyacı var," dedim. Bunu nasıl bildiğimden emin değildim. Az önce yaptım.

"Tamam," dedi Maggie, "en azından eve git. Nasıl olsa bugün öldü."

Başımı salladım. "Teşekkürler Maggie."

"Tabi ki hayatım."

"Ben arkadan çıkacağım. Arabam ara sokakta, böylece trafiğe kapalı sokaklara çarpmadan dışarı çıkabiliyorum."

Maggie başını salladı, nazik gözlerinde sempati parlıyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi.

Küçük bir gülümseme yarattım. "Yapacağım."

Posta güvercini gibi eve gittim, oraya vardığımda arabayı hatırlamıyordum bile. Kendimi kulübeme sürükledim ve kanepeye yığıldım ve Phoebe kucağıma atlayıp yüzümü yalamaya başladığında gözyaşlarım akmaya başladı. Birkaç gün içinde her şey nasıl bu kadar karışmıştı?

Archer'ın her an patlamaya hazır, saatli bir bomba olduğunu hissettim. Ona yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımdan emin değildim. Kendimi çaresiz, donanımsız hissettim. Gözyaşlarını sildim ve bir süre daha orada oturup bir çözüm bulmaya çalıştım.

Belki de bu kasabadan uzaklaşmamız gerekiyordu - sadece eşyalarımızı arabama at ve yeni bir yere git. Tanrım, bu kulağa tanıdık geliyordu. Connor Hale'in de fikri tam olarak bu değil miydi? Ve bunun nasıl ortaya çıktığına bakın. İyi değil.

Her neyse, bu Archer'ı nasıl hissettirirdi? Kendini gerçek bir erkek gibi hissetmediği gerçeğiyle zaten mücadele ediyordu. Yeni bir yerde bir iş bulduğumda ve bütün gün bir apartman dairesinde oturduğunda bu ona nasıl hissettirirdi? En azından burada arazisi, projeleri, evi, gölü vardı...

Gerçi şimdi, muhtemelen onun için her şeyi mahvetmişim. Suçluluk duygusu üzerime çökerken yüzüm buruştu. Evinden ayrılacak kadar rahat hissetmesi çok uzun sürmüştü ve şimdi tekrar mülkünde saklanmak isteyecekti - insanların ona fısıldayıp ona bakıp engelini yargılayacağından, kendini daha az hissetmesine neden olacağından endişeleniyordu.

Birkaç dakika sonra yorgun bir şekilde ayağa kalktım ve Phoebe'yi dışarı çıkardım ve sonra içeri dönüp duş aldım, zihnim hâlâ geçit töreninde olanları düşünüyordu. Yanına gidip özür dilemem gerekiyordu. Anlatılmasını istemediği sırrı ağzından kaçırmak niyetinde değildim. Ama vardı. Ve şimdi, eğer varsa, sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak olan oydu.

İliklerime kadar işleyen soğuğu üzerime giydim ve saçlarımı yavaşça kuruttum.

Yatağıma uzandım ve hüznün beni tekrar yıkamasına izin verdim. Zayıftım ve durumda Archer'ı umutsuzca sevmem dışında herhangi bir iyimserlik göremiyordum. Belki de çok yorgun olduğumdandır diye düşündüm. Belki de sadece birkaç dakika dinlenmeye ihtiyacım vardı...

Gözlerimi birkaç dakika sonra olduğunu düşündüğüm gibi açtım ve saate baktım. Tanrım, iki saattir uyumuştum. Yukarı çıkıp saçlarımı geriye doğru düzelttim.

Archer'a gitmem gerekiyordu. Neden doğrudan ona gelmediğimi merak edecekti. Benden yüz çevirmişti... ama ben ona birkaç saat süre vermişim. Umarım, şimdi daha iyi bir yerdeydi. *Tanrım, lütfen bana kızma*, diye düşündüm arabama binip motoru çalıştırırken.

Birkaç dakika sonra kapısından geçip evine doğru yürüyordum. Kapıyı çaldım ve düğmeyi çevirdim ve tam bir sessizlik beni karşıladı, pencerenin dışında alçalmakta olan güneş önümdeki odayı loş bir ışıkla aydınlatıyordu.

"Okçu?" diye seslendim, uğursuz bir duygu vücuduma hücum etti. Onu silkeledim ve tekrar seslendim, "Archer?" Hiç bir şey.

O sırada kanepenin arkasındaki masanın üzerinde, üzerinde adımın yazılı olduğu mektubu gördüm.

Titreyen ellerle onu aldım ve açtım, korku bedenimi sardı.

Bree,

Kendini suçlama - bugün geçit töreninde olanlar senin hatan değildi. Benimdi, hepsi benimdi.

Ben gidiyorum, Bree. Amcamın kamyonetini alıyorum. Henüz nereye gittiğimi bilmiyorum ama bir yere gitmem gerekiyor. Bazı şeyleri çözmem ve hatta belki de dünyada kim olabileceğim hakkında biraz daha fazla şey öğrenmem gerekiyor - eğer herhangi biri olabilirsem. Bunun düşüncesi bile içimi korkuyla dolduruyor ama burada kalmak -hissettiğim şeyleri hissetmek- daha korkunç bir alternatif gibi görünüyor. Bunu anlayanın zor olduğunu biliyorum. Ben bile tam olarak anlamıyorum.

Seni iki kez kaybettiğimi düşündüm ve bu ihtimal bile beni mahvetti. Sadece birkaç dakika geç kaldığında ve ambulansların evinize doğru geldiğini duyduğumda ne yaptığımı biliyor musunuz? Çimlerime kustum ve sonra sana doğru koşmaya başladım. Beni ölesiye korkuttu. Ve mesele şu ki, her zaman bir şeyler olacak - sadece bir ambulans değil, işten eve geç geldiğin gün, ya da seninle flört eden adam ya da... şu anda anlayamadığım milyonlarca farklı senaryo. Her zaman seni benden almakla tehdit eden bir şey olacak, küçük bir şey de olsa ve bu sadece benim zihnimde de olsa. Ve sonunda, bizi yok eden şey bu olacak. Seni incitmeye başlayacağım çünkü beni düzeltemeyeceksin - beni asla yeterince rahatlatamayacaksın. Sonunda bana içerleyeceksin çünkü sürekli olarak ikimiz için de yükü taşımak zorunda kalacaksın. Bunun olmasına izin veremem. Birlikte sahip olduklarımızı mahvetmeme izin vermemeni istemiştım ama başka bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.

Dün gece, sen uyuduktan sonra, bana anlattığın annenin yaptığı nakış resimleriyle ilgili hikayeyi düşünmeden edemedim. Ve bugün ben de bunu düşünüyorum - ve söylediklerinin doğru olduğuna o kadar çok inanmak istiyorum ki - tüm çirkinlik ve karmaşadan - tüm acılardan, beni ben yapan her şeyden güzel bir şey çıkabilir. Diğer tarafta ne olduğunu görmek istiyorum. Ama bunu yapabilmek için durumu tersine çeviren kişinin ben olmam gerektiğini düşünüyorum.

O adımları atan kişi ben olmalıyım. Her şeyin nasıl bir araya geldiğini, nasıl anlam ifade ettiğini, kendi resmimin neye benzediğini anlayan kişi ben olmalıyım.

Senden beni beklemeni istemiyorum - asla bu kadar bencil olmazdım. Ama lütfen benden nefret etme. Seni asla ama asla incitmek istemem ama senin için iyi değilim. şu anda kimseye iyi gelmiyorum ve olup olamayacağımı öğrenmem gerekiyor.

Lütfen anlayın. Lütfen seni sevdiğimi bil. Beni Affet lütfen. Okçu

Ellerim yaprak gibi titriyordu ve yanaklarımdan yaşlar süzölüyordu. Hıçkırarak ağladım ve mektubu elimden bırakıp elimi ağzıma götürdüm.

Mektubun altında bir dizi anahtar, telefonu ve ucu açık bir süre için köpek pansiyonu için bir makbuz vardı. Bir kez daha hıçkırdım ve kanepeye düştüm - Archer'ın beni amcasının tuzağından kurtardıktan sonra kucığında salladığı kanepenin aynısı, beni ilk kez öptüğü kanepenin aynısı. Yastığa gömölüp hıçkırır hıçkırır ağladım, onu geri istiyordum, arkamdan kapıdan gelen ayak seslerini öyle çaresizce duymayı istiyordum ki, özlemi bedenimin her hücresinde hissettim. Ama ev etrafımda sessiz kaldı, sadece boğulan hıçkırıklarımın sesiyle bozuldu.

Chapter Otuz Bir

Bree

T günler sürükledi. Kalbim çatlamış ve göğsümde ağırlaşmış gibi hissetti ve gözyaşları sürekli tehdit etti. Onu o kadar çok özliyordum ki çoğu gün su altındaymışım gibi hissediyordum - çevremdeki dünyaya bakıp neden bağlantı kuramadığımı, neden herkesin ve her şeyin bulutlu ve uzak, erişilemez olduğunu merak ediyordum.

Ben de endişelendim - o ne yapıyordu? Nerede uyuyordu? İletişim kurması gereken kişilerle nasıl iletişim kuruyordu? Korkmuş muydu? Ayrılmasının nedenlerinden biri olduğu için bunu kapatmaya çalıştım. Dış dünyada bana çok bağlı olduğu için kendini daha az erkek gibi hissetti. Bunu tam olarak söylememiştii ama doğru olduğunu biliyordum. Annesiymişim gibi hissetmek istemiyordu, onun yerine benim dengim, koruyucum, tek kişiymişim gibi hissetmek istiyordu. *BEN* bazen bağlıydı.

Anladım. Bu soruna çözümünün beni terk etmesi hâlâ kalbimi kırıyordu. Geri gelir miydi? *Ne zaman?* Ve ne zaman ve sevseydi, beni hala sever miydi?

bilmiyordum Ama beklerdim. Gerekirse sonsuza kadar beklerdim. Onu asla bırakmayacağımı söyledim ve bırakmayacağım. Döndüğünde burada olacaktım.

Çalıştım, hızla iyileşen Anne'i ziyaret ettim, göl boyunca yürüdüm, Archer'ın evini temiz ve tozlu tuttum ve onu özledim. Günlerim adım adım ilerliyordu, biri boş boş diğerine geçiyordu.

Kasaba bir süre hararetli bir şekilde dedikodu yapmıştı ve öğrendiğime göre, bir kez ortaya çıktığında kimse Archer'ın da Connor'ın oğlu olmasına çok şaşırmamıştı. İnsanlar, Archer'ın geri gelip hakkı olanı almak isteyip istemeyeceği veya hiç geri gelip gelmeyeceği konusunda spekülasyon yaptı. Ama bunların hiçbiri umurumda değildi. Ben sadece onu istiyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, geçit gününden sonra Victoria Hale'den radyo sessizliği gelmişti. Belki de bunun endişe verici olması gerektiğini uzaktan düşündüm

- sessizce uzanıp kaybetmeyi kabul edecek türden bir kadına benzemiyordu
- ama bu konuda aktif bir şey yapamayacak kadar canım acıyordu. Belki de Archer'ın kendisi için bir tehdit olmadığına inanmıştı. Ve belki de değildi. Kalbim ağrıdı.

Yürüyüş gününden sonra Travis birkaç kez benimle konuşmaya çalıştı ama ona lafım yoktu ve neyse ki zorlamadı. Ondan nefret etmiyordum ama iş Archer'a geldiğinde daha iyi bir insan olmak için pek çok fırsatı kaçırmıştı. Bunun yerine, zaten birçok yönden mücadele eden birini küçümsemeyi seçmişti. Ona asla saygım olmayacak. Archer'ın sadece isim olarak kardeşiydi.

Sonbahar kışa döndü. Canlı renklere sahip yapraklar kuruyup ağaçlardan düştü, sıcaklık önemli ölçüde düştü ve göl dondu.

Kasım sonlarında bir gün, Archer gittikten birkaç hafta sonra, tezgahın arkasında stokları doldururken Maggie yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Şükran Günü için eve gitmeyi planlıyor musun, Bree tatlım?"

Ayağa kalktım ve başımı salladım. "HAYIR. Burada bekliyorum."

Maggie bana üzgünce baktı. "Tatlım, sen yokken geri gelirse seni ararım."

Daha sert bir şekilde başımı salladım. "Hayır, dönerse burada olmam gerekiyor."

"Tamam tatlım, tamam," demişti. "Pekala, o zaman Şükran Günü için bizim evimize geliyorsun. Kızımız ve ailesi şehirde olacak. Anne ve kız kardeşi de geliyor. Gerçekten güzel zaman geçireceğiz.

Maggie'ye gülümsedim. "Tamam Maggie. Teşekkür ederim." "İyi." Gülümsemişti ama nedense hâlâ üzgün görünüyordu.

Norm o gün daha sonra, tüm müşteriler gittikten sonra kapanış masasına benimle oturdu, balkabağı turtamdan bir parça önünde oturdu ve büyük bir ısırık aldı. "Hayatımda yediğim en iyi balkabağı turtasını yapıyorsun," dedi ve tam orada, mola masasında ağlamaya başladım çünkü Norm'un beni sevdiğini söyleme şeklinin bu olduğunu biliyordum.

"Ben de seni seviyorum!" hıçkırığa hıçkırığa ağladım

Norm kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Ah, tanrım. Maggie! diye seslendi, "Bree'nin sana ihtiyacı var."

Belki biraz fazla duygusaldım.

* * *

Kasım, Aralık'a döndü ve Pelion ilk hafif kar yağışını aldı. Her şeyi örttü, kasabaya büyümlü bir his verdi, öyle görünmesini sağladı.

Thomas Kinkade tablolarından biri gibi daha da eski moda.

2 Aralık, Archer'ın doğum günüydü. O gün izin aldım ve evindeki şöminenin önünde kitap okuyarak geçirdim. *Ethan Frome*. En iyi seçim değildi - haklıydı, şimdiye kadar yazılmış en iç karartıcı kitaptı. Ama onun günüydü ve ona yakın hissetmek istiyordum. "Doğum Günün Kutlu Olsun, Archer," diye fısıldadım o gece, kendi dileğimle. *Bana geri gel*.

Yaklaşık bir hafta sonra, soğuk bir Cumartesi günü, Phoebe, bir battaniye ve bir kitapla kanepeme sımsıkı sarılmış otururken kapımın hafifçe vurulduğunu duydum. Kalbim göğsümde atmaya başladı ve hızla ayağa kalkıp pencereden dışarı baktım, yağmurdan sıırılsıklam ayakta duran bir çocuğun parıltısı aklımdan geçiyordu.

Melanie büyük bir ceket, parlak pembe bir atkı ve şapkayla verandamda duruyordu. Kalbim battı. Melanie'yi seviyordum ama kısa bir an için kendime Archer'ın bana geri dönmesini umma izni vermişim. Onu içeri almaya gittim.

"MERHABA." Melanie gülümsedi.

"Buraya gir," dedim, açık kapıdan içeri giren buz gibi soğuğun etkisiyle titreyerek.

Melanie içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Pelion Noel ağacı aydınlatması için seni almaya geldim. Devam et. Giyin," diye patronluk tasladı.

Bir iç çektim. "Melanie..."

O, başını salladı. "Hı-ıh. Hayır cevap olarak kabul etmiyorum. Senin Pelion'un kedi hanımı olmana izin vermeyi reddediyorum."

Kendime rağmen güldüm. "Pelion'un kedi hanımı mı?"

"Hmm-hmm." Güzel hatlarını bir hüzün kapladı. "Gideli iki aydan fazla oldu, Bree. Ve onu özlediğini biliyorum - özlüyorum. Ama bu kulübede oturup gece gündüz ona hasret çekmene izin vermeyeceğim. Sağlıklı değil. Sesi daha da yumuşadı. "Gitmeyi seçti tatlım. Ve onun nedenleri olduğunu biliyorum. Ama senin hala bir hayatın var. Hala arkadaşların var. Onu özleyeceksin ama lütfen yaşamayı bırakma."

Yanağımdan sessizce bir gözyaşı aktı ve onu silip burnumu çektim. Diğer yanağımdan bir damla yaş daha süzülürken başımı salladım. Melanie beni kollarının arasına aldı ve bana sarıldı. Bir dakika sonra geri adım attı. "Hava soğuk. Paketlemeniz gerekecek. Üzerinde kedi tüyü olmayan bir şey giyin."

Küçük bir kahkaha atıp yanağımdaki son damlayı sildim. "Tamam," diye fısıldadım ve giyinmeye gittim.

Şehir merkezine giderken, Noel ışıkları her yerde parıltıydı. Gittiğinden beri ilk kez, çok sevmeye başladığım, artık kalbimin bir parçası olan pek çok insanla dolu küçük kasabaya baktığımda, huzura yakın bir şey hissettim.

Liza ile şehir merkezindeki kalabalığın arasında karşılaştık ve ben iki aydır hiç olmadığı kadar gülümsedim. Her iki kız da beni en son flört hikayeleriyle eğlendirdi ve ağaç tezahüratlar ve ıslıklarla yanıp sönerken benimkilerle kol kola oldu.

Serin Aralık havasını içime çektim ve yıldızlarla dolu gökyüzüne baktım ve zihnime fısıldadım: *Bana geri gel.* İçimi bir huzur duygusu kapladı ve etrafıma baktım, arkadaşlarıma daha sıkı sarıldım ve özellikle hiçbir şeye gülümsemedim.

* * *

Noel geldi ve gitti. Natalie'nin eve gelip onunla geçirmem için bana yalvarmasına rağmen, hayır dedim ve bunun yerine Maggie ve Norm ile bir tatil daha geçirdim. Daha iyisini yapıyordum, hayatımı yaşamaya çalışıyordum ama Pelion'da olmam gerekiyordu. Archer'ın beni nasıl bulacağını bildiği evde olmam gerekiyordu.

O iyi miydi? Pencerenin önünde durup donmuş göle, usulca yağan karlara baktım ve sıcak olup olmadığını, yeterince parası olup olmadığını merak ettim. O eski kamyon hala düzgün çalışıyor muydu? Benim onu özlediğim kadar o da beni özleyiyor muydu? O gittiğinden beri bininci kez, "Bana geri dön," diye fısıldadım.

Yılbaşı gecesini lokanta sadece öğlene kadar açtı. Melanie ve Liza, gölün diğer tarafında, yıl boyunca orada yaşayan tanıdıkları bir adamın evindeki büyük bir partiye onlarla birlikte gitmemi teklif etmişlerdi. Evet demiştim ama şimdi Mandy'nin butiğinden bu olay için aldığım küçük siyah elbiseyi giyerken kızları arayıp yalvarmayı düşündüm. Parti havasında değildim. Ama beni oyalayacaklarını ve hayırı cevap olarak kabul etmeyeceklerini biliyordum ve bu yüzden iç geçirip saçımı ve makyajımı yapmaya devam ettim.

Saçımı güzel görüldüğünü düşündüğüm bir topuz yapmak için biraz zaman harcadım ve makyajımı dikkatlice yaptım. Archer gidip şehvet ve hayranlık dolu bakışlarını ona götürdüğünden beri ilk kez kendimi güzel hissettim.

bu beni dünyadaki en arzu edilen kadın gibi hissettirdi. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve boğazımdaki yumruyu yuttum.

Liza ve Melanie beni saat sekizde aldılar ve yarım saat sonra, şehrin hemen dışındaki geniş bir malikanede partiye vardık. Uzun araba yolunda ilerlerken nefesim kesildi. "Siz kızlar bana bir film yıldızının evine gideceğimizi söylememiştiniz."

"Güzel, değil mi? Gage Buchanan. Buradaki tatil yerinin sahibi babası. İstediginde tam bir pislik ama destansı partiler veriyor ve kız kardeşi Lexi ile arkadaşız çünkü genellikle davet alırız.

Güzelce aydınlatılmış evi ve önünde duran tüm arabaları alarak başımı salladım. Durduğumuzda kırmızı paltolu bir uşak kapımızı açtı ve Melanie ona anahtarlarını verdi.

Ön taraftaki büyük fiskiye'nin yanından geçip kapıya kadar yürüdük, burada bizi gülümsemeyen ama süpürme hareketiyle içeriyi işaret eden bir uşak karşıladı. Biz vestiyer için yürürken Liza kıkırdadı.

Evin içi daha da şaşırtıcıydı, girişin hemen yanında geniş bir merdiven, her yerde çok sayıda mermer ve ışıltılı avizeler, klasik ve pahalı görünümlü mobilyalar ve devasa odaları dolduracak kadar büyük. Her şey büyük ve büyük görünüyordu. Her biri ayrı bir balkona açılan büyük portreler ve tavandan tabana pencerelerin olduğu geniş koridorda yürürken kendimi Alice Harikalar Diyarında gibi hissettim.

Evin içinde dolaştık, ben gönülsüzce Liza ve Melanie'nin sohbetini dinlerken hepsini özümsem.

Ev, her yerde altın ve siyah flamalar ve balonlarla ve saat gece yarısını vurduğunda atılacak borular ve konfetilerle dolu masalarla tatil için güzel bir şekilde dekore edilmişti. İnsanlar gülüyor ve konuşuyorlardı ama ben ruh halimi bir türlü toparlayamıyordum. Sanki o an olmam gereken bir yer varmış gibi gergin ve sıcak hissediyordum ama nerede ve neden olduğundan emin değildim. Yavaşça bir daire çizerek etrafımdaki insanlara baktım, bir şeyler aradım... ama ne olduğunu bilmiyordum.

Balo salonuna girdiğimizde tepsili bir kadın yanımıza geldi ve bize bir kadeh şampanya ikram etti. Her birimiz birer tane aldık ve dikkatim dağılmış bir şekilde etrafa baktım.

"Bree mi? Dünyadan Bree'ye," diye güldü Liza. "Neredesin?"

Buraya ve şimdiye geri dönerek ona gülümsedim. "Özür dilerim burası

sadece biraz ezici.

"Pekala, iç! Yapacak biraz dansımız var!" "Tamam aşkım." İçimdeki tuhaf duyguyu üzerimden atmaya çalışarak güldüm.

Şampanyamızı bitirdik ve dans pistine gittik ve dans edip gülerken ve şampanya sistemime çarparken, o ana geri dönebildim.

Dans ettiğimiz hızlı şarkı bitip yavaş bir şarkı başladığında dans pistinden ayrılmaya başladık.

Ah, hey, Stephen ve Chris var, dedi Melanie, dans pistinin yanında durup sohbet eden iki adama bakarak. Liza ve Melanie'yi gördüler ve elleriyle işaret ettiler.

Elimi Melanie'nin koluna koydum. "Sen git onlarla konuş. Zaten biraz havaya ihtiyacım var."

Melanie kaşlarını çattı. "Emin misin? Seninle gelebiliriz."

Başımı salladım. "Hayır, hayır, gerçekten, ben iyiyim.

Söz."

Tereddüt ettiler ama sonra, "Tamam, ama çok uzun süre gidersen seni ararız" dediler. Gülümsedi ve göz kırptı. "Ve eğer seni boş bir odada ailenin kedisini okşarken bulursak, orada *airadem* müdahale olsun"

Güldüm. "Uzun kalmayacağıma söz veriyorum."

Balo salonundan çıkarken gördüğüm daha büyük balkona doğru yürüdüm ve dışarı çıktığımda derin bir nefes aldım. Hava soğuktu ama soğuk değildi ve onca danstan sonra serin havayı tenime deydirdim. Elimi taş korkulukta gezdirerek balkon boyunca yürüdüm. Dışarı büyük hissettiriyordu - evin dışına parıldayan ışıklarla süslenmiş büyük, saksılı ağaçlar yerleştirilmişti ve ikisinin arasında küçük, samimi banklar ancak iki kişinin oturabileceği kadar büyüktü. Yan tarafa eğildim, aşağıdaki balkonda konuşan ve gülen tüm misafirlere baktım ve sonra doğruldum ve birkaç dakika orada durup derin bir nefes aldım ve yukarıya baktım. yıldızlar.

Birinin beni izlediğine dair garip bir hisse kapıldım. Yavaşça döndüm, evin içinde hissettiğim aynı his tekrar üzerime çöktü. Başımı hafifçe salladım ve kendimi şimdiki zamana geri getirdim.

Adam kadına el yordamıyla yaklaşırken bir çift balkona fırladı ve güldü ve kadın onu öpmek için içeri çekmeden önce onu alaycı bir şekilde kendisinden uzaklaştırdı.

Başımı çevirdim, aramızdaki samimiyeti görünce göğsüm sıkıştı.

onlara.*Lütfen bana geri dön*, dedim içimden.

Kapıya doğru yürüdüm, çiftin etrafından dolaşp onları mahremiyetlerine bıraktım ve tekrar eve girdim. Koridora geri döndüğümde, balo salonuna doğru ilerlemeden önce durdum ve derin bir nefes daha aldım. Kolumda bir el hissedince irkildim. Nefesim kesildi ve yavaşça döndüm. Tam arkamda uzun boylu, simsiyah saçları ve güzel, derin mavi gözleri olan yakışıklı bir adam duruyordu. Bakışları benim üzerimdeydi. "Dans?" dedi basitçe ve sonra sanki evetim kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi elini uzattı.

"Hmm, tamam," dedim usulca, nefesimi bırakıp elini tuttum.

Adam beni dans pistine çıkardı ve ortasında durup beni kendine çekti. "Adınız ne?" Kulağıma fısıldadı, ipek gibi derin sesi.

Başımı geriye yaslayıp mavi gözlerine baktım. Bree Prescott.

"Tanıştığıma memnun oldum, Bree Prescott. Ben Gage Buchanan."

"Ah, burası senin evin. Beni kabul ettiğın için teşekkürler. Ben Liza ve Melanie Scholl'un arkadaşıyım. Evin çok güzel."

Gage gülümsedi ve ardından zahmetsizce beni döndürerek vücudunu müziğe göre akıcı bir şekilde hareket ettirdi. Pek iyi bir dansçı olmadığımı kabul etsem de, onu takip etmesi kolaydı.

"Ve neden seninle bu geceden önce tanışmadım? Senin kadar güzel bir kızın kasabada konuşulmadığına inanmakta zorlanıyorum. Bunu bir noktaya değinirdim.

Güldüm, hafifçe geriye yaslandım. "Pelion'da yaşıyorum," dedim. "Belki..." Etrafımızdaki yüksek sesli gevezelikler durmuş gibi görüldüğünde aniden konuşmayı bıraktım, konuşma artık kalabalığın içinde dolaşan alçak bir mırıltıdan ibaretti, etrafımızdaki sesler kesildikçe "Damarlarımda" müziğinin sesi yükseliyor gibiydi. Gage hareket etmeyi bıraktı ve ben de kafam karışmış halde etrafa bakarken durdum.

Ve işte o zaman onu gördüm. Dans pistinin kenarında dururken, o muhteşem viski rengi gözleri üzerimde dikilmiş, ifadesi okunaksızdı.

Kalbim boğazıma geldi ve yüksek bir nefes alıp ellerimi ağzıma götürdüm, saf mutluluk vücudumdaki her hücreyi dolduruyordu. Orada duran bir tanrıya benziyordu, bir şekilde daha uzun, daha büyük, daha önce sahip olmadığı bir otoriteye sahip gibi görünüyordu ama gözlerinde hâlâ o güzel nezaket vardı. Gözlerimi kırıştırdım, büyülenmişim. Koyu saçları daha uzundu ve alnına doğru kıvrılıyordu.

yakalıydı ve siyah bir takım elbise, kravat ve açık renkli bir gömlek giymişti. Omuzları daha da geniş, bedeni daha büyük, güzelliği daha yoğun görünüyordu. Onu içtim, kalbim üç kez atıyordu.

Ben ona doğru bir adım atarken o da bana doğru hareket ederken, ikimizin de kontrol edemediği bir şeyin gücüyle birbirine çekilen mıknatıslar gibi insanların bizi izlediğini hayal meyal fark ettim. Kalabalıktan yaşlı bir kadının "Connor Hale'in tıpatıp aynısı, değil mi?" diye mırıldandığını duydum. sesi yumuşak, rüya gibi.

Dans pistindeki insanlar ona yol vermek için kenara çekildiler ve ben şimdi ayakta bekliyordum. Archer dans pistinde bana yaklaşıp sağımda bir yere bakarken ışıklar etrafımda parıldadı ve müzik yükseldi.

Kolumda bir el hissettim ve gözlerimi Archer'dan ayırıp yukarı baktığımda, orada olduğunu unuttuğum Gage gülümsedi ve bana doğru eğilerek fısıldadı, "Senin zaten kapılmış olduğun birdenbire benim için bariz hale geldi. Tanıştığımıza memnun oldum, Bree Prescott."

Derin bir nefes verdim ve ona gülümsedim. "Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum, Gage." Görünüşe göre Gage Buchanan, Liza ve Melanie'nin ona itibar ettiğinden daha iyi bir adamdı. Archer'a başını salladı ve kalabalığın arasında kaybolarak uzaklaştı. Tekrar Archer'a baktım ve birkaç dakika boyunca birbirimize bakmaktan başka bir şey yapmadık, sonra ellerimi kaldırıp imzaladım. *Sen buradasın*, gözlerimden yaşlar fışkırıyor, içimi mutluluk kaplıyor.

Kendi ellerini yukarı kaldırırken ifadesini sıcaklık doldururken bir nefes verdi. *Senin için buradayım* dedi. Ve işte o zaman yüzü hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeye büründü ve kendimi onun kollarına atarak ağlayarak ve nefesim kesilerek boynunun girintisine yaslandım, sımsıkı tutundum, sevdiğim adama canı pahasına tutundum.

Chapter Otuz İki

Okçu

BENonu yakınımnda tuttum, nefis, sakinleştirici kokusunu içime çektim, kollarımdaki ağırlığının verdiği tatlı rahatlamayla kalbim coştı. Benim Bree'm. Onu o kadar çaresizce özlemiştim ki ilk birkaç hafta onsuz öleceğimi düşündüm. Ama ölmemişim. Ona anlatacak çok şeyim, onunla paylaşacak çok şeyim vardı.

Arkama yaslanıp zümrüt gözlerine baktım, çok sevdiğim altın benekler parıldayan gözyaşlarının altında daha da parlaktı. Baş döndürücüydü. Ve Tanrı'ya onun hâlâ benim olmasını umdum.

Gerçekten dans etmeyi bilmiyorum, dedim gözlerimi ondan alamayarak. Küçük bir gülümsemeyle nefes verdi.*Ben de pek iyi değilim.*

Yine de onu kollarıma aldım ve müziğe doğru sallanmaya başladığımızda onu vücuduma yasladım. Biz çözerdik.

Elimi sırtının çıplak derisinde gezdirdim ve kollarımda titriyordu. Diğer elimi parmaklarımı onunkine dolamak için kullandığımda ikimiz de izledik, gözlerim hızla yüzüne kaydı. Yutkundü ve bakışlarımla buluştuğunda dudakları aralandı.

Onu daha yakına çektim ve vücudunu benimkine bastırdım, üzerimde bir dinginlik hissettim.

Şarkı bittiğinde, Bree sordu,*Bu gerçek mi?*

ona gülümsedim.*Bilmiyorum. Bence de. Ama bir rüya gibi geliyor.*

Küçük bir kahkaha attı.*Burada olduğumu nasıl bildin?*

senin evine gittim, İmzaladım.*Anne beni gördü ve nerede olduğunu söyledi.*

Uzandı ve gerçekten orada olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi elini yanağıma koydu ve ben de gözlerimi kapatıp dokunuşuna eğildim. Bir saniye sonra elini indirdi ve imzaladı,*Okçu neredeydin? Ne oldun?*

Ellerimi onunkilere dolayıp sözlerini kestim ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Onu bırakıp ellerimi kaldırdım.*Sana anlatacak çok şeyim var, konuşmamız gereken çok şey var.*

Beni hala seviyor musun? diye sordu ve savunmasız gözleri bir anda kırpıştırdı.

yine ben, taze gözyaşları onları dolduruyor. Tüm kalbi ifadesinde oradaydı ve onu o kadar yoğun bir şekilde sevdim ki, bunu iliklerimde hissettim.

Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, Bree, dedim, bunu ruhumda, benliğimin dokusunda kastettiğimi gözlerimden anlayacağını umarak.

Yüzümü birkaç saniye inceledi ve ardından göğsüme odaklanarak şöyle dedi:*beni terk ettin*

Yapmak zorundaydım, Cevap verdim.

Gözleri yüzümde gezindi, beni dikkatle inceledi.*Beni eve götür, Okçu,* dedi ve bana iki kez sorulmasına gerek yoktu. Onu elinden tuttum ve orada olduğunu unuttuğum kalabalığın içinde ilerlemeye başladım.

Soğuk gece havasına çıktığımızda, Bree, "Bekle, Melanie ve Liza..." dedi.

beni gördüler, İmzaladım;*Benimle ayrıldığını bilecekler.*

Başını salladı.

Vale, kamyonetimi getirdi, BMW'ler ve Audi'ler arasında tamamen yersiz görünüyordu. Bu iyiydi. Kolumda Bree Prescott vardı ve onu orada tutmaya niyetliydim.

Arabayı çalıştırırken ona gülümsedim. Tam uzaklaşırken geri tepti, etrafımızda duran insanları zıplattı ve çığlık attı, vizonlu bir kadın çaldı yere çarptı. Birinin ateş açtığını düşünmüş olmalılar. Yüzümü buruşturdum ve özür dileyerek onlara el salladım.

Arabayla uzaklaşırken, dudağını ısırان ve belli ki kahkahasını bastırmaya çalışan Bree'ye baktım. Bana baktı, ben de ona baktım ve sonra ikimiz de dümdüz karşıya baktık. Birkaç saniye sonra tekrar bana baktı ve başını geriye atıp gürültülü bir şekilde gülmeye başladı. Gözlerim büyüdü ve sonra dayanamadım, ben de kahkaha attım, onunla birlikte sırtıp güldüm ve aynı anda gözlerimi yoldan ayırmaya çalıştım.

O kadar çok güldü ki, yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve ben de bizi ele geçirmiş gibi görünen neşeyi kontrol etmeye çalışarak göğsümü tutuyordum.

Birkaç saniye sonra ona baktım ve yüzü aniden neşeden gözyaşlarına boğuldu. Kahkaham kesildi ve az önce ne olduğunu merak ederek gergin bir şekilde ona baktım.

Elimi bacağının üzerine koydum ve daha şiddetli ağlayarak, nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi görünerek bacağımdan sildi. İçimden bir panik geçti.

Burada neler oluyordu? ne yapacağımı bilemedim

"Üç aydır yoktun, Archer. Üç ay!" sesi son kelimedede kısılarak boğuldu. "Yazmadın. Telefonunu getirmedi. Senin hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. sıcak mısın bilemedim İletişim kurman gereken kişilerle nasıl iletişim kurduğunu bilmiyordum. Bir hıçkırık daha çıkardı.

Arabayı yoldan çektim, bir nehir kıyısının yanındaki küçük toprak bir yamaya çektim. Tam kamyonumun kapısını açıp dışarı fırlayıp küçük siyah elbisesiyle yol kenarında hızla yürürken Bree'ye döndüm. O ne halt ediyordu? Ben de atladım ve yetişmek için koştum, Bree yüksek topuklarıyla önümde sallanırken ayaklarımın altında çatırdayan çakıllar vardı.

Tepemizde büyük ve dolu olan ay, onu önümde net bir şekilde görebilmem için geceyi aydınlattı.

Sonunda ona ulaştığımda, kolunu tuttum ve durdu ve yanaklarından yaşlar akmaya devam ederek arkasını döndü.*benden kaçma*, Söyledim.*seni arayamıyorum Lütfen benden kaçma*.

"den kaçtınBen!" suçladı. "Benden kaçtın ve ben her gün biraz daha öldüm! Güvende olduğunu bilmeme bile izin vermedin! Neden?"

Son kelimedede sesi kesildi ve kalbimin göğsümde sıkıştığını hissettim.*Yapamam, Bree. Sana yazsaydım veya seninle iletişime geçseydim, uzak duramazdım. Ben de uzak durmak zorundaydım, Bree. Yapmak zorundaydım. Sen benim güvenliğimsin ve bunu kendimi güvende hissetmeden yapmak zorunda kaldım. Yapmak zorundaydım.*

Orada birkaç dakika sessizce durdu, gözleri hareketsiz ellerimde, yüzüme bakmadan. İkimiz de titriyorduk, nefesimiz beyaz nefesler halinde çıkıyordu.

Birden anladım. Bree üç uzun aydır yokluğumun duygusunu içinde tutuyordu ve dönüşüm baraj kapaklarını açmıştı. Yüzeye çıkan duygunun sizi hasta, kontrolden çıkmış hissettirmesinin nasıl bir his olduğunu biliyordum - herkesten daha iyi biliyordum. Bu yüzden gitmiştim. Ama şimdi geri dönmüştüm. Ve şimdi Bree için güçlü olma sırası bendeydi. Şimdi, sonunda yapabildim.

Kamyona geri dön. Lütfen. Seni ısıtayım, sonra konuşuruz.

"Başka kadınlar var mıydı?"

Eğildim ve ellerimi vücuduna yaslayarak konuştum, o benim ellerimle yüzüme bakarken gözlerinin içine baktım.*Şimdiye kadar sadece sen vardın. Orada. İrade. Sadece. Durmadan. Olmak. Sen.*

Gözlerini kapattı ve taze gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Gözlerini açtı ve ikimiz de orada sessizce durduk, nefesimiz göğ'e yükselirken dağıldı.

"Düşündüm ki" -yavaşça başını salladı- "belki yalnız olduğunu anlamışsındır diye düşünmüştüm." Derin bir nefes aldı. "Ve o gün garaj yolundan aşağı yürüyen herhangi bir kıza aşık olacağını - belki de öğrenmen gerekiyordu. Aşağı baktı.

Çenesini parmaklarımın arasına alıp yüzünü bana çevirdim. Gözlerimin içine baktığında elimi aşağı indirdim ve şöyle dedim:*öğrenecek bir şey yok. Ne ben Bilmek, o gün kapımdan içeri girdin ve ben kalbimi kaybettim. Ama herhangi bir kız olabileceği için değil, çünkü öyleydi. Sen. için kalbimi kaybettim Sen. Ve Bree, eğer merak ediyorsan, onu asla geri istemiyorum.*

Bir an için gözlerini tekrar kapattı ve vücudunun gevşediğini gördüm.

"Ne yapıyordun?" diye sordu nihayet sessizce, çıplak kollarıyla kendine sarılarak.

Lütfen seni ısıtmama izin ver, diye tekrarladım elimi ona uzatarak.

Hiçbir şey söylemedi ama elimi tuttu ve birlikte kamyonetime doğru yürüdük. Oraya vardığımızda kalkmasına yardım ettim ve sonra kendi tarafıma geçip bindim ve ona döndüm.

Son üç ayda yaptığım her şeyi düşünerek, bana dışarıda sorduğu soruyu yanıtlayarak bir saniyeliğine arkasından pencereden dışarı baktım.*Restoranlara, kafelere gittim... Bir kez sinemaya gittim.*Gülümsedim ve gözleri yüzüme kayd.

Gözyaşları kururken bana göz kırptı. "Yaptın?" o fısıldadı. Başımı salladım.

Gözleri sormadan önce birkaç saniye yüzümü aradı. "Ne gördün?"

Thor, Heceledim.

Hafifçe güldü ve ses kulaklarıma müzik gibi geldi. "Hoşuna gitti mi?"

Onu sevdim. İki kez oturdum. Arkamda bir sıra insan olmasına rağmen patlamış mısır ve içecek bile ısmarladım.

"Bunu nasıl yaptın?" Bana kocaman gözlerle baktı.

İşaret edip biraz hareket etmem gerekti ama çocuk anladı. İyi biriydi. Bir dakika durakladım. Bu farkındalığı, gittikten yaklaşık bir ay sonra yaşadım.

gitmiş. Ne zaman bir yere gidip biriyle iletişim kurmak zorunda kalsam ve yara izimi görüp neden el kol hareketi yaptığımı anlasalar, her birinin farklı bir tepkisi olurdu. Bazı insanlar beceriksizdi, rahatsızdı, diğerleri kibardı, yardımseverdi ve hatta sabırsızlanıp soğuyanlar bile vardı. Bree'nin gözleri yumuşadı ve kendinden geçmiş bir şekilde beni dinliyordu.

İnsanların tepkilerinin benimle ilgili her şeyden çok onlarla, kim olduklarıyla ilgili olduğunu fark ettim. Sanki bir şimşek çaktı bana, Bree.

Gözleri tekrar yaşlarla doldu ve uzanıp bacağıma dokundu, elini sadece üzerime koydu.

Başını salladı. "Babamda da böyleydi. Başka ne?" diye sordu.

bir işim var Gülümsedim ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Başımı salladım. *Evet, New York eyaletindeki bu küçük kasabada durdum ve havaalanında teslimat kamyonlarını boşaltmak için adamlara ihtiyaç duyulduğuna dair bir ilan gördüm. Durumumla ilgili bir mektup yazdım, yönergeleri duyup anlayabildiğimi ve çalışkan olduğumu ancak konuşamadığımı açıkladım. Şahsen adama verdim ve o okudu ve hemen beni işe aldı. O anda hissettiğim gururun hatırasıyla sııttım.*

Sıkıcı bir işti ama orada başka bir adamla tanıştım, Luis ve durmadan konuştu, çalışırken bana hayat hikayesini anlattı. Dili hiç bilmeden Meksika'dan nasıl gelmişti, hâlâ ailesini geçindirmek için nasıl mücadele ediyordu ama onlar mutluydu, birbirlerine sahiplerdi. Çok konuştu. Hiç kimsenin onu dinlemediği izlenimine kapıldım. Bree'den başka ilk gerçek arkadaşımın hatırasıyla gülümsedim.

Beni Noel yemeği için evine davet etti ve küçük kızı ben oraya varmadan önce birkaç işaret öğrendi ve ben de ona birkaç işaret daha öğrettim. Küçük Claudia'yı düşünerek gülümsedim. Bana aşkın işaretini sordu ve ben de senin adını heceledim.

Bree kahkahayla hıçkırık arasında bir ses çıkardı. "Yani şimdi ortalıkta 'Seni Seviyorum' mu diyecek? diye sordu gülümseyerek, gözleri yumuşaktı.

Başımı salladım. *Evet. Yüzüne odaklanarak ona daha tam olarak döndüm. Yine de mantığımın arkasındayım. Bence aşk bir kavram ve her insanın kendisi için onu özetleyen tek bir sözü var. Benim aşk kelitem "Bree".*

Birkaç yavaş kalp atışı boyunca birbirimize baktık, ben onun güzelliğini ve tatlı şefkatini içime çekiyordum. Onun hakkında bunu daha önce biliyordum ama bilmiyordum.

şimdi yaptığım ölçüde.

Sonunda bana, "Eve dönme zamanının geldiğine karar vermene neden olan şey nedir?" diye sordu.

Sorusunu düşündüm.*Birkaç gün önce bu küçük kafede oturuyordum ve karşımda bir masada oturan bu yaşlı adamı gördüm. Çok yalnız, çok üzgün görünüyordu. Ben de öyleydim ama birdenbire bazı insanların tüm hayatları boyunca hiç sevilmeden ya da benim seni sevdiğim kadar derinden sevmeden geçtikleri aklıma geldi. Bu hayatta seni kaybetme ihtimalim her zaman olacak. Kaybetme olasılığı konusunda hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok. Ama o anda, sana sahip olduğum için bana verilen büyük ayrıcalığa odaklanmakla daha çok ilgilenmeye karar verdim.*

"Peki ya sen döndüğünde burada olmasaydım?" diye fısıldarken gözlerinde yine yaşlar parladı.

O zaman senin için gelirdim. Senin için savaşırdım. Ama görmüyor musun, önce kendim için savaşmam gerekiyordu. Seni kazanmaya layık biriymişim gibi hissetmem gerekiyordu.

Bir saniyeliğine bana baktı, gözlerinden daha fazla yaş aktı. "Nasıl bu kadar zeki oldun?" diye sordu, nefes nefese bir kahkaha atarak ve hafifçe burnunu çekerek.

Ben zaten zekiydim. Sadece biraz dünya deneyimine ihtiyacım vardı. Thor'a ihtiyacım vardı.

Küçük bir kahkaha daha attı ve ardından bana sııttı.*Komik mi oluyorsun?*

Sonunda konuşmak için ellerini kullandığını fark ederek ona sııttım.*Hayır, Thor hakkında asla şaka yapmam.*

Güldü ve sonra tekrar sessizce bana baktı, yüzü ciddileşti. Benimki de ciddileşti ve sordum:*Neden kaldın, Bree? Söyle bana.*

Nefesini verdi ve bir an kucağındaki ellerine baktı. Sonunda onları gündeme getirdi ve şöyle dedi:*Çünkü seni seviyorum. Çünkü seni sonsuza kadar beklerdim.*Gözlerimin içine baktı, güzelliği yine nefesimi kesiyordu.*Beni eve götür, Okçudedi.*

Kamyonu çalıştırıp yola geri çektiğimde kalbim gümbür gümbür atıyordu. Yolun geri kalanını rahat bir sessizlik içinde sürdürdük. Neredeyse oraya vardığımızda, Bree elini benim için uzattı ve yolculuğun geri kalanında el ele tutuştuk.

Evimin önünde durdum ve tek kelime etmeden kapıdan geçip ön kapıma doğru yürüdük.

İçeri girdiğimizde bana döndü ve şöyle dedim: *Evimi temiz tuttun.*

Sanki yeni hatırlamış gibi etrafına bakındı ve sonra başını salladı.

Neden? Diye sordum.

Düşünüyor gibiydi. *Çünkü bunu yapmak bana geri dönecekmişsin gibi, yakında evde olacakmışsın gibi hissettirdi.*

Kalbim sıkıştı. *Üzgünüm, Bree.*

Başını salladı ve kocaman, savunmasız gözleriyle bana baktı.

Beni bir daha bırakma, lütfen.

Başımı salladım ve ona yaklaştım. *Bir daha asla,* dedim ve sonra onu kollarıma aldım. Ağzını benimkine kaldırdı ve ben de dilimi ağzına kaydırırken onun tadına sessizce inleyerek dudaklarımı onunkilere bastırdım. Şeftali ve Bree tadı dilimde patlarken vücudumu kaplayan ürpertiye engel olamadım. Benim horoz hemen sertleşti ve ona bastırdım. Ağzıma içini çekti ve imkansız bir şekilde daha da sertleştim. Onun içinde olmayalı bir ömür gibi geliyordu.

Ağzını benimkinden ayırdı ve "Seni çok özledim Archer.

Bu kadar."

Onu bir saniyeliğine bıraktım ve imzaladım, *Ben de seni özledim Bree. Bu kadar.*

Elini saçlarıma götürüp, "Daha uzun. Sana bir saçını daha kestirmek zorunda kalacağım." Sırıttı. "Belki bu sefer seni taciz etmeye çalıştığımda beni evinden atmazsın."

Sessizce kıkırdadım ve sonra sırtarak ellerimi kaldırdım. *Olmama ihtimalim yüksek. Ayrıca Bree, şimdi konuşmayı bırakacağım ve ellerimi başka şeyler için kullanacağım, tamam mı?*

Gözleri genişledi, dudakları hafifçe aralanırken, "Tamam," diye fısıldadı.

Onu kucağıma aldım, kısa koridordan yatak odama taşıdım ve yatağımın hemen yanına diktim.

Ayakkabılarımı çıkardım, kravatımı çözdüm ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım, o da topuklarını indirdi ve elbisesinin fermuarını açmam için bana döndü.

Fermuarını yavaşça aşağı indirdim ve derisinin daha çok açığa çıkmasını sağladım. Bronzluk çizgileri artık gitmişti ve cildi kremi ve onu son gördüğümünden daha açıktı. O çok güzeldi. Ve benim, hepsi benim. Derin bir tatmin içimi doldurdu ve içimde hissettiğim çaresizlik

başka bir seviyeye yükseldi.

Bana döndü ve küçük siyah elbisesinin ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Kırpıklarının arasından bana bakarken, pembe dudakları aralanırken aletim zonkluyordu.

Çoraplarımı çıkarmak için eğildim, sonra ayağa kalktım ve kemerimi ve pantolonumu çıkarıp yere düşmelerine izin verdim ve onları tekmeledim. Bree dudaklarını yaladı ve gergin ereksiyonuma baktı ve sonra tekrar yüzüme baktı. Gözleri parlak ve büyümüştü.

Ona uzandım ve straplez sutyeninin kancasını çıkardım ve yere düşmesine izin verdim. Mükemmel göğüslerini aldığımda ucumda bir damla precum boncuk hissettim, pembe meme uçları zaten sertleşmiş ve ağzım için yalvarıyor.

Arkasına baktım ve yatağı işaret ettim. Ben ten ten tene üstüne indiğimde Bree oturdu ve arkasına yaslandı. Isısı beni okşadı, omurgamdan aşağı saf uyarılma okları gönderdi; gözleri bana sevildiğimi söylüyordu. Altımda yatan, beni vücuduna davet etmeye hazır güzel kadın tarafından sevildim.

Daha önce onunla seviştiğim her zaman, kafam hep şöyle haykırmıştı:*Bana ait!* umutsuzca, ama şimdi nazik bir kabul, rahatlatıcı bir gerçek gibi geldi. Benim, benim, her zaman benim.

Bree inleyip kalçalarını sertliğime bastırırken başımı eğdim ve bir meme ucunu ağzıma alıp dilimle ıslattım. Aman Tanrım, bu iyi hissettirdi. Onun tadı, altımdaki sıcak, ipeksi teninin hissi, yakında onun sıkı sıcaklığına gömüleceğim bilgisi... ama çok da erken değil. Bunun sürmesini istedim.

Parmaklarını saçlarımda gezdirip nazıkçe çekiştirirken meme uçlarını birkaç dakika emdim ve yaladım. Vücudum kendi isteğiyle karnına bastırdı, aletimdeki yoğun zonklamayı hafifletmeye çalışıyordu.

Bree sırtını büktü ve derinden inledi. "Archer, aman Tanrım, lütfen," diye soludu.

Elimi bacaklarının arasına uzattığımda, onun benim için hazır olduğu anlamına gelen kaygan sıvıyı hissettim, benim için hazır olmaktan da öte. Birazını klitorisine getirdim ve Bree nefes nefeseyken yavaşça daireler çizerek masaj yaptım. "Aman Tanrım, Archer, lütfen geleceğim ve gelmek istemiyorum. Seninle içimde gelmek istiyorum. Lütfen."

Eğildim ve ağzını tekrar aldım, dili benimkilerle dans ediyordu, yumuşak, ıslak ve inanılmaz derecede lezzetliydi. Onun ağzına asla doyamazdım,

onun

Kendimi elime aldım ve horozumun gergin kafasını girişine hizaladım ve içeri ittim, tek bir derin itişte tamamen battım. Beni böylesine sıkı bir şekilde sarmasının enfes hissine gözlerimi kapattım ve birkaç dakika hareketsiz kaldım.

Bree bana doğru bastırdı, sessizce hareket etmemi istedi ve ben de öyle yaptım, onun aşırı ıslaklığı içeri ve dışarı süzölmeyi kolaylaştırıyordu. Sıkı sürtüşme, kelimelerin ötesinde mutluluktı.

İlk başta yavaşça gittim, onun içinde olmanın verdiği rahatlama o kadar yoğundu ki, bu anın hiç bitmesini istemedim. Ama bir dakika sonra kendi vücudum hareket etmemi istedi, ben de itişlerimin hızını artırdım.

Bree inledi ve nefes nefese, "Evet," dedi ve gözlerini kapatıp başını yastığa geri koydu. *Benim, benim, her zaman benim*, ona pompalanırken ve onun güzel, zevk dolu ifadesini, bir tanrıça, bir melek gibi beyaz yastık kılıfının etrafına dağılmış saçları, benim hareketimle zıplayan küçük beyaz göğüslerini izlerken zihnim şarkı söyledi.

O nefes nefese ve zevkle inlerken kendimi kollarımdan tutarak ona pompaladım. Bir kolumu sağ dizinin altına getirdim ve daha derine inebilmek için bacağını yukarı çektim ve tekrar inledi, gözlerini açtı ve tırnaklarıyla kıcımlı kavradı. Tanrım, bu hoşuma gitti.

Birkaç dakika sonra, Bree'nin yanaklarının, yaklaşan doruk noktasının işareti olarak kızardığını, deneyimlerime dayanarak biliyordum.

Elleri gerilen pazılarıma gitti ve kaslarının şaftımda daha da sıkılaştığını ve kasılmaya başladığını hissetmeden hemen önce gözleri buğulandı ve dudakları sessiz bir O şeklini alırken ellerini yukarı aşağı koşturdu. Yüzünde o güzel memnuniyet ifadesi yuvarlanırken nefesi kesildi ve bana doğru eğildi ve vücudu gevşediğinde yumuşak bir şekilde inledi.

Onu itmeye devam ederken bana rüya gibi baktı ve yumuşak bir şekilde, "Seni seviyorum" dedi.

Seni seviyorum, Ağzımı açtım ve sonra omurgamdaki ilk karıncalanmaları hissettiğimde gözlerimi kapattım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve Bree'nin altına uzandım, kıcını tuttum ve eskisinden daha da derine inebilmek için kalçalarını yukarı kaldırdım. Şimdi onu sert ve hızlı bir şekilde itiyordum, zevk gittikçe yükseliyordu.

"Aman Tanrım!" Başka birini izlerken Bree'nin nefesi kesildi, içime bastırdı.

orgazm onun içinden geçer. Göz kapakları açıldı ve yuvarlak gözleriyle bana baktı. Şok olmuş bakışına gülümseyebilirdim ama karnımda dolaşan, hayalarımı sıkıştıran ve yaklaşan orgazmı gerip kalınlaştıran zevk o kadar yoğun ki neredeyse kontrolden çıkacaktım.

Onu bir, iki kez ittim ve sonra dünyam bir milyon ışık noktasına bölündü, derin ve yoğun bir esriklik vücudumda hızla akarken, ben orgazma ulaşırken aletim onun içinde seğirirken, havanın kendisi etrafımda parlıyor gibiydi.

Kendime geldiğimde, Bree yüzünde bir merak ifadesiyle hâlâ bana bakıyordu. Sadece tamamen aynı görünümü giydiğimi hayal edebiliyordum. Ondan çıkardım, semihard horozumu elime aldım ve onu klitorisinin üzerinden ve kıvrımlarının etrafından yukarı ve dışarı doğru koşan cum'umu ovma için kullandım.

Bunu neden yaptığımdan emin değildim; neredeyse içgüdüsel, aslında düşündüğüm hiçbir şey yoktu. Ama az önce paylaştığımız şey beni büyülemişti ve onun ve benim birlikte görüntümüz ve onun her yerindeki zevkimin kanıtı beni heyecanlandırdı, sevdiğim huzurlu bir sahiplenme duygusu uyandırdı.

Tekrar Bree'ye baktım - yüzü yumuşamıştı, uykulu ve halinden memnun görünüyor, gözleri kapalıydı, ifadesi hâlâ sevgi doluydu.

Elimi penisimden çektim ve imzaladım.*Seni seviyorum.*

Bana gülümsedi ve kollarını yukarı kaldırdı ve beni kendisine çekti, parmaklarını sırtımda yukarı ve aşağı okşadı, ta ki onun üzerinde uyuyakalma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu hissedene kadar. Hızla dudaklarını öptüm ve sonra ayağa kalktım ve onu benimle banyoya çektim, burada duş alıp yıkandık, bu sefer cinsel değil, sadece sevecen, şefkatli.

İşimiz bittiğinde kurulandık ve yatağıma geri döndük ve çarşafın altına çıplak bir şekilde tırmandık. Onu kendime çektim ve orada tuttum, hayatım boyunca hissettiğimden daha memnun ve mutlu hissettim.

Yüzünü bana dönmesi için ona döndüm ve ellerimi kaldırdım.*bir gün, Söyledim,yaşlanıp saçlarımız ağardığında, yatağımda tıpkı böyle yatarken sana bakacağım ve gözlerinin içine bakacağım ve onun sadece sen olduğunu anlayacağım. Ve bu hayatımın en büyük neşesi olacak, Bree Prescott.*Gözleri mutlu olduğunu bildiğim yaşlarla dolarken gülümsedi ve onu göğsüme çekip sımsıkı tutarak nefesimi içine çektim.

Biraz sonra, havai fişek sesleri duyduğumda kısa bir an için kendime geldim.

uzakta. Gece yarısı olduğunu uykulu bir şekilde fark ettim, yepyeni bir yıl, yepyeni bir başlangıç. Uykusunda derin bir nefes alan güzel kızımı kendime çektim ve gözlerimi kapattım. Evdeydim.

Chapter Otuz Üç

Bree

İÇİNDE Sonraki iki gün içinde Archer'ın evinden sadece iki kez ayrıldık - o hafta arka arkaya geçirdiğim iki boş gün neyse ki bizim için. Eve geldikten sonra sabah bir kez markete gittik ve dönüşte Phoebe'yi aldık. Ve o gece gölün diğer tarafında yemeğe gittik. Benim için bir kadeh şarap ve kendisine bir kola ısmarlarken Archer'ın gözlerindeki gurur ona sırtıp göz kırpmama neden oldu. Onun kendine gelmesini izlemek bir güzellikti ve buna tanık olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissettim. Onun kolay çekiciliği ve güzel gülümsemesi karşısında içimi çekip bayılmak istedim ve bize hizmet eden garsonun yara izine bakıp bütün gece ona yaltaklanırken aynı şekilde hissettiğini görebiliyordum. Yine de umursamadım; Aslında hoşuma gitti. Onu sevdim. Onu nasıl suçlayabilirim? Natalie'nin dediği gibi, kadınlara onu kucaklamak ve sonra yalamak istemeleri için ilham verdi. Ama o benimdi. Dünyanın en şanslı kızıyım.

Gittiği üç ay boyunca neler yaptığından, gördüğü insanlardan, kiraladığı odalardan, hissettiği yalnızlığın eskisinden de az olmadığı ama bu sefer farklı olduğundan çok daha fazla bahsettik. Aradaki farkın, sonunda sahip olduğu sonucuna varmıştı.*kendisi*ve bildiğinden veya inandığından daha yetenekliydi.

ehliyetimi almam lazım, dedi yemek yerken.

Başımı salladım. "Evet, biliyorum kaçak sürücü," dedim tek kaşımı kaldırarak.

Yemeğinin etrafında gülümsedi.*Travis beni yakalarsa, beni kilitler ve anahtarı atar.*İki kaşını da kaldırdı.*Travis'ten bahsetmişken, onu hiç gördün mü? Seninle konuşmaya çalıştı mı?*Cevabımı beklerken sustu.

Başımı salladım. "Birkaç kez, ama ondan kaçındım. Ben kısaydım ve o zorlamadı. Ve Victoria Hale'den radyo sessizliği oldu.

Beni bir saniye inceledi ve sonra başını salladı.*Bütün bu pisliği omuzlaman için seni terk ettim ve bunun için üzgünüm. Tori'nin nefret ettiği benim ama sen değilsin. Sanırım ben gidersem bu açıdan senin için daha kolay olur diye düşündüm.*Bir an gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar bana baktı.*Gidip Travis ve Tori ile konuşacağım. Gelip tercüme eder misin diye merak ediyordum.*

Ben?

Ona göz kırptım. "Elbette söyleyeceğim Archer, ama onlara tam olarak ne söyleyeceksin?"

Arazinin, Bree'nin, kasabanın mülkiyetini almayı düşünüyorum. Tepki vermemi beklerken gözleri sabit bir şekilde benimkileri kenetledi.

Birkaç saniye ona bakakaldım ve ardından ağzımı kapattım. "Buna hazır mısın?" Fısıldadım.

Bilmiyorum, dedi tekrar düşünceli görünerek.*Belki değil... ama olabileceğimi hissediyorum. Belki bu kasabada işleri biraz daha kolaylaştıracak birkaç kişi vardır diye düşünüyorum... Maggie, Norm, Anne, Mandy... birkaç kişi daha. Ve farkı yaratacak olan da bu. En azından denemem gerektiğini düşündüren de bu.*

Bir ısırtık aldı ve devam etti.*Ailem, sonuna kadar birçok hata yaptılar. Ama onlar iyi insanlardı. Sevgi dolu insanlardı. Amcam Marcus iyi bir insan değildi ve Travis de çoğunlukla sorgulanabilir. Ve Victoria içlerinde en kötüsü. Burada kazanmayı hak etmiyorlar. Ve belki ben de değilim, ama belki yaparım. Ve tam da bu olasılık bende denemek istememe neden oluyor.*

Uzanıp elini tuttum, gururum kanımda akıyordu. "Neye ihtiyacın olursa, ben yanıdayım. Her ne ise."

Bana gülümsedi ve bir süre sessizce yemek yedikten sonra geçit günü dedektiften aldığım telefon aklıma geldi ve Archer'a bundan bahsettim. Endişeli görünüyordu.*Kefaletle mi çıktın? Tehlikede olabilir misin?*

Başımı salladım. "Hayır, hayır, sanmıyorum. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikri yok ve etrafı avukatlarla çevrili. Polis onun kim olduğunu biliyor. Tüm sürecin bu kadar uzun sürmesi sadece... hayal kırıklığı yaratıyor. Her şeyin bitmesini istiyorum ve şimdi muhtemelen büyük bir dava olacak... Ohio'ya geri dönmem gerekecek. Tekrar başımı salladım.

Archer uzanıp elimi tuttu. Sıktı ve sonra geri getirdi ve imzaladı,*O zaman seninle geleceğim. Ve onu mahkum edecekler. Her şey bitecek. Ve bu arada burada, yanımda, güvendesin.*

Gülümsedim, içimi dolduran sıcaklık. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok," diye fısıldadım.

Ben de değil.

Akşam yemeğimizi bitirdik ve Archer'ın evine geri döndük.

o gecenin geri kalanını ve ertesi günün çoğunu yatakta, birbirlerinin bedenlerini yeniden keşfederek ve sadece birbirlerinin varlığında ıslanarak geçirdiler. Mutluluk etrafımızı sardı. Gelecek parlak ve umut dolu görünüyordu ve tam o an için dünya mükemmeldi.

* * *

Ertesi sabah erkenden kalktım, Archer'dan sıyrıldım ve o uyurken ona usulca veda öpücüğü verdim. Ben yüksek sesle gülerken kolu kıvrılarak dışarı çıktı ve beni kendine çekti ve çarpık, uykulu bir sırıtışla sırtıttı. Sabahın erken saatlerindeki o gülümsemenin gülünç güzelliği karşısında kalbim küt küt atmaya başladı ve arkama yaslanıp, "Burada böyle kal," dedim. En kısa sürede geri döneceğim." Sessizce kıkırdadı ve bir gözünü bana açtı ve evet anlamında başını salladı. Tekrar güldüm ve işi tamamen bırakmaya karar vermeden önce ayağa kalktım ve kapıdan dışarı çıktım.

Tam odasından çıkarken ona bakmak için bir kez daha döndüm. Bana tekrar gülümsedi ve ellerini kaldırıp imzaladı, *Beni çok mutlu ediyorsun, Bree Prescott.*

Kapı eşiğinde durdum, başımı eğdim ve ona gülümsedim. O anla ilgili bir şey çok ama çok önemli görünüyordu. Bir şey bana orada kalmamı ve onu içime çekmemi, ona değer vermemi söyledi. Bu duygunun neden beni ele geçirdiğinden emin değildim ama başımı kapı pervazına yasladım ve bir dakikalığına onu içime çektim. "Seni mutlu etmeye devam edeceğim, Archer Hale." Sonra gülümseyip kapıdan çıktım.

Kalabalık gelmeye başlamadan hemen önce erken bir öğle yemeği için Archer'ın benimle lokantada buluşmasını planlamıştık, bu yüzden onu yakında göreceğimi biliyordum. Onu çok fazla özlememe gerek yoktu.

Lokanta o sabah çok meşguldü ve saatler uçup gitti. Saat on kırk beş civarında, son kahvaltı spesiyalini yaptım ve telaştan toparlanmaya başladım.

"Selam Norm," diye seslendim. "Ben yokken o kırmızı kadife kekler nasıl çalıştı?" Lokantadan ayrılmadan önce Yılbaşı gecesi bir parti pişirmiştım. Tanrım, bu bir milyon yıl önceymiş gibi geliyordu. Hala Archer'ı özleyerek buradan ayrılmış ve onu yatakta bıraktıktan sonra geri dönmüştüm. Benim güçlü, güzel, sessiz adamım. Onunla çılgınca gurur duyuyordum.

Norm, "İnsanlar onları seviyor gibiydi," dedi. "Belki de başka bir parti yapmalısın."

sırıttım. Bu, onların bir hit olduğu anlamına geliyordu ve daha fazlasını yaparsam bunu takdir ederdi. Son zamanlarda, aşkın genellikle bir kişinin dilini konuşmayı öğrenmekle ilgili olduğunu öğrenmiştim.

"Bir fincan kahve içmek için burada benimle oturacak mısın?" Ben iki ketçap şişesiyle evlenirken Maggie sordu. "Sanırım bana üç saatlik güncelleme borçlusun. Ama on beş dakikalık versiyonu alacağım. O güldü.

Gülümsedim. "Aslında, Maggie, Archer on beş dakika sonra geliyor. Öğle yemeğinden hemen sonraki otuz dakikalık versiyona ne dersin?"

Bir nefes verdi. "İyi. Sanırım alabildiğim kadarını alacağım." Canı sıkılmış numarası yaptı ama güldüm çünkü o sabah yüzündeki ifade ve yanaklarından süzülen yaşlar bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Benim için çok mutluydu ve Archer'ın sağ salim döndüğü için rahatlamıştı.

Birkaç dakika sonra kapının üzerindeki zil çaldı ve söz konusu adam kapıda durup bana gülümsedi. Aylar önce bu lokantanın kapısından içeri girmek için cesaretini topladığı günü düşündüm ve şimdi onu içeri aldım. Gözümü yakalayıp gülümsediğinde yüzünde aynı tatlı, nazik ifade vardı, ama şimdi hoş karşılanacağından emin olduğunu hissettiren bir şekilde kendini tuttu.

Tezgâhın arkasından çıkıp kollarına atlamadan önce birkaç dakikalığına onu içime çekmeme izin verdim. Ben gülerken beni döndürdü ve sonra utangaç bir şekilde Maggie'ye bakarak beni yere bıraktı.

Maggie elini salladı. "Benim için durma. Hiçbir şey beni ikinizi birlikte görmek kadar mutlu edemez. Evine hoş geldin Okçu."

Archer başını eğip gülümsedi ve ardından Norm arkadan çıkarken yukarı baktı. "Neden ikiniz kendinizi göstermeyi bırakıp arkadaki masaya oturmuyorsunuz? Bol miktarda mahremiyet." Archer'a baktı ve yüzü çok hafif yumuşadı. "Archer," dedi, "iyi görünüyorsun."

Archer ona gülümsedi ve elini uzatıp Norm'un elini sıktı ve sonra bana gülümsedi ve ben de kalbim şarkı söyleyerek sıırıttım. "Yapalım mı?" Diye sordum.

Lokantanın arka tarafındaki masaya oturduk ve Maggie, "Sana ne ısmarlayabilirim?" diye seslendi.

Sorun yok, Maggie, diye seslendim. "Bir dakika içinde yemek siparişı vereceğim."

"Tamam," diye seslendi, tekrar mola masasına oturdu.

Tam kapının üzerindeki zil tekrar çaldığında masanın üzerinden uzanıp Archer'ın elini tuttum. yukarı baktım; kanım damarlarımda dondu, derim karıncalandı ve gırtlığımdan boğuk bir ses yükseldi. Olduo.

*Hayır. Aman Tanrım. Hayır hayır hayır.*Çanlar kulaklarımda yüksek sesle çınılıyor gibiydi ve ben donakaldım.

Vahşi gözleri neredeyse anında benimkini buldu ve yüzünü saf bir nefret bakışı doldurdu.

Bu gerçek değil. bu gerçek değil, Kusmuğun boğazımdan yukarı çıktığını hissettiğimde kafamın içinde şarkı söyledim. Onu yuttum ve tekrar gıcırdadım.

Archer'ın kafası, gözlerimin baktığı yöne doğru döndü ve arkasındaki adamı görünce hemen ayağa kalktı. Ben de öyle kötü titreyen bacaklarımla ayağa kalktım ki, dik durup durmayacağımı bilmiyordum, sistemimde büyük bir adrenalin dalgası dolaşıyordu.

Adam tam önümde ve sağımda Archer'ı görmüyor gibiydi, gözleri hâlâ sadece bana odaklanmıştı.

"Lanet olası hayatımı mahvettin, seni sürtük," diye homurdandı. "Kim olduğumu biliyor musun? Babam şirketi devredecekti.*Ben*parmağını göstermeden önce. Her şeyimi kaybederken gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Zihnim çığlık atıyordu, kulaklarıma hücum eden kanın yüksek sesi, sözlerinden bir anlam çıkarmama izin vermiyordu.

Gözleri kan çanağına dönmüş ve aşırı parlak görünüyordu, tıpkı geçen sefer olduğu gibi. Bir şeyin üzerindeydi. Ya öyleydi ya da taş gibi bir deliydi.

Lütfen, lütfen polisi ara, Maggie. Aman Tanrım, Tanrım, bu nasıl mümkün olabilir?

Ve sonra her şey bir anda oldu. Adamın elinde bir şey parladı ve bunun bir silah olduğunu gördüğümde oda kendi eksenini etrafında eğilmiş gibi göründü. Kaldırdı ve doğrudan bana doğrulttu. Archer vücudunu benim önüme atıp ikimiz de aşağı inerken bana çarptığında kısa bir ateş parıltısı gördüm, ben de Archer'ın hemen arkasında yere düştüm.

Sonra bir silah sesi daha duydum ve Travis'in "Yardıma ihtiyacım var!" diye bağırarak sesi. bir radyonun çıtırtısıyla.

Hemen geri çekildim ve ateş eden adamın

Ben yerde hareketsiz yatıyordum, başının altında kan birikmeye başlamıştı ve o Archer da hareket etmiyordu. Boğuk bir hıçkırık bıraktım ve öne doğru yalpalayarak ona uzandım. Yan yatmıştı, yüzü yere dönüktü. Onu sırt üstü olacak şekilde kendime doğru çektim ve gömleğinin ön tarafının çoktan kana bulanmış olduğunu görünce acı dolu bir çığlık attım.

Ah hayır, Tanrım, hayır, hayır, hayır. Lütfen hayır. Lütfen hayır.

Kendi hıçkırıkları, artık çevremde başlayan tüm gürültüye, ayak seslerine, Maggie'nin yumuşak çığlıkları olduğunu düşündüğüm seslere,

Norm'un pürüzlü sesine ve yere sürtünen sandalyelere karıştı. Ama gözlerim Archer'dan ayrılmadı. Onu kendime çektim, salladım, ellerimi yüzünde yumuşatırken

Ona defalarca fısıldadım, "Dur bebeğim, dayan. Seni seviyorum Archer, seni seviyorum, beni şimdi bırakmaya cüret etme."

Lokantanın dışında bir ambulansın sesi yükselirken, Travis'in alçak sesle, "Bree," dediğini duydum. "Bree, izin ver sana yardım edeyim."

"HAYIR!" diye bağırdım Archer'ı kendime çekerek. "HAYIR! HAYIR!" Onu biraz daha salladım, yüzümü onunkinin yanına koydum, pürüzlü yanağını benimkine değdirdim ve ona tekrar fısıldadım, "Beni bırakma, sana ihtiyacım var, beni bırakma."

Ama Archer beni duymadı; çoktan gitmişti.

Chapter Otuz Dört

Sessizliği getirdin,
Duyduğum en güzel ses, çünkü o senin
olduğun yerdeydi.
Ve şimdi onu aldın.
Ve dünyadaki tüm sesler, tüm sesler Kırık
kalbimi delemek kadar yüksek değil.
Sonsuz ve sonsuz yıldızlara bakıyorum ve
fısıldıyorum, Bana geri dön,
Bana geri dön,
bana geri dn.

ChAPTer Otuz Beş

Bree

TBütün kasaba Archer Hale'i onurlandırmak için toplandı.

Pelion halkı, genç ve yaşlı, doğduğu günden beri topluluklarının sakin bir parçası olan bu adama desteklerini göstermek için bir araya geldi. Sessiz yarası, artık herkes tarafından anlaşılan fark edilmeyen yalnızlığı ve nihayet, nazik kalbi ve cesareti, dükkanları kapatmaya ve evlerinden nadiren dışarı çıkanları kasabanın şimdiye kadar gördüğü en büyük destek gösterisine diğer vatandaşlarla katılmaya teşvik etti. Her zaman kenar mahallelerde bulunan, daha önce pek fark edilmeyen küçük, sessiz bir yıldız o kadar parlak parlamıştı ki, tüm kasaba durup onun parlaklığına baktı ve sonunda onu küçük takımyıldızlarının bir parçası olarak karşılayacak kadar gözlerini açtı.

Archer'ın ve benim hikayemin insanların daha iyi olmak, kimsenin görmediği kişilere el uzatmak, dostsuzlara arkadaş olmak, başkalarına daha yakından bakmak, acıyla karşılaştıklarında bunu fark etmek ve yapabildikleri takdirde bu konuda bir şeyler yapmak istemelerine neden olduğunu tekrar tekrar duydum.

Şubat ayının o soğuk gününde, bir kolumda Maggie ve diğer kolumda Norm ile yürüdüm ve insanlar bana kibarca gülümseyip başlarını sallarken yerlerimize oturduk. Gülümsedim ve başımı salladım. Burası artık benim topluluğumdu. Ben de takımyıldızın bir parçasıydım.

Dışarıda yağmur yeni yağmaya başlamıştı ve uzaktan bir gök gürültüsü duydum. Yine de korkmuyordum.*Bir fırtına geldiğinde, ona söylemişim,Seni düşüneceğim, senden başkasını değil.*Ve her zaman yaptım. Her zaman.

Archer daha önce bir kez gitmişti - onu her gün umutsuzca özlediğim üç uzun ay. Bu sefer geri dönmeden önce tam üç hafta boyunca benden gitti. Derin bir komadaydı ve doktorlar onun ne zaman uyanacağını düşündüklerini ya da uyanıp uyanmayacağını bana söyleyemediler. Ama bekledim. Hep beklerdim. Ve dua ettim ve her gece cennete fısıldadım,*Bana geri dön, bana geri dön, bana geri dön.*

Ocak ayının sonunda yine yağmurlu bir günde, tam hastane odasında gök gürültüsü gürlerken ve şimşek çakarken gözlerini açtı ve

bana baktı. Kendi kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu, pencerenin dışındakinden daha yüksek sesle. Ellerini alıp dudaklarıma götürdüm, tekrar tekrar öptüm, g zyaşlarımla parmaklarına, parmak boğumlarına, bütün bir dili tutan, aklımdan ve kalbinden geçenleri öğrenmemi sağlayan o güzel ellerine düştü. O elleri sevdim. Onu sevdim. G z yaşlarımla akmaya devam etti.

Ellerini benimkilerden çekip yavaşça imzalamadan önce birkaç dakika bana baktı, parmakları dimdik hareket ediyordu. *Senin için geri döndüm.*

Boğuk bir çığlık atarak güldüm ve başımı göğsüne yasladım ve hemşireler odaya koşarken ona sıkıca sarıldım.

Ve şimdi, gövdesini saran bandajlar ve i  organlarını onarmak için geçirdiği ameliyatlar nedeniyle hâlâ kaskatı kesilmiş olan Archer podyuma doğru yürürken tüm kasaba onu bekliyordu.

Etrafıma bir kez daha baktım. Travis, hâlâ vardiyasından kalma üniformasıyla odanın arkasında duruyordu. Gözlerini yakaladım ve ona başımı salladım. Başıyla onayladı ve bana küçük bir gülümseme gönderdi. Hâlâ Travis hakkında tam olarak ne hissettiğimden emin değildim ama o korkunç gündeki kahramanlığıyla benim saygımı hak etmişti.

O gün beni bulan Jeffrey Perkins'in eroin bağımlısı olduğu ve ailesinden koptuğu yakın zamanda ortaya çıkmıştı. O gece paraya ve tamirata ihtiya ı olduğu için aile şark terimize gelmişti.

Satıcısı, kendi derisini kurtarmak için yapılan bir savunma anlaşmasının parçası olarak adını vermişti. Görünüşe göre, Jeffrey o gece kanlar içinde ortaya çıkmış ve bir şark teride bir adamı vurmakla ilgili gevezelik etmişti.

Onu o fotoğraf dizisinde teşhis ettiğimde, kendini toparlamaya ve babası onu tekrar aileye kabul etmeye başlamıştı.

Tutuklanmasının ardından babası onu tekrar mirastan mahrum etti ve Jeffrey tekrar uyuşturucuya döndü.

Travis annesiyle y zleşmişti. İyi içgüdüleri olan iyi bir polisti ve annesinin kim olduğunu biliyordu - o kadar nefret ve kinle dolu ki, haklı olarak kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi: kasaba, para, saygı, sosyal konum.

Victoria Hale, Jeffrey Perkins'in tutuklanması hakkında konuşurken kulak misafiri olduğunda da oradaydı. Parçaları bir araya getirdi.

Sinirli bir eroin bağımlısı beni o korkunç gün lokantada başka ne şekilde bulabilirdi? Yıllar boyunca manipülasyonunun onun için başardığı her şeyi özünde mahveden kişiye olan bana olan nefretini hafife almıştık.

Travis bana gelip yüzleşmesinden ve onun inanmadığı bir inkardan bahsettiğinde, ona uzaklaşmasını, yoksa ona karşı bir soruşturma başlatacağını söyledi. Artık Jeffrey öldüğüne göre, dava açmak için yeterli kanıtı olmadığını biliyordu; Pelion'da onun için utançtan başka bir şey kalmamıştı.

Şimdi, Victoria'nın ayrılmasıyla ve vakfin vasisinin yokluğunda Archer, yirmi beşinci yaş gününden bir yıl önce Hale ailesinin vasiyetini ve toprağını miras aldı.

Travis bitkin, tıraşsız ve uyumuyormuş gibi neredeyse uyuşmuş görünüyordu. Hayatları manipüle etmeye çalışırken kendi kariyeri vardı. Ama ne de olsa en iyisinden öğrenmişti. Yine de derinlerde bir yerde, Travis'in kimsenin gerçek bir zarar görmesini istediğini düşünmemiştim. Annesi farklı bir hikayeydi. Onu gerçekte kim olduğu ve neler yapabileceğini görmenin onu dramatik bir şekilde değiştirdiği izlenimine kapıldım. Gözlerinde derin bir hüznün vardı ve bana tekdüze bir şekilde bilgileri iletmış ve ardından hastanede Archer'ın bana geri dönmesini beklerken beni bir kez daha kederimle baş başa bırakmıştı.

Archer kısa merdivenlere doğru yürürken salona bir sessizlik çöktü.

Norm, kenarda duran, imzalı, *Öldür onları* ve çenesini ona doğru kaldırdı, ifadesi ciddiye. Archer'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve ardından Norm'a başını salladı. Hıçkırıklarımı tutarak dudağımı ısırdım.

Son dört yılda Archer'a duvarcılıktan işaret diline kadar yüzlerce kitap teslim almış, ancak ona bir kez bile soru sormamış veya onu herhangi bir şekilde meşgul etmeye çalışmamış olan kasaba kütüphanecisi Bayan Aherne, imzaladı. *Hepimiz arkadayız, Archer*. Gözlerinde yaşlar parlıyordu ve yüzündeki ifade bana daha iyisini yapmış olmayı dilediğini söylüyordu. Archer ona gülümsedi ve başını sallayarak karşılık verdi, *Teşekkür ederim*.

Sahneye çıkıp podyumun arkasında dururken, sağında duran tercümana başını salladı; bu, bunun gibi durumlarda kasabanın bütünü olarak konuşması gerektiğinde ona yardım etmesi için tuttuğu bir adamdı.

Archer ellerini hareket ettirmeye başladı ve tercüman konuşmaya başladı.
Benim

Ancak gözleri sadece Archer'ı tuttu, hareketlerinde çok zarif ve kendinden emin ellerinin uçmasını izledi. Kalbim gururla kabardı.

geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim, dedi, durup etrafına bakınarak. Bu kasabanın bulunduğu arazi çok çok uzun zamandır aileme ait ve ben de burayı benden önce her Hale'in yönettiği gibi yönetmeye niyetliyim; burada yaşayan herkesin önemli olduğu ve Pelion'da olan ve olmayan şeyler konusunda her birinizin bir oy hakkına sahip olduğu bilgi ve inancıyla. Devam etmeden önce kalabalığın içindeki tüm yüzlere anlamlı bir şekilde baktı. *Ne de olsa Pelion oturduğu toprak değil, sokaklarında yürüyen, dükkanlarını işleten, evlerinde yaşayan ve seven insanlardır.* Tekrar durakladı. *Bana hoş bir ev sahibi bulacağınızı düşünüyorum ve bana iyi bir dinleyici olduğum söylendi.* Kalabalık hafifçe güldü ve Archer bir saniyeliğine utangaç görünerek devam etmeden önce aşağı baktı. *Bu kasaba için planlanan imarla ilgili bu gece bir oylama yapılacak ve bazılarınızın buna ulaşmak konusunda çok tutkulu olduğunu biliyorum. Ama herkesin bilmesini isterim ki gelecekte herhangi birinizin endişesi veya önerisi olursa kapım her zaman açık olacak.*

Kalabalık onu izlemeye devam etti, gülümseyip onaylayarak başını salladı, başka gözler bulup onlara da başını salladı.

Sonunda Archer kalabalığa baktı ve gözleri benimkileri bulduğunda nazik, sessiz mırıltılar tamamen kesildi. Ona cesaret verici bir şekilde gülümsedim ama ellerini tekrar kaldırmadan önce birkaç saniye bana bakmaya devam etti.

Senin için buradayım. Buradayım Çünkü senin. Buradayım çünkü beni sadece gözlerinle değil, kalbinle de gördün. Buradayım çünkü ne söylemem gerektiğini bilmek istedin ve haklıydın... herkes yapmak arkadaşlara ihtiyacım var Hafifçe güldüm, yanağımdan bir damla gözyaşı sildim. Archer bana bakmaya devam etti, gözleri aşkla doluydu.

senin yüzünden buradayım, dedi, ve senin yüzünden her zaman burada olacağım.

Büyük bir nefes verdim, gözyaşlarım şimdi yanaklarımdan arsızca akıyordu. Archer bana nazikçe gülümsedi ve ardından tekrar kalabalığa baktı.

Burada olduğunuz için, desteğiniz için tekrar teşekkür ederim. hepinizi çok daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorum, o bitirdi.

Odanın arka tarafında tek bir alkış başladı ve ardından birkaç kişi daha katıldı, ta ki tüm oda alkışlayıp ıslık çalana kadar ve Archer sırtıttı ve bir kez daha utangaç bir şekilde yere baktı ve ben birkaç gözyaşı daha döktüm, şimdi onların arasından gülüyorum. Birkaç kişi ayağa kalktı ve daha fazlası

tüm seyirci ayakta durup onu şiddetle alkışlayana kadar devam etti.

Kalabalığa gülümserken gözleri tekrar benimkilere takıldı ve ellerini kaldırıp imzaladı,*seni besliyorum*, ve güldüm ve imzaladım,*Okçuyum seni. Tanrım, seni çok okşuyorum.*

Sonra tercümanla el sıkıştı ve kürsüden indi ve ben de yanından geçerken Maggie elimi sıkarken koltuğumdan kalktım. Kararlı bir şekilde ona doğru yürüdüm ve gömleğinin altındaki bandajlara rağmen birbirimize ulaştığımızda, beni kollarının arasına aldı ve o altın-kahverengi gözleri sıcaklık ve aşkla dolu dudaklarımın üzerinde sessizce gülerken beni etrafında döndürdü.

Ve kendi kendime, Archer Hale'in sesinin tüm dünyadaki en güzel şeylerden biri olduğunu düşündüm.

VEPilog

Beş yıl sonra

BENkarımın yaz güneşi altında bir ileri bir geri hareket ederken bir ayağını çimlerin üzerinde hafifçe sürükleyerek hamakta tembelce sallanmasını izledim. Altın-kahverengi saçlarından bir bukleyi narin parmağına doladı, diğer eliyle şişmiş göbeğine dayadığı karton kapaklı kitabın sayfalarını çevirdi.

Beni ve çocuklarımızı seven kadın Bree'me kalbinin en uç noktasına kadar bakarken şiddetli bir erkek gururu içimi doldurdu.

Üç yaşındaki ikiz oğlanlarımız Connor ve Charlie, yakındaki çimlerde zıpladılar, başları dönene kadar kendi etraflarında döndüler, kıkırdayarak çimenlerin üzerine düşerken ağızlarından neşeyle kahkahalar döküldü. Çocuklar.

Onlara babalarımızın adını vermiştik, bizi o kadar şiddetle seven adamlar ki, hayati tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarında tek düşünceleri bizi kurtarmaktı. Ben anladım. Ne de olsa artık ben de bir babaydım.

Yavaşça Bree'ye doğru yürüdüm ve beni görünce kitabını karnının üzerine çevirdi, başını geriye yasladı ve bana hülyalı bir şekilde gülümsedi.*Evdesin.*

Hamakın kenarına çömeldim ve imzaladım,*Toplantı hızlı bir şekilde sona erdi.*

Şu an itibariyle kasaba sınırlarının hemen dışında kalan bir arsanın satın alınması için bankadaydım. İyi gitmişti.

Kasaba, beş yıl önce araziyi devraldığımda Victoria Hale'in genişleme planlarını reddetmişti. Ancak ortaya çıktı ki, sakinler genişlemeye ya da biraz daha fazla iş getirmeye karşı değillerdi, sadece Tori Hale'in aklındaki belirli tipe karşıydılar. Bu yüzden, hepsi kasabanın sahip olduğu tuhaf, tarihi hislere sahip birkaç pansiyon açmayı teklif ettiğimde

her zaman sevildi, sakınler ezici bir çoğunlukla evet oyu verdi.

Dördüncüsü, bu sabah yeni satın aldığım araziye çıkacaktı.

Kasaba geliyordu, işler patlıyordu ve ortaya çıktığı gibi ben oldukça iyi bir iş adamıydım.*Kim biliyordu?*Bir gece, planımı destekleyen ilk oylama geldiğinde gülümseyerek Bree'ye sormuştum.

"Biliyordum," dedi sessizce. "Biliyordum." Ve o vardı. Bana sesimin önemli olduğunu söylemişti ve sevgisi beni bunun doğru olabileceğine inandırmıştı. Ve bazen, tek gereken budur; kalbinizi, kimsenin duymaya çalışmadığı sesi dinlemeye istekli bir kişi.

Yanımdaki çimenlerden içi tüy dolu bir karahindiba kopardım ve bunu Bree'ye uzatırken gülümsedim. Başını eğdi ve parmaklarımdan alırken gözleri ısındı ve fısıldadı, "Bütün dileklerim çoktan gerçekleşti." Oğullarımıza baktı ve "Bu onlar için" dedi. Hafifçe üfledi ve tüyler havada dans ederek yaz göğüne yükseldi.

Gözlerim tekrar onunkilerle buluştu ve elimi karnının üzerine koydum, altında bebeğimizin hareket ettiğini hissettim.

O bir erkek, biliyorsundedi gülümseyerek.

Muhtemelen.sırıttım.Bence biz Hale erkeklerinin yaptığı tek şey bu. Bununla iyi misin?

Yumuşakça gülümsedi.*Evet, kesinlikle tamam,* dedi ve ekledi,*Orada sadece bir tane olduğu sürece, keçi olması benim için sorun değil.*Güldü, dünyaya geldikleri günden beri hareket etmeyi bırakmayan, çimenlerin üzerinde hâlâ dönen küçük ikiliye baktı. Küçük ayaktakımı.

Sessizce güldüm ve sonra dikkatlerini çekmek için ellerimi üç kez çırpıttım. Küçük başları havaya kalktı ve "Baba, baba!" diye bağırmaya başladılar. aynı anda kelimeyi imzalarken.

Bana doğru koştular ve beni yere serdiklerine inandırdım, onlar beni yere sererken çimlerin üzerine sırtüstü düştüler, yine güldüler, güzel ses mülkümüzün içinde çınladı.

Oturdum, çocukları da yanımda getirdim.*Bugün hanginiz inşaatta bana yardım edecek?*

Ben! Ben! ikisi birlikte imzaladılar.

*Tamam iyi. Küçük kardeşin gelene kadar bu eklemeyi bitireceksek yapacak çok işimiz var.*Onlara elimi uzattım ve küçük gamzeli ellerini benimkilerin üzerine koydular ve yukarı baktılar.

ciddi ciddi gözlerime

Elimi çektim ve imzaladım. *Sonuna kadar kardeşler*ve hemen benden sonra imzaladılar, ciddi ve ciddi görünüyorlardı.

Bu doğru, Söyledim. *Oradaki en önemli anlaşma*.

Belki bir gün kendi erkek kardeşimle daha yakın bir ilişkim olurdu. Ben kasabayı devraldığımndan ve o polis şefi olduğundan beri daha iyiye gitmişti ve ben bile Travis'in yeğenlerini sevdiğini biliyordum ama daha gidecek çok yolumuz vardı.

Oğullarım küçük başlarını salladılar, yüzlerinde iri altın-kahverengi gözleri vardı - tıpkı benimkine benzeyen iki aynı yüz. Ben bile inkar edemezdim.

Hepimiz ayağa kalkarken gülümsedim ve sonra mülkte oynayıp dolaşmaları gereken köpekler için ısıklık çaldım.

Bree uzaktaki cevap veren havlamalara baktı ve gülümsedi. Tamam, Connor ve Charlie, siz çocuklar içeri koşun. Baban o köpekleri besleyip aletlerini alırken ben sana öğle yemeği hazırlayacağım," dedi Bree hamakta doğrulup, ağırlığını kaldıramayan, geriye doğru düştüğünde kendi kendine gülerek.

Elini tuttum ve onu kollarıma çektim, dudaklarını öptüm ve ona aşık oldum, tıpkı hala günde binlerce kez yaptığım gibi.

Dört yıl önce o akşam Pelion kilisesinde, Bree mum ışığında koridorda Norm'un kolunda nefesimi keserek bana doğru yürüdüğünde, onu sonsuza kadar seveceğime yemin etmişim, sadece onu ve bunu ruhumun derinliklerine kadar istiyordum.

Ve şimdi bile, hayatın tüm çılgınlığına ve gürültüsüne, kendi işim ve Bree'nin gelişen yemek işine rağmen, her gece uyumadan önce, karıma dönüp sessizce şunu söylemeyi kendime bir amaç ediniyorum: *Sadece sen, sadece sen*. Ve aşkı etrafımda sessizce dolaşıyor, beni tutuyor, demirliyor, bana en gürültülü kelimelerin yaşadığımız sözler olduğunu hatırlatıyor.

Archer, Bree'ye ilk aşık olmaya başladığında ne düşünüyordu bilmek ister misiniz? Sahneyi Archer'ın bakış açısından okumak için sayfayı çevirin!

Alternatif Bakış Açısı

Chapter One

Okçu

Çsonra geri gelir miyim? diye sormuştu. Sonra kollarını bana doladı. Tam olarak nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Bana dokunulalı çok uzun zaman olmuştu ve onun yakınlığı uzak bir panik hissi uyandırdı, ama çoğunlukla vahşi bir özlem. Bu jestle karşılık vermeyi, kollarımı ona dolamayı ve o beni geri tutarken onu tutmanın hissini tatmayı o kadar çok istemiştim ki. Neredeyse yapacaktım ama sonra o uzaklaştı ve o an kaybedildi.

Ama geri dönecek. Evime döndüğümde pencereden yansıyan kendimi gördüm ve gülümsediğimi fark ettim. O sabah çok erken uyanmış ve tekrar uyuyamamıştım, bu yüzden köpekleri göle götürüp bir süre onlar için sopa fırlatmıştım. Bu akılsız aktivite sonunda kafamda sonsuz bir döngüde dolaşan tüm düşünceleri - tüm sinir bozucu soruları - ayarlamayı başarmıştı ve bunun için minnettardım. Bree'yi amcamın kurduğu tuzaktan kurtarıp, babasını nasıl kaybettiğinin acısını bana anlattığı evime geri götürdüğümünden beri, aklım sorularla, şüphelerle dönüyordu. Gözyaşlarını silerken bakışları doğrudan kalbime saplandı ve o zaman ona karşı hislerimin kabul ettiğimden daha güçlü olduğunu biliyordum. Bree ile geçirdiğim her an hem heyecan verici hem de belli belirsiz tehlikeli geliyordu. Varsa bende ne gördüğünü, neden geri dönüp durduğunu, hayatına nasıl ve nasıl uyduğumu merak ettim. Ona sormadıkça cevabı olmayan bir milyon soru ve ben bunu yapmaktan çok korkuyordum.

Evime dönüyordum, Bree'nin o sabah bir geri dönüş yaşamadığını söylediği gibi güzel yüzünde coşkulu bir gülümsemeyle dışarı koştuğunda hâlâ yatağında uyuduğunu sanıyordum. Söylediklerinin farkına vardığımda, kalbim sert bir şekilde sıkıştı. Aynı korkunç olayı tekrar tekrar yaşamamanın ne demek olduğunu biliyordum. Gelecek rüyalardan, ne kadar unutmaya çalışsan da asla solmayacak anılardan korkarak asla uyumak istememenin nasıl bir şey olduğunu anladım. Gökyüzüne baktım, mavi, mavi gökyüzü, bir şeyi hatırlayarak *farklı*

mavi gökyüzü ve altında yaşanan dehşet.

Mavi gökyüzüne yeniden güvenmeden önce uzun zaman -yıllar-geçmişti.

O gittikten kısa bir süre sonra yatak odama girdim ve Bree'nin yatağı hazırladığını gördüm. Bir an durup ona baktım ve dün gece kafamda canlandırdığım şeyin aynısını zihnimde gördüm: çarşafıma dolanmış o uzun, altın-kahverengi saçları yastığımın üzerine yayılmış, dudakları açık, kirpikleri koyu hilaller yanaklarında, göğüsleri uykudan ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Ve bacaklarımın arasında, önceki gece oturma odasındaki kanepeye uzanırken hissettiğim aynı zonklamayı hissettim, aramızdaki tek şeyin bir duvar olduğunu bilmenin verdiği heyecan ve heyecanla. Ve yine de değildi. *Sadece* bir duvar. Alçı, boya ve yüzlerce korkuydu.

Bree'nin başını koyduğu yastığı alıp burnuma yaklaştırdım ve nefes aldım. Şampuanının narin kokusunu alabiliyordum ve gözlerimi kapatıp küçük bir mahremiyet gibi hissettiren şeyin tadını çıkarmama izin verdim ve tekrar yerine koydum.

Duştan çıkıp giyindikten birkaç dakika sonra ön kapım hafifçe vuruldu. Gittiğinden bu yana sadece bir saat geçmişti ve o kadar çabuk geri dönmüştü ki omurgamdan aşağı kısa bir heyecan yayıldı.

Kapıyı çekip açtığımda, Bree tatlı, biraz da çekingen bir şekilde gülümsedi ve her zamanki gibi gülümsemesi kalbimi yerinden oynattı. Kolayca. Çok kolay.

Beni burada ağırladığın için teşekkürler, Archer. Umarım senin için bir sakıncası yoktur... dün gecedен sonra... bugün burada, seninle olmak dışında dünyada olmak istediğim başka bir yer yoktu. Başını yana eğdi ve atkuyruğu omzuna düştü. *Teşekkür ederim.*

Ah, Tanrım, ne kadar çok bilseydi *BEN* onu burada istedim, onunla nasıldı *sadece* olmak istediğim yer, onu korkutur mu? Kalbim hızlandı. Korkuttu *Ben*. Bazen Bree'ye söylemediğim kelimeler kafamın içinde o kadar yüksek sesle geliyor ki o onları odanın öbür ucundan duyabilirmiş gibi hissediyordum, oysa ben... *yapamadı*- bir ses çıkar ve ellerimi kaldırmamıştı.

Bakışları ayaklarıma kaydı ve onları algımlarken gözleri genişledi, ama onu çabucak rahatlattım. Bree'nin sadece kokusu ve yakınlığıyla vücudumda uyandırdığı tüm ağrıların listesini saptayabilirdim. Ayaklarım, fiziksel hayal kırıklıklarımın en küçüğüydü.

Ve bu yüzden gergin bir şekilde saçını kestirmeyi önerdiğinde, ikimiz de biraz

Belli ki biraz daha gelişmeye ihtiyacım olduğunu düşündüğü için utandı ve onun bu kadar yakınımda olmasının, bana daha önce hiçbir kadının dokunmadığı şekillerde dokunmasının nasıl olacağı konusunda endişelendi. Ama tam olarak düşünemedi, ellerim görünüşte kendiliğinden kalktı.*Bunu isterim.*Cevap veren sırtışı, tedirginliğimin bir kısmını gidermeme yardımcı oldu.

Ne istiyorsun? diye sordu.*Ne istersen yapacağım.*

Dün gece odamdan tıraşlı bir yüzle çıktığımda bana bakışı, beraberinde heyecanlı bir sıcaklık duygusu getirerek bana geri döndü. Bana şaşkın bir onayla bakmıştı - en azından ben öyle adlandırmıştım. Belki daha da fazlasıydı, ama bunu ummaya cesaret ettiğimden emin değildim. Bu düşünce, nefesimi tutuyormuşum gibi hissetmeme neden oldu, oysa gayet iyi nefes alıyordum.*Beğenmeni istiyorum. Ne istersen onu yap.*

*Emin misin?*Elleri tereddütle hareket etti, ifadesi o kadar özen ve şefkat doluydu ki, kelimeleri sanki tenime değmiş gibi hissettim.

*Çok.*Hem gerçek hem de yalandı ama kendimi bundan vazgeçirmeden önce mutfığa adım attım ve orada bir sandalye çekip odanın ortasına koydum. Bir dakika sonra, omuzlarıma bir havlu sarıldığını ve tezgahın üzerine konulan kesme aletlerinin takırtısını hissettim.*Derin nefes,* Kendime hatırlattım. Ellerimi baldırlarıma koydum -benim mutlak sessizlik versiyonum- ve onun başlamasını beklerken gözlerimi kapattım.

Ellerini tereddütle saçlarıma kaldırdı ve ilk dokunuşu kafa derimde hafif bir elektrik uğultusu gibiydi. Bir an parmaklarını saç tellerimde gezdirdi, sanki saçımın verdiği hissi öğreniyor ya da belki de yapmak üzere olduğu iş için saçımı ölçüyordu. Kesmeye başladığında hafifçe çekiştirdi ve inleyebilseydim inlerdim. Parmakları hafifçe kafa derimin üzerinde gezinirken zevkle titrememe neden olurken gözlerimi kapattım. Aman Tanrım, böyle dokunulmak... Çok fazlaydı ve bir şekilde neredeyse hiç yeterli değildi.

Etrafımda dolaşp saçımı önce bir yandan sonra diğer yandan keserken, gözleri yaptığı şeye odaklanırken vücudunun hareket etmesini izleyebildim. Göğüslerinin kabarıklığından, kalçalarının ince ama kadınsı kıvrımından ve uzun, bronz bacaklarından içme fırsatını değerlendirdim. Yine de böyle yakından, onun hakkında daha önce görmediğim küçük ayrıntıları da görebildim. Uyluklarının üst kısmındaki minik sarı tüyleri, kollarının altındaki ipeksi pürüzsüz cildi, altından akan narin, mavi damarları fark ettim.

Cildi.

Onun yakınlığı, dokunuşu, etrafımı saran tatlı kokusu - daha önce yalnızca ipuçlarını yakaladığım kadınsı koku, çiçeksi ve anlaşılması zor bir şey - bedenimi aşırı duyarlı hissettiriyordu. Sadece Bree olan bir şey.

Bununla ilgili her şey samimi ve kişisel hissettirdi ve sertleştirdi, tüm vücudum onu daha fazla deneyimlemeye, vücudunun hatlarını keşfetmeye, teninin verdiği hissi tanımaya hazırlandı. *İsa. Kendine işkence etmeyi bırak, Archer.* O kadar güzeldi ki, sahip olduğum tek şeyin bu olabileceğini bildiğim halde ona bu kadar yakın olmak beni biraz incitti. Ruhumu sıkıştıracak kadar güçlü bir özlem birdenbire kendimi zayıf hissetmemeneden oldu ve buna bir son vermeli miyim diye merak ettim, ona gitmesini söyle, beni bu tür mutlu sefaletten kurtarsın. Nefesim kesildi ve Bree çok hafif bir şekilde hareketsiz kaldı.

Alnımdaki saçı düzeltti ve gözlerimiz buluştu, onda gördüğümü sandığım arzuyla beni şok etti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, yüzünde gezinerek ifadesinde ne gördüğümü anlamaya çalıştım. Ama emin değildim. bilmiyordum Ya eğer... ya yanılıyorsam ve... gözlerimi sımsıkı kapattım, bağlantımızı kopardım, bu kadını okuma - okuma yeteneğimden şüphe duymaya başladım. *herhangikadın—bana saldırıyor.*

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Öne doğru eğildi ve göğüs uçlarının gömleğinin ince kumaşının altında sert olduğunu fark ettim. Boğazımdan küçük bir hava fışkırması kaçtı. Tenim diken diken oldu, tüm vücudum onu istemekle alevlendi. Saf ve sıcaktı ve daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Bree de öncekinden daha hızlı nefes alıyor gibiydi ve onun da benim hissettiklerime çok az benzer bir şey hissedip hissetmediğini merak ettim. Hatta mümkün müydü? Nasıl bilebilirim? Böyle bir durumda bir adamın ne yapması gerekiyordu? Ona sormalı mıydım yoksa içgüdülerimi mi takip etmeliydim? Ama içgüdülerim beni korkuttu ve kafamı karıştırdı. benimkini takip edersemiçgüdüler, Ayağa kalkar ve duvara yaslanana kadar onu geriye doğru yürütürdüm. Kasıklarındaki sıcak ağrıdan biraz kurtulmak için kendimi ona bastırırdım. Önce ağzını, sonra her yerini tadardım. Ellerimi vücudunda, kıyafetlerinin altında gezdirir, avuçlarımdaki çıplak teninin verdiği hissi bilirdim. Tenine düşüncelerimi yazmak için parmaklarımı kullanarak onu arzuladığım tüm yolları anlatmak istedim. Ellerim bacaklarımı kenetledi, kelimeleri söylemek için can atıyordu. Zevk alırken çıkarabileceği sesleri duymak istiyordum ve bunu yapan kişi olmayı özlüyordum.

bu sesleri ortaya çıkarın.

Ey İsa,*isa*. Titriyordum ve her şey çok fazla geliyordu. Görüntüler, baş edebileceğimden daha hızlı bir şekilde zihnime giriyordu. Aynı anda çok fazla soru, çok fazla şüphe, çok fazla duygu. Ve o kadar açıktım ki, acı vericiydi.

Orada, diye fısıldadı. "Sen bittin. Gerçekten iyi görünüyor, Archer." Önümde diz çöktü ve onu içeri aldım, meme uçları gömleğinin altında hala sertleşmiş, gözleri daha koyu, ifadesi emin değil. Ve gözlerindeki sorular beni daha da korkuttu. Herhangi bir cevabım yoktu. Sahip olduğum tek şey kendime ait milyonlarca soruydu.

Makası tezgahın üzerine koydu ve yaklaştı. Bakışları hızla ağzıma kaydı, sonra uzaklaştı ve kalbim yerinden fırladı. Bir an için onun dolgun ve pembe dudaklarına odaklandım ve onu öpmek istedim. İstiyordum ama korkuyordum. sakar olurdum tereddütlü olurdum. Ondan korkuyormuş gibi görünürdüm ki bu çoğunlukla doğrudu. Ve eğer beni uzaklaştırdıysa, benim hissettiğim gibi hissetmediyse...

Yutkundum, panik omurgamdan aşağı hızla ilerledi. Bu çok fazlaydı. Düşünmeye ihtiyacım vardı, ihtiyacım vardı... Hızla ayağa kalktım, mesafeye ihtiyacım vardı, boşluğa ihtiyacım vardı. Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bree de sersemlemiş görünerek ayağa kalktı. Bir an için aramızdaki küçük boşlukta birbirimize baktık.

Şimdi gitmen gerek. Seçtiğim sert sözler karşısında yüzünü buruşturmak istedim ama yapmadım. Onu gücendirmek istemesem de söylediklerimde ciddiye dim. Anlamasını istiyordum ama önce benim anlamam gerekiyordu. Vücudumu kontrol altına almam gerekiyordu. Kalbim.

Gitmek? diye sordu. Belirsizlik yüzünü kapladı. *Neden, Archer, üzgünüm, ben...?*

Hayır, hiçbir şey, benim sadece... yapacak işlerim var. Gitmelisin.

"Tamam," diye fısıldadı, yanaklarına renk bulaşıyordu. "Tamam aşkım."

Eşyalarını toplarken bilinçli olarak hareket etti. Bunu fark ettim - görünüşe göre hayatım boyunca bu şekilde hareket etmişim. Ama kendi güvensizliğimle çok kötü bir şekilde mücadele ederken bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Emin misin? Ben...

Evet, lütfen, evet.

"Tamam," dedi tekrar kapıya doğru ilerlerken. İfadesinde sadece kafa karışıklığı değil, incinme de gördüğümü sandım ve bu, keskin bir suçluluk duygusuna neden oldu.

beni ürkütüyor Nasıl hissettiğimi bilse beni küçümsemeyeceğini biliyordum. Bree nazikti. Reddettiğinde bile şefkatli olurdu. Ve bir şekilde bu, canını daha da fazla acıtacaktı. Kendi ezici kafa karışıklığım, yaşayan, nefes alan, odayı dolduran, üzerime baskı yapan bir şey gibiydi.

Kapıya doğru ilerlerken koluna dokundum, o kadar çok şey söylemek, o kadar çok şey sormak istiyordu ki. Ama tek yapabildiğim, *Üzgünüm. Saç kesimini gerçekten takdir ediyorum.*

Başını sallamadan önce bir an bana baktı, kapıdan çıktı ve arkasından yavaşça kapattı. Yeni kısa saçlarımı ellerimin arasına alıp çekiştirdim ve gözlerimi sımsıkı kapattım. *Seni aptal, Archer Hale.* Boğazımdan yukarı çıkan hüznün ve hüsrana iniltisinin sesi yoktu ama yine de vardı. Bree'nin yakınlığından bu kadar korktuğum, bu kadar beceriksiz davrandığım ve bu kadar rahatsız olduğum için kendime kızdım. Ama Tanrım, başka bir şey olup olamayacağımı bilmiyordum. Odama çıktım ve sırt üstü yatağıma düştüm, bir an tavana bakıp saçlarımı tutmaya devam ettim. Ellerimde garip hissettim. Cildimde garip hissettim.

Vücudum hâlâ sıcak ve acı vericiydi ve kurtulmak için çaresizdim. Kot pantolonumun düğmelerini açtım ve Bree'ye olan arzumla titreyerek kendimi elime aldım. Birkaç vuruştan sonra gözlerimi kapattım, zevk üzerime çökerken başımı yastığa geri koydum. *Rahatlama.* Nefesim yavaşladı, zihnim biraz berraklaştı.

Hayatımı yaşama şeklimde belli bir barış bulmuştum, kim olduğumu ve kim olacağımı kabul etmiştim. *Her zaman olmak.* Ama Bree'nin varlığı, bildiğimi, düşündüğümü sandığım her şeyi birdenbire değiştirmişti. *aranan* ve garip, beklenmedik...olasılıklarla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ya da bunların üzerinde durmama bile izin verirsem. Heyecanlandım, hüsrana uğradım ve daha anlayamadığım binlerce şey daha vardı.

Kalp atışlarım normale dönünce bir süre öylece yattım. Pencerenin dışında sallanan ağaçların sesi beni uyuttu ve sakinleştirdi, dalgaların göl kıyısına vuran yumuşak kucaklaması. Soyunup eski bir eşofman giydim ve suya doğru yöneldim.

Yürürken, bilinçsizce etrafımdaki şeylere ellerimle isim verirken buldum: çam ağacı, kaya, sıcak güneş ışığı. Kendime işaret öğrettim ve ardından çalışırken veya dolaşırken mülkümdeki eşyalara isim vererek pratik yaptım. Bazen ellerimle köpeklerle konuşturdum, hissederdim

biraz saçma, ama pratik yapacak, konuşacak başka kimsem olmadığını bilmek. Sonra Bree kapımdan içeri girmişti...

Bree.

Durup göle baktım, güneş yüzeyden binlerce ışık noktasında parılıyordu. Ve kalbim sakinleşti.

Su serindi ama soğuk değildi ve yeterince uzaklaşıp suya daldığımda vücudumun üzerinde ipek gibi süzülüyormuş gibi hissettim. Pelion şehir merkezindeki binaların tepelerini görebildiğim bir noktaya kadar yüzdüm, kaslarım yorgunluktan gerilmişti ve ciğerlerim hem hoş hem de biraz acı verici bir şekilde yanıyordu. Bir iki dakika yüzdüm, geri yüzmek için vücudumu dinlendirdim. İşte burada kendimi emin ve yetkin hissettim. İşte gücümü ve becerimi bildiğim, eksik olduğum tüm yollar üzerinde durmadığım ve sahip olduğum her şey buradaydı.*yapamadı*Yapmak. Ve yukarıda tembelce yüzen kabarık beyaz bulutlara bakarken, yüzmeyi nasıl öğrendiğimi, Nathan Amca'nın beni sahip olduğu küçük, köhne kayıkla nasıl dışarı çıkardığını ve kendimi bırakmaya hazır hissedene kadar kenarda asılı kalmama izin verdiğini düşündüm. İlk başta tükürdüm ve çırpındım ve hatta boğulmaya başlayacağımdan ve yardım çağıramayacağımdan emin olarak ağlamıştım. Ama bir süre sonra tekrar denedim ve sonra tekrar ve güçlendim, daha iyi oldum, ta ki yüzme turlarına gelene kadare*trafinda*Nathan Amca gülüp beni alkışlarken o kayık.

Ve belki Bree ile yeniden deneyebilirim diye düşündüm, belki...*sadece belki*, Onunla bu kadar garip olmamayı öğrenebilirim. Bree gibi bir kızı kazanabilecek bir adam olmayı öğrenebileceğimi. Ve bu hiç denememek farklı bir boğulmaydı.

Ve boğulmak istemedim. yapmadım istedim*canlı*.

Döndüm ve geri gitmeye başladım, kendimi ileri doğru iterken kollarım suyu yararak kıyıya, eve doğru ilerledim.

kabul edildiGmentler

Kalbimin derinliklerinden özel, özel teşekkürler, bir kez*Tekrar*, İdari Editör Komiteme: Angela Smith ve Larissa Kahle. Dilbilgimin temiz olduğundan ve sözcüklerimin doğru yazıldığından emin olduğunuz için ikinize de teşekkür ederim; ama her şeyden çok, kalbimi bilen iki kişinin çalışmamı düzenlemesini takdir ediyorum. Ne söylemeye çalıştığımı ve kendimi hikayenin neresine soktuğumu herkesten daha iyi anlıyorsun. Bu ölçülemez bir hediye ve karakterlerimin daha güçlü olduğunu, hikayemin daha net olduğunu ve kendimden sunabileceklerimin aktarıldığını düşünmek isterim.

Ayrıca, sadece sert değil, aynı zamanda düşünceli ve Bree ile Archer'ın hikayesine bağlı olan ve en ihtiyacım olduğu anda paha biçilmez tavsiyeler, yorumlar ve amigoluk veren harika bir beta okuyucu grubuna sahip olduğum için yeterince şanslıyım: Elena Eckmeyer, Cat Bracht, Kim Parr ve Nikki Larazo - çok minnettarım!

Kocama sonsuz ve sonsuza kadar sevgiler - en iyi arkadaşım, ilham perim, tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbe sahip olan adam. Bu süreçte beni desteklediğiniz ve ben yazı mağaramda kaybolurken evimizin etrafındaki tüm boşluğu topladığınız için teşekkür ederim. Her şeyi mümkün kılıyorsun.

İlk birkaç turda kaçırdığım şeyleri toplayan ve Archer ile Bree'nin hikayesini mükemmelleştirmeme yardım eden Forever'daki editörlerime güncellenmiş bir teşekkür. Bana çok şey öğretiyorsun ve seninle çalıştığım için minnettarım.

Daha fazla Mia Sheridan ister misin?

En sevdiğiniz yazarlar hakkında kısa bilgiler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Yeni favori kitabınızı bulmak için buraya dokununuz.](#)

yazar hakkında

Mia Sheridan bir *New York Times*, *Bugün Amerika*, Ve *Wall Street Gazetes* ien çok satan yazar. Tutkusu, kaderinde birlikte olmak olan insanlar hakkında gerçek aşk hikayeleri örmek. Mia, kocasıyla birlikte Cincinnati, Ohio'da yaşıyor. Burada dünyada ve cennette bir tane çocukları var.

Şu adresten daha
fazla bilgi edinin:

MiaSheridan.com

m

Twitter, [@MSheridanAuthor](https://twitter.com/MSheridanAuthor)

Instagram, [@MiaSheridanAuthor](https://www.instagram.com/MiaSheridanAuthor)

Facebook.com/MiaSheridanAuthor